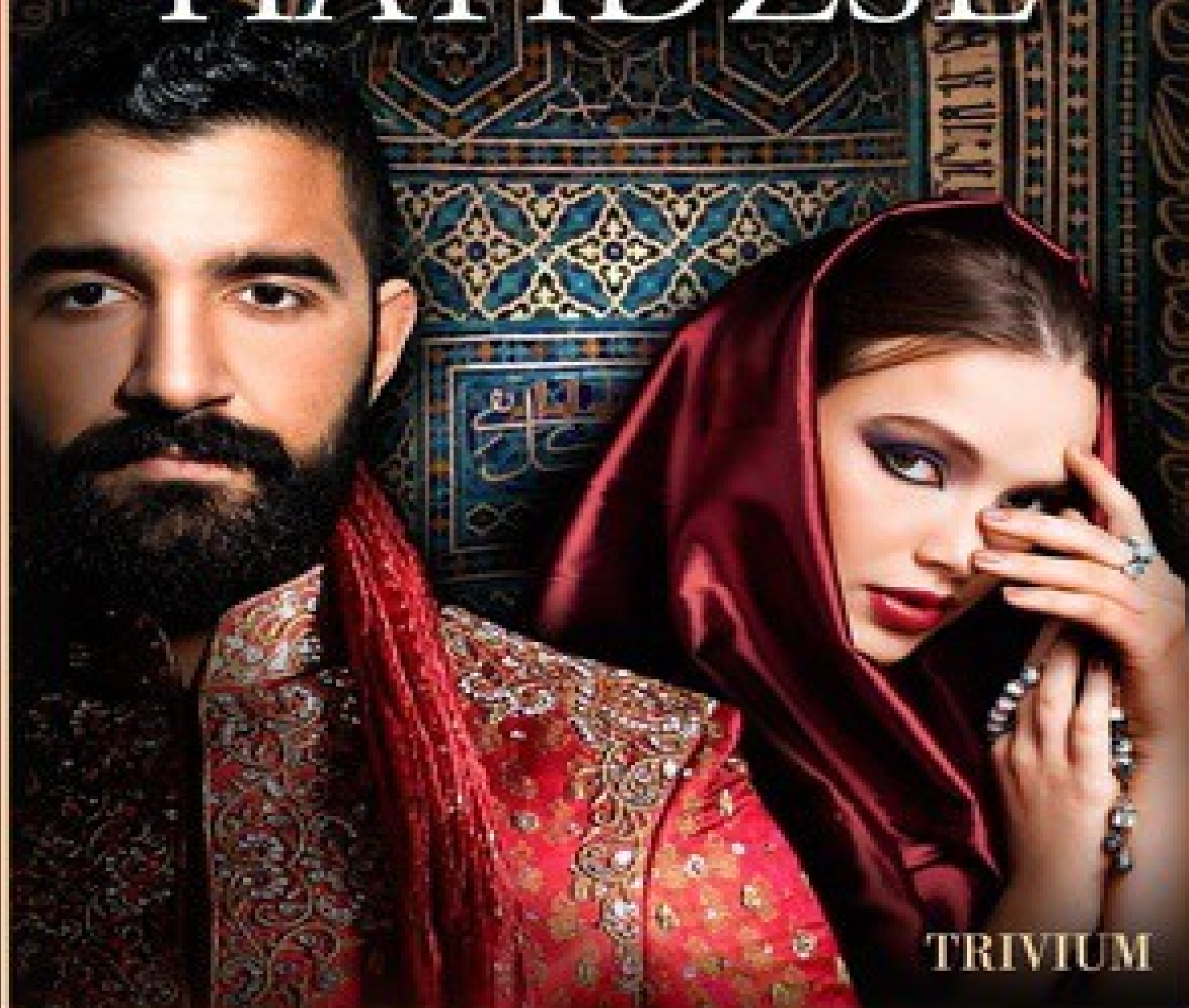

Demet Altınyeleklioğlu

IBRAHİM ÉS HATİDZSE

TRIVIUM

Ibrahim és Hatidzse

III összesen *Hürrem*

Demet Altinyeleklioglu

Trivium (2016)

Címke: Romantikus, történelmi regény

Egy sorscsapások után újjászülető hercegnő és egy nagyravágyástól elvakult szadrazam. A végzet egymás karjaiba sodorja őket.

Egyikőjük az egyetlen leánya Javuz Szelim szultánnak, kinek haragja élesebb a kardnál s dühe felér ezer halállal; és Hafsza szultánának, kinek bölcs tanácsai segítik a túlélést a veszélyekkel teli palotában. Ő a leendő szultán, Szulejmán húga. Hatidzse szultána. Álmaiban azonban ő az ókori Iránt uraló Tomirisz királynő.

Másikuk egy nagyra törő ábrándokat dédelgető rabszolga, akit gyermekkorában kalózok szakítottak el a családjától. Képességeinek és szerencséjének köszönhetően egy özvegy szeretőjéből és borászatának igazgatójából csakhamar Szulejmán legbizalmasabb barátjává válik. S egyúttal a szultán ágyasaként a trónra áhítozó Hürrem legádázabb riválisává lesz. Pargali Ibrahim. Képzeletében pedig ő a makedón hódító, Nagy Sándor.

Az élet szörnyű megpróbáltatási csak az ellenszenv tüzét hagyják lángra lobbanni szívükben. Hatidzse a lelkében tátongó űrt igyekszik kitölteni, melyet egy sose volt boldog fiatalság és egy elveszett románc fájdalom okoz. Ibrahim egy rettenetes titkot hordozva egy csodáért foházkodik, hogy beteljesíthesse bosszúját.

S egy napon találkozott az ösvényük. Ám a szikra, melyről úgy hitték, hamar kialszik, hatalmas lángokkal égett, s bár szívüket hamuvá porlasztotta, megváltoztatták a birodalom történelmének menetét.

DEMET ALTINYELEKLIOĞLU

Ibrahim és Hatidzse

Első rész

Édesapám, drága Dzsemálom emlékének

Bevezető

„Sors! Halld meg hangomat! Párbajra hívlak téged... Akárhány nyilad van, zúdítsd csak rám... Akármennyi ágyúgolyód, lődd ki felém őket. Hadd essen fejemre ezernyi ágyúgolyó, hadd csapjon belém megannyi villám, ha úgy kívánod! Én akkor sem adom meg magam neked! Én Hatidzse vagyok, Szelim^{1} kán leánya! Annak a Szelim kánnak, akit Javuzként^{2} emlegettek. Én pedig Tomirisz királynő vagyok. Megrohamozlak kivont kardommal... Nézd, még mindig élek. És ezután is élni fogok. Ha ezt életnek nevezed, akkor élek... Ha viszont nem nevezed életnek, azt is elfogadom... Még ha nem is élek, létezni akkor is fogok.”

Valahol az Adriai-tengeren

1503. november

Szörnyű vihar tombolt. Ekkorra a nap már készült volna, hogy visszavonuljon a túlparti hegyek mögötti otthonába, ha már jóval korábban el nem nyelik a felhők. A halászok persze hozzászoktak a tengeri időjárás váratlan változásaihoz. Sietve elkezdtek összegyűjteni a hálóiakat.

Édesapja kezét a szájához emelve tölcséért formált, hogy a hangját azok is meghallják, akik a környékbeli hajókon sürgölődtek.

– Márió, igyekezz!

– Vlagyimir, hagyd már azokat a halakat!

A szomszédos hajón dolgozó férfi hangját hamar visszafújta hozzájuk a szél.

– Törődj a magad dolgával, Armanno. Olyan embernek nézel, aki csak úgy elereszti a hálókat, és szabadon engedi azt a sok halat?

– A tenger haragos. És attól tartok, hogy a haragja egyre fokozódik.

– Hadd legyen. Én nem mozdulok innen a jussom nélkül.

Ezúttal édesapja feléje kiáltott:

– Sándor, kapaszkodj meg szorosan valamiben.

Valójában az igazi neve nem Sándor volt. Attól a naptól fogva hívatta így magát, mikor a falu öreg lelkésze Nagy Sándorról mesélt nekik. Azokon a napokon, melyeken az édesapja nem vitte magával a tengerre, kihúzta kardját a hüvelyéből, és felpattant a lovára, amit egy törött evezőlapátból tákolt össze. Épp úgy, mint Nagy Sándor, ő is Bukephalosznak nevezte a falovat. Akárhányszor elképzelte, hogy a ló felágaskodik, így noszogatta.

– Gyerünk! Vágtass, Bukephalosz, repülj, leányom. Vigyél elengem arra a földre, ahol a nap felkel.

Persze az utóbbi időben többnyire a hajó hátán, nem pedig Bukephaloszén töltötte a napjait.

Egy másik halász átkozódni kezdett.

– Na, hát – morgott rá az édesapja. – Van itt egy gyerek is.

– Még jobb – felelt a férfi. – Hadd tanulja meg, hogyan beszélnek a férfiak. Az enyém is itt van.

Voltaképp az összes halász oldalán ott voltak a gyermekeik – pontosabban a fiaik. Ez volt az egyike azoknak a dolgoknak, amit nem tudott megérteni. Miért vitték magukkal a fiaikat, amikor halászni indultak? Miért maradt a ház és a színpompás borágókkal teli mező csak az édesanyákra és a leányokra? Hiszen ő legszívesebben egyik hódítástól a másikig nyargalt volna a lován.

Szerette a tengert is, főképp, mert így az édesapja mellett lehetett a hajón. Habár oly gyakran kellett kihajózniuk, hogy már neki is kezdett elege lenni. A tenger és a hullámok ugyan a cimborái voltak, és olykorolykor még beszélt is hozzájuk, de ennyi volt az egész. Álmaiban inkább végtelen mezők, legyőzhetetlen hegységek, ember nem járta, ember nem látta tájak bukkantak fel.

– Majd meglátod – mondta a hajónak verődő kék víznek. –Egy nap nekem is lesz egy olyan lovam, mint a makedón Nagy Sándornak. Egy igazi ló. A fejemen pedig vörös tollal ékesített sisak. A kardom fényét még a nap is megirigyeli majd. Ha ő makedón, akkor én pargali. Mindenki pargali Sándor és a lova győzelmeiről mesél majd legendákat.

Az édesapja mindig észrevette, ha ilyesmiken járt az esze.

Ilyenkor nevetve így szólt hozzá:

– Szállj csak le arról a lóról, és kapaszkodj a kötélbe.

Sándor mostanra újabb baráttra tett szert a tenger hullámai mellett: a félelemre.

A tenger nem hasonlított a hegyekre, a mezőkre. Soha nem lehetett tudni, hogy mire képes. Egyik pillanatban még oly nyugodt és mozdulatlan, akár egy ágyhuzat, aztán hirtelen őrjöngeni kezd. Félt a tengertől. Kiváltképp, amikor a szél ilyen borzasztó erővel fújt, s az alattuk elterülő, nyugodt víz egyszerre megdühödött és a hajó recsegő-ropogó orrának támadt.

Most pontosan ez történt. Csuromvizes lett az őket fellegekig emelő hullámok csapásaitól, amik nemsokára úgy vonultak el alóluk, mintha egy feneketlen gödör mélyére hajítanák őket.

Az édesapjának azonnal feltűnt, ha félni kezdett. Vajon amiatt, ahogyan a korlátba kapaszkodott, vagy esetleg hallotta szapora szívverését, nem tudni.

Egy nap ezt a tanácsot kapta tőle: – Nézz rám. Nézz a szemembe, Sándor... Ne félj. Ez a világ nem gyáva fiúknak való. Még ha félsz is, ne mutasd ki. Egy nap mindenki meghal. A gyávák és a hősök is. Csupán egyvalami különbözteti meg őket. A gyávákra senki sem emlékszik. Őket elfelejtik. A hősök neve viszont fennmarad. Ha Nagy Sándor gyáva lett volna, hallhattál volna a nevééről? Nem is beszélve Hannibálról.

Ó, igen, természetesen ott volt még Hannibál is! A halászhajó gyülekezőhelyén a karthágói hadvezér históriáját hallgatva őt is tisztelni kezdte. Mily hősies, vakmerő, acélos harcos volt! Azon az estén, amikor elregélték neki, miképpen kelt át a hegyek havas átjáróin, egy szemhunyasnyit sem aludt. Reggelig parancsokat osztogatott. – Menetelj! – kiáltotta. – Ott vár ránk Róma, hogy térdre ereszkedjen előttünk. Engedd előre a karthágói elefántokat.

Napokig nem volt képes elhatározni magát, hogy vajon melyik nevet válassza. Hannibálét vagy Nagy Sándorét? Caesar is magával ragadta, noha valamilyen oknál fogva nem gondolt rá, hogy utána nevezze el saját magát. Talán mert túlságosan vak volt, hogy felismerje a közlő árulás veszélyét. Istenem, hiszen milyen kegyetlenül bántak el vele a legbizalmasabb barátai! Főképpen Brutus fölé emelkedő töre!

Végül a Sándor név mellett döntött. Először a testvéreivel közölte:
– Mostantól hívjatok Sándornak.

Aztán az édesanyjával. – Justinianus – szólt hozzá sértődötten az asszony. Felfelé kunkorodó szemöldökéből egyértelmű volt, hogy édesanyját nem tette boldoggá ez a csere.

– Hát nem volt elég a keresztneved?

Nem volt elég.

Az édesapján kívül mindenki felkacagott, amikor meghallotta ezt a parancsot. „Mostantól hívjatok engem Sándornak.” Még Nikola atya is. Az apja azonban mélyen a szemébe nézett.

– Légy bátor, rettenthetetlen s merész, akárcsak Nagy Sándor. De ne ejtse foglyul az elmédet a nagyravágyás, ahogyan Nagy Sándorét. Tudd, hogy mikor kell haladni, és mikor kell megállni.

Az apja gyakran mondott neki ehhez hasonló buzdító szavakat, amik közül sokat nem is értett. Talán ezért is volt, hogy a barátai

gyakran tréfáltak az édesapja kárára: „Nem halásznak, hanem filozófusnak kellett volna menned.” Még a csodálatukban is volt valamennyi gúny. Az egyikük általában rákacsintott a többire, miközben egy másik így kérdezett: – Isten szerelmére, honnan szeded ezeket a szavakat, Armanno? – Ilyenkor úgy érezte, bárcsak rájuk vethetné magát, és apró öklével elagyabugyálhatná azokat, akik csúfot űztek az édesapjából. Csakhogy a férfi minden alkalommal elnevette magát.

– A halaktól hallottam – felelt végül mindig.

Az édesapja már csak ilyen volt. Tőle tanulta meg, hogy nem kell félni. Pontosabban, hogy ne mutassa ki, még ha félt is. A makedón hódító volt az álmai hőse, az édesapja pedig az életéé.

Emiatt tett úgy, mintha egyáltalán nem rettegett volna az egyre hevesebbé váló vihartól. Nehogy megszegje az édesapjának tett fogadalmát.

Magában elszavalva az összes imát, amit csak ismert, figyelte, hogyan küszködik a férfi a vitorla köré csavarandó kötéllel, mely olyan lendülettel lobogott a szélben, mintha ostorként csapdosná édesapja csatakos testét. A végén persze a kötél vesztett. – A fenébe – nyöszörgött Armanno, miután szorosra húzta az utolsó csomót is, mellyel sikeresen a hajó közepén tornyosuló árbochoz erősítette a vitorlát. Az ostorcsapások helyén vörösre színeződött az ingje. Ahogy a sós tengeri víz rázúdult a friss sebekre, fogait csikorgatta a fájdalomtól.

– Visszafordulok.

A többi halász meg sem nyikkant.

Mikor az édesapja elfordította a hajó orrát a part irányába, észrevette, hogy további két hajó is követi őket. A többi hajón munkálkodók, akik elkéstek a hálók begyűjtésével, kapkodva szorgoskodtak, miközben a gyerekek sikoltoztak, ordítoztak.

A tenger dühe viszont egy cseppet sem csillapodott. Úgy látszott, mintha az őrjöngő hullámok összeölelkeztek volna a felhőkkel. Talán ez volt az, amit az édesanyja ítéletnapnak nevezett. Szerette volna kikérni erről az édesapja véleményét is, de nem tudta megtalálni rá a megfelelő pillanatot.

– Le ne vedd a szemed a szemközti partról, Sándor. Keress nekem fényt. Egy fénypontot, ami felé elindulhatunk.

Igen, most olyan feladatot kapott, amit bátorsággal kellett végrehajtania. Nem szabadott levennie a szemét a horizontról, és egy fényforrást kellett találnia az édesapjának.

Már nem is emlékezett, mily messze jutottak így a hullámokon, néha a fejükkel felhőket érintve, néha pedig a végtelen szirtekről alábukva. Mindenesetre hosszú idő telhetett el. Bőrig ázott, vacogott a hidegtől, s a fenébe is, még ha nem is mutatta ki, igenis félt.

Mindent teljes sötétség és víz borított. Ráadásul, amikor korábban összepakoltak, hogy visszaforduljanak, a sötét felhőkből olyan eső ömlött a nyakukba, hogy Sándor egy pillanatig úgy vélte, maga a tenger fordult a visszájára. Vajon még meddig kell így tovább hajózniuk?

Egyszerre hiányozni kezdett az otthona. A viszonylag nagyobbacska szoba. Az édesanyja. Az újszülött, parányi testvére, Mirjána. A kandallóban égő tűz melege, a tüzelőfa ropogása és a frissen sült kenyér ínycsiklandozó illata, ami minden sarkot átítatott.

Sándor már hozzászokott ehhez az érzéshez. Minden alkalommal ilyen vágyak töltötték meg a szívét, amikor halászat után a parthoz közeledtek. S mihelyt felbukkant előttük a szárazföld, akár egy tengert átkulcsoló óriási, sötét kar, örömeiben összecsapta a tenyerét, és dúdolni kezdte az édesanyjától tanult dalt.

„Az angyalok várnak reám, tudom,
Minden este elalvás előtt ez az imám,
Az álmomban Isten mosolyog reám,
Vigyél el az országodba, fohászkodom.”

A dal kifejezetten szép és mélyenszántó lehetett, de ő nem nagyon értette. Ez valószínűleg túl nagy kérés lett volna egy kilenc éves gyermektől. Ezért aztán még a dalszövegnél is jobban kedvelte a refrént, aminél az ajkaihoz emelve a kezét táncra perdülhetett. „Lá, lá, lá, lá, lá.” Hiszen ilyenkor még az édesanyja és az édesapja is tapsolva csatlakoztak hozzá. Az arcukon megjelenő boldogság felmelegítette a szívét.

Sándort most viszont egy, az eddigiéknél is nagyobb félelem kerítette hatalmába. Annak ellenére, hogy már ilyen messzire

eljutottak, még mindig nyoma sem volt a keresett fénypontnak. A sötétségben és az esőben két méternyi sem láttak előre, a partról nem is beszélve.

Anélkül, hogy a kimutatta volna a rajta eluralkodó pánikot, az édesapjára pillantott. Hogy tartsa a menetirányt, a férfi két kézzel tartotta a kormányrudat.

Vajon honnan tudja, hogy merre kell menni, suhant át a gondolat a fején. Egyetlen csillag sem világított felettük. Semmi sem látszott az égbolton. Csupán sodródtak előre a koromfekete semmiben. Eszébe jutott az egyik történet, melyet egy halász mesélt neki régen. Egy halászból szólt, aki feldühítette a tengerek istenét, Poszeidónt. A fiatal és derék halász, akárhogyan is tette azt, elrabolta Poszeidón szépséges leányát. Mondani sem kell, az isten törni-zúzni kezdett a méregtől. Üldözőbe vette tehát a szerelmes halászt, majd hegyek magasságával vetekedő hullámokkal és elképesztő erejű örvényekkel támadt kicsiny evezős csónakjára. Amikor a mesélőnek feltűnt, hogy Sándor egy törött széken ülve, a félelemtől tágra nyílt szemmel hallgatja a történetet, megrázta felé a mutatóját.

– Ezt jól jegyezd meg, Sándor. Sohase vágyakozz Poszeidónleányaira.

– Én nem félnék tőle. Legyőzném a hullámait.

Az összes halász nevetésben tört ki. Még az édesapja is.

– Ne légy ebben oly biztos, Armanno fia. Rendben, értjük miadt, te is vagy olyannyira derék, mint az édesapád, csak hogy Poszeidónnak nem csupán a hullám a fegyvere.

– Van neki szigonya?

– Van bizony, sőt, mi több, háromágú. Azzal parancsol avillámnak, a mennydörgésnek. Ha azzal sem éri el a célját, kitáááátja azt a hatalmas száját, és lenyel téged egyben, hajóstul.

Talán ezúttal is egy halász ragadta magával a tengerek istenének gyönyörű leányát, gondolta egy pillanat erejéig. Az iszonyatos villámokból ítélve, Poszeidón már bevethette háromágú szigonyát is. Villámcsapások közepette ordíthatott haragjában. Sándort kirázta a hideg az ijedtségtől. Talán már közelgett is az óra, hogy a bosszús isten kinyissa a száját és elnyelje őket?

Aztán meglátta a fényt... – Tűz!

Megpróbált felállni izgalmában.

Abban a pillanatban egy hullám csapódott a hajó jobb oldalának, s átölelve a magasba emelte. Ahogy a fiú a fedélzetre zuhant, hallotta maga mögül az édesapja kiáltását.

– Sándor! Az Isten szerelmére, kapaszkodj!

Mit tehettem, hogy kihoztam Poszeidónt a sodrából? bukkant fel egy gondolat elméje legmélyéről, miközben a víz egyre csak húzta magával. Hiszen még olyan fiatal vagyok. Nem mintha szerelembe eshettem volna a lányával!

Az utolsó másodpercben vézna karjaival megragadta a hajó fedélzetéhez erősített egyik ülést, amivel megakadályozta, hogy a víz magával sodorja a tengerbe. – Tűz! – kiabált onnan, ahol feküdt, miután a hullám elzúgott felette.

Estéenként a helyiek hatalmas tüzet gyújtottak a sziklák legtetejére állított irdatlan vasketrecben, hogy azzal is irányt mutassanak azoknak, akik kihajóztak a tengerre. Vagy talán inkább azért lángoltak, nehogy a bárkák nekiütközzenek a szirteknek, melyek oly élesek és hegyesek, akár a kés, és nehogy darabokra hulljanak, ami még szélcsendben is előfordulhatott.

Most pedig ez a tűz jelentette az egyedüli reményt. A vihar a magasba repítette a lángnyelveket, melyeknek perzselő karjai jobbra-balra dülöngéltek, mintha a széltől igyekeznének megszabadulni. – Meggyújtották a tüzet!

– Minden rendben?

Felnézett az édesapjára, akinek fejről csak úgy ömlött a sós tengervíz. Kiolvashatta az aggodalmat a szeméből.

– Rendben vagyok... Nem fogja az eső eloltani a tüzet?

– Tűz és víz harca – morogta Armano, aki feszült arccal tartotta irányban a kormányrudat, miközben a hullámok örülten csapdosták a hajót. – Mindig bizonytalan, hogy ki lesz a győztes. Az erősebbik győz, a gyöngébbik veszít. Csak ennyi biztos.

Épp úgy, mint a makedón Nagy Sándor, gondolta magában. Ő erős volt, ezért soha nem is veszített. Egészen addig, amíg nála erősebb fenevadak nem keresztelték az ösvényét. Elhatározta magát. Ha mindenkor az erősebbek győznek, hát akkor nekem is erőssé kell válnom.

Az édesapja sikeresen betेरelte a hajót a kisebbik öbölbe anélkül, hogy egy sziklát súrolt volna. A vihar itt sem volt kevésbé kíméletlen, s a tenger továbbra is tajtékozva fodrozódott körülöttük, noha errefelé már sem a domb mögött rekedt, halálos örvényektől nem kellett tartaniuk, sem pedig a hajót egekig emelő hullámoktól.

– Nem tudom, hogy megtalálja-e a tenger fenekét, de... –kiáltotta az édesapja, majd a vízbe dobta a vasmacskát. – Imádkozz, hogy legalább egy sziklában megakadjon.

Nem sokkal ezután ő is a vízbe vetette magát. Ezen a környéken a tenger szintjének csupán a derekáig kellett volna érnie, ezúttal azonban a vártnál is mélyebbnek bizonyult. Armanno feje eltűnt a felszín alatt.

– Apa!

Mialatt a szeme az édesapja után kutatott a sötétségben, kétségbeesetten hadonászott.

– Apa, apa! Gyere vissza!

Egy kar bukkant elő a vízből, és belekapaszkodott a korlátba.

– Apa! – üvöltötte, amikor észrevette.

– Ne félj – vigyorgott Armanno. Azután felhúzta a testét, hogy a fia láthassa őt.

Férfiak sűrögtek-forogtak a parton. – Boran! – harsogott az édesapja. – Vidd el innen Sándort. Az Isten szerelmére, vidd magaddal a fiamat. A horgony már nem bírja soká. Akkor pedig már semmi nem akadályozhatja meg, hogy a hullámok a szikláknak sodorják a hajót.

Boran egy óriási termetű halász volt. Karját a levegőbe emelve nekilódult, hogy a vízen keresztül elérje a hajót. Csakhogy a hullámok nem könnyítették meg a helyzetét, sőt, mintha egyre erősebben támadtak volna, hogy feldöntsék gigantikus testét.

– Jövök már – kiáltott vissza neki. – Kapaszkodj erősen, hős Sándor. Egy cseppet se félj!

Egyik oldalról az édesapja, a másiktól pedig Boran igyekezett megtartani a hajót, az viszont minden egyes pillanatban közelebb és közelebb került a halálos sziklákhöz.

– Bíz csak rám! – hallatszódott Boran újabb üvöltése. – Teinkább gondoskodj a fiadról!

Nem is értette, hogyan volt képes az édesapja kinyúlni felé a féktelen tengerből, majd miképpen húzta őt egészen a korlátig és vette a karjai közé. Minden egy másodperc alatt zajlott le. Bár már semmivel sem törődött, hiszen végre valahára az édesapja karjaiban lehetett. Egy apa nedves, de biztonságos karjai közt. Magukba szippantották egymás illatát.

Hosszú küzdelem után félig úszva, félig lépkedve, az édesapja hamarosan kiemelte őt a sziklákra.

– Szaladj, Sándor. Egyenesen a kikötőbe!

De nem hagyhatta őt itt csak úgy! A makedónok soha nem hagyták magukra a társaikat. Tehát ő sem mehetett.

– Te is gyere velem, édesapám. Menjünk együtt.

– Nem – felelte Armanno. – Segítenem kell Borannak. Mikésőbb csatlakozunk hozzád. Te menj előre. Menj, és nézd meg, hogy begyűjtötték-e a kályhát. Menj, fiam, szaladj! Szaladj!

Ő így is tett. Eszeveszetten loholt. Még meg is botlott a hegyes szirteken, de egy parányi fájdalmat sem érzett a térdében. Mi több, észre sem vette, hogy elesett. Többször is orra bukott még, ő azonban viszont szakadatlanul azt hajtogatta: – Apa! Apa! Segítsenek az édesapámnak! Valaki segítsen neki! Isten szerelmére, segítsenek!

Csupán most tűnt fel neki, hogy az állán lecsorgó folyadék már nem csak eső volt. Könnyek áztatták az arcát.

Néhányan felé siettek. – Igyekezzenek, segítsenek nekik! – sikoltotta parancsolóan Sándor. Amikor a válla felett hátranézett, még láthatta az édesapját, ahogyan Borannal egy, a tenger dühétől védett helyre vontatja a hajót.

Ezúttal is megmenekültek.

Poszeidón tágra nyitotta ugyan iszonyatos száját, mégsem tudta elnyelni őket.

Kitárta a kikötő óvóhelyének ajtaját és berontott. A kályhában égő farönk melege úgy üdvözölte, mintha azt mondaná: Hála az égnek, hogy élve visszatértél. Egy embert leszámítva senki sem volt bent. Ahogy a kandallóhoz lépett, a férfi nyakon veregette. – Ne aggódj, az apád és Boran feljutottak a sziklákra. A hajónak sem történt baja. Rövidesen mindketten itt lesznek. Menj, és melegedj fel.

Sándor egy szót sem szólt. Csak a kezem közé ne kerüljön az a halász, aki el merete rabolni Poszeidón leányát, mérgeződött magában.

A hazatért halászok vidám nevetése ellenére Sándor ki sem mozdult a sarokból, ahol korábban összekuporodott. Hiszen az volt a kedvenc időtöltése, hogy a kályha körül összegyűlő férfiak társalgását hallgatta. Attól félt, hogy esetleg elcsendesülnek, ha kiderül, hogy ő is ott van velük.

Most az édesapja hangját hallotta, aki nagy nehezen megmenekítette a hajóját, és a ropogva égő tűz mellett próbált éppen megszárítkozni. Aztán egy másik férfi gúnyolódni kezdett.

– Mit csináltál a halakkal, Armanno? Legalább eladtad őket?

– Hal? Micsoda hal? – pattant fel az édesapja mérgesen. –Hogyan menthettem volna meg a halat egy ilyen viharban? A hullámok bizonyára a csillagokig repítették őket.

– Rendben – mondta egy harmadik. – Akkor mire várunkmég? Azonnal induljanak az asszonyok, és a szoknyájukkal fogják meg az égből aláhulló halakat. Így a szemünk is lakomázhat egy kicsit.

Egyszerre olyan kacagás tört fel, mely még a kint tomboló vihar morajját is elnyomta.

Sándort ez lepte meg a leginkább. Miközben olyan vihar őrjöng a falakon túl, mely mindent elsöpör, ami csak az útjába kerül, hogy tudnak ezek a férfiak ilyen felhőtlenül beszélgetni, minden félelem vagy aggodalom nélkül? Hiszen őt kirázta a hideg a kinti zúgástól.

Sándor valahogy nem volt képes eldönteni, hogy melyik rémisztőbb. A szél keltette fütyülő hang, vagy az éj sötétjében az éggel találkozó hullámok zaja, ahogyan nekicsapódnak a szirteknek?

Ráadásul ott volt még az égatya, Szvarog^{3} hahotázása is. Akárhányszor Szvarog elégedett volt, olyan lármával mennydörgött, hogy abba még a föld és az egek is beleremegtek.

Egyszeriben fény villant fel a két erőtlen gyertyával megvilágított terem ablakánál, átszakítva a sötétséget, majd tova is tűnt a horizontot pásztázva. Nem sokkal később hatalmas robajjal villám hasított végig az égbolton.

Sándor egy ehhez hasonló viharos éjszakán hallotta először a legfőbb isten, Szvarog nevét. Egy fülsiketítő mennydörgés után Sándor átölelte az édesanyja lábát, aki ijedtében keresztet vetett. – Mamma mia.

Az édesapja viszont oda sem hederített. Valójában még fel is kacagott.

– Ne félj, Zeljena. Szvarog isten jókedvében van. Hallgasdcsak a nevetését.

Ez persze nem nyújtott neki vigaszt. Ellenkezőleg, az édesanyját olyan riadalom fogta el, amit a fiú már tényleg nem tudott megmagyarázni.

– Szent Jézus – vetett még egy keresztet sebtében. – Könyörgök, Armanno, ne mondj többé ilyen pogány ostobaságot a gyerek előtt. Bűnt követsz el.

Azután a karjaiba vette Sándort, és cirógatni kezdte a haját.

– Oda se figyelj az édesapádra, Justinianus. Csak egy Isten van. És ő a mi szent atyánk. Szvarog nevű isten nem létezik.

Azon az estén a félelemtől még arra sem volt képes, hogy tiltakozzon. Sándor, Sándor... Hívj Sándornak, édesanyám.

A mesékben szereplő lángnyelvű szörnyetegek üvöltésén is túltevő vihar kacajából ítélve, Szvarog ma este különösen jókedvű lehetett.

Váratlanul olyan dörgésre figyeltek fel, mellyel még Szvarog nevetése sem vetekedhetett. Sándor érezte, ahogy a föld megremeg a talpa alatt.

A kedélyes társalgás és a vihorászás azon nyomban abbamaradt.

– Ez egy ágyú! – kiáltott valaki.

Az összes fej felé fordult.

– Ágyú? – kérdezte tréfálkozva egy másik. – Ki a fene ülnemeg egy ágyút ebben a viharban, ahelyett hogy az életét mentené?

– Kalózok.

A „kalóz” szót hallván a halászok egy röpke percig elképedve megdermedtek, majd ismételten beszélni kezdtek.

– Kalózok?

– Miféle kalózok?

– Ilyen időben nem hogy a kalózok, de még maga az ördögsem dugná elő a fejét.

Csakhogy egyikőjük sem kukkantott ki a faredőnyön. Ez Sándort igencsak meglepte. Vajon miért, tanakodott magában. Azért, mert tartanak attól, hogy igaz a feltevés, vagy mert nem hiszik, hogy egy kalózhajó átvonulhat Parga sziklái közt, és lehorgonyozhat az öblükben anélkül, hogy darabokra zúzódna?

Ekkor újabb robbanás történt, mely még a korábbinál is erőteljesebb volt. A föld úgy rengett, hogy a rozoga épület is rendesen belerázkódott. Egy pillanatig olyan érzésük támadt, hogy a tetőt tartó gerendák bármikor kettétörhetnek, a fejükre zúdítva a szalmát.

– Ágyú – suttozta valaki. – Ez csak ágyú lehet.

Az ajtóhoz legközelebb ülő felugrott és kinyitotta. A zivatar haragosan hatolt be a szobába, s a férfi kiáltását is magával cipelte addig a sarokig, ahol Sándor ült.

– Gyorsan, gyertek ide!

– Mi az? – kelt fel Boran, majd szintén az ajtóhoz sietett.

A nagy zűrzavar közepette az édesapja csak ekkor vette észre Sándor ottlétét. – Rohanj – szólt hozzá, mélyen a szemébe nézve. – Egyenesen haza. Isten óvjon meg. Azonnal!

Sándor édesapjával együtt sietett az ajtóhoz. A többi halász már kint ácsorgott a szakadó esőben, földbe gyökerezett lábbal.

– Mi az, mi történik? – kérdezte a hátuk mögül.

Meg sem mukkantak. Sándor már látta is a választ a válluk között. Egy teljesen feketébe burkolózott hajó úszott a viharos tenger közepén. Az is egyértelmű volt a szél tépte, sötét árbocon függő zászlóból, hogy kinek a birtokában volt a hajó.

– Nézz oda! – ordította az egyik halász.

Egy tucatnyi felfegyverzett férfi közeledett a parton a két evezőcsónak felől, ami sikeresen átvergődött a sziklák közötti öblön.

– Kalózok!

A hír szájról szájra járt. – Már jönnek... A kalózok...

– A kalózok, akik gyermekeket rabolnak, hogy eladják őket azoszmánoknak.

– Meneküljünk!

Ezúttal Sándor nem tévózott. Nekilendült a domboknak. Még hallotta, ahogyan valaki felkurjant mögötte. – Mindenki szaladjon az otthonába!

Ő is pontosan oda tartott.

Az édesapja lélekszakadva érte őt utol.

– Ne – harsogta. – Ne haza menj!

Sándor rögtön megértette, miért nem akarja az édesapja, hogy úgy tegyen.

A begyűjtők^{4} ott keresnék őt először.

Ők rabolták el a gyermekeket. A fiúkat.

Ezért aztán a meredekebb domboldal felé vették az irányt. El kellett rejtőzniük, még napfelkelte előtt. – Erre, felfelé – igazította útba Armanno kifulladásra. – Emlékszel arra a búvóhelyre a fa mögött, amibe tavaly belecsapott a villám, Sándor?

Természetesen emlékezett. Bólintott egyet.

– Fuss oda! Rejtőzz el! Ne félj egy cseppet sem. És ki ne gyereonnan, amíg utánad nem megyek. Ne gyere elő, amíg a hangomat nem hallod. Értetted?

– És te?

– Gondolj a makedón hódítóra. Amikor érted jövök, magammal hozom a kardodat is.

Annak ellenére, hogy igyekezett vidámnak látszani, észre lehetett venni a rémületet az édesapja szemében.

Armanno megtorpant.

– Itt elválnak útjaink. Ne nézz vissza, csak mássz felfelé.

Sándor egy elfojthatatlan vágytól hajtva előreugrott, és átkarolta az édesapja derekát. Az ismerős illat szivárgott át a durva anyagból készült ruháján, mely éppen csak kezdett megszáradni a tűz előtt. Mélyen belélegezte. Érezte az erős, kérges ujjakat a hajába gabalyodni.

– Most már gyerünk! – taszította el magától a fiát úgy, mintamikor valaki letép egy almát a fáról. – Igyekezz. Isten óvjon meg!

A termőföldeket és a mezőket átította az eső. Minden egyes lépésnél sár fröccsent a lábára. Csak nagy nehézséggel tudott haladni. Előrenyújtotta a nyakát. Azokhoz a szobrokhoz hasonlította

önmagát, melyek a hullámokon áttörve nyomuló, méretes vitorlások orrából nyúltak ki. Ő pedig az esővel dacolva törtetett előre.

Hirtelen a belső hangja felsikoltott. Állj meg! Megkövült. Hallgatózz!

Sándor hegyezte a fülét, mégsem hallott egy neszt sem. Mi lehet az?

A vihar látszólag vesztített az erejéből, s a szél fenyegető üvöltése is alábbhagyott. Helyükbe a földet verő zápor lépett.

A lankadatlanul figyelő elméje azonban továbbra is habozott.

Mintha valami legurult volna.

Talán egy kő, amit a lábam indított útjára.

Vagy esetleg valaki más, aki a nyomodban jár.

Tényleg követi valaki? Sándor összes érzékszerve éberén figyelt.

Mély levegőt vett, majd folytatta az útját. Néhány perc múlva a lábai már kezdtek belefáradni a mászásba. Mire megpillantotta a koromsötét rönköt, mely megmaradt a fából, amit a villám kettéhasított és megperzselt, már alig bírta szusszal. Most pedig egy darabig lejtő következett. Szinte lehetetlen volt lefelé haladni az esőtől tocsogó sárban anélkül, hogy meg ne csúszna. A lábai néhány lépés után akaratlanul is futásnak eredtek. Fokozatosan felgyorsult. Bármelyik pillanatban hasra eshetett.

Minden előzmény nélkül borzalmas pánik fogta el. A pokol szája!

A pargai lakosok ezt a nevet adták a domb mögötti szirtfalnak. A gyermekeknek tilos volt a közelébe menniük. A létezéséről tudtak ugyan, de egy gyermek sem merészkedett el idáig, hogy megnézzé, milyen mély is valójában. És egy felnőtt sem volt körülöttük, aki elmondhatta volna: „Láttam az alját.”

A meredek domboldal és a lábai apránként a halálba terelték őt. Megpróbált megállni, de nem sikerült. A pokol szája már várt rá. Csupán egyetlen megoldás létezett. Sándor gondolkodás nélkül ezt választotta. A földre vetette magát, és sebesen gurulni kezdett. Megkísérelt belekapaszkodni valamibe, noha ez sem járt több sikerrel. Még egy kiszögellő sziklának is nekiütődött. Az eső elnyelte fájdalmas kiáltását. Minden erejével igyekezett belesimpaszkodni a fűbe, a növények gyökereibe, csak hogy a sebessége miatt, még ha meg is fogott valamit, az rögvest letört és a kezében maradt.

Gurulás közben a teste egy másodpercre ülő pozíciót vett fel. Istenem, kiáltott magában. A pokol szája... itt van!

Már csupán tíz emberhossznyi távolság, vagy még talán annál is kevesebb választotta el a biztos haláltól.

Az oldalára dőlt. Ekkor egyszeriben eszébe jutott a húga macskája. Egy utolsó próbaként az összes erejét az ujjába vezényelte, melyeket karmok módjára megpróbált minél jobban a földre mélyeszteni. A sáros talaj, a kitépett gyökerekkel együtt, átcsúszott az ujjai közt. Anélkül, hogy bármiféle figyelmet szentelt volna sajnó ujjbegyeinek, megkísérelte még mélyebbre vájni őket.

Istenem... Istenem... Lassulni kezdett.

A kintől előtörő kiáltások közepette egyre jobban lassult, lassult és végül... megállt. Egy ideig úgy maradt, fejjel a sárban.

Túléltem, suhant át a fején egy megkönnyebbült gondolat.

Azon az éjjelen kétszer is visszatért a halál mezsgyéjéről.

Már csak három lépésnyire volt tőle a mindent magába szippantó halál. Olyan körültekintően, amennyire csak lehetett, a térdére emelkedett. A legnagyobb óvatossággal kúszott el a szirtfalttól. Így mászott négykézláb, amíg biztonságban nem érezte magát. Végül egészen felegyenesedett, és újfent örült futásnak eredt a rögtönzött pihenőhely irányába, melyet valaha az ehhez hasonló időjárás elől menekülő juhászok használtak.

Biztonságban vagyok... Biztonságban vagyok... Legyőztem a halált.

A bűvőhelyen teljes sötétség honolt, ahogyan azt gyanította, de Sándor ezzel nem törődött. Itt legalább melegebb és szárazabb volt, mint odakint.

Elballagott egészen a helyiség legvégébe, ahol leguggolt egy sarokban. Megpróbálta felmelegíteni magát azáltal, hogy a karjaival átölelte bőrig ázott testét. Ekkor tűnt fel neki először kezeinek sajnása. Egy köre hajtotta a fejét. Néhány percig mozdulatlanul hevert. Az átélt félelemtől és izgalmaktól kifáradva a szeme lassacskán lecsukódni készült.

– El ne aludj! – korholta magát. – Nehogy el merj aludni!

Noha az elméje egy ideig képes volt követni ezt az utasítást, a szemhéja nem sokáig engedelmeskedett. Csukott szemmel is egyre

csak ugyanazt a parancsot hajtogatta. Ne aludj. Legalább pirkadatig ne. Hát elfelejtetted, hogy az édesapád magával hozza majd a kardodat?

Először egy csapást érzett a jobb oldalán. A nyilallás csupán később érkezett. Aztán kiáltás ütötte meg a fülét egy olyan nyelven, amit nem ismert. Sándor hirtelenjében nem tudta felidézni, hogy éppen hol van most. Nemsokára hajmeresztő kacaj következett.

Rémülten kinyitotta a szemét. Szent Jézus! Démoni árnyak nyüzsögtek előtte.

A legelől szobrozó alvilági alak tüzet okádott a szeméből. Mialatt igyekezett összeszedni magát, s hátrahúzódott a félelemtől, arra gondolt: Talán a pokolban vagyok? Csak káprázat lett volna az érzés, hogy biztonságban van? A pokol szája valójában biztos elnyelte. Ha mégsem, akkor mit kerestek itt ezek a démonok?

A tűzokádó meglökte őt a lábával. – He, he, he – vigyorgott, aztán hátraszólt valamit a többinek, azok pedig bólogatni kezdtek. Bármit is mondott nekik, biztató választ kapott.

Amikor az alak, aki megrúgta, kinyitotta sötét szőrzettel körbeölelt száját, Sándor megborzongott. Két ijesztő fog nézett vele farkasszemet. Két éles és mocskos fog. A többi oly fekete volt, mint egy kút feneké. Ha nem számolta a két szál fogát, a tüzes szemű szájuége is egy szénfekete kútra emlékeztette. Az egész arcát hosszú, sötét szőr borította. A szakállára vörös és kék gyöngyök voltak fűzve, és az egészet fehér szalagokkal kötötte össze. Hirtelen valami piros ugrott elő a két fog mögül, a kacagásra nyílt szájban. A démon nyelve! Jóízűen megnyalta a szája szélét.

Az árnyak settenkedve körbefogták.

Meg ne add magad, tört elő egy hang belül. Talán Nagy Sándor térdre ereszkedett az ellenségei előtt? Te Pargali Sándor vagy. Még ha nincs is nálad a fakardod, használd az öklödet, a lábadat, a fogadat!

Mindent bevetve ellenállt. Egy rúgást irányított az egyik felé. A fogát mélyesztette egy másikba, aki megpróbálta lefogni. Csakhogy a szembeszegülése rövid életűnek bizonyt. Egy arcára kimért ütéstől a földre roskadt. Azt pedig rúgások követték.

Észrevette, hogy a szüntelenül nevető tüzes szemű egyáltalán nem mozdította a jobb karját. Úgy tűnt, mintha a válláról lelógó ingujja üres lett volna. Egyszerre rádöbbsent. A férfi karja csak a könyökéig tartott. Tehát ezért csüngött olyan élettelenül az ingujja.

Sándor egy utolsó menekülési kísérletet tett. Sikerült kiszabadulnia a két férfi szorításából. Ahogy a búvóhely bejárata felé iszkolt, a félkarú alak utánalódult.

Már hallotta is a nevetését maga mögött. – He, he, he!

Váratlanul a talaj eltűnt a lábai alól. A tüzes szemű démon a magasba emelte őt az ép karjával. Addigra a többiek is utolérték őket. Egy ütés érte a mellkasát. A második az állába csapódott. Sándor sós melegséget érzett a szájában. Tisztában volt azzal, hogy el fogja veszíteni az eszméletét. A tűzokádó démon szőrös arca, a szakállában lógó gyöngyök és a két visszataszító foga volt az, amit utoljára látott.

Aztán minden elsötétült.

Első fejezet
Burszai palota

1512. június

Hatidzse sietős emberi léptekre ocsúdott fel. Először azt gyanította, hogy már megint álmot lát, mely azóta az átkozott éjszaka óta minden este kísértette. Nemsokára kitárul majd a szobájának ajtaja, és az egyik udvarhölgye így súg a fülébe: „Igyekezzen. A válide szultán hívhatja önt. Azonnal mennie kell.”

Csakhogy az ajtó mégsem nyílt. Ennek ellenére a sürgölődés, a suttogás folytatódott. Mintha valamit vonszoltak volna a padlón. Arra ugyan nem tudott rájönni, hogy pontosan mi is lehet az.

– Psszt, csendesebben – szólalt meg valaki alig hallhatóan. – Mindenkit fel akar ébreszteni? Ezt gyorsan és halkán kell elintézni.

Most már biztos volt, ez nem lehetett álom. Valakik tényleg mozgolódtak odakint. Mégpedig settenkedve. Ezek ellenséges léptek voltak, melyek észrevétlenül lopakodtak a céljuk felé.

Már jó ideje megtanulta, hogy a palotában az ehhez hasonló neszek semmi jót nem jelenthettek. Az édesanyja egykor óva intette. „Jól figyelj rám, Hatidzse. Mindig tartsd ezt észben.

Akár szultána vagy, akár közönséges alattvaló, két dolog van, ami veszélyes a palotában. Az egyik a fecsegés, a másik pedig a rohanás. A fecsegők élete rövid, a hallgatóké viszont hosszú. És azok, akik rohannak, hamar elfáradnak. Soha ne rohanj. Ha rohanni látsz valakit, vagy azt hallod, hogy valaki lótfut, légy óvatos. Ne feledd! Aki a palotákban rohan, az vagy a trónt, vagy egy életet követel.”

Ha tudtam volna akkoriban, amit most, egy harmadikat is hozzátettem volna, töprengett önkéntelenül. Aki rohan a palotákban, az vagy egy trónt, vagy egy életet követel. Vagy pedig feleségül megy valakihez. Ezt nálam senki sem tudhatja jobban.

Évekkel ezelőtt ő is rohant, s végül egy otromba, szakállas, púpos férfi karjaiban kötött ki.

Mozdulatlanul hallgatózott. Mintha a léptek távolodtak volna. Vajon mi történhetett? kérdezte magától. Hová siethetnek így osonva? Ki elől rejtegethetik ennyire a lépteik zaját?

Hirtelen akaratlanul is elkacagta magát a gondolattól, ami eszébe jutott.

Az édesapám elől!

Hát persze, sóhajtott. Félnék, nehogy az édesapám meghallja őket. Hiszen a hatalmas Szelim szultán, aki Burszába érkezett alig tíz nappal azután, hogy trónra került, bizonyára pihenni kívánt a hó és jég lepte, óriási hegyekre néző lakosztályában, s a szolgálók valószínűleg nem akarták megzavarni.

Pihenni, mondta magában ezúttal kétkedve. Még hogy pihenni! Az édesapám és a pihenés... Ez a két szó egészen elképzelhetetlen volt ugyanabban a mondatban.

Ismét megütötte a fülét a sürgölődés zaja. Egy újabb csoport ismeretlen haladt végig dobogva a folyosón, ahonnan az ő szobája is nyílt. Ugyanaz a bátortalan, de mégis iparkodó futkosás. A szőnyegen tett léptek zajából ítélve a férfiak mezítláb lehettek.

Különös. Miért vannak mezítláb? Hogy ne ébresszék fel az elfáradt szultánt a mozgolódásukkal? Ez nem lehetett az ok. A szultán lakhelye a hegység felé fordította az arcát. Míg Hatidzse ablaka Jesilova^{5} végtelenségére nyílt. Lehetetlen lett volna, hogy az édesapja bárkit meghaljon ilyen messziről, függetlenül attól, hogy mekkora zajt csap.

Akkor viszont nem az volt a céljuk, hogy az ittlétüket elrejtsek.

A léptek egyre közelebb értek, közelebb, majd még közelebb...

Még a folyosón elhaladó férfiak lélegzetvételét is hallani vélte.

Egy pillanat erejéig úgy tűnt, talán az ő szobája előtt fognak megállni. A félelemtől összegömbölyödött az ágyában. Ők azonban csak vettek egy mély levegőt, suttogva váltottak egykét szót, majd csoszogva tovább indultak.

A trón megszerzése vagy egy élet kioltása vezérelte őket?

Vagy talán a szolgálók között egy lány is csörtetett előre, hogy aztán majd ő is valamelyik púpos öregember asszonyává váljon anélkül, hogy erről bárki is időben tájékoztatná?

Épp úgy, mint azon az éjjelen, a rácsos ablakkal szemközi fal irányába fordította a fejét. Várt, hogy a hangok minél inkább eltávolodjanak. A holdfény a falra vetítette a csillagformákból álló

rács árnyékát. Mintha a sima felületre megannyi csillag hullott volna. A kíméletlen őszi szélben a kerti fák ágai szüntelenül meghajlottak, majd kiegyenesedtek. Akárcsak gigászi szörnyetegek karjai, úgy izegtek-mozogtak a csillagok között.

Holdfény?

Ez a kérdés késként szúródott az elméjébe. De hát ma este nem is látszódott a hold! A szél sem fújt. Akkor honnan jöhetett ez a vörösség, mely világosságot szórt a falra? Megborzongott. Tűz! Ó, Allahom, pattant fel az ágyában. Tűz ütött ki valahol? Vajon a rohanó férfiak a tűz felé tartottak? Ha ez igaz, miért nem keltettek nagyobb zajt, és miért nem ébresztettek fel kiabálva mindenkit?

Amint egy riadalom eleresztette, már ott is termett a másik, hogy megragadja. Netalán, netalán, reszketett Hatidzse. Ezek az emberek nem eloltani mentek a tüzet, hanem meggyújtani? És ez festette ily vörösre a falat?

Túl rémült volt ahhoz, hogy az ablakhoz rohanjon, és megbizonyosodjon róla, helyes-e a feltételezése. Ehelyett minden figyelmét a falon hullámozó fénynek szentelte, s megpróbált rájönni a vörösség eredetére.

A fény színe ide-oda imbolygott a vörös és a sárga között. Lángszerűen. Egyszeriben észrevette, hogy a falra vetült vörösség elmozdult. Aztán egy másik érkezett, s az is hasonlóképpen tovaszállt. Nem sokkal később jött egy újabb... A fény folyamatosan helyet változtatott. Mintha lábakon járna.

Nem! Inkább, mintha futna.

Fáklyák!

Ezek okozták a vörösséget. Ez pedig az jelentette, hogy fáklyát hordozó emberekkel volt tele a palota udvara.

Egymásnak dörzsölődő acél zaja ütötte meg a fülét. Az a baljós hang, melyet a sebesen kivont kard kelt, ahogyan nekifeszül a hüvelyének.

A férfiak odakint fel voltak fegyverezve. Akárhová is mentek, azt kivont kardokkal tették.

– Dzsevahir! – Ezúttal nem volt képes elfojtani feltörő kiáltását. Mi dolguk volt fegyveres embereknek őfelsége udvarában, még hozzá az éjszaka kellős közepén? – Kelj fel, kelj fel!

A küszöb előtt elhelyezett fekhelyen alvó szolgálója meg sem moccan. Vagy talán nem is kiáltott? Csupán a fejében visszhangzottak a szavai? Abban a pillanatban újabb gyanú ébredt benne. Milyen mélyen alszik, mondta magában. Hogyan tud bárki ilyen békésen és félelem nélkül aludni? Ő ennek a tökéletes ellentéte volt: minden éjjelt félig éber állapotban töltött, Hafsza édesanyja tanácsát követve.

„Az árulók nem alszanak, ó, szultána leányom. Még ha az egyik szemed csukva van is, a másikat tartsd mindenkor nyitva. Ha az egyik füled nem is hall, a másikat hegyezned kell. A palotában soha nem tudni, hogy mikor és honnan érkezik az ellenség.”

Az igazak álmát alvó szolgálója miatt érzett csodálkozása egykettőre dühvé vált.

– Dzsevahir, azt mondtam, kelj fel.

A lány végül a harmadik szólításra emelte fel fejét. – Szultánám... Nem alu... Csak elbóbiskoltam...

– Ezt most hagyjuk. Valami nincsen rendben. Fegyveres férfiak vannak az udvaron. Néhány perce többüket hallottam végigrohanni a folyosón – folytatta Hatidzse, miközben a lány a szemét dörzsölve megpróbált feltérdelni.

– Fegyveres férfiak, szultánám? – Dzsevahir végre lerázta magáról az álmoságot és felpattant. Rögvest az ablakhoz ment, és megpróbált kinézni a széles ülésről.

– Óóóó – suttozta meghökkenve. – Csak úgy tolonganak odakint az emberek, szultánám.

– Tolonganak?

– Száz és száz janicsár, bosztandzsi^{6}... Ó, Allahom, nem is hittem volna, hogy ennyi szubasink^{7} van...

A lány leírása egyáltalán nem enyhítette a kíváncsisága keltette viszkető érzést.

– Mit csinálnak? Miért futnak ide-oda azokkal a fáklyákkal? Felelj már!

– Nem tudom – vont a vállát Dzsevahir az ablak előtt. – Mindenki össze-vissza szaladgál, szultánám. – Aztán a lány megfordult, s a kezét a mellkasához szorítva lecsillapodni próbáló

úrnőjére nézett. – Szultánám azt mondta, hogy hallott valakit a folyosón is?

Hatidzse bólintott. – Az ajtónk előtt haladtak el. Leplezni próbálták a lépteik hangját, de én így is meghallottam, Dzsevahir. – Majd még erősebben a mellkasának nyomta a tenyerét. – Rossz érzésem van. Lehetséges, hogy a nagybátyáim megrohmozták Burszát, és az édesapám ellen valamiféle gonoszságot...

A nyelve nem volt képes a mondat befejezésére. Nem, neem, sikoltzott belül. Hiszen az édesapja még egy hónapja sem ült a trónon. Noha senki nem volt a birodalomban, aki ne tudta volna, hogy a testvérei, Ahmed és Korkut továbbra sem mondtak le a trónigényükről. A szultán pedig pontosan emiatt nem tartózkodott a fővárosban, hanem inkább ideutazott, hogy megfélemlítse azokat, akik nyíltan zendülnek a szultánság ellen. Bursza ugyanis a fővárosnál közelebb feküdt Karamanhoz és Amaszjához, ahol a békétlenkedő fivérek tartózkodtak.

Talán az édesapád már el is késett, sziszegte egy hang a fejében. Mielőtt végezhetett volna a testvéreivel, ők jöttek el Szelim szultán életéért.

Az érzelmei kétségbeesetten jajgattak, az elméje azonban valamiért nem tudta elfogadni ezt a lehetőséget. Ne beszélj ostobaságokat, dorgálta meg belső hangját. Mikor volt elegendő ereje a lázadó hercegeknek, hogy rátörhessenek Burszában az oszmán szultánra?

Vagy esetleg tévedek, terelődtek a gondolatai egy másik eshetőségre. Az is előfordulhatott, hogy Ahmed és Korkut herceg félt szembeszegülni az édesapjával, ezért kémeket küldtek hozzá. Be kellett ismernie, hogy ez nem volt akkora képtelenség.

Elképzelhető, bizony. Ez megint a belső hangja volt. Az árulók beosontak a palotába, s az édesapja után kutattak. Azokat tehát, akik az imént az ajtaja előtt ólalkodtak, feltételezhetően a szultán meggyilkolásával bízták meg.

Azt már nem!

De ha mégis... Ó, Allahom, talán már teljesítették véres feladatukat, és el is menekültek. Szelim szultán, a villámtekintetű,

barázdás szemöldökű, mennydörgő hangú édesapja pedig mostanra talán vérbe fagyva fekszik a szobájában.

– Édesapám... Az édesapámhoz...

– Allah őrizz – vágott a szavába Dzsevahir. – Hessegesse elezt a gondolatot, szultánám. Kinek a keze érne el a hatalmas Szelim szultánhoz a saját palotájában?

Hát persze, igyekezett megnyugtatni magát. Ki tudná őt megérinteni annyi testőr közt, akik nem haboznak akár az életüket is adni érte?

Ezúttal zúgás váltotta fel a futkosás hangját. Fokozatosan vált hangosabbá, és egyre csak közeledett feléjük.

Nyilvánvalóan senki sem törődött már azzal, hogy titokban tartsa léptei zaját vagy a kardok acélos csengését. A kocka el volt vetve.

Hatidzse és Dzsevahir összes figyelmét a zúgásra irányította, s megkísérelte kitalálni, hogy mi történik.

Valami azt súgta, hogy ennek nem jó lesz a vége. Hanem rossz és véres.

Távolból érkező kurjongatások rázták fel a palotát.

Hirtelen Hatidzse szultána mintha kiáltást hallott volna. Egy kiáltást, mely a morgást és a káromkodást igyekezett elnyomni.

– Takarodjatok, tolvaj fattyúk! Azt hittétek, hogy életet adnánk, mielőtt életet vennénk?

Aztán egy kínkeserves üvöltés érkezett.

– Jaj, anyám, megégtem!

– Pusztuljatok! Előbb ti, csak azután én!

– Ó, te kutyafajzat!

– Fogd le, kötözd meg. El ne engedd.

– Elszökik.

– Valaki vegye ki a kezéből a tört. A tört...– Jaj!

– Jaj, igen, jaj neked. Egyenesen a pokolba. Indulj.

Háború dúlt odakint, és Hatidzse lassan elveszítette az eszét.

– Szaladj! – harsogta Dzsevahirnak. – Itt ücsörögve semmitsem fogunk kideríteni. Szaladj, nézz utána, hogy mi zajlik ott, majd azonnal gyere vissza.

Mihelyt a lány kinyitotta az ajtót, a zúgás és a harci kiáltások betöltötték a szobát.

– Őfelségem! – ordította valaki. – Elmenekül.

Nem sokkal később az édesapja hangja mennydörgött.

– Mit ácsorogsz még itt? Eredj utána!

A léptek és Szelim szultán üvöltése távolodni kezdett. – Ti szégyentelenek! Hát rettegtek egy bajusztalan fiútól? Ha hét ember nem képes elvenni egyetlen életet, miképpen maradhat a Nizam-i Alem^{8} érvényben? Mire valók az alattvalóink, ha saját magunknak kell teljesítenünk a parancsunkat?

Így hát az édesapja is velük futott. De vajon merre?

Megdermedt. Ó, Allahom... Szerencsétlenség! Hatidzse betapasztotta a száját a kezével. Hogy nem jutott ez korábban az eszébe? A két szó, melyet az elméje kitaszítani próbált, most tűzként perzselve röpködött az agyában.

Nizam-i Alem!

Ez a halál éje volt. Valaki meg fog halni ma este.

Hatidzse iszonyodva takarta el az arcát. A párnába temette a fejét, hogy ne hallja többé a kiáltásokat, a sikolyokat.

Már Dzsevahir mondandójára sem volt kíváncsi. Hiszen ekkorra pontosan megértette, hogy mi folyik odakint.

Olyan érzése támadt, mintha Hafsza édesanyja szólítaná meg. Ne feledd, leányom. Aki a palotákban rohan, az vagy a trónt, vagy egy életet követel.

Az édesapja... Az oszmánok új szultánja. Fatih Mehmed unokája... Szelim szultán, akit az apja, Bajazid konok, könyörtelen fiúnak nevezett, törtetett előre. Meg is kaparintotta a trónt magának... Most pedig egy élet elvételére került sor.

Újabb ordítás ütötte meg a fülét. – Ne ölj meg, nagybátyám!

Hatidzse tüstént felismerte a hangot. A nagybátyja legfiatalabb fia volt, Emirhan. A kis Emirhan, aki százszorszépékből készített koronát helyezett a lány fejére azon a napon, mikor Burszába érkezett.

Irtózatossá haraggal viharzott az ajtóhoz. Már annak súlyával sem törődött. Mostanra ő is futásnak eredt. – Ne tedd! Meg ne érintsd! Édesapám! Ő még csak egy gyermek... Egy gyermek... Egy apró kisfiú!

Tucatnyi nő iramodott feléje.

– Ne jöjjön ki, szultánám.

– A szobájába. Hamar. Hamar. Senki ne lássa meg így.

– Az édesapám – rikoltzott. – Hát ne lássa az édesapám? Még engem sem?

Amikor ismételten meghallotta Emirhan könyörgő hangját, „nagybátyám”, már teljesen elvesztette az irányítást önmaga felett. Hogy kiszabaduljon a női karok közül, s minél előbb unokatestvére segítségére siethessen, összekarmolta az arcát és megtépte a haját mindenkinek, aki az útjába állt.

– Ne ölj meg, nagybátyám. Ne áldozd fel a te Emirhanodat. Hadd legyenek inkább az alattvalód, a kutyád. Hadd szolgáljam hűségesen a szultánságodat a hátralévő életemben... Allahra esküszöm, hogy úgy teszek, a szavamat adom, hogy úgy teszek...

Hatidzse már nem hallotta a többit. Még utoljára megpillantotta Dzsevahirt, mielőtt a földre rogyva elájult volna.

A lány a könnyeit hullajtotta.

Második fejezet

A fülébe jutó hangok mostanra csupán értelmetlen zümmögéssé változtak. Nem volt fény. Sötét köd vette körül, mely mögött árnyak hajoltak meg, majd egyenesedtek fel. Valaki sírt is. Egy másik pedig a levegőbe emelte a karját.

Mintha imádkozott volna.

Meghaltam?

Ez a belső hangja volt.

Talán a sírás, az ima mind őmiatta volt. Akkor bizonyára meghaltam, gondolta.

Ostoba.

Miért? szegült szembe önmagával.

Miért, miért? Szóval tényleg azt kérdezed, hogy miért? De hát már egy jó ideje halott vagy, Hatidzse. Már réges-régóta!

Ki vagy te? kérdezte ezúttal. Hogy merészelsz így beszélni velem?

Körülnézett. Csakhogy senkit sem látott. Még ha volt is ott valaki, ő nem láthatta. Hiszen a sötétség teljesen elnyelt mindent. És ő ebben a feneketlen sötétségben hömpölygött. Vagy inkább repült? Egyszerűen nem tudott rájönni. A lelke valószínűleg a mennyország után kutathatott ebben a fénytelenységben. Vagy a pokol után. Az árnyak pedig az érte könnyeket ejtő udvarhölgyei lehettek.

És mi van övele?

Kivel? Azzal, aki a földön fekszik?

A sötétség ellenére hirtelen látni vélte az illetőt. Ez én vagyok! Az a szürkéségben heverő, mozdulatlan nő az én testem, amit a földön hagytam!

Ha úgy van, akkor kétségtelenül jobblétre szenderülhettem. A hang, melynek gazdájára továbbra sem volt képes fényt deríteni, ismételten a fejében visszhangzott.

De hát már jó ideje halott vagy, Hatidzse. Már réges-régóta!

Igaza van, suhant át egy gondolat az elméjén. Már hosszú idő telt el, mióta meghaltam. Azon az estén történt, amikor azt mondták neki: „A válide szultán hívhatja önt. Azonnal mennie kell.”

Hány éve is volt már? Nem tudta kiszámolni. Három, vagy öt, vagy talán tíz is, nem tudott visszaemlékezni. Vagy esetleg már ezer év is elmúlt, mióta az édesanyja lakosztályába futott?

Újból felcsendült ugyanaz a tompa hang, melyet apró lába keltett a folyosót hosszában betakaró szőnyegen. – Szultán anyám – jelentette be az egyik udvarhölgy, mihelyt lélekszakadva megérkezett. – Hatidzse szultána.

– Hadd jöjjön, hadd jöjjön.

Képzeletében ismét beviharzott az ajtón, amit az udvarhölgy résznyire nyitva hagyott. – Hafsza édesanyám! – Szaladt egyenesen a nőhöz, aki keresztbe tett lábakkal ült a díványon.

A nagy kapkodásban észre sem vette, mily sápadt az édesanyja arca.

– Állítólag közölnivalód van a számomra. Azt a hírt kaptam, hogy azonnal jöjtek. Szóval én tüstént idesiettem.

Hatidzsének csak most tűnt fel a Hafsza szultána arcára ülő szomorúság.

– Válide – motyogta riadtan, ahogyan a nő megsimogatta ahaját. – Valami baj történt?

– Nem, szépséges leányom. Ne félj. Nincs itt szó bajról. – Mintha az édesanyja arckifejezése egy parányit felderült volna.

– Mégis miféle baj történhetne?

Hiszen annyi minden lehetett volna...

Például, amikor futár nyargalt a fővárosból Trabzonba^{9}, az édesanyja minden alkalommal úgy elsorvadt, akár egy víz nélkül maradt rózsaszál. A palotából jövő üzenetek sosem jelentettek jót, ezt már alaposan megtanulta Hafsza szultánától. Különösen, ha az édesapját hívták oda.

„Túlságosan is hiányoltuk a fiunkat, Szelim herceget. Szeretnénk őt minél hamarabb viszontlátni az oldalunkon. Azonkívül volna még itt egy elvégzendő ügy, melyet szintén meg kívánunk tárgyalni vele.” Amikor öfelségétől ez a parancs érkezett Trabzonba, az édesanyja térdéből elszállt minden erő. – Az ehhez hasonló, szükségszerűen elvégzendő ügyek, Allah őrizz, legtöbbször kizárólag fejvesztéssel oldhatóak meg – jegyezte meg.

Máskor pedig az édesapja emberei küldtek neki lopva hírt a fővárosból:

„Öfelsége Ahmedet hívatta magához!”

„Korkut érkezett titokban!”

Hatidzse tudta, hogy Hafsza szultána legalább annyira rettegett az utóbbi két eshetőségtől, mint az előbbtől.

Ahmed herceg az édesapja féltestvére volt Bülbül úrnőtől, Korkut herceg pedig Nigar úrnőtől. Mindketten maguknak követelték a trónt. Hatidzse akkoriban hallotta először a Nizam-i Alem kifejezést.

– És mégis miért baj az, ha az egyik nagybátyám a szultán? – Mindössze öt éves volt, amikor így kérdezte az édesanyját.

Ebben a pillanatban is, amikor az azonosíthatatlan zúgáson kívül semmilyen más nesz nem létezett, hallani vélte Hafsza szultána

félelemtől érdeessé vált suttogását. Ezek szerint az édesanyja hangja ily mélyen belevésődött a lelkébe, mely most a mennyország után kutatott a sötétségben. Minden sejtjében visszhangzottak a szavai.

– Az átkozott Nizam-i Alem miatt, Hatidzse.

– Niza... Az meg mit jelent?

– Halált.

Szörnyen meghökkent, amikor megtudta, hogy az egyik nagybátyja trónra kerülése egyet jelentett az édesapja halálával. – És ha az édesapám ül a trónra, válíde?

Hirtelen felidézte Hafsza szultána felcsillanó szemeit. – Abban az esetben a Nizam-i Alem Ahmedre és Korkutra lesz érvényes.

– Tehát a nagybátyáim fognak meghalni?

A válasz pusztán egy pillantás volt, Hatidzse azonban így is tökéletesen megértette.

– Ha úgy van, akkor az édesapámon kívül senki se üljön anagyapám trónjára.

Nemsokára azt is megtanulta, hogy a Nizam-i Alem nemcsak az édesapja számára jelentett halált, hanem az egész családjának. Mindannyian veszélyben voltak. Az édesapja, az édesanyja, saját maga s a fivére, Szulejmán szintén. Ha valamelyik nagybátyja kaparintja meg a trónt, a Nizam-i Alem haladék nélkül kopogtatna az ajtójukon. A szultánság örökösének kezében volt a döntés, hogy ki hal meg és ki marad életben.

Ezért tartott olyannyira minden lovastól, aki a trabzoni palotába érkezett, s minden egyes postagalambtól, mely a galambászuknál szállt le. Ugyanez volt az oka annak a pániknak is, ami már a „hír” szó pusztá hallatán eluralkodott rajta.

– Felejtsük most ezt el – mondta azon az estén, a tenyereközé fogva édesanyja kezét. – Hadd halljuk inkább a válídeink jó hírét.

Hafsza szultána keze remegett.

Egyszerre arra lett figyelmes, hogy erejét megfeszítve igyekszik kikecmeregni a sötétségből, amiben elmerült. Eredménytelenül. Hatidzse rádöbbsent. Szóval ilyen a halál. Az életünk eseményeit láthatjuk újra magunk előtt.

Egyszerre volt ez jó és rossz. Ha valaki boldog múltra tudott visszatekinteni, annál nem is lehetett örömtelibb. Még azután is

békére lelhet az elveszett lélek, hogy távozott az élők sorából. Na, és ha az életünk tele volt szerencsétlenségekkel, mint ahogyan az enyém? Hát nem igazságtalanság, hogy még a halálunkban is a nyakunkba aggatják ugyanazt a boldogtalan sorsot, lázadozott. Bár tudta, hogy hasztalanul. Hatidzse emlékezett minden percre, másodpercre, minden kiejtett szóra.

– Jöjj, szultána leányom. Ül ide mellénk.

Hatidzse csodálta a díványt, amin az édesanyja ült. Az erdőre és a tengerre néző ablak előtt volt elhelyezve. Magas volt és kényelmes. Ugyan a tenger látható volt a trabzoni palota bármelyik ablakán át, mégis hamar felfedezte, hogy akkor érezte magát igazán biztonságban, amikor az édesanyja illatát belélegezve fürkészhetette a part felé igyekvő kék víz felszínén formálódó fehér habfoszlányokat.

– Már nagylány lett belőled, gyönyörű szultánám.

Ezek a szavakat a szoba közepe felé intézte, így még az udvarhölgyek is megerősítették a szigorú kormányzó csodaszép feleségének állítását, mintha nekik szólt volna.

– Azt mondta, hogy nagylány, válíde?

– Igen.

Az édesanyja ismét a haját cirógatta. Lenyűgöző pillanat volt. Hiszen a nők körében egyáltalán nem volt szokás – főképp, ha a palotából származtak –, hogy hosszasan szeretgessék és dédelgessék a gyermekeiket. Emiatt ritkán nyílt csak alkalma rá, hogy az édesanyja keze megérintse, és azt kívánta, bár örökké tartana. Ha nem lett volna tisztában azzal, hogy kioktatják, „Ne tegyél ilyet, szultána leányom, ez nem helyénvaló”, olykorolykor még meg is ragadta volna az édesanyja kezét, hogy akár erőszakkal, de rávegye őt arra, hogy simogassa a fejét.

Ez is a számtalan palotabeli szabály egyike volt: szeress, de ne mutasd ki! Tartsd magadban a szeretetet!

Volt itt még valami, amire saját magától jött rá, anélkül, hogy bárki megtanította volna neki. Hogy ezek a „helyénvaló dolgok” irányították az életet. Azok, melyeket helyénvalónak tekintettek, megtörténtek, viszont a nem annak számító ügyek szóba sem jöhettek.

– Dehogyan is – tiltakozott, miközben egy imát mormolt, hogy az édesanyja folytassa a gyengéd cirógatást. – Hiszen még a kilencet sem töltöttem be. Kislány vagyok még.

Egyébként sem állt szándékában nagylánnyá válni.

Soha.

Hiszen még annyi játszanivalója volt.

A nagylányok nem mehettek az udvarra, amikor csak óhajtották, ráadásul azokba a helyiségekbe sem léphettek be, ahol férfiak tartózkodtak. Ugyanakkor Hatidzse életének több, mint a felét a szabadban töltötte, mégpedig az udvaron. A legközelebbi barátja Ali volt, Hófehér lovászinasa. Ő volt, aki lovagolni tanította Hatidzsét. Sőt, ő tartotta Hófehér gyepőlőjét is, amikor először elhaladt annak hátán az édesapja előtt.

Persze nem lehetett biztos afelől, hogy az édesapja látta-e őt. A szemöldöke oly bozontos és dús volt, hogy soha senki nem tudhatta, tulajdonképpen merre néz éppen. Bár ő így is kihúzott háttal ült a lován. Pontosan úgy, ahogyan az Szelim herceg lányához illett.

Nem tudta eldönteni, hogy vidám vagy szomorú legyen attól a tényről, hogy ő állítólag már nagylány.

– Rendben van... – mosolygott rá az édesanyja. Ó, Istenem, mily kivételes nap volt az. Az édesanyja selyemszerűen lágy keze még mindig a hajszálai között barangolt. – Tudod, hogy mit csinálnak a nagylányok?

Természetesen tudta. – Hímeznek.

– Mi mást, mi mást?

– Csipkét horgolnak.

– És még?

Mi más van még? – Aztán, a hamamban... megfürödnek... Hafsza szultána és az udvarhölgyek kuncogni kezdtek.

Hatidzse érezte, ahogyan a gondtalanság szétárad az ereiben, az őt emésztő teljes sötétség dacára. Akkoriban még fogalma sem volt róla, milyen közel áll egymáshoz az öröm és a bánat, az élet és a halál.

– A nagylányok...

Az édesanyja most egy időre elhallgatott. A beszélgetésük kezdete óta először. Az udvarhölgyekre pillantott, mintha csak most vette volna észre a jelenlétüket. – Távozhattok.

Allahom, a keze most is a hajamban van. Hatidzse egy kissé közelebb húzódott az édesanyjához. Magába szippantotta az illatát. Eltökélte magát. Amint a lányok elhagyják a termet, át fogja ölelni az édesanyja nyakát.

Végre valahára mindenki odébbállt. Kettesben maradt az anya és a lánya. Hatidzse tétovázott egy másodperc erejéig, de végül kivitelezte a tervét.

– Válide.

– Mondd csak, szultána leányom.

Mily karcsú, mily elbűvölő volt az édesanyja. S mily őszinte és érzelemmel teli volt a hangja.

– Kedvesem.

Feltűnt neki, hogy az édesanyja hangja remegett. Netalán sírt? Ijedten felkapta a fejét. Nem, sírni nem sírt. Egy darabig egymás szemébe néztek. Egy pillanatra a nő szeme szomorúságot sugárzott. Hafsza szultána nem bírta tovább. Elfordította a tekintetét. Majd kiszabadítva magát a lány karjai közül, feltápáskodott. – A nagylányok... – folytatta halkán –, még valamit csinálnak.

– Más nem jut az eszembe. Mi az?

Várt, hogy az élénkség a hangjában felvidítsa az édesanyja arcát, csak hogy ez nem történt meg. Hafsza szultána a hátát felé fordítva tett néhány lépést.

– Férjhez mennek.

Férjhez? Meglepődött. Hát beszélhet ilyesmikről egy anya a lányának? Ez ellentmondott mindennek, amit eddig a napig tanítottak neki. Mégis boldog volt. Ez azt jelentette, hogy már eléggé felnőtt ahhoz, hogy ilyenfajta témákról társaloghassanak. Miközben az édesapja egyetlen kívánsága az volt, hogy a vágtaást gyakorolja a lovával, az édesanyja már férjhez menő lányokról csevegett vele. – Hmmm – kacagott fel. – Ezt még én is tudom.

Egy rövid ideig csend uralta a szobát. Olyan mély csend, hogy Hatidzse szinte hallotta az édesanyja gondolatait.

– Az édesapád... – Hafsza hirtelen megfordult. Mődfelett szertartásos arckifejezést öltött. – Szelim kán... – folytatta, minden egyes szótagot tisztán hangsúlyozva –, hozott egy döntést, leányom.

Hatidzse nem igazán értette az okát, de félelem fogta el. Nem tudta rávenni magát, hogy rákérdezzen a döntés mibenlétére.

Hafsza szultána sóhajtott egy nagyot.

– Szelim kán úgy határozott, hogy kijelöl neked egy férjet, Hatidzse. Először azt hitte, hogy rosszul hallotta. – Micsoda?

Valójában Hafsza is ilyesforma kiáltással fogadta a férje határozatát:

„Micsoda? De hát ő még csak egy gyermek!”

– Férjet jelölt ki nekem? – Hatidzse hangjában rejlő hitetlenkedés arra várt, hogy az édesanyja beismerje, igazából csak bolondozik vele. Csakhogy Hafsza szultána arca oly kőkemény maradt, akárcsak a fal, s a tekintete pedig oly sötét, mint a horizonton elterülő tenger. Akkor rádöbbsent. Nem volt itt szó semmilyen tévedésről. – De én még csak gyermek vagyok, válide.

Férjhez menni? Mégis kihez?

Jól tudta persze, hogy egy napon, csak úgy, mint a többiek, neki is meg kell majd házasodnia. Mi több, Hatidzse már ki is választotta a jövődöbelijét: Ali, az istállófiú!

Bárcsak ő lehetne az, akit az édesapja kijelölt számára. Senki sem vetekedhetett Ali mosolyával. A tekintete, a hangja, minden tulajdonsága különbözött a többiekétől. Ez talán szerelem volt, noha ezt soha nem mondta ki, mert aggódott, hogy esetleg téved. Egyáltalán miféle dolog a szerelem? Ő még soha nem tapasztalta meg. Mégis volt valami különleges Aliban, ami vonzotta őt. Először is, ő soha nem kiabált vele. Ha hibát vétett, ő nem szorította össze a fogát, hogy „Hatidzse...”, megnyújtva az „e” hangot a neve végén. Ő csak felnevetett, amitől neki szintén felderült az arca. Hány éjszakán kérdezte már magától szégyenkezve: Csak nem szerettem bele Aliba? Olyan érzése támadt, mintha a dadái által mesélt történetekben szereplő szerelem valamennyire hasonlított volna erre az állapotra.

Netán... netán, egyszerre izgatottság lépett a döbbenet helyébe. A mindent látó, halló és értő édesapja észrevette Hatidzse rajongását Ali iránt? Azt mondta volna az édesanyjának, hogy amiért a szultána leányom szereti őt, hadd adjam őt Alihoz?

Amint Hafsza szultána visszatért a díványhoz, Hatidzse felpattant, és megint a nő lábai előtt termett. – Ki lesz a férjem, válide?

Édesanyja ezúttal nem próbálta meg kihúzni magát a kezek szorításából, melyek körbefonták a derekát. Habozva felemelte a karját. Hatidzse érezte a galamb nagyságú és színű kéz tapintását a feje búbján.

– Kihez kíván engem hozzáadni az édesapám?

– Nem tudom.

– Válide.

Az édesapja kijelentette, hogy férjhez adja a leányát, az édesanyja mégsem tudja, hogy kihez?

– Allahra esküszöm, Hatidzse, nem tudom.

Valamit eltitkolt előle.

Még szép, hogy tudja, mérgelődött egy hang belül. Csak nem akarja elárulni.

Biztosan Ali az, biztosan ő az, verdesett a szíve szaporán.

Félkegyelmű, förmedt rá ez alkalommal a hang. Hogyan lehetsz ennyire ostoba? Hát hozzámehetne valaha Szelim kán, a hatalmas trabzoni kormányzó lánya egy közönséges istállófiúhoz?

Amennyiben nem Ali volt a kiválasztott, akkor ő egyáltalán nem fog férjhez menni, ez ilyen egyszerű.

Az édesapja elszánhatta magát, de ebbe neki is lesz beleszólása.

– És ha én nem őt választom?

Hatidzse látta, ahogyan a szivárvány összes színárnyalata egytől egyig végigsuhan Hafsza szultána arcán.

– Sajnos az nem számít, hogy te kit választasz, leányom.

– De... de... hogyan is történhet az egész az én akaratom nélkül?

Hafsza szultána úgy foglalt helyet a díványon, mintha összeesett volna.

– A hozzánk hasonlóak – felelte suttogva –, legtöbbször aztteszik, amit nem akarnak, szultána leányom. Úgy gondolod, hogy az édesapád mindig azt teszi, amihez kedve van? És én? Inkább meghaltam volna, mint hogy átadjam neked ezt a hírt. Én mégis megtettem. Mert ez a kötelességem. Az állam nem azt várja el tőlünk, amit mi akarunk, hanem amit ő akar. Ez a világ rendje.

– Akkor is, én még túl fiatal vagyok.

– Az édesapád szerint már elég idős vagy. Azonfelül már megis szerezte a fatvát^{10} a hodzsáktól. Ők engedélyezték.

Emellett...

– Emellett... Mi az, válíde? Van még valami, amit nem tudsz nekem elmondani?

Az ő hangja is elkezdett berekedni. Érezte, ahogyan a szeme sarka megnedvesedik. Ám arra nevelték őt, hogy ne sírjon. A sírás joga csupán az alattvalóknak adatott meg. A szultánok nem ejtenek könnyeket, nem mutatják ki a gyengeségüket senkinek. Ez így volt helyénvaló. Azok az istenverte helyénvaló dolgok. Végül azonban mégsem tudta visszatartani a könnyeit.

– Azért, hogy megnyíljon a trónhoz vezető út az édesapádelőtt, hozzá kell menned ahhoz a férfihoz, akit kiválasztott neked.

– Ha nem...

– Ha nem... – Az édesanyja hangja határozatlanságról árulkodott. Mostanra az arca teljesen elsárgult. – Akkor a férjednek kijelölt személy Ahmed vagy Korkut oldalára fog állni. S ezáltal a trón is az ő kezükbe kerülhet. Az édesapád pedig... – Nem bírta befejezni a mondatot. – Érted, amit mondok? Ez a kötelességed.

Nem, egyáltalán nem értette. – Miért, miért ez a kötelességem?

– Az átkozott Nizam-i Alem miatt, Hatidzse.

Soha nem látta az édesanyját ennyire megrémülve, ennyire elveszíteni a lélekjelenlétét.

– Niza... Az meg mit jelent?

– Halált.

– Halált? Most már tényleg semmit sem értek.

– Kizárólag az állam végtelen, leányom. Ha az állam fenntartása megkívánja, még az emberi élet is feláldozható. Legyen az egy apáé, egy anyáé, a fiuké vagy a lányuké, egy testvéré... Ezt jelenti a Nizam-i Alem, leányom. Ha az helyénvalónak ítéltetik az állam érdekében, még egy élet kioltása is megengedett.

Már megint az a nyavalyás helyénvalóság. Mind halál, mind élet ettől függött. Hatidzse egy másodpercig mozdulatlanul maradt. – Ha az egyik nagybátyám kerül a trónra, akkor megöletik az édesapámat? Erre célzol, válíde?

Az édesanyja nem volt képes a szemébe nézni. Remegő ujjával egyre csak a Hatidzse arcán lecsorduló könnyeket törölgette. Bólogatott néhányszor ahelyett, hogy igennel válaszolt volna.

– Nem csupán őt – hebegte. – Hanem a bátyádat, Szulejmántis Kefében^{11}. Még engem és téged is... Aki a trónra ül, egyetlen lelket sem fog életben hagyni Szelim utódai közül. Mindenki, aki osztozik a vérében, aki tagja a háremének, vele együtt válik porrá.

Egyikőjük sem tudta, hogy mit mondjon ezek után. Szótlanul meredtek maguk elé. A halálos csendben Hatidzse hallotta édesanyja szívdobogását. Az édesanyja is bizonyára hallhatta az övét. Hiszen az eszeveszetten kalapált.

A sötétség csak nem akart széteszlani. Pedig azt hitte, hogy a mennyország vakító fényben úszik. Hol van a paradicsomban szálldogáló madársereg, a világegyetemet körbeölelő színpompás virágok illata? Mikor érkeznek már az angyalok, az örömtelien trillázó haurák^{12}? Mit keresett ez a végeláthatatlan fénytelenység a mennyországban?

Ez itt nem a mennyország, sikoltott fel egyszeriben az elméje. Ki mondta neked, hogy ott vagy?

Megborzongott. A pokol? Ha nem a mennyben, akkor egyértelműen a pokolban vagyok, jajgatott. Az élete során elkövetett bűnei egyszerre rohanták meg az elméjét. Az ellenszegülései... Az undor és a gyűlölet, melyet a férjeként kijelölt férfi iránt érzett... Az álmodozások, melyekben Ali átölelte a derekát... Mindezek... Ennyi vétek után nem is volt csoda, hogy Allah nem engedte be őt a paradicsomba.

Hatidzse előbuggyanó könnyekre lett figyelmes. Mintha égették volna az arcát.

A nyugtalanság oly hirtelen távozott, mint ahogyan érkezett.

Ha tényleg a holtak birodalmában volnék, akkor hol vannak a feneketlen vermekben égő tüzek, kérdezte belül. És a démonok? Ők merre vannak? Miért nem hallotta a bűnösök sikolyait, akiket a démonok a tűzbe dobtak? Miért sötétség vette körül, és nem a lángok vöröse?

Allahom, a sötétség lett végül az egyedüli reménye. Tehát nem a pokolban vagyok. Hatidzse örülten kapálózni kezdett. Mintha valamibe bele akart volna kapaszkodni, valamit meg szeretett volna ragadni. Ha sem a mennyországban, sem pedig a pokolban nem vagyok, akkor hol a csudában? kiáltott. Nem hallotta a saját hangját sem, de biztos volt abban, hogy így szólt. Hol vagyok, hová jutottam?

Úgy érezte, mintha valaki kuncogott volna a fejében. Hol vagy, Hatidzse? Sem a pokolban, sem a mennyben... Nem vagy halott, de élő sem. Valahol a kettő között létezel. Rajtad múlik, hogy melyiket választod. A halált vagy az életet.

Ha úgy van, akkor megszabadulhatok ettől a sötétségtől is, töprengett.

Ha akarsz...

Hatidzse hirtelen egy kislányt vélt látni, amint éppen felegyenesedik egy gyönyörű nő mellől a homályban. Rögvest felismerte az édesanyját. S természetesen a lányt is. A lány ő maga volt. Hatidzse, hét évvel ezelőttről. Parázs világított a lány fekete szemében. Megijedt a saját hangjától.

– Ne engedd, hogy az élet, amit a Nizam-i Alem követel, azédesapámé, Szelim káné legyen. Hadd áldozza fel magát Hatidzse ezért a célért.

Ekkorra már az édesanyja sem tudta elfojtani feltörő zokogását.

Helyénvaló vagy sem. Aznap este mindketten kisírták a szemüket. A szívük kedve szerint.

Miért ne sírt volna? Hiszen azon az éjjelen vesztette el az életét.

– Kihez megyek férjhez, édesanyám?

Hafsza szultána előbb a saját arcán szárította meg a könnyeket, majd a lányáén. Most pedig egy mosolyt kényszerített a szájára.

– Iszkender pasához.

– Milyen ember? Láttad őt? Fiatal, jóképű?

Ő maga is nehezen hitte el, hogy ilyen kérdéseket tett fel az édesanyjának. Máskor zavarában biztos élénkpirosra színeződött volna az arca. Akkor most mégis hogyan tudott utat engedni a kíváncsiságnak, mely közel sem számított helyénvalónak?

Ha egy kilenc éves lány férjhez adása senkit sem botránkoztat meg, gondolta, akkor egy kis faggatózás sem. Körülöttük teljes volt a sötétség. Mindenhol... Hatidzsét fénytelenység nyelte el.

Pont, ahogyan most is... Mindenütt sötétség tátongott.

A hangok zavaros zúgássá torzultak, a két alak körvonala ugyancsak elhomályosult. Először az édesanyja arcát veszítette szem elől egy ködfal mögött.

Egyetlen megváltás létezett. Ki kellett szabadítania magát a sötétség börtönéből.

– Fény! – kiáltotta erejét megfeszítve. Pontosabban, csak azt gondolta, hogy kiáltott. Viaskodott, mintha el akart volna szaladni a sötétség elől, egyenesen a fény irányába.

Ekkor észrevette, hogy a környezete egyre világosabbá válik.

Hatidzse megrázta a fejét. Nem hiszek a szememnek, Allahom, ámélnk. Akár egy lelkére ragyogó napfelkelte.

A fülében csikorgó, zümmögő neszenben lassan kivehető emberi hangokat hallott.

– Hála az égnek – örvendett valaki. – Mindjárt magához tér.

A hang tulajdonosát is sikerült azonosítania.

Szempilláin táncot járó fény szűrődött keresztül. Igyekezett minél szorosabban belekapaszkodni. Tartott attól, hogy ha kinyitja a szemét, esetleg megint elveszíti a világosságot. Így hát óvatosan tárta ki. Megpillantotta Dzsevahirt.

A lány boldogan tapsolt. – Visszatért, visszatért, visszatért!

Honnan? kérdezte magától Hatidzse.

A halálból, válaszolt a belső hangja kuncogva. A sötétségből.

– Allah visszaadta nekünk a mi Hatidzse szultánánkat – szólt egy másik ismerős hang. Amikor elfordította a fejét, látta az örömtelien ölelkező udvarhölgyeket.

Dzsevahir, félretéve a palotai illendőségeket, szabályokat, helyénvalóságokat, váratlanul magához szorította az úrhölgyét. – Megannyi szúrát^{13} elimádkoztam a Koránból, megannyi kost feláldoztam önért... Hála Allahnak, hála Allahnak. Visszatért.

Most már tudta, hogy honnan. A sötétségből, a halálból.

Na, igen, de mégis hová, faggatta magát.

Abban a pillanatban mindent felidézett, ami az ájulása előtt történt. A settenkedő lépteket. A fáklyákat az udvaron, a kivont karddal siető férfiakat. Emirhan könnyörgését...

„Nagybátyám, ne öl meg. Hadd legyek az alattvalód, a kutyád, nagybátyám!”

„Főhóhér, hát el lehet venni egy ilyen gyarló kis életet?”

Oszmán herceg harci kiáltásai...

„Átkozottak. Szelim nyamvadt kutyái. Nem hiába neveztek minket Oszmánnak. Azt hittétek, hogy életet adnánk mielőtt életet vennénk?”

Aztán az üvöltései. A szitkozódásai.

S legvégül Hatidzse felidézte édesapja mennydörgésre emlékeztető parancsát. „Szégyentelenek! Hát rettegtetek egy bajusztalan fiútól? Ha hét ember nem képes elvenni egyetlen életet, miképpen maradhat a Nizam-i Alem érvényben? Mire valók az alattvalóink, ha saját magunknak kell teljesítenünk a parancsunkat?”

Hatidzse rettegvé nézett körbe. – Psszt – csitította az udvarhölgyeit. A kinti állapotokra összpontosította a figyelmét. Egy apró neszt sem lehetett hallani. A halál csendje hajtotta uralma alá a burszai palotát.

– Visszatértem – szólt Dzsevahirhoz kifulladásán. – Az egyik halálból a másikba.

Harmadik fejezet

Szaruhan tartomány, Kaszim aga borászata

1512. szeptember

Ferahsad úrnő felpillantott az ágya szélén legyező szolgálóra. A karja, a szárnya mostanra biztosan szörnyen elfáradhatott attól, hogy reggel óta szünet nélkül lengeti a hosszú nyelű, egyiptomi legyezőt, gondolta. Száznyi apró cseppecske ragyogott a lány arcán. Fekete bőrén kicsiny, fekete gyöngyszemek ékességével csillogott az izzadság.

– Elég már ebből, Münire. Egyébként sem használ, leányom.

A lány hálás tekintettel nézett rá. Nem kellett neki kétszer mondani. Azonnal abbahagyta a fárasztó tevékenységet, és az ajtó mögé helyezte a legyezőt.

Ferahsad lazára húzta a fejét takaró tüllt. Fekete, dús hajába túrt, hogy kiszellőztesse.

– Úgy tűnik, hogy idén már nem lesz ősz.

– Megeshet – szólt Münire alig hallható hangon. Szokatlan volt, hogy egy szolgáló csak úgy csevegjen az úrnőjével. Olyankor megharagudtak rájuk: „Mit gondolsz, ki vagy te, hogy felém mutatsz a nyelvedet?!” Ferahsad viszont egyáltalán nem ilyen volt. – Mintha a talaj is égne, úrnőm.

A nő helyeslően bólintott. – Még szerencse, hogy a filagóriához küldtük a munkásokat, Münire.

Ugyan nem tartott attól, hogy az asszony dühös lesz, amiért válaszolt neki, mégis habozott. Hiszen ő volt a hatalmas Ferahsad úrnő. Ő pedig csak a Feketeszeder Münire.

Az egyik munkás adta neki ezt a nevet. S azóta mindenki Feketeszedernek szólította. – Igaza van, úrnőm – értett vele egyet. – Allah áldja meg. Másképpen vélhetően napszúrást kaptak volna a vályogtégla falak alatt.

– Allah áldjon meg mindannyiánkat, leányom. Ők is mind rendes emberek. Jól bánj az étellel, hogy az is csupa jóval viszonzza neked.

Habár Münire nem teljesen értetette ennek a jelentését, továbbra is vidáman mosolygott jószívű hölgyére.

Természetesen az is gyakran előfordult, hogy ingerültté vált, üvöltözött és kiabált, s megbüntette azokat, akik nem végezték megfelelően a munkájukat, de Ferahsad úrnő még így is nagyszerű nő volt.

Hányan házasodtak már ki a szolgálatából? Nemcsak, hogy felszabadította megannyi cselédjét, hanem még segítette is őket az otthonteremtésben. Mintha létezett volna egyfajta titkos egyezség Ferahsad úrnő és a szolgálói között. Senki nem is beszélt rosszat az úrnőről idegenek előtt. Ha bárki kérdezett róla valamit, ők csupán ezzel válaszoltak: „Allah fénye világítsa meg az ösvényét. Nincsen nála jóságosabb asszony az egész világon. Allah adja meg neki, amit csak kíván.”

Senki sem kérdezte már, hogy milyen ember, honnan valósi, sem Maniszában, sem pedig más szegletében ennek a hatalmas kiterjedésű Szaruhan tartománynak. Nem volt olyan, aki ne ismerte volna Ferahsad úrnőt, vagy ne imádkozott volna az egészségéért.

Nemrég töltötte be a harmincnegyedik életévét, ám még mindig oly friss és szépséges volt, akár egy rózsabimbó. Ferahsad sokkal gyönyörűbb volt a legtöbb bájos, de beképzelt lánynál. A hosszú, fekete haja egészen a csípőjéig ért. S ha mogyoróbarna tekintetét rászegezte valakire, annak majd kiugrott a szíve a helyéről.

– Már kilenc éve, hogy elhunyt az ura – mondták az öregek. – Pedig ő aztán igazi úriember volt. Amikor kezében az ostorral felugrott a lovára, egy ültében keresztülvágtázott az egész síkságon, az egyik végétől a másikig, s úgy felügyelte a borászatot, a kerteket, a munkálatokat.

Abban az időben állítólag Ferahsad nem tette be a lábát a szőlőskertbe. Általában inkább csak a ház körül sürgölődött, vagy az ehhez hasonlóan forró napokon az árnyékban hűsölve ejtőzött Dolapbasinál^{14}.

– Miután azonban Kaszim bég áldozatául esett egy kígyó mérgének – mesélte a kahja^{15} Halil aga –, egyszerre mindenről neki kellett gondoskodnia. Ó, azok a régi szép idők. Egy nappal Kaszim bég temetése után, mit gondolsz, minek voltunk napfelkeltekor szemtanúi?

A kahja úgy számolt be a látottakról, mintha egy eposzt olvasna fel.

– Az úrnő oly pompázatosan ült a bég lován a pirkadat vörösségében, hogy leesett az állunk. Két copfba fonták a haját, melyet a feje köré tekertek, s a tetejére egy elbűvölő, sárgafehér jörük^{16} sálat kötöttek. Olyan látványt nyújtott, mintha az úrnőnk egy jörük leány lett volna, aki születése óta lóháton kóborolt.

Azóta a nap óta Ferahsad szinte le sem szállt a lováról. A síkságot járta, ellenőrizte a szőlészetet, a kerteket, belemarkolt a termőföldbe, és megvizsgálta, hogy elegendő öntözést kapott-e, továbbá utánajárt, hogy a juhászok megfelelően legeltetik-e a bárányokat, a borjúkat. Soha nem mondta, hogy elfáradt, s nem is tűrte meg a bágyadtságot. Ha észrevett egy hibát, azonnal megkereste a felelőst.

– Hozd ide azt a kapát – kiáltott egyszer a kimerült munkásnak. – Így kell fellazítani a földet? A hegyes végét ennél sokkal mélyebbre kell döfni, majd úgy felemelni, mintha ki akarnád onnan tépni, hogy az áldott föld levegőt kaphasson. Bizony, pontosan így, pontosan így.

Azokban a napokban, amikor Münire szolgálatba állt a gazdaságban, kizárólag a reggelinél és este láthatta az úrnőjét. Elalvás előtt, amikor levetette a ruháit és megfürdött.

Mi dolga lehet egy ily mesés szép nőnek termőfölddel, szőlészetekkel, kertekkel, juhokkal, kecskékkal? gondolta magában. Azonkívül, hát soha nem hiányoznak neki a férfiak?

Felidézte annak a lánynak a megdöbbent arckifejezését, akitől egyszer önkéntelenül is megkérdezte ezt. – Férfiak? Miért vágyakozna férfiak után? Az úrnőm mindenre képes, amire egy férfi. Mi hasznára válna neki egy férfi?

Ezek a szavak akkoriban szerfelett értelmetlennek tűntek Münire számára. Csakhogy idővel be kellett ismernie, hogy a lánynak igaza volt. Ferahsad úrnő férfiasabb volt még a férfiaknál is. Vakmerőbb, erősebb. Bátrabb. Emellett senkivel szemben sem volt igazságtalan, soha nem engedte, hogy bárkit elnyomjanak.

– Láttad a Síró-követ ma reggel?

Münire a helyükre tette a gondosan összehajtogatott huzatokat. Pakolás közben meg is paskolta őket. – Egy csepp sincsen azon, szépséges úrnőm. Mióta idejöttem, most először láttam a sziklát könnyek nélkül. Könnyek és bármi nélkül.

– Semmi sem marad meg ebben a hőségben. A termőföldlegalább hét réteg mélyen kiszáradhatott már.

– Azt mondják, ha a Síró-kő nem hullajt könnyeket, sem ősz, sem tél nem lesz.

Ferahsad elmosolyodott. – Nézd csak az én Feketeszedremet! Már annyira otthon érzi magát Szaruhanban, hogy ilyen helyi szólásokat is a fejébe vésett.

– Emine asszonytól tanultam – zavarában a hangja oly halkán hagyta el a száját, hogy még ő maga is alig hallotta.

– Mi mást mondott még Emine?

– Hogy fél.

– Fél? Miért? Történt valami?

– Neem – vágott közbe tüstént Münire. Ó, bárcsak lenyeltem volna a nyelvemet, motyogta magában. Ehelyett itt ücsörgök az úrnőmmel és pletykálok.

– Ha a malom kiszárad... Akkor a lovak csak körbe-körbe járnak, mégsem tudnak vizet húzni.

Valójában Ferahsad is tartott ettől, de Ibrahim biztosította róla, hogy ne aggódjon, ő majd megoldja.

Ha tudta volna, hogy mi a megoldás, ő maga intézte volna el, ám fogalma sem volt.

– Tizenhat éve, hogy itt élek, és ezidáig soha nem láttam akutat kiszáradni. Nosza, feledkezz meg az ilyen baljós dolgokról. Semmi baj nem lesz. Allah segíteni fog rajtunk. Csak jóra gondolj, és meglásd, a végén minden rendeződik.

Tisztában volt azzal, hogy a tanácsai nem nyújtottak elegendő vigaszt. Amennyiben a hőség így folytatódik, a nemrégiben elültetett szőlőtövek is víz nélkül maradnak és elfonnyadnak.

– Láttad Ibrahimot?

Münire szíve szaporán kezdett verni. Ibrahim? Bárcsak soha nem ment volna messze, hogy Münire felé fordulhasson, és órákon át fürkészhesse azt a jóképű arcát. A göndör, fekete haját, az íjszerűen

megfeszülő szemöldökét. A sötét szemeit, melyek a csalkaraszi^{17} szőlőre emlékeztették. A magas és szikár termetét.

– Kora reggel elment. Azóta nem láttam.

– Egyedül volt?

– Halil aga és néhány munkás volt vele, úrnóm. Ha úgy kívánja, azon nyomban üzenek neki. Pillanatok alatt itt lesz.

Könyörgök, akard így. Hadd menjek megkeresni, türelmetlenkedett.

Ferahsad felállt az ülőhelyéről. Ismételten megfésülte a haját a kezével.

– Arra nincs szükség, leányom – felelte. – Azt hiszem, tudom, hol lehetnek. Magam megyek utánuk. Szólj a lovászinak, hogy készítse elő a lovamat. A konyhások is tudjanak róla, hogy ma Dolapbasinál vacsorázom. Ennek megfelelően iparkodjanak. Máshol már képtelenség enni ebben a kánikulában. Te is kövess engem a munkád végeztével.

Leszállt a lováról, majd kikötözte az állatot. Egy darabig az embernél is magasabbra nyúló kukoricaszárak között sétált. Már rég volt, hogy a kukorica sárgásbarna haja így, szakáll módjára csüngött volna lefele a levelek közül. Ezeket még a héten be kellene takarítani, jegyezte meg magában Ferahsad.

Az ösvény jobb felé kanyarodott. Eszébe jutott, hogy már két napja meg sem fordult a szőlőskertben. Biztosan elszáradhattak ebben a forróságban. A legbölcsebb az volna, ha a kahja holnap leellenőrizné és begyűjtené mindet. Ha már megértek annyira, hogy a vásárba vihessék őket, zsákokra is szükség lesz. Legalább ez a munka legyen minél hamarabb mögöttük.

Megcsapta az orrát a friss víz illata, a fülét pedig az öszvér hajtotta fogaskerék csikorgása.

Messziről férfiak hangjára lett figyelmes.

– Ha még két arsinnal^{18} lejjebb megyünk, akkor jó lesz.

Ez ő volt. Drága Ibrahim.

– Miért vagy abban olyan biztos, hogy vizet találsz? Hírt kaptál az egekből?

Hallotta, hogy a férfiak nevetésben törnek ki.

Halil aga semmit sem tett kérdezősködés és kivizsgálás nélkül, csak ha már holtbiztos volt a dolgában. Ferahsad kuncogott. Ezek szerint ma Ibrahimon volt a sor, hogy kivizsgálják.

Igazából a faggatás azóta tartott, amióta a fiú kijelentette, hogy vízre bukkanak, ha még egy kutat fúrának Dolapbasi közelében. Tulajdonképpen Halil aga a kérdések helyett már csupán azért jött, hogy gúnyt űzzön belőle. – Miféle víz, te, Ibraaam – mondta mindig. – Mi kerülhetne elő egy kiszáradni készülő kút mellől a köveken kívül? Azokkal fogom széthasítani a koponyádat, csak hogy tudd.

De a fiú roppant makacs volt. – Úrnöm – bizonygatta még tegnap is –, több vízernek is kell lennie a malmunk környékén. Minden gond megoldódik, ha megtaláljuk.

– Akkor áss tovább – parancsolta. – Te leszel az, aki előbbutóbb belefárad.

A távoli beszélgetésből ítélve Ibrahim feltúrte az ingujját, és ásásba fogott.

Az ösvény végén a falként magasba tornyosuló kukoricák egyszeriben eltűntek és egy árnyékos tér következett. Ezt a helyet nevezték Dolapbasinak. Szétválasztva maga előtt az útjába kerülő kukoricaszárakat, Ferahsad kilépett a hűvös térségre.

Először nem találta a férfiakat, akiknek a hangját hallotta. Az öszvér tovább forgatta a kerékhez erősített óriási vasrudat, melynek nyikorgó zajától felállt a szőr az ember hátán. A kerék a kút mélységébe merülő vastag szíj elfordításához kellett. A szíjhoz kötözött kannák pedig először üresen ereszkedtek le a kútba, majd teli jöttek elő. A kannák által kimert vizet ezután beleöntötték a fatörzsekből kivájt vályúba, ahonnan az a szőlőkertig vezető csatornában folyt tovább. Bármennyire is erőlködött szegény öszvér, a hőségétől igencsak kiapadt kútból egyre kevesebb és kevesebb vizet sikerült csak felhúznia. Ráadásul a kimenekített víz fele kiborult felfelé menet, a maradék fél viszont közel sem volt elegendő, hogy csillapítsa a forró föld szikkadtságát, ami minden cseppet hihetetlen szomjjal nyelt magába.

Éppen, amikor már feladta volna a keresésüket, újfent meghallotta a hangjukat. Ibrahim és Halil négy munkással együtt a ciprusfák árnyékában felállított filagória mögött ügködött. Lassan elindult

feljük. A fák árnyéka és a kútból erőtlően előbugyogó víz önmagában is elég volt, hogy lehűtse az arrajárót, még ha csak egy kicsit is. Nemsokára érkezett a bozótokból és cserjékből szőtt filagóriához, majd az ágak mögül figyelni kezdte őket.

Hirtelen elállt a lélegzete. Ibrahim övtől felfelé mezítelen volt. A nap-barnította férfi bőre gyöngyözött az izzadságtól. Még egy rudat szúrt a talajba, s egy másik öszvérrel húzatta az ahhoz kapcsolódó kereket. Egyértelmű volt, hogy az állatnak, mely ki tudja, hány órán át járhatott körbe-körbe, már annyi ereje sem maradt, hogy még egy lépést tegyen előre. Ibrahim azonban fáradhatatlanul vonszolta az öszvért a gyepelőjénél fogva.

– Mozogj, a fenébe is. Nyomd azt a fúrót mélyebbre. Gyerünk!

Az öszvér által irányított rúd minden egyes forgásával egyre mélyebbre jutott a fúró. S a remény várta őket annak hegyénél.

Ibrahim előrehajolt, majd felegyenesedett. Miközben ugyanezt a két mozdulatot ismételve maga után húzta az állatot, a teste mindvégig csillogott a napsütésben. Végül Ferahsad csak észrevette, hogy egy ideje már levegőt sem vett. Váratlanul szédülés fogta el. Nem tudta eldönteni, hogy vajon zavara miatt, vagy inkább, mert egy félmeztelen férfit látott. Arra gondolt, hogy talán jobb, ha megfordul, és csendben odébbáll, mégis meggondolta magát ugyanabban a pillanatban.

Hogy megnőtt!

Ekkor rádöbbsent, hogy ez nem csupán megfigyelés. Valójában inkább a csodálat kifejezése.

Még soha nem látta őt így. Rendben van, Ibrahim fiatal volt és jóképű, de egészen idáig fel sem tűnt neki, hogy már ennyire felnőtté vált.

Nézd azokat a vállakat, hívta fel a figyelmét egy belső hang. Mily szélesek, mily acélosak.

Úgy is volt. Erő és energia áradt a megfeszült izmokból. Aztán... Ó, Allahom... A tekintete Ibrahim mellkasára szegeződött. Arra a sima, edzett mellkasra. Ferahsad elfordította a fejét. Ámbár túl sokáig nem volt képes dacolni a férfitest vonzerejével. Hiszen már oly hosszú idő telt el, mióta utoljára ruhátlan férfit látott. Egy szál szőr sem mutatkozott Ibrahim mellkasán. Kaszim egyáltalán nem

ilyen volt, repült át egy gondolat a fején. A férje sötét szőrrel borított teste jelent meg lelki szemei előtt. Soha nem kedvelte a szőrös férfiakat.

Ibrahim barnáról szinte feketére sötétült mellbimbói hívogatóan meredtek felé. Ferahsadot egy másodpercig azok megérintésére ösztönző, ellenállhatatlan vágy kerítette hatalmába. Elborzadt. Betapasztotta a száját a kezével.

De hát megfogadta, hogy kiirtja az életéből ezt az érzést. Annak a napnak az estéjén, amikor eltemette Kaszimot, tövestől kiszakította a nőiséget az elméjéből, a szívéből. Ez elkerülhetetlen volt. Nem mintha eleinte nem hiányolta volna egy férfi érintését, keménységét, de a végén sikerült elpusztítania a titokban agyába fészkelte bujaságot, s azóta elnyomta minden lázadását. Amúgy is jobb volt így. Szabadnak érezte magát. Évekig nem kellett azzal a kötelességével törődnie, hogy kielégítse egy férfi testi vágyát, és hogy viaskodva legalább egy morzsányi élvezetet sajtoljon ki az együttlétükből.

De most... most... Mi reszketett, ébredezett benne? Így megbámulni egy szolgát...

Nyöszörgésre emlékeztető hang csúszott ki az ajkai közül.

Szemében Ibrahim rendkívül megbízható, udvarias gyermek volt, aki bármilyen munkát képes volt elvégezni. Lenyűgözte a fiú szorgalma és tehetsége. De semmi másról nem volt szó. Ő egy szolga volt, Ferahsad pedig az úrnője. A fiú hangszeren is tudott játszani. Hegedűnek hívta. Amikor a vonót hozzádörzsölte az álla alá szorított doboz húrjaihoz, Ferahsad egyszeriben teljesen más világban találta magát. A muzsikát hallgatva egyik csillagról a másikra repdesett.

Ez volt tehát Ibrahim. Szorgos, rátermett munkaerő és jó képességű zenész is egyben. Még ha csak cseléd is, jó nevelésben kell részesülnie, határozta el magát Ferahsad még annak idején. Minél jobban kifejlődik a tehetsége, annál nagyobb hasznomra válik a jövőben. Halil aga öreg már. Ibrahim talán egy nap majd átveszi a helyét, morfondírozott.

Pontosan ebből a célból fogadott fel annyi tanítót az oktatására. Reggelenként a szőlőkarók és a kertek között serénykedett, majd az

este közeledtével a tanórákra került a sor. Ennek ellenére soha egyetlen apró panaszt sem hallott a fiú szájából. S úgy tűnik, a sok tennivaló mellett elkerülte a figyelmét, hogy valójában mennyi év telt el, illetve hogy Ibrahimból időközben felnőtt férfi vált.

Nézd azokat a karizmokat!

Ó, Allahom! Ferahsad megborzongott az elméjében suttogó epekedés hangjától. Ibrahim ugyan magas volt, mégsem mondhatni, hogy csupa izom lett volna. Ahogy megrántotta az öszvér gyepelőjét, Ferahsad tüzetesen megfigyelhette az összes izmát, inát és bordáját.

Vajon hány éves lehet most? kérdezte magától.

Amikor magához vette, a rabszolgakereskedők azt mondták neki, hogy tíz éves. Ebben az esetben már legalább tizenhét lehetett.

– Gyere, ne csökönyösködj annyira, bolond fiú. Nem lesz ebből víz. Nehogy halálra dolgoztasd magadat vagy az öszvért.

Ferahsad összeszedte magát a kahja csipkelődésének hallatán. Ha bárki észrevenné, hogy titokban kémleli őket, az borzasztóan megalázó lenne. Tüstént el kellett mennie innen. Csakhogy továbbra sem volt képes levenni a szemét Ibrahimról.

– Nem lehet, agám. Ezt a munkát ma kell befejezni. Akkor isha belehalok, akkor is, ha nem. Nincs megállás, amíg a fúró vizet nem ér. Ha muszáj, az öszvér egész éjjel hajtani fogja a kereket, aztán elpusztulhat. De megtiltottam neki, hogy kimúljon, mielőtt vizet találna.

Halil és a munkások felkacagtak. – Megtiltotta neki. Ha ezt bárki hallotta volna, azt gondolhatná, hogy nem egy rabszolga, hanem a szultán szavai voltak – vihogott az egyikük.

– Na, és akkor? – nézett rá mogorván Ibrahim anélkül, hogyegy pillanatra is eleresztette volna az állatot. – Ha szükséges, akkor az leszek.

– Hogyne. A szolga szultán. Ibrahim szultán!

Még Ibrahim is elnevette magát a kahja szavain.

Ferahsaden egyszeriben a pánik lett úrrá. Felidézte Münirének intézett parancsát, mely szerint ma hozassák ide a vacsoráját. A szolgálók már egyesével vagy kettesével úton is lehettek idefelé, hogy megterítsék az asztalt. Amikor elképzelte, hogy esetleg itt

lelnek majd rá, a bozótosban guggolva, egy félig csupasz férfi után leskelődve, az arca hevesen égni kezdett a gyalázattól.

Nesztelenül kikászálódott a filagóriából. Imádkozva, hogy senki se lássa meg őt az ösvényig, a kukoricákhoz igyekezett. Egy darabig ott várakozott, hogy megint szabályossá váljon a légzése. Már távol volt tőlük, de Ibrahim mezítelen felsőteste továbbra is a szemei előtt lebegett.

A fiú szolgából, férfi szolga vált.

Az aranyos kisfiú jóképű legénnyé cseperedett.

Megriadt szíve gyors lüktetésétől. Takarodj a fejemből, korholta a zendüléssel fenyegető vágyakozást.

Nem fog engedelmeskedni az ördögnek. És akkor, tiltakozott a fejében. Ha jóvágású, akkor jóvágású. Ha férfi, akkor férfi. Akkor is csak egy szolga. Te pedig az úrnő vagy. A hatalmas Kaszim gazdaság női agája. Te diktálsz, a szolga pedig végrehajtja azt. Ha azt mondod, hogy dolgozzon, akkor dolgozik; ha arra utasítod, hogy zenéljen, akkor zenél. Ennyi az egész!

Megköszörülve a torkát, mély levegőt vett. – Halló, merre vagytok?
– kiáltott a kukoricaszárak közül. – Kahja, Ibrahim, hol vagytok?

– Itt vagyunk, úrnőm. A filagória mögött. Ez a félkegyelmű fiúolyan makacs, mint az öszvér. Szakadatlanul fúratja a földet ezzel a szerencsétlen jószággal.

– Jövök már.

Még egy percig elidőzött az ösvényen, mielőtt ismét visszaváltozhatott a megszokott úrnői önmagává. Aztán elindult a Dolapbasihoz vezető nyitott terület irányába.

Gyaloglás közben meghallotta az ördög vihogását. Hát persze, Ferahsad. Ahogy mondtad: te diktálsz, a szolga pedig végrehajtja azt. Ha azt mondod, hogy dolgozzon, akkor dolgozik; ha arra utasítod, hogy zenéljen, akkor zenél. Ennyi az egész!

Takarodj, te pokolfajzat, sziszegte, miközben megérkezett Dolapbasiba. Mégis mi okból ragaszkodsz ennyire ezekhez a szavakhoz?

Csakhogy Ferahsad rémülten ébredt rá, hogy már tudja is a választ a kérdésre.

Negyedik fejezet
Burszai palota

1515. szeptember

Két hónap telt el a halálos éjszaka óta. Csakhogy a szerencsétlenségek sora nem akart véget érni. Egy nap Hatidzse szörnyű hírt kapott a lányoktól.

– A Nizam-i Alem elvette Korkut herceg életét is.

Senki sem merte gyászolni meggyilkolt nagybátyját, sőt, még a gyermek hercegeket sem. Hatidzsét égette a fájdalom. Ugyanakkor igyekezett vigasztalni magát. Az édesapánk helyett a nagybátyánk adta oda az életét a Nizam-i Alemnek. Mit lehet tenni? Ez a sors. Insallah^{19}, a mennyországba jutottak.

A félelem határtalan sötétségként burkolt be minden szívet.

– Lássuk, mi történik ezek után – suttogta az egyik lány amásiknak. Úgy tettek, mintha nem akarnák, hogy Hatidzse szultána meghallja őket. Valójában azonban pontosan tudták, hogy a lány figyelte minden szavukat.

– Mégis mi történne, te leány? Hát maradt még bármi, amimegtörténhet? Hiszen a férfit megfojtották.

A másik mindentudóan hengegett. – Maradt ám, bizony. Ahmed herceg jövője még egyáltalán nem biztos.

– Az övé sem lesz különb. Hiszen az urunk még a síró Korkuthercegnek sem kegyelmezett, aki így könyörgött: „Ez csak tévedés lehet. Bocsáss meg a testvérednek, hogy hátralévő életében ösvényedet szolgálhassa.” Ezek után megkönyörülne a bátyján, Ahmeden?

– Ne könyörüljön! Ő egy áruló. Amikor az édesapja, nyugodjék békében, az urunkra hagyta a trónt, Ahmed ezzel húzta fel a lázadás zászlaját: „Amiért az édesapánk nem tisztelte az idősebbik fiú jogát, s az öcsénk kizsarolta a trónt ahelyett, hogy a jogos örökösnek átadta volna, most rajtunk a sor, hogy leszámoljunk vele, és magunkhoz vegyük, ami jár nekünk.”

– Ó, Allah, ó, Allah. Csak nem azt mondod, hogy megintvérontás lesz?

– Nem tőlem hallottad. Állítólag Ahmednek temérdek katonája van – suttogta az egyikük. – Ó jaj, mi lesz velünk, ha netán legyőzi

őfelségét és...

Egy másik suttogó hang vágott közbe. – Psszt. Csend legyen, te lány!... Még a végén Hatidzse szultána is meghallja. A szegény lélek már egyébként is betegeskedik.

Hatidzse úgy érezte, mintha mellbe szúrták volna egy késsel. Nem is tudta eldönteni, hogy az elhangzottak közül melyik miatt legyen szomorúbb. Hogy az édesapja és a nagybátyja nemsokára harcolni kezdenek, hogy ha a nagybátyja, Ahmed az édesapjára tör, akkor megöli őt, Szulejmánt és esetleg őt is, vagy hogy „szegény lélek már egyébként is betegeskedik”?

– Azt mondják, hogy a férfi két fiát elküldte a szafavida sahhoz.

– Kicsoda küldte?

– Miféle bolond kérdés ez? Hát nem figyelsz ránk? Természetesen Ahmed herceg. Ahmed az ellenség sahjához küldette a fiait.

– Mégis mire megy velük a szafavida sah?

– Ó, hát ez a Dzsevahir az örületbe kergeti az embert. Hogykérdezhetsz ilyet? A férfi az oszmánok ádáz ellensége. Csupán a megfelelő pillanatra vár, hogy viszály üsse fel a fejét, hogy egy, a szultánságért folytatott küzdelem romba döntse az Oszmán Birodalmat. Ahmed herceg nyilvánvalóan azért kért tőle segítséget, mert tudja, hogy több emberre, fegyverre, pénzre és hasonlókra van szüksége, ha el akar bánni Szelim kánnal... – Jaj, ne, igaz ez, Emine? Tényleg nem tudtam erről.

Hazug, tiltakozott Hatidzse magában. Még hogy nem tudta. Hát persze, hogy tudta. Elejtett szavaktól visszhangzanak a palota falai, éppen a vér, a gyilkosság vagy az árulás ne hallatszódna?

– Nos, mit mondott a szultánunk, amikor a fülébe jutott a fivérehiútlensége?

– Szerinted mit kellene mondania? „Itt vagyunk, jöjjön csak, és vegye el, ami őt illeti. Ha viszont kudarcot vall, akkor mi veszünk el tőle valamit. Az életét!” Igen, urunk éppen ezt felelte.

– Ó, Allah... Bárcsak ne így volna. Hogyan onthatja egymásvérét két testvér, és hogy fordíthatják egymás ellen a kardjukat? Szelim kánnak nagy szíve van. Bárcsak legalább a bátyja életét meghagyná.

– Ez a Nizam-i Alem, leányom. Az nem ismer könnyörületet, bocsánatot. Ki merné azt mondani, hogy a ma megkímélt élet nem veheti el holnap a tiédet?

Igaza van, mondta magában azonnal Hatidzse. Vigasz után kutatott, hogy elnyomhassa a borzalmat, a büntudatot. Ki merné azt mondani, hogy a ma megkímélt élet nem áldoz fel holnap téged?

És Emirhan? Hát rárontott Emirhan bárki életére?

Minden sejtjében morajlott a felháborodott lelkiismeret. Talán egy hét éves fiú próbálta megfosztani a tróntól a hatalmas Szelim kánt?

Ó, Emirhan, szegény Emirhan, drága Emirhan.

Hatidzse körül forogni kezdett a világ. Megint eluralkodni látszott rajta a szédülés. Megrémült. Ez a betegség akkor fertőzte meg, amikor házasságra lépett Iszkender pasával. Akárhányszor megriadt, végül mindig elájult. Az egyik hodzsa, aki ismertette vele a kórt, ezt tanácsolta.

– Ne menj aludni sötétben – miközben megrázta a fejét. – Az ördög kedveli a sötétséget. Lesben állva ott vár a halandókra, akiknek el szándékozza rabolni a lelkét. Ó, Allah, ha egyszer magával ránt valakit a sötétségbe... Egy gyenge hitű soha nem volna képes abból megmenekülni, Allahomra. Neki sem volt könnyű dolga. Hiszen amit átélt, az sokkal több volt, mint egyszerű ájulás. Olyankor az az érzése támadt, hogy órákig, napokig, sőt inkább éveig magába zárja a fénytelenység. Minden egyes eszméletvesztés után akkora kimerültség fogta el, mintha hosszú útról tért volna vissza.

Nem volt bátorsága, hogy megkérdezze, vajon miért akarja elorozni a lelkét az ördög. Ez a rejtély napokig lefoglalta Hatidzse gondolatait. Ugyan mit követhetett el az ördög ellen? Igaz, a lelkét lázongás töltötte meg. De hát én írtam a homlokomra, hogy kilencévesen férjhez adjanak? Hogy a tizedik tavaszomon átéljem az elhálást? Ezért követ engem?

Bárkit faggatott ezzel kapcsolatban, a válasz mindig ugyanaz volt.

– Ó, szultánám. Törölje ki és hessegesse el a kételyt a gondolatai közül. Allah őrizz, hogy pokolra kerüljön. A végzetünk megkérdőjelezése sérti Allah becsületét.

Hatidzse tisztában volt azzal, hogy ezek a felvetések önmagukban is bűnnek számíthatnak. Valószínűleg már csak emiatt is

megérdemelné, hogy az alvilágba jusson. Ez volt tehát a büntetése: egy betegeskedő testbe szorult, mely szüntelenül elájul és a sötétségbe zuhan.

Igyekezett kevesebbet foglalkozni a nyavalya okaival, de nem tudta megállni. Így hát mégis meglátogatta a hodzsa mestert, hogy a tanácsát kérje. Esténként nem jött szemére az álom. Az ágya mellett mindig volt világítás. A szeme néha lecsukódott, miközben a gyertyaláng fűrgé táncát figyelte az évszázadoknak tűnő órákon át.

Csakhogy mindez haszontalannak bizonyult. Olyan sötét felhők fogták körbe a lelkét, hogy Hatidzse úgy érezte, nemcsak egy ötkarú gyertyatartó, de még maga a nap sem volna elegendő, hogy világosságot teremtsen a belsejében.

Mindent megtett, hogy elkerülje az ájulást. Mély levegőt vett. A tenyerébe mélyesztette a körmeit. Ne könnyez, parancsolta magának. Ne merészelj sírni. Az ördög lesben áll! Az ördög lesben áll!

Érezte, hogy a szolgálók tekintete rászégeződik. Miért teszik ezt velem, panaszkodott. Az a céljuk, hogy én fizessek meg az édesapám gyilkosságaiért? Hát nem értik, hogy nem akarom hallani ezeket a dolgokat?

– Láttad Emirhan herceg szobáját?

Hatidzse csupa fül volt. Emirhan szobája?

– Miért láttam volna, te leány? – felelt a másik. – Ki bírnáelviselni? A herceg kacagása biztos még mindig a falakon visszhangzik.

Hatidzse hirtelen nyilalló fájdalmat érzett a szívében. Ó, Emirhan, szegény Emirhan, siránkozott. Felidézte a nevetgélve fogócskázó fiút. „Elkaptalak, most te vagy a fogó!” A gyermek turbánja eközben újra és újra az orrára csúszott.

– Én elmentem, kedvesem – mondta egy kőkemény hang. – Látnod kellene azokat a gyönyörű csempéket. Az icsoglánok^{20}-keseregve mesélték, hogy két hónapnyi sikálás után sem tudták tisztára mosni őket. A szerencsétlenség napján a kékeszöld csempék állítólag vérvörösek voltak.

– Azt hallottam, hogy Oszmán herceg lakhelye is így fest –szólt közbe egy negyedik. – Én ugyan nem láttam, de valaki így írta le nekem. Mindent vér borít. Törölgették, mégsem használt, dörzsölték is, de az sem hozott eredményt.

– Vértoltok azok, nem tűnnek ám el oly könnyen.

– És mi van azzal a szabállyal, hogy a palotában nem szabadvért ontani, hanem mindent hurokkal kell elintézni? Üres szavak.

– Az a szó járja, hogy az a hóhér is meghalt, akit Oszmánherceg leszúrt. Ki tudja, milyen kétségbeesés vezérelte erre a tetre?

– Ó, micsoda tragédia! A herceg mellett elpusztulni, akit kivégezni mentél oda.

Elég legyen, akarta Hatidzse kiáltani, s azt kívánta, bárcsak rájuk támadhatna, és kitéphetné a hajukat az utolsó szálig. De nem bírta megtenni. Két hónapon keresztül, szinte mindennap végig kellett hallgatnia a szolgálólányok csevegését. Annak ellenére, hogy szándékosan nem látogatta meg Emirhan vérvörös szobáját, a hallottak alapján végül olyan érzése támadt, mintha valóban járt volna ott. Látta maga előtt az életéért küzdő Oszmán herceget, az édesapja küldte hét hóhért, akik hurkot dobtak a nyaka köré, s kezét, karját megkötözve, a hét pár erős kar egyszerre emelkedett fel, majd egymás után többször is rántott egy nagyot a kötélen. Szinte a saját bőrén érezte mindegyik késszúrást, melyet Oszmán szenvedett el.

Elképzelte, ahogyan a teste meghajlik a kintől. Hallotta az átkozódását is: „Hét kés oltotta ki az életem. Remélem, hogy te pedig belefulladász a becsvágyba, és hosszú, gyötrelmes halálod lesz.”

Látta maga előtt a hóhért, aki attól tartva, hogy ezek a szavak a szultán fülébe érnek, dühében még szorosabbra húzta a hurkot a herceg nyakán. Hatidzse érezte Oszmán utolsó leheletét az arcán.

Egy pillanatra ő sem kapott levegőt.

– Távozhattok – csupán ennyit volt képes kinyögni. – Dzsevahir, te maradj.

Az ágya melletti gyertyatartón már két gyertya is kialudt. Nem volt kedve meggyújtani őket a többi lángjával. Három szál is elegendő lesz, hogy megvédje őt az ördögtől.

Dzsevahir a megszokott helyén volt. A küszöb mellett aludt összegömbölyödve. Hatidzse abba az irányba nézett. Egy darabig a lány szabályos, ellazult légzését hallgatta. Milyen szerencsés, gondolta. Milyen rég nem volt már részem mély és nyugodt álomban, sopánkodott.

Milyen rég is? Talán soha.

Óvatosan felült, és a kezébe vette a gyertyatartót. Halkan Dzsevahir közelébe sétált. A lány arcához fordította a fényt. Olyan békésen aludt.

Aztán csendesen visszatért az ágyához. Egyszeriben rádöbbsent, hogy mennyire irigy a szolgálójára.

Az ujjára húzott gyűrűkre, a csuklóját körbeölelő karkötőkre pillantott. Az ujjai a nyakán viselt smaragd nyaklánc köveivel játszadoztak. Nem is beszélve a különböző ékkövekről, gyémántokról s rubinokról, melyeket hordania kellett, amikor a palotai szabályoknak megfelelően kiöltözött. Egy két lábon járó kincs vagyok, motyogta magában. Szelim szultán leánya. Hafsza szultána egy és egyetlen Hatidzséje... A derék Szulejmán herceg drága húga... Egy pillanatra a gondolatai elhallgattak. Szokatlan, gúnyos mosoly húzódott végig az arcán. Iszkender pasa özvegy felesége, folytatta végül.

A tekintete visszafordult Dzsevahirra. És mi a helyzet ezzel a lánnyal? Ő kicsoda? Egy szolgáló.

Ő pedig féltékeny volt egy szolgára. Amiért Dzsevahirnak olyan kincs volt a birtokában, amit ő soha nem kapott meg, és soha nem is fog. Béke és biztonság. Nyugalmas és háborítatlan álom.

Bárcsak elcserélhetném vele a kincseimet, epekedett magában. Vajon elfogadná? A gyémántok, a smaragdok, a rubinok, az arany mind az övé lehetnek. Cserébe nekem viszont béke, biztonság és nyugodt álom kell.

Egy másodperc erejéig azt kívánta, bárcsak egy apró viskóban született volna a palota helyett. Elképzelte, hogy ő nem is Szelim szultán és Hafsza szultána lánya, hanem egyszerű parasztszülők gyermeke.

Hatidzse bánatosan megrázta a fejét.

Az édesanyja akkor biztos nem hívatta volna magához, amikor betöltötte a kilencedik életévét, és közölte volna vele, hogy „az édesapád férjhez ad téged”. Az édesapja sem áldozta volna fel a lányát. És talán ő sem lenne most ilyen beteges.

A férjhezmenetel egyik szolgáló ábrándjaira sem hasonlított. Azt sem értette, miért várják ezt a pillanatot oly hatalmas izgatottsággal.

Hiszen mi volt abban, amire ennyire vágyakozni lehetett volna?

Egy hodzsa, akinek nem láthatta az arcát, mormolva imát olvasott fel.

– Ámen – mondta az édesanyja és Dzsevahir karjukat széttárva. Miközben Hatidzse azon töprengett, hogy vajon csatlakoznia kellene-e hozzájuk vagy sem, Hafsza szultána szemöldökének egyetlen mozdulata elegendő volt, hogy a tenyere széttárására és az „ámen” kimondására ösztönözze, miközben a fejét rázta.

Ezt követően az arc nélküli hodzsa egy férfiről kérdezte, aki szintén láthatatlan volt.

– Elfogadod őt? Elfogadod őt férjedül, leányom?

Elfogadta-e? Még most is hideg izzadság folyik végig a hátán, ha eszébe az a szertartás.

– Elfogadod őt, Hatidzse leányom?

Visszaemlékezett arra a pillanatra, amikor elkeseredetten az édesanyja szemébe nézett. Mintha könnyörögni akart volna neki, segíts rajtam, édesanyám, segíts.

Hafsza szultána szemében nem volt más a keserűségen kívül. Még a lányára nézni is szégyenkezett.

Annyi év után még mindig nem tudta elfelejteni annak a percnak a részleteit.

Meghallotta az egyik férfi sóhaját a rácsos paraván mögül.

Majd egy másik suttogását.

– Kétségkívül az izgalom miatt lehet, hercegem.

Dobok dübörögtek a mellkasában, aztán váratlanul elcsendesedtek. Ó, Allahom, reszketett. Az édesapám... az édesapám ott várja a válaszomat a rácsok mögött.

Egészen eddig nem is fordult meg a fejében, hogy Szelim herceg esetleg kíváncsi lehet a házasságkötésére Iszkender pasával.

A kivégzésemet jött végignézni!

Hatidzse megborzongott. Ismét felkelt a fekhelyéről. Anélkül, hogy felébresztené Dzsevahirt, új gyertyákat helyezett a kialudtak helyére. A szoba sötétsége sárgás ragyogássá vált, mely a falra dermesztette az árnyékokat.

A kivégzésemet jött végignézni, gondolta magában.

Azt már nem tudta felidézni, hogy azon a napon is így vélte—
e. Most viszont máshogyan nem tudott volna erre gondolni.

Az édesapám a kivégzésemet jött végignézni!

Visszaült az ágyára, majd összekuporodott. A párnára hajtotta a fejét. Egy ideig belefeledkezett a falra vetülő árnyak bámulásába. Milyen félelmetesek, gondolta riadtan. Nézd azt a tátott szájú, ferde nyakút! Mintha nem is a kancsó árnyéka lenne, hanem egy mesebeli szörnyeteggé.

Akaratlanul is behunyta a szemét.

Folyton-folyvást kísértette az emléke annak az életét romba döntő napnak, amikor hozzákényszerítették Iszkender pasához. Azt remélte, hogy talán alváskor legalább egy rövid időre megszabadulhat tőle. Csakhogy tévedett. Annak a napnak az elmosódott emlékképei kitartóan ott bujkáltak az agyában. A hangok pedig oly élénken visszhangzottak, mintha csak egy perce hallotta volna őket.

– Miért nem felelsz, leányom? Elfogadod őt, elfogadod őt?

Egy utolsó próbaként megkísérelte elcsípni a maga elé bámuló édesanyja pillantását.

Hafsza szultána tudatában volt lánya rá összpontosító tekintetének. Nyersen kétszer bólított. Ha bárki látta volna az édesanyja mozdulatát, megesküdhette volna, hogy a nő aközben így rimánkodott magában: Ne fogadd el. Nehogy elfogadd őt. Olyan bólítás volt.

Hatidzse akkor tanulta meg először, hogy pontosan mit is jelent a tehetetlenség. Ha az édesanyja sem tudta megmenteni, akkor mit tehetett volna ő? Ha az édesanyja megadta magát, hogyan dacoljon a lánya?

Ha a válidénk nem volt képes édesapánk elébe állni, és kijelenteni, hogy ez nem történhet meg, Szelim kán, akkor mi hogyan mondhatnánk ezt, törődött bele a sorsába. Amikor visszaidézte azt a napot, minden alkalommal ezzel vigasztalta magát. Ha az édesanyám nem tudta azt közölni vele, akkor én mégis hogyan tudtam volna?

Egyébként is lehetetlen lett volna.

A lelkét beborító sötét felhők egy pillanatra szétfoszlani tűntek.

Észrevett egy remegő vállú, csontos nőt. Egy csepp könny hullott a szeméből a kezére, mely reményvesztetten szorongatta a térdét. A nő hirtelen elrántotta a kezét, mintha izzó parázs érte volna.

Egy sápadt, bánatos, csüggedt, behódolt nő arca bukkant fel az emlékek felhői közül.

Az édesanyám! Hafsza szultána!

Hatidzse még soha nem látta az édesanyját így sírni. Hiszen ő volt a krími kán, Mengli Giráj elbűvölő leánya. Szelim herceg erős, befolyásos felesége. Hafsza szultána, akit a bátyjával, Szulejmánnal gyakran hasonlítottak megmászhatatlanul meredek hegyhez.

Most sírt.

Egyértelmű volt, hogy el akarja rejteni ezt a lánya elől. Ezzel azonban már elkésett.

Hatidzse olyan tisztán elevenítette fel könnyező édesanyja képét, mintha az egész ma történt volna. Közös a végzetünk, gondolta magában. Az édesanyám is áldozat, épp úgy, mint én.

A zúgolódás, amit nemrég hallott a paraván mögül, ezúttal sokkal magasabb hangon zendült fel. Majd valaki csillapítani igyekezte.

– Hercegem, ennek nem lehet más az oka, csak az izgatottság. Elvégre...

A suttogó hang egyszeriben félbeszakadt. Vajon mi lehetett a mondat vége? Hatidzse sokat törte ezen a fejét. Mi követhette az „elvégre” szót? A válasz nyilvánvaló volt: „Ő egy gyermek... Elvégre ő még csak egy gyermek...”

A zaklatott hang pusmogott valamit, ami nem jutott el a füléig. Abban a szent pillanatban az édesanyja felemelte a fejét. A szemük találkozott.

Az édesanyja nedves szemében olyan mély aggodalom és félelem lakozott, mely még a szomorúságát is eltompította. Gyerünk, mondta az arca. Miért nem válaszolsz már a férfinak? Mielőtt magadra haragítod az édesapádat, mondd, hogy elfogadod őt.

Senki sem sietett a segítségére. Még az édesanyja sem. Teljesen egyedül maradt. Az élet és a sors összes nyilával is magának kellett szembenéznie.

Nem bírta tovább elviselni édesanyja szálnalmas látványát. Ez alkalommal ő bólintott.

– El... fogadom.

A hangja annyira erőtlenül hagyta el a száját, hogy ő sem igazán hallotta.

Megpróbálta visszaterelni a figyelmét a falra tapadt árnyakra, de hiába. A fenébe, ült fel az ágyában. Nem fogadtam el! Nem! Nem!

Hatidzse szultánának fel sem tűnt, hogy újabb rohamot kapott, sőt, még a kiáltásáról sem vett tudomást. Dzsevahir viszont rögtön talpra ugrott. – Szultánám – rohant sebesen az úrnőjéhez. A mellkasára hajtotta Hatidzse fejét. – Nincsen semmi baj, szultánám, nincsen semmi baj.

Továbbra is a láthatatlan démonokkal küzdve zokogásban tört ki a szolgáló karjai között.

– Nem fogadtam el, én nem, Dzsevahir. Nem... Esküszöm, hogy nem.

Addigra a többi felriadt lány is megjelent. – Adjatok neki vizet – utasította őket Dzsevahir. – Hintsetek rá egy kis rózsavizet, és

itassátok meg.

Ők pedig úgy tettek. Hatidzse olyan rettenetes szomjúsággal igyekezett a pohárból kiinni a vizet, mintha egész életében ki lett volna száradva. A felét magára is öntötte a nagy kapkodásban. Amikor kilehelte a zokogás és ivás közben visszatartott lélegzetét, a kibugyogó víz mindent beterített körülötte.

Dzsevahir a haját simogatva próbálta megnyugtatni a lányt.

– Már vége van, szépséges szultánám. Vége van. Réalmotlátott... Látja, már véget ért... Már felébredt.

A fejét felemelve Hatidzse könnyes szemekkel nézett rá.

– Nem – mondta köhögve és remegve. – Ez nem rémálom volt, Dzsevahir. Ezt én átéltem... Én átéltem ezt a rémálmot... Azon a napon azt mondtam, hogy elfogadom őt, de én esküszöm, hogy nem, nem, nem, nem!

A házasság elhálására kijelölt szobában Hatidzse félszegen helyezkedett el az ágy szélén. A vörös fátyol még mindig az arcát fedte. Halk, bátortalan lélegzésével egy ritmusban emelkedett meg a tüll az ajkai előtt, majd ereszkedett vissza. Vörös függöny mögül nézte a világot, de semmit sem látott. A szolgálók távozása után csupán az édesanyja és a jenge^{21}-maradt vele.

– Nincs mitől tartanod, leányom.

Nincsen?

Ennek dacára Hatidzsét nagyobb félelem fogta el, mint valaha.

Rövidesen az édesanyja és a jenge is elhagyja majd a helyiséget.

És akkor jön majd ő. A férfi, akit elfogadott!

Most fogja őt először meglátni a vörös fátyol mögül.

Mióta az édesanyja tájékoztatta őt az édesapja döntéséről, milliószor megpróbálta elképzelni a jövődöbelije arcát. Minden alkalommal egy másik arc jelent meg az elméjében. Némelyiküknek fekete szakálla volt, egyeseknek fehér. Néhányuknak sötét szemöldököt és szemet festett. Aztán voltak még nagy orrúak is. Végül olyanok is, akiknek az ajka szinte alig láthatóan vékony volt.

A képzeletében elgondolt férjek közül egyiket sem kedvelte igazán.

Nemsokára pedig az elképzelt, ellenszenves férfi helyett a valódi jelenik meg előtted.

Ez a belső hangja volt. Lássuk csak, hogy tetszik majd neked a valóság?

Azon az estén, miközben a férjére várakozott, a szíve már meg is adta a választ. Nem, azt már nem.

Ugye, hogy szeretni fogod, ugye, hogy szeretni fogod?

Miből gondolod, hogy szeretni fogom?

Ó, Hatidzse, hát nem hallottad, hogy mit mondott az édesanyád? A házasság varázsként hat az emberre.

A kintről beszűrődő lépések zajára Hatidzse szíve majdnem kiugrott a helyéről. Az ajtó mindjárt kitarul... És egy óriás ront be rajta.

A férfi, akit elfogadott, felemeli majd a fátylát...

És akkor végre ő is szemügyre veheti a gyermeket, akit elfogadott feleségül...

Aztán átadja neki a nászajándékát^{22}.

Hatidzse hirtelen elmosolyodott. Mi nem járt a fejében azon az estén, a félelem mezsgyéjén.

Vajon milyen lehet a keze? Hatalmas és szőrös?

Abból a rengeteg tanácsból, melyet Hafsza szultána adott neki, mielőtt távozott volna, csak egy maradt meg az emlékezetében.

– Hatidzse?

– Igen, válide?

– Bocsáss meg... Ha tudsz... Bocsáss meg az édesanyádnak.

S ahogy Hafsza szultána elhagyta a termet, fehér fátyla felhőként repült utána.

Végül a jenge térdelt le előtte.

Ő is sok mindent mondott neki, de azok az egyik fülén bementek, a másikon pedig rögtön távoztak is. A szíve dobogása minden külső hangot elnyomott.

Nem is tudta, hogy pontosan mikor hagyták magára. Most már teljesen egyedül volt a szobában. Egyes egyedül.

Hátat fordított az ajtónak. Nem akarta látni az érkezését. A férfinak, akit elfogadott, váratlanul kellett megjelennie előtte. Bármilyen is

fog történni, bármit is fog ő tenni, azt hirtelen kellett, hogy tegye. Elhatározta, hogy becsukja a szemét. Bólintott. Jó ötlet, helyeselte a döntését. Így legalább nem látom sem őt, sem pedig azt, ami történik majd.

És átélni az egészet?

Nem élné azt át ugyanúgy, mint nyitott szemmel?

Bárcsak, motyogta lágyan. Bárcsak egyáltalán nem is élnék.

Amint kinyílt az ajtó, az első gondolata az volt, hogy a férfi talán most odasettenkedik hozzá, és hátulról megfojtja.

Itt van, sikoltott fel belül. A férfi, akit elfogadtál, megérkezett. Itt van a férjed.

A szemét behunyva kizárólag a fülével követte a lépteket. Mostanra bizonyára már előtte állt. Olyan szorosan tartotta csukva a szemét, hogy körülötte minden elsötétült.

Vajon milyen ember lehet? Végül a kíváncsisága legyőzte a rémületét. A szempillái szétnyíltak egy kissé. Meglátta az óriás zöld selyemövét, mely a lány fejével egy magasságban éppen, hogy meg tudta tartani a nagy hasát.

Hirtelen a semmiből egy jókora, szőrös, fekete pók jelent meg.

Beleharapott az ajkába, nehogy felsikoltson.

A pók villámgyorsan araszolt a zöld övön. Aztán egy résen keresztül besiklott alá. Hatidzse iszonyában ismét lecsukta a szemhéját.

– Hála Allahnak, aki egy rózsabimbót adományozott alattvalójának.

Mintha valaki egy kopott bőrrű dobot ütött volna. Ilyen volt a hangja annak a férfinak, akit elfogadott.

– Kaphatok engedélyt, hogy megszagoljam bájos rózsámat?

Csengésre lett figyelmes az arca közeléből, így megint megkísérelte kinyitni a szemét.

Ó, Allahom!

A nagyméretű, szőrös pók most már a vörös fátylán csüngött. Ráadásul kettő is volt belőle!

Amikor érezte, hogy a tüll lassan felemelkedik, még egy fokkal nőtt a rémülete.

Még ennyi év után is újra át tudta élni azt a pánikot. Ó, Allahom, könyörgött azon az éjszakán. Óvj meg!

Igaz, azok nem valódi pókok voltak, hanem a férfi kezei.

A fátyol már nem volt képes őt megvédeni. Egy pillanatra teljesen mezítelennek érezte magát.

Behunyta a szemét, s lehajtotta a fejét.

– Hadd vegyük előbb szemügyre a rózsá pirosságát a szívünk kedvére, Hatidzsém.

A hangja megint csak rozoga dobszóra hasonlított. A férfi forró lehelete nyaldosta a lány arcát. A szaga émelyítő volt. Undorodva oldalra fordította a fejét.

– Ne duzzogj annyira, én kicsi rózsabimbóm – szólt a férfi, ezúttal gúnyosan. – Ez a smaragddal és gyémánttal kirakott nyaklánc a közelébe sem érhet a szépségednek, de hát mit is tehetnék? Hiszen nem létezik a világon olyan gyémánt vagy rubin, ami szebben ragyogna Hatidzsém fényénél.

Észrevette, hogy a pókok újfent mozgásba lendültek. Mire készül ez az alak, gondolta, s riadtan hátrálni kezdett.

– Legalább emeld fel a fejed, rózsabimbóm. Hadd égjen meglszkender a szemed tüzeiben.

Ő azonban nem bírta rávenni magát.

A szíve örülten vert. Mintha az összes vér kitódult volna az ereiből. A feje lüktetett, a látása pedig elhomályosult.

– Miért nem emeled hát fel a fejed?

Ahogy meglátta a két közeledő pókot, Hatidzse az ágy másik oldalára menekült.

A férfi pocakja csak úgy rázkódott a köhögéssel vegyült nevetésétől.

– Ne neheztelj rám annyira, te leány.

A szemöldöke alól kukucskálva láthatta, hogy a has máris közelít feléje. Megpróbált még jobban visszahúzódn, de már nem volt hová.

Csapdába került.

Ismételten az a förtelmes vihogás csapta meg a fülét.

– Én megértem – mondta végül félig-meddig pimasz módon. – Azt szeretném, hogy előbb a nyakadba tegyük az ajándékomat? Legyen hát. Egyébként sem tudnék ellenállni a kacérkodásodnak.

A pókujjak meglengették a nyakéket, amitől a gyémántok kék és fehér fényt szórtak szerte a szobában.

– Nyújtsd ki felém a nyakadat, hogy ráhelyezhessem a láncot. Aztán hadd barangolják be Iszkender ajkai hófehér madárnyakad.

Hatidzse úgy érezte, hogy ha azok a kezek megérintik, elborul az elméje. Azok a szőrös, nagy, fekete, rideg kezek. Felidézte, hogy abban a pillanatban egy nyafogásra és sikolyra egyaránt emlékeztető hang hagyta el a torkát. Be kellett tapasztania a száját, nehogy ugyanaz a hang törjön elő belőle megint, mint azon az estén.

– Ne félj, szépségem – vigyorgott a férje, mialatt igyekezett apránként hozzábújni. – Egy fülemüle fog leszállni a rózsára, ennyi az egész. Iszkender sok nőnek okozott már fájdalmat, de veled azt nem teheti meg.

Hatidzse ekkor emelte fel először a fejét. S ekkor pillantotta meg először a férfi arcát és púpos hátát. A vörös haj alól kikandikáló jeges szempár megfagyasztotta a véréét.

Farkas!

Ez volt az első gondolata. A gyermekkorában hallott regékből ismerős, alattomos farkassal vélt hasonlóságot felfedezni. Olyan vérben forgó szemekkel kémlelte őt, akárcsak egy áldozatát széttépni készülő, éhes farkas.

Hatidzse még soha életében nem látott farkast. Csakhogy, amikor felolvastak neki a régi legendákból, mindig ilyen arckifejezéssel, testtartással képzelte el magában.

Hogy pontosan mikor is ugrott fel, és iszkolt az ajtóig, s hogy valóban elkiáltotta-e magát, „Ments meg, édesanyám!”, arra már nem tudott visszaemlékezni.

Másnap reggel hallott minderről Dzsevahirtól, mialatt ő nyomorúságos állapotban hevert az ágyán.

– Eszeveszetten menekült. Eközben pedig rikoltzott. Amikormegláttuk önt abban az állapotban, szörnyen megrémültünk... – Igazán? Egyáltalán nem emlékszem. Mit kiabáltam?

– ”Ments meg, édesanyám... Esedezem, édesapám... Ne áldozd fel Hatidzse leányodat, kánok kánja, derék édesapám.” Igen, pontosan ezt kiabálta.

– Azután?

– Azután... ott helyben összerogyott. Mindenki azt hitte...Allah őrizz...

– Azt hittétek, hogy meghaltam.

A lány biccentett. – Az orvosok, a nővérek, mind magához siettek. Amikor megbizonyosodtak róla, hogy elájult, az egész trabzoni palota megkönnyebbült.

Az ájulás betegsége azon az estén fertőzte meg.

Azóta, amikor csak egy kicsit is izgatott lett vagy megijedt, a világ forogni kezdett körülötte, a föld kicsúszott a lába alól, s ő belezuhant a sötét ürességbe. Ő maga szintén azt gyanította minden alkalommal, hogy ezúttal ténylegesen meghalt.

Mint amikor rádöbentem, hogy a hóhérok lemészárolják apám testvéreinek hercegeit, és én is velük együtt akartam távozni ebből a világból. Főképp, amikor meghallottam Emirhan kiáltását, könnyörgését.

Felidézte a fejében kacagó ördögöt.

Meghalni? De hát már egy jó ideje halott vagy, Hatidzse.

Igaz. Valóban halott volt. Pusztán a teste élt tovább. A lelke viszont már réges-rég távozott onnan.

– Mi történt vele? – kérdezte Dzsevahirt viszolyogva.

– Kicsodával?

– A pókkezűvel.

– A pókkezűvel?

– Igen – bólintott. – Fekete, óriási, szőrös, rusnya pókok.

Dzsevahir nevetett. – Ne aggódjon miatta, úrnóm.

– Miért?

– Mert neki már hűlt helye sincs itt. Amikor a válide megtudta, hogy ön elájult, úgy rohant ide, akár egy vihar. Önt látva csak sírt és jajveszékelt. Aztán ugyanúgy, ahogyan jött, viharként távozott. Tudja, milyen az, amikor vihar tör ki, a Fekete-tenger egyre sötétebb és sötétebb lesz, a hullámok pedig mind magasabbra és magasabbra csapnak... Ő pontosan ilyen volt. Egyre sötétebb és sötétebb, egyre haragosabb és haragosabb lett... Hafsza válidéből maga a Fekete-tenger lett, gyönyörű szultánám. Allahra esküszöm, ha a hitetlenek serege állt volna az útjába, azokat is elpusztítja dühében. Később hallottuk, hogy herceg édesapja magához hívatta Iszkender pasát.

Az üvöltése elért a falakon kívülre is. „Ez volt az egyezségünk, pasa?” ordította. „Egy női arcot nem ismerő vadember volnál, hogy nem tudod, mi az a türelem?” Legalábbis így mesélte nekem az egyik háremőr.

Az egész történetből kizárólag egyetlen mondat ragadt meg a fejében. „Ez volt az egyezségünk, pasa?” Mégis mi lehetett ez az egyezség az édesapja és a pasa között? Mi lehetett az a szerződés, amit a pókkezű púpos megszegett?

– Ófelsége, a herceg ennél persze sokkal többet is mondott. Elbeszéltek nekem mindet, de sajnos én már elfelejtettem. Állítólag azonnal Trabzon elhagyására utasította a pasát. Míg a délutáni imákat felolvasták, a férfi már útnak is indult Kalekapi irányába. Azt mondják, hogy Karszba^{23} küldték hadjáratra, vagy valami ilyesmiről volt szó.

Ez alkalommal Hatidzse úgy érezte, hogy a boldogságtól fogja elveszíteni az eszméletét.

– Megszabadultam tőle, megszabadultam tőle. A rémálomnakvége! – ugrált körbe örömeiben.

Mára viszont az a felhőtlenség mély sóhajjává változott.

Ostoba, ostoba, nyöszörgött, majd a jobbjáról a baljára fordult az ágyban. Hogy nem vettem észre, hogy a rémálom még el sem kezdődött?

Csakhogy honnan tudhatta volna egy kilenc éves menyasszony, hogy miről szólt az édesapja által kötött egyezség?

Ötödik fejezet

Szaruhan tartomány, Kaszim aga gazdasága

1512. szeptember

Amikor Ferahsad úrnő előlépett az embernél is magasabbra nyúló kukoricaszárak közül, Ibrahim még mindig az ingével küszködött, melyet igyekezett kapkodva magára venni. Szinte csöpögött róla az izzadság. A fején áthúzott ing pedig megakadt valahol a csuromvizes hátán.

– A fenébe – átkozódott a saját nyelvén. Miközben az úrnőjeközeledett feléjük, ő elszántan ráncigálta lefelé az ingét a mellkasán.

A kahjával és a többi munkással együtt Ibrahim szintén főhajtással köszöntötte Ferahsadt. Amikor aztán felemelte a fejét, észrevette, hogy az úrnője arcán zavart mosoly jelent meg, azonkívül el is vörösödött.

Még jó, hogy elvörösödik, nyugtalankodott. Hiszen a mellkasom még mindig teljesen meztelen.

Tűz égette az ő arcát is. – A nyavalyába – súgta oda Halil agának. – Miért nem segítesz már lehúzni ezt az átkozott ruhát ahelyett, hogy csak ácsorogsz itt vigyorogva.

Az ingerült suttogás felhívta rájuk a nő figyelmét.

– Mit mond neked, Halil aga?

A gondnok tisztelettudóan meghajolt ugyan, de Ibrahim látta, hogy a férfi nem tudja abbahagyni a kuncogást.

– Nem mond ő semmit, úrnőm – válaszolt Halil aga. – Mit ismondhatna? Ez egy bolond. Folyamatosan azt hajtogatja, hogy vízre fog bukkanni a kiszáradt kút mellett. Aztán meg panaszkodik a munkásoknak, „gyorsabban kellene dolgoznotok, a víznek bugyognia kell itt, amire az úrnőnk megérkezik.”

Ibrahim nyomban bólogatva erősítette meg a férfi hazugságát.

– Tehát még mindig azt hiszed, hogy víz fog feltörni innen;erről van szó?

Ibrahim közbevágott. – Kétségtelenül. – Végre-valahára sikerült eltakarnia a felsőtestét az ingével. – Ha ez az öszvér képes még egy kicsit mélyebbre vinni a fúrót, mielőtt elpusztul, ön is meglátja.

A nőnek nem állt szándékában túlzottan megnyújtani a vitát. – Ahogy akarod – motyogta. – Mi másra jó egy öszvér? Hadd forgassa a rudat.

Megfordult, s lassan a filagória felé vette az irányt. Halil aga azonmód utánaindult. Egy heves kézmozdulattal jelzett Ibrahimnak, mintha azt mondaná, miért vesztegelsz még ott, tüstént kövess minket.

– Kivételesen forró nap ez a mai, kahja – panaszkodott Ferahsad anélkül, hogy akár rájuk nézett volna. – Úgy döntöttem, hogy a filagóriában vacsorázom.

– Nagyszerű gondolat, úrnőm. Ez a leghűvösebb hely az egész szőlőkertben. A kút vize szerfelett hűsítően hat itt.

Ráadásul, ha a naplemente után a szél is erőre kap...

– Münire itt fogja felállítani az asztalt. – Néhány lépés idejéig csend honolt.

Ibrahim hirtelen felfigyelt az úrnő kifejezetten apró lábaira. Meglepődött. Ezidáig észre sem vette. Hogyan állhat meg valaki ilyen kis lábakon, gondolta magában. Épp, amikor vállat vonva arra a következtetésre jutott, hogy ez mégis mit számít neki, Ferahsad váratlanul feléjük fordult. Ibrahim pedig kővé dermedt úgy, ahogy volt, fejével a felhúzott vállai között. Ez a furcsa testtartás megdöbbenetette a nőt.

– Mi történt, Ibrahim? – kérdezte lágyan. – Miért állsz úgy? Csak nem mart meg valami?

Ibrahim szégyenkezve sürgősen leeresztette a vállát. – Nem, semmi – hebegte. – Csupán az öszvéren járt az eszem.

Micsoda hazugság, röstellte magát. Egy pillanattal korábban ez talán valóban így volt, most viszont már a Ferahsad úrnő arcán felbukkanó mosolyra gondolt. Mennyire illik hozzá a mosolygás. Főképpen azok az apró gödröcskék az ajka szélén... És még... A tekintete megragadt a nő szemében felvillanó szikrán, amikor megfordulva ránézett.

– Hát az öszvéren kívül máson nem is elméledsz?

Most tűnt fel neki először, hogy milyen selymes az úrnője hangja.

A kahja sem volt hozzászokva az özvegy hangjának bársonyosságához. Ő úgyszintén megtorpant egy másodpercre.

– Gyerünk már – noszogatta Ferahsad Ibrahimot. – Hiszeninnen is hallhatod. Az állat körbe-körbe megy, ahogy kell.

Fejükkel biccentve ismét követni kezdték.

– Ma együtt eszünk.

Micsoda?!

Halil aga és Ibrahim is megkövülten, értetlenül bámult a másikra.

Ferahsad azonnal ráeszmélt, hogy a léptek zaja megszűnt mögötte.

– Mi az már megint? – perdült hátra. Az arckifejezése kissényers volt, a hangja azonban továbbra is lágy. A gödröcskék sem hiányoztak a szája széléről.

– Mi történt már megint? Miért álltatok meg?

A gondnok úgy vélte, most rajta a sor, hogy feleljen.

Néhányszor köhintve megköszörülte a torkát.

– Nos – szólt végül –, azt mondta volna, hogy „együtt”?

– Igen. Miért kell ezen annyira meglepődni?

– Nem is tudom. Mégiscsak, az úrnő és az egyszeri munkások...

– Nincsen itt sem úrnő, sem munkások, Halil aga. Mi egy család vagyunk.

Ibrahim érezte magán az úrhölgye tekintetét. Istenem, csodálkozott. Ugyanaz a szikra pattogott a szemében.

– Hát nem így van, Ibrahim?

Erre természetesen nem lehetett nemet mondani, így bólintott. Különös dolgok történnek ma, tűnődött. Nagyon különös dolgok.

Már egy rövid ideje tucatnyi kérdés bolyongott az elméjében.

Miért nézett rá így az úrnője?

Ezek olyan merész, nem mindennapi pillantások voltak, mintha a nő most látná őt először. Olyanok, melyek megégetik a férfiakat.

Valamit mondani akar nekem? Ha igen, akkor miért van szükség ilyen kétértelmű jelekre? Én egy rabszolga vagyok. Pusztán parancsolnia kell. Akkor megteszem.

Volt ott még egy kérdés, ami meglehetősen összezavarta:

Vajon miért ver ilyen szaporán a szívem, amikor ránézek?

Már több, mint hét év telt el, mióta Kaszim aga gazdaságába érkezett. Azóta most először kalapált így a szíve. Akkor kezdődött az

egész, amikor észrevette a nő arc kifejezését, aki tanúja volt félmeztelen munkájának Dolapbasinál.

Mi lehet az oka? Miért fürkészs engem az úrnő ennyire?

– Volna egy kis megbeszélőnivalónk.

Ibrahim úgy döntött, hogy félreteszi ezeket a kérdéseket. Ne légy ostoba, szidta magát. Hát az úrnőnek talán tőled kellene megtanulnia, hogy hogyan kell vagy nem kell néznie?

– Történt valami? Egy helytelenül végzett feladatról van szó?

– Nem – válaszolt Ferahsad Halil agának, csak hogy a szeméitovábbra is Ibrahimon nyugodtak. Eközben imádkozott, hogy egyikőjük se legyen képes a gondolataiban olvasni, vagy a lelkében tomboló vihart meghallani. Ám a szíve és a teste már nem követte az utasításait.

Mi történik veled, Ferahsad? faggatta magát. Miért nem jársz a saját utadon?

Mégsem tudott az ösvényen maradni.

Azt hittem, hogy kiszakítottad magadból ezeket az érzelmeket. Azt hittem, hogy az uraddal együtt a női részedet is eltemetted a sötét földbe.

Eltemettem, morgott belül.

Eltemetted? Ha igen, akkor ez a reszketés, ez a véredben fellobbanó tűz... Ez micsoda? Ne áltasd magadat.

A belső hangjának igaza volt. Áltatta magát. Amióta félig ruhátlanul látta őt, a vére egyre sebesebben folyt az ereiben. A fedetlen, életerős, szőrtelen mellkasa, az izmai, a karja, a keskeny dereka, a vastag bicepszé és a formás hasa szüntelenül ott lebegett a szeme előtt.

Ibrahim, kószált a szívében egy félénk panasz. Te bolond fiú, hát mit tettél velem? Milyen örült ábrándokat csempésztél a fejembe?

Szó nélkül ballagtak egy darabig. Messziről a két öszvér által forgatott fogaskerekek nyikorgó sírása hallatszott. Egyik a régi kútból húzott fel vizet, a másik pedig az új kutat fúrta.

Meg sem kellett fordulnia, így is tudta, hogy Ibrahim tekintete rámered. Meghökkenve tapasztalta, hogy már a férfi pillantásának képzelete is megdobogtatja a szívét.

Mostanra biztos lehetett afelől, hogy az eltemetettnek vélt női fele feltámadt halottaiból!

Egyszerre pánik lett úrrá rajta. Vajon elárulta a szeme? Allahom, sóhajtott fel aggódva. Talán a szememen keresztül belelátott a szívembe?

Kizárólag egy módja volt, hogy erről megbizonyosodjon. Még egyszer rá kellett néznie. Fokozatosan elfordította a fejét. Találkozott a tekintetük. A vére ismét felforrt. A légzése egyre szaporább lett. Mintha egy tüzes folyó ömlött volna Ibrahim szeméből egyenesen a szívébe. A lelke csak kiáltozott és kiáltozott. Allahom, sopánkodott Ferahsad magában. Bűn volna elolvadni egy ilyen férfitől?

Halil aga tetten érte az úrnőjét. Mit lehet ennyit nézni a fiú arcán, tanakodott, majd feltűnés nélkül ő is Ibrahimot kezdte el vizslatni. Semmi sem volt rajta. Mégis minek kellett volna lennie? A félnótás kölyök csak ácsorgott mellette, miközben ide-oda nézelődött. Emellett valamilyen oknál fogva nyugtalanság foghatta el, mert úgy tipegett egy helyben, akár egy ló, aminek farába túske szúródott.

Ferahsad nagy nehezen végül csak visszafordult, és ismét gyalogolni kezdett. Az elméje minduntalan bírálta a szívét.

Szégyelld magadat. Így viselkedni és ilyesmiken gondolkodni, Ferahsad!

Miért? Mily szégyellnivalót tettem?

Hiszen olyan epekedő szemekkel nézel rá. Ő még csupán egy gyermek.

Egyáltalán nem. Már felnőtt férfi vált belőle. Nem láttad a nyaka vaskosságát, a mellkasát, a derekam vastagságával vetekedő bicepszeit?

Valóban restellnie kellett volna ezeket a szavakat.

Ő egy szolga, Ferahsad, figyelmeztette az elméje. A te szolgád. Te az ő úrnője vagy, az ő tulajdonosa.

Az ördög elméjében visszhangzó kacagása elnyomta a saját hangját. Még jobb. Te diktálsz, a szolga pedig végrehajtja azt. Ha azt mondod, hogy dolgozzon, akkor dolgozik; ha arra utasítod, hogy zenéljen, akkor zenél. Ennyi az egész.

Az ördög vihogása, úgy tűnt, teljes csendet teremtett a fejében. Már egy nesz sem érkezett onnan. Szabaddá vált az út a szíve előtt.

– Elmondhatjátok a legújabb híreket a vacsora alatt. Azután...

Megérkeztek a filagóriához. Feketeszeder Münirének már nyoma sem volt, az asztal viszont megterítve állt az építmény közepén.

– Azután – fordult a fiúhoz –, Ibrahim játszani fog nekünkvalamit. Hogy nyugalmat adjon a lelkünknek. Rendben?

Már megint az a tekintet, mondta magában Ibrahim. Istenem, mi van ennek a nőnek a szemében? Tűz? Ha mégsem, akkor hogyan égethetett, perzselhetett meg mindent, ami csak az útjába került? Biccintett. – Bármit is kíván az úrnő, azt szolgálja megteszi.

Ferahsad aggódott, hogy esetleg a kahja és Ibrahim szintén meghallotta a szívét rabul ejtő ördög kacaját. Hát megmondtam, ugye, kurjantott fel a démon. Te diktálsz, a szolga pedig végrehajtja azt. Ha azt mondod, hogy dolgozzon, akkor dolgozik; ha arra utasítod, hogy zenéljen, akkor zenél. Ennyi az egész.

A szolga hangja visszhangzott a fülében. Bármit is kíván az úrnő, azt szolgálja megteszi.

Tehát Ibrahim is a lelkébe fészkelte ördöghöz hasonlóan gondolkodott.

– Ne mondj ilyeneket... Miféle kíváncsi, miféle szolga.

A nő teste kihívóan csavarodott feléje. Egy pillanatra Ibrahim úgy érezte, mintha megállt volna a szíve. Szent Mária, suttogta magában. Mi történik velem? Életében először csiklandozta meg a fantáziáját a nő csípőjének vonala. Eddig még soha nem hívta fel magára a figyelmét az úrnő bő salwarjának^{24} feszülő csípője.

Amint valami megmozdult az alsónadrágjában, Ibrahim halálra rémült. S mintha hirtelen az foglalkoztatná, hogy a filagória melletti napraforgók magja besötétült-e már vagy sem, a hátát fordította a többieknek.

Vajon észrevette a duzzanatot?

Még maga a gondolat is elegendő volt, hogy szörnyű zavart keltsen benne. Jézus, óvd meg és emeld fel a lelkemet, fohászzkodott, de hiába. Ferahsad csípőjének gömbölyűségét, s azt, ahogyan rásimult a selyem, egyszerűen nem tudta kiverni a fejéből. Hát persze, hogy hatástalan ez az ima, dorgálta magát. Hiszen te

már muszlim vagy! És még mindig Jézusnál kérnél menedéket? Így nem csoda, ha Allah nem hallja a hangodat.

– Allah szerelmére, mégis miféle szolga, Ibrahim? – kérdeztemég egyszer Ferahsad azon a bársonyos hangján.

Ő még mindig habozott: megforduljon-e vagy sem. Ha meglátja az állapotomat, annak nem lesz jó vége, szűkölt.

– Nézz rám.

Istenem, Istenem, mily kacérkodó és gyengéd volt a hangja. Hogy elfojtsa a nadrágjában történő lázadást, madarakra, lepkékre és angyalokra terelte a gondolatait.

– Gyerünk. Fordulj meg. Vagy talán megsértődteél, amiért hegedülésre kértelek? Nézz a szemembe, kérlek.

Nem volt már mit tenni. Ibrahim rettegve a nő felé fordult.

– Te Ibrahim vagy. Itt nincsenek szolgálók vagy hasonlók. Emeld fel a fejed. Nézz a szemembe.

Ő úgy tett, ahogy parancsolták... Nem, ez nem egy pár izzó széndarab volt, nem azok a szemek, amiket megszokott. Eddig a napig egyszer sem tapasztalta ezt a tekintetet. Vagy talán mégis, csak figyelmen kívül hagyta?

Egészen kiszáradt a torka. Mondani szeretett volna valamit, a nyelve azonban nem engedelmeskedett. A nő pillantása rászégeződött. Olvassa az elmémet. Mindenről tud, ami keresztülfut a fejemen. Sietve elfordította a tekintetét.

– Rendben van, ha nem akarod, akkor nem kell játszanod.

Mit tehetnénk, akkor majd beérjük Feketeszeder énekével... – Játsszom én.

– Akkor nem haragszol már? Nem akartalak megbántani.

– Hogyan haragudhat egy rabszolga az úrnőjére? Amit az úrnő kíván, azt a szolga megteszi. Ha azt mondja, hogy zenéljek, akkor zenélek.

Mintha megfélekedtek volna a harmadik jelenlétéről.

A kahja előbb Ferahsadra nézett, majd Ibrahimra. Nahát, sóhajtott magában. Mi folyik itt?

– Figyelj rám... én...

Egyszeriben mintha egy veréb szállt volna az állára. Az úrnő apró keze megfogta az állát, és lassan felfelé húzta. – Én... szeretném,

ha zenélnél, de nem azért, mert én kértelek meg rá, hanem mert neked is van hozzá kedved.

Szinte megtévelyodott a verébszárny érintésétől. Milyen kicsiny a keze, mennyire meleg és lágy. Allahom. Ezúttal a megfelelő istent hívta segítségül. Ne engedd, hogy az megismétlődjön. Kérlek, ne alázz meg. Ezúttal biztosan észrevenné.

– Rendben van. Zenélni fogok, mert nekem is kedvem van hozzá... de... – Nem bírta befejezni a mondatot. A tekintetük ismét találkozott. A nő szeme álomszerű volt. A tűz helyébe mostanra cirógató, ölelő szenvedély lépett. Anélkül, hogy levette volna szemét az úrnőjéről, alig hallhatóan makogott valamit az orra alatt, aztán végül csak kibökte.

– De... de... önnek fog szólni a zeném.

Ferahsad ajkai végtelen mosolyra nyíltak. A parányi gödröcskék az arcán boldogan fogadták Ibrahim szavait. Megpillantotta a nő gyöngyfehér fogsorát. A nyelve előcsúszott az ajkak közül, s megnedvesítve a kitikkadt ajkakot, tüstént visszatért rejtélyes fészkébe. Még ez a röpke jelenet is elég volt, hogy elkápráztassa Ibrahimot. Új vallásának imái sem voltak már hasznára. Ismét az a mozgás kezdődött az alsónadrágjában, amitől legszívesebben a földbe süllyedt volna szégyenében. Éppen, amikor már úgy határozott, hogy legjobb lesz, ha rögvést elmenekül a helyszínről, valami hihetetlen történt.

A lábuk alatt a föld hajmeresztő robbanással megrengett.

Halil aga riadt jajgatása követte az úrnő sikolyát.

– Földrengés... Ez földrengés...

Ferahsad ekkor valami olyasmit tett, amit még ő maga sem tudott volna megjósolni. Ijedtében Ibrahim karjaiba vetette magát.

– Ó, Allahom!... Nagyon félek... Mi történik...

Ibrahimot mintha arcon csapták volna. Kábult volt, mégis örömteli.

– Ne féljen – pusmogta. Netalán hangosan ki sem mondta, csak azt hitte. A nő testének melege, s keblének keménysége lesöpörte a lábáról. Mintha egy másik világba került volna. Nedves, telt ajkai most közvetlenül a szája előtt voltak.

Ferahsad heves lehelete az arcát simogatta. Az egész testét az az ellenállhatatlan vágy remegtette meg, hogy átkarolja a karcsú

derekát. A testén belül is földrengés tört ki. Félénken az úrnője fejéhez húzta a kezét. Tapasztalatlanságról árulkodó, suta mozdulattal néhányszor megsimította a nő haját, hogy ezzel is megnyugtassa. A belőle áradó rózsailat elszedítette. Egy pillanatra felemelte a tekintetét. Istenem, fohászzkodott.

Nem tudom, hogy most jutalmazol-e engem vagy büntetsz...
Habár... habár...

– Földrengés! – Halil aga ordítózva igyekezett kivonszolni őket a filagóriából, be a kukoricák közé.

A föld szakadatlanul rázkódott. Iszonyatos zúgásra lettek figyelmesek. Mintha ezernyi oroszlán üvöltött volna egyszerre.

Ibrahim ekkor kiszabadult az addig őt foglyául ejtő ölelés hatása alól.

– Szent Szent Jézus! – kiabált az anyanyelvén.
Kicsúszott Ferahsad karjai közül.

– Ez nem földrengés. Ez nem egy földrengés! – Mit sem törődve az úrnője és a kahja megrökönyödésével, karját lóbálva futni kezdett a zümmögés irányába. Ugyanabban a szent pillanatban az öszvért őrző munkások egyike ugrott elő a kukoricaszárak mögül.

– Víz! – ordította. – Jó hír! Víz! Víz!

Őt pedig egy bőrig ázott munkás követte.

– Jöjjenek azonnal! Az anyaföld víznek adott életet!

Hatodik fejezet

Burszai palota

1512. szeptember

Amikor közölték vele, hogy „őfelsége hivatja”, Hatidzse halálra rémült.

Már két hónapja tartózkodott a burszai palotában, az édesapja mégsem látogatta meg egyszer sem. Soha nem mondta: „Hogy van a mi szultána leányunk? Jöjjön elénk, már hiányoltuk.”

Valójában ezt egyáltalán nem bánta. Attól félt, hogy ha találkoznak, nem lesz képes tartani a nyelvét, akkor sem, ha az édesapja maga a szultán.

A herceg sikolyait nem tudom kitörölni a fejemből. Hogyan voltál képes feláldozni Emirhant?

Még a gondolatától is kirázta a hideg, hogy ehhez hasonló kijelentést tegyen Szelim szultán jelenlétében.

Fogalma sem volt, hogy az édesapja vajon hogyan reagálna erre a szemrehányásra. Feldühödne? Azon nem lepődnek meg, jegyezte meg magában. „Senki, még a leányom sem beszélhet így a szultánnal. Azonnal fejét kell vettetni!” Ezt mondaná? Vagy inkább kinevetné? „Nézd csak” szólna gúnyosan. „Nem is tudtam, hogy az asszony nép ennyire kíváncsi az oszmán államügyekre.”

Hatidzse azóta rettegett az édesapjától, amióta csak az eszét tudta. Legalább annyira okozta ezt a félelmet az, ahogyan trabzonbeli hercegségének napjaiban a neki szolgálók viselkedtek, mint a bozontos szemöldöke. Például, mielőtt az alattvalók meghallották a hírt, hogy „Szelim sah érkezik”, rögvést reszketni kezdtek, mint a nyárfalevél.

Nos, valóban olyan férfi volt az édesapja, akitől tartani kell?

Kétségtelenül, igen, felelt a saját kérdésére. Hirtelen eszébe jutott a tény, hogy még soha nem volt tanúja annak, hogy édesapja nevetett volna. Még csak nem is hallotta. Nem, tiltakozott azon nyomban. Egyszer elkacagta magát. Amikor meglátott engem a lovamon ügetni.

Hatidzse úgy érezte, mintha a háta mögött egy villám csapott volna a földbe. Ahogy megfordult, és a válla fölött hátranézett, az

édesapja hangjára lett figyelmes, aki a mellette ülő férfival beszélgetve rámutatott.

– Ez a mi leány agánk. Szelim sah leányának pontosan olyannak kell lennie, mint Tomirisz^{25}.

Aztán Hatidzse hallotta az édesapja kiáltását. – Sötét Felhő! – Sötét Felhő erős, kitartó ló volt. Oly fekete, mint a neve. Nem ismert megállást. Patájával még akkor is a földet tiporta, majd újból és újból nyerítve a hátsó lábaira ágaskodott, amikor nem ült rajta az édesapja.

Tomirisz? Hát ő meg ki lehetett? Amint visszatért a palotába, az első dolga az volt, hogy kifaggassa az édesanyját.

– Ma azt mondta azt édesapám, „a leányomnak olyannak kell lennie, mint Tomirisz”. Miféle, kiféle ez a Tomirisz? Magyarázd el, kérlek, hogy hasonlítani tudjak rá.

Hafsza hosszú sóhaj után válaszolt csak. – Hogy ki ez a Tomirisz, leányom? Nem tudom. Jobb, ha holnap inkább megkérdezed Ejüp mestert. Nincs olyan dolog, amit ő ne tudna.

Hatidzse így is tett. – Ki ez a Tomirisz, Ejüp hodzsa?

A szavak, amik elhagyták a férfi száját, még most is tüzes betűkként világítottak az emlékezetében.

– Élt egyszer réges-régen egy Tomirisz nevű királynő, Hatidzse leányom. Ő volt népének vezetője. II. Kurus perzsa király el akarta venni feleségül. Akkor ugyanis Tomirisz földje és népe is az ő irányítása alá került volna. Tomirisz természetesen visszautasította ezt az ajánlatot. A büszke Kurus pedig haragjában megtámadta Tomirisz úrnő országát. Sötét felhők borították be az égboltot, a napot is eltakarták, a madarak nem daloltak többé, s a pillangók sem repkedtek már. „Menj, és véd meg a hazánkat”, szólta Tomirisz a fiához.

Azon a napon Hatidzse tündérmeseként hallgatta Tomirisz történetét.

– Olyan vérfürdő lett a csatateréből – folytatta Ejüp mester –, hogy egy derék vitéz sem maradt már talpon, akit nem érintett volna kard éle vagy nyílvessző hegye. Csakhogy sajnálatos módon Tomirisz királynő fia vesztett. Szégyenében pedig elvette a saját életét. Azok,

akik azt hitték, hogy a szomorú hírek hallatán a királynő zokogni fog, nem is tévedhettek volna nagyobbat. Koronáját elhajítva, Tomirisz kardot csatolt az övére. Hatalmas sereg élére állt. Oly könnyedén morzsolta szét az öntelt és könyörtelen Kurus haderejét, hogy a korabeli költők megannyi eposzban örökítették meg Tomiriszt... Tehát ez volna az ő története, Hatidzse. Tomirisz úrnő nagyszerű parancsnok volt.

Mi történt ezután?

– Mi lett II. Kurussal?

– Azt mondják, hogy Tomirisz királynő levágatta a csataterénelpusztult Kurus fejét, és a hajánál fogva a magasba emelte. „Vedd el, ami téged illet, Kurus”, kiáltotta. A Kurus által kiontott vérben fürdő hegyek, sziklák, a vérré vált folyók mind Tomirisz hangjától visszhangoztak. „Vedd el, ami téged illet, Kuruuus! Itt is van, ez a te érdemed!” S Tomirisz beledobta a test nélküli fejet egy vérrel teli hordóba. „Talán nem volt elég a vér, amit életedben ittál, Kurus? Most aztán kedved szerint vedelhetsz...” Azt is beszélik, Hatidzse, hogy abban az órában a sötét felhők mind szétoszlottak. A madarak újból énekelni kezdtek, a pillangók pedig repülni. A folyók, a patakok vize ismét kéken hömpölygött.

Lelki szemei előtt minden egyes részlet megjelent. Hónapokig ugyanazt a jelenetet játszotta le képzeletében, ahogyan Tomirisz felemeli a levágott fejet, és mennydörögve felordít.

– Mit kell tennem, hogy olyan legyek mint Tomirisz, hodzsamester?

A várakozása ellenére a férfi nem kezdett el nevetni. Mélyen Hatidzse szemébe nézett, majd felsóhajtott.

– Ez nem olyan egyszerű, leányom.

– Nem baj. Azért hadd halljuk. Mit kell tennem, hogy Tomiriszra hasonlítsak?

– Először is hősnek kell lenned, leányom. És hősnek lenni nem könnyű, ezt te is tudod. Ha nem úgy lenne, a világot megtöltenék a Tomiriszok, és Tomirisz királynő legendáját nem örökítették volna nemzedékről nemzedékre, évszázadokon át, míg hozzád is elér.

Hatidzse duzzogó arca fogadta a hodzsa válaszát. Én nem lehetek hős, ismerte be elkeseredetten. Ha az lett volna, akkor „nimmel” válaszolt volna az édesanyjának, aki közölte vele, hogy

„Az édesapád férjhez ad téged, leányom.” Akárcsak Tomirisz, eldobta volna a koronáját, hogy kardot ragadjon. Nem félt volna attól, hogy talán farkasok és madarak eledele válik majd belőle, s a hegyekbe menekült volna. Ahelyett, hogy a pókkezű púpos asszonya legyen, inkább leugrott volna egy kőszirtről.

Rendben, tegyük fel, hogy akkor még csak egy gyermek voltam; az elmém, a szívem nem volt még felkészülve, tépelődött. És utána, amikor a hóhérok megfojtották a herceget, amikor Emirhan sírva könyörgött, mi említésre méltót cselekedtem? Az összerogyás és ájulás helyett fel kellett volna csatolnom a kardomat!

Ejü� mesternek igaza volt. Nem volt egyszerű Tomirisznek lenni.

Egyszerre késként hasított elméjébe a kérdés:

Ha Tomirisz még élne... Nehezére esett folytatnia a gondolatot. Már-már alig kapott levegőt. Ha látta, hallotta volna, amit az édesapám tett, vajon mit gondolna?

Fájdalmat érzett.

Restellte magát, amiért ilyen kérdéseken járt az esze.

Szelim szultán ugyan szigorú volt és könyörtelen, de mégis az édesapja volt.

Felidézte az édesanyja szavait: „Bármit is tesz Szelim sah, azt az Oszmán Birodalomért teszi. Az édesapád olykor verseket ír a szálldosó madarokról, lepkékről, ha viszont az állam kerül szóba, akkor nem ismer szánalmat. Nem kegyelmez senkinek.

Még a saját vérének sem.”

Ez valóban így volt. Hiszen a saját véréből való apró gyermekeket is lemészárolta. Mégis miért? A birodalom érdekében.

Mérges üvöltés tört elő benne. Egyáltalán nem. Az Oszmán Birodalom nem más, mint kifogás. Bármit követett el, s bármit is fog a jövőben, azt mind a saját szultánsága érdekében tette. A férfit, aki nem bocsát meg az édesapjának, érdeklí-e, hogy valaki a testvére vagy unokaöccse?

És valóban nem érdekelte.

Most pedig ő hívatta magához.

Mégis milyen okból?

Vajon felbőszült, amiért Hatidzse véres könnyeket ejtett a meggyilkolt hercegekért, pityeregve és magát hibáztatva, úgy

sóhajtozva: „Ó, Emirhan, szegény Emirhan”?

Akkor is, miért két hónap múlva? Mit kell azon ennyi ideig várni, hogy feldühödjön, értetlenkedett.

Vagy esetleg, mivel hegyet-völgyet felforgatott, hogy elpusztítsa a testvéreit, Ahmedet és Korkutot, csak nemrég értesült lánya siránkozásáról?

Avagy, talán a napokban árulta be neki valaki.

„Úgy látjuk, hogy Hatidzse szultána igen bús mostanában, őfelségem. Csak nem beteg szegényke? Az alattvalók szája nem zsák, hogy csak úgy be lehessen kötni. Állítólag meglehetősen ingerülten fogadta urunk döntését a Nizam-i Alem kapcsán, s azóta emészti magát, lázadozik ön ellen a hercegek miatt. Hát előfordulhat ilyen, Allah nevében?”

Így vagy úgy. Miközben Hatidzse ráfordult az édesapja lakosztályához vezető folyosóra, így határozott magában: Biztosan az utóbbi. A minap hallhatott róla és bosszús lett. Szelim sah volt a neve. Még akkor sem engedhetett meg békétlenséget, ha a saját lányáról volt szó.

Az édesapja haragos arca bukkant fel a képzeletében. A szemöldöke, villámokat szóró szeme...

Hatidzse gyermekkor óta ahhoz hasonlította az apja szemöldökét, ahogy két harcos kardja szikrázva összecsap a levegőben. Félt is a szemébe nézni.

– Annyi évnyi szolgálat után, melyet a hercegem mellett töltöttem – mondta mindig a sahindzsibasi^{26} –, még most is olyan érzésem támad, hogy egy nyíl hasít a mellkasomba, amikor Szelim sah így néz rám.

Szóval ilyen átható volt a tekintete.

Nemsokára azt is felelevenítette, ahogyan a bátyja, Szulejmán szokott elbújni az édesanyja mögé még annak idején, akárhányszor megpillantotta az édesapját.

Vágyakozás égette a szívét. Ó, drága Szulejmánom, motyogta magában. Merre vagy, hogy vagy mostanság? Könnyű-e egy olyan szultán örökösének lenni, aki a szóbeszéd szerint megmérgezte a saját apját, annak ellenére, hogy ő ráhagyta a trónt, nehogy

meggondolja magát később, és vetélytársként ellene szövetkezzen? Aki megtagadta az irgalmat még a testvéreitől is? Ki tudja, milyen félelmek kerülgethetnek téged?

Nem irigyelte Szulejmán életét, akinek minden egyes pletykára, rágalomra, sőt még a legkisebb kétségre is ügyelnie kellett, melyek biztosan élesre köszörülték volna Szelim szultán haragját, akárcsak egy kés pengéjét.

Hatidzse visszatartotta a lélegzetét, amikor érkezett a szultán szobájának ajtaja elé. Nem tudta, mi várhat rá amögött. A kardokként egymásnak csapó szemöldökök, a villámszóró szemek fogják majd halálra ítélni? Ahogyan a bosztandzsibasi^[27] tisztelettudóan résnyire nyitotta az édesapja ajtaját, egy utolsó gondolattal megnyugtatta magát. Az édesanyám helyesen döntött, hogy nem hagyta Szulejmánt magára. Kizárólag az én Hafsza édesanyám képes megóvni a bátyámat az apám képzelgéseitől és gyanúitól. Az ajtó kitárult. Jóformán megvakulva a termet megtöltő napfénytől, Hatidzsének majdnem egy percébe telt, mire megtalálta édesapját, aki óriási árnyékként ült a díványon.

– Jöjj csak – szólította meg a férfi olyan feszült hangon, melybármelyik pillanatban kész volt elpattanni. – Jöjj közelebb.

Egyébként sem volt más választása, mint közelebb lépni. Az ajtó már be is csukódott mögötte.

Hatidzse mostanra egyes egyedül maradt Szelim szultán előtt – a sorsával szemben.

– Gyere hát közelebb, Hatidzse. Hadd lássuk az arcodat.

Még két lépést tett. Ennyi bizonyára megteszi, mondta magában. Ha én látom őt, akkor biztosan ő is látja az én arcomat.

Tiszteletét kifejezve enyhén meghajolt. – Őfelségem... – Ha az édesapja kinyújtja felé a kezét, készen állt, hogy megcsókolja. Ha nem, akkor addig fog itt várni, amíg meg nem szólítják.

– Fordulj el egy kicsit. Az arcodat eltakarja a nap.

Vajon csak az arcomat? gondolta.

– Ez már sokkal jobb.

Érezte magán az édesapja szúrós tekintetét. Bár ahhoz túlságosan rettegett, hogy felemelje a fejét és megbizonyosodjon

efelől. Persze nem is kellett odanéznie. Anélkül is biztos volt abban, hogy Szelim szultán dús szemöldökei ebben a pillanatban is egymással küzdöttek, s a szeméből előtörő villámok hasították keresztül a levegőt.

A jobb keze felemelkedett, majd feléje nyúlt.

Hatidzse habozott egy ideig. Az aggodalom szinte megbénította. Hogyan tudnám megérinteni ezt a testvérek vérével bemocskolódott kezét, hogyan csókolhatnám meg? Még imádkozott is. Allah, hadd ne kelljen megcsókolnom a kezét.

Csakhogy nem úgy történt, ahogy elképzelte. Megfogta a hatalmas kezét. Mégsem érzett magában semmiféle undort, dühöt vagy lázadást. Csupán azt kérdezte magától: Hány éve volt már, amikor utoljára megcsókoltam ezt a kezét? Azonnal megtalálta a választ. Mielőtt elhagyta volna Trabzont, hogy a férjéhez utazzon. Egymásra sem néztek, egy szót sem váltottak azon a reggelen. Miről is lehetett volna beszélni? Búcsúként egy csókot nyomott Szelim herceg kézfejére. Most pedig Szelim szultán kezét csókolta.

Mily kemények az ujjai, tűnődött. Már el is felejtettem. Az ujjak kérgessé váltak a szüntelen kardforgatástól és íjlesztéstől. A púpos férfi keze is hasonló volt. A férfi nyers és akadozó cirógatása olyan érzést keltett benne, mintha faágak dörzsölnék a bőrét. Az édesapja simogatása azonban egyáltalán nem ilyen volt. A bőrkeményedések ellenére nem tartotta az érintését visszataszítónak.

Feltűnt neki, hogy egyfajta erő folyik át az édesapja testéből a sajátjába. Ez pedig valamennyire képes volt elnyomni a benne motoszkáló félelmet. Ő a szultán, de egyben az apám is, hajtogatta. A férfi, aki életet adott nekem.

Ajkával gyengéden megérintette a mutatóujjára húzott hatalmas smaragdgyűrű és a középső ujját díszítő, még annál is nagyobb tigrával^[28] ellátott gyűrű közötti bőrfelületet. Tüstént felismerte az édesapja illatát. Annak az időszaknak az emlékképei növesztettek szárnyakat, amikor először fedezte fel ezt az illatot. Egy kislánnyal játszadozó fiatal és erős férfit látott, aki a magasba emelve őt egy fehér kanca nyergére ültette. Mennyit sírt akkor.

Mennyit könyörgött neki rémületében, hogy tegye már le. Még a férfi nyakába is belekapaszkodott. Azon a napon véste az emlékezetébe ezt az illatot. Allahom, mily varázslatos, megnyugtató érzés volt. Könnyektől nedves arcát az édesapja nyakába fúrta, és csak zokogott, belélegezve az illatát.

Mintha a könnyeimmel szenteltem volna meg a bizalmát, amit nekem adott, suhant át egy gondolat a fején. Hatidzse soha nem érezte magát olyan biztonságban, mint akkor.

Az édesapja észrevette Hatidzse határozatlanságát, s segítőkészen a lánya homlokáig emelte a kezét. Ő pedig a bőréhez érintette.

– Allah áldjon meg, Hatidzse.

Hirtelen ideges lett. Még nem mondta, hogy leülhetek. Vajon ez azt jelentette, hogy a szultán a harag mezsgyéjén bolyong éppen, és a megfelelő büntetést igyekezik kitalálni a számára?

– Amikor arról értesültünk, hogy látni kíván bennünket... – Hatidzse fel sem ismerte a saját hangját. Tényleg kimondta volna ezeket a szavakat? Finoman megköszönte kiszáradt torkát, és folytatta. – Nagyon megörültünk. Hiszen már oly sok idő telt el, mióta utoljára láttuk szultán édesapánkat.

A napsugarak fénykörbe vonták Szelim szultán fejét, ahogy egymás után kétszer is bölintott. – Úgy van – értett egyet a férfi. – Minket is boldoggá tett, hogy láthatjuk a leányunkat.

Hatidzse végre megkönnyebbülten vehetett levegőt. Látod, korholta önmagát. Semmi okod nem volt a félelemre. Hát feláldozná-e a lányát egy édesapa?

A belső hangja viszont nem hagyta annyiban. Mégis lemészárolta a testvéreit és azok gyermekeit. Hatidzse oda sem hederített.

– Már hónapok óta ugyanabban a városban vagyunk – folytatta Szelim szultán. – Ráadásul egy tető alatt élünk. Mégsem volt alkalmunk meglátogatni szultána leányunkat. Túlságosan is elfoglaltak voltunk, Hatidzse.

Igen, dühöngött magában. Tudom. Nem lehetett kevés munka lemosni a vért a trónodról.

Amikor egy kissé felemelte a fejét, találkozott a tekintetük. A szemei alatt húzódó bíborvörös árnyékok egykettőre magukra

vonták a lány figyelmét. Az édesapja fáradt volt és kialvatlan. Az állam teljes súlyával nehezdedhetett a vállára. Az édesanyja egyszer így tanította: „Mindenki úgy véli, hogy az állam mást nem is tesz, csak ad. Aztán rájönnek, hogy tévedtek, de ó, jaj, akkor már késő. Az állam nem ad ám sem annak, aki az élén áll, sem annak, aki a legvégén. Az állam most a lányomat követeli. Máskor vagyont vesz el, ha éppen vagyont akar; életet, ha azt. Ha egy fiút, akkor fiút vesz el, ha egy testvért, akkor őt. Megértem, ha feldúlt vagy. Ha egy nap úgy döntesz, hogy elítéled emiatt, tudd, hogy függetlenül attól, mit tett vagy mit fog tenni, ő mindig csupán az állam akaratát követte. Az államét, mely azt parancsolja: „Gyerünk, Szelim sah, add nekem, amivel tartozol!”

„Gyerünk”, mondhatta ezek szerint az állam. „Eljöttem szultána lányodért, Szelim. Add hát őt annak a pókkezű, púpos pasának, aki még nálad is idősebb.”

Hatidzse elszégyellte magát. Minden alkalommal, amikor szembeszegült az elméjével és a lelkiismeretével, feltette magának a kérdést: Igazságtalan lennék az édesapámmal szemben? Mennyire szeretett volna tévedni. Ha el tudta volna fogadtatni ezt magával, talán a rémálmai is megszűnnének, melyekben Emirhan sikoltozott segítségért. „Ments meg, nővérem, Hatidzse! Kérlek, tegyél valamit!”

– Allah adja, hogy egészséges és életerős legyen, őfelségem. A lánya imádkozik önért.

– Én jól vagyok, én jól vagyok – ismételte Szelim. – Nohami azt hallottuk, hogy a leányunkat baj gyötri.

Úgy van, zsörtölődött magában. Nem egy, hanem ezernyi baj gyötör. Bármilyen legyen is az, ami sanyargatja a kilenc évesen megházasodott, és tizennégy évesen özvegyé vált lányokat, az az én bajom is.

– Semmi baj nincsen, uram.

– Csakhogy a főorvos nem ezt mondta nekem.

– Úgy vélem, hogy a főorvosunk eltúlozza az állapotunkat.

A szultán felkelt a díványról. – Azt is közölte velem, hogy gyakran elájulsz.

Elájulni? Hatidzse felkacagott belül. Még hogy elájulni? Én haldoklom... Pokol és mennyország között bóklászom. Sem a paradicsom, sem az alvilág nem akar beengedni.

Ismét villámok készültek lecsapni az édesapja szeméből. Ámbár ezúttal a haragon kívül egy parányi együttérzés is pislákolott ott, amitől a lány bizakodóvá vált. Vagy csak neki tűnt így ez?

– Néhányszor előfordult, igen.

– Nem is tudom. A főorvos szerint már kilencszer megesett, mióta Burszába jöttél. A szultána leányunk kilencszer elvesztette az eszméletét. – Egy darabig elhallgatott. A tekintetük ismételten egymásra talált. Ez alkalommal Hatidzse biztos volt benne. Több kedvesség lakozott Szelim szultán szemében, mint düh. – A biztonság kedvéért más orvosok véleményét is kikérte. Mindannyian aggódnak. Mikor kezdődött ez a baj, Hatidzse, emlékszel?

Természetesen emlékszem. Üvölteni támadt kedve. Ha nem harap rá az ajkára, már elő is törtek volna belőle a vádaskodó szavak. Az elhálás estéjén, amikor az általad férjemnek kijelölt férfi megjelent előttem.

– Nem emlékszem, urunk.

A hangja oly gyengén hagyta el a torkát, hogy az édesapja semmiképpen sem vehette komolyan a válaszát.

– De mégis, hol? – vallatta Szelim szultán kitartóan. – Afővárosban vagy Boszniában? Hol, Hatidzse? Megkönnyíthetné a gyógyításodat, ha tudnánk, hogy pontosan hol és mikor kezdődött az egész. Hol ajultál el először?

Most már nem volt más választása. Felelnie kellett. – Trabzonban.

– Amikor még a kormányzói házban laktunk? Tudott erről az édesanyád?

Igenlően bólogatott. – Tudta.

– Hát nem hívatta Hafsza az orvost?

– Hívatta.

– És mit mondott az orvos? Miért ajultál el, rájött?

Megint csak biccentett. Szólni viszont nem szólt semmit.

– Miért, Hatidzse?

Lehajtotta a fejét. A szavak alig érthetően ömlöttek ki a száján.

– A félelemtől, azt mondták, őfelségem... Állítólag megijedtem.

– Megijedtél?

Nyilvánvalóan meglepődött. Hiszen mitől ijedhetne meg a hatalmas Szelim sah leánya?

– Nos, fel tudod idézni, hogy mitől ijedtél meg?

Most már nem bólintott. Mintha nem tudnád, hogy mitől, gondolta, ahogy az édesapjára nézett. Az arc kifejezése azonban elárulhatta.

– Nem – nyöszörgött váratlanul a szultán. – Csak ne mondd... hogy azon az estén... ötöle.

Hatidzse újból lehajtotta a fejét. – Ötöle, uram... Akkor először...

Egy másodpercre úgy látszott, mintha Szelim szultán meg akarná simogatni a lányát, de aztán mégis meggondolta magát. A levegőben megakadt, tétovázó kéz végül visszatért a gazdájához és a saját arcát kezdte dörzsölni.

Ami megtörtént, az már megtörtént. Még egy átlagos apa sem tárgyalna meg ilyen dolgokat a lányával. A szultánról nem is beszélve. Hatidzse érezte, hogy a közöttük húzódó fal összeomlott. Azt nem tudta még, hogy ez jó vagy rossz jel-e. – Egyébként is, végül az ön tudomására jutott – hebegte zavartan. – Hiszen másnap reggel elküldette őt Trabzonból...

– Rendben, megértettük – vágott közbe Szelim szultán. – Aztán a minap is elaléltál. Az orvosok mind odasiettek. Egy pillanatra azt hitték, Allah őrizz...

A minap? – De hát az már két hónapja történt, őfelségem apám. – Igyekezett leplezni hangjában a megbántottságot. Azt nem tudhatta persze, hogy mennyire járt sikerrel.

– Tehát – szólt Szelim szultán lehangoltan –, azon az éjjelen?

Nem bírta rávenni magát, hogy kimondja, melyik éjszakára gondol. Erre amúgy sem volt szükség. Hatidzse csupán a fejével válaszolt.

– A fenébe is – átkozódott a szultán. – A fenébe. Legelőszörmagának a hóhérnak kellett volna a fejét vétetnem... „Intézd el csendben. A vérük szent. Nehogy egy csepp vért is ki merj ontani. Íjhúrt használj.” Így rendelkezünk. Ehelyett a férfi felkeltette Bursza egész lakosságát. S mindent vérrel borított be.

Csendben, hát persze! Titokban! A vérük kiontása nélkül. Álmukban. Hogy még azt se vegyék észre, hogy meghaltak.

Hatidzsének fogalma sem volt róla, hogyan lesz képes elfojtani a haragot, mely kezdett benne a felszínre törni. Az édesapja állt előtte. Kötelessége volt, hogy tisztelje őt, és szót fogadjon neki. Azonfelül az édesapja volt maga a szultán. Valószínűleg a legbefolyásosabb férfi az egész világon. Fejek hullottak egyetlen parancsára. De csak csendben, persze, ahogyan rendelkezett.

Megpróbálta leolvasni az édesapja érzelmeit az arcáról, ám a szultán ábrázata oly áthatolhatatlan, mint egy fal. Csak a szakálla menti bőr vörösödött el némileg, sötét bajusza pedig talán a szokásosnál is jobban megereszkedett.

Nyisd ki a szád, Hatidzse, kérlelte a lelkiismerete. Vagy egész életedben édesapád büntársaként akarsz magadra tekinteni? A hercegek minden éjjel elégtételt követelnek majd álmodban. Ne hallgass, még akkor sem, ha ez a kőszívű ember a te édesapád.

Szólj legalább egy-két szót Emirhant gyászolva.

– Megbocsátásért esedezett önhöz, édesapám...

Szelim szultán a bal tenyerén kezdte el kitölteni a mérget, melyet egyre csak ütlegelt a jobb öklével. Hirtelen, mintha úgy határozott volna, hogy elviharzik, három sebes lépéssel az ajtónál termett. Aztán egyszeriben megtorpant. Villámgyorsan megfordult. Fenyegetően rázta a lány felé a mutatóujját. – Megbocsátásért? – üvöltötte. – Mit tudsz te egyáltalán? Még hogy megbocsátásért!

– Azt mesélik. Mindenki erről beszél. Hogy levelet írt önnek. „Hibát követtünk el, szultán testvérem. Bocsásson meg, hogy az életem az ön szultánságát szolgálhassa.” Így könyörgött.

– És mi meg is bocsátottunk neki.

Egy pillanat erejéig elbizonytalanodott. Rosszul hallottam, rémült meg.

– De... de hát megfojtat...

– A hazugsága miatt. A hűségesküjével megpróbált rászédniminket. Csakhogy egy hétre rá mindenre fény derült. Pedig egy három lófarkas tucot^{29} is kapott tőlünk, majd Antaljába^{30} küldtük azzal, hogy „Te a fivérünk vagy; menj, s folytasd az Oszmán Birodalom szolgálatát.” A bátyánk pedig a lábunk elé borult.

Kinyújtotta a kezét Hatidzse irányába. – A bátyánk megpróbálta megcsókolni ezt a kezét, melyet te az imént csókoltál meg. „Menj hát”, buzdítottuk. „Annyira kicsinyessé váltunk volna, hogy a fivérünknek is kezet kelljen csókolnia?

Legyen oly bőséges az életed, mint az odaadásod.” S ő ment is. – Rendben, akkor...

– Rendben. Tudod, hogy ő erre mit tett? Honnan is tudhatnád? Néhány alattvalót küldtünk utána, hogy próbára tegyék. „A katonák, az uléma^{31} és a nép sem Ahmed herceget, sem pedig Szelim saht nem akarja. A szultánság jogosan önt illeti, Korkut. Ha nem enged Szelimnek, és szembefordul vele, az összes bég az ön oldalára áll majd.” Ez az üzenet volt a csalétek. Még mielőtt három nap beletelt volna, így felelt testvérünk, aki megfogadta, hogy az életét a mi szolgálatunknak szenteli. „Ha ez igaz, akkor meneteljünk Szelim ellen, és rántsuk ki alóla a trónt.” Érted már? Ennek s annak küldözgetett levelet. Titokban menesztett futárokat, támogatásért és katonáért...

– Mert csapdát állítottál neki...

– Ha a lelke és a szava nem különbözött volna, akkor nemesett volna bele a csapdába. Az állam annak a nyakába teszi a valódi hurkot, aki az élén áll, leányom. Ha nem fojtod meg az árulást, akkor az fojt meg téged.

Hatidzse szótlánul bámulta a padlót.

– A szultána leányunk azt mondja, hogy azért lett beteg, mert az édesapja megbüntetett egy árulót?

Az apja hangját átító gúnytól elvesztette a türelmét. Minden erőfeszítése ellenére sem tudta megakadályozni előbuggyanó könnyeit.

– És Emirhan? – szólt végül. A kérdése hosszú másodpercekigcsengett a fülében. – Ő még csak egy gyermek volt. Még annyi idős sem volt, mint én, amikor férjhez adtál... – Hatidzse!

– Őfelségem, még kilenc éves sem volt.

– Te nekünk... Hogyan mondhatod ezt?! Elhallgass!

Az édesapja hangja olyan éles volt, mint egy kés. Ám ő nem hallgatott el. Elég bűn az, hogy ilyen sokáig hallgattam, háborgott

magában.

– Nem hallotta a kiáltásait? Nem az volt a kötelessége Szelimkánnak, hogy a karjaiba vegye őt és a mellkasához szorítsa, ahelyett hogy nem egy, nem kettő, nem is három, hanem négy hóhért is ráeressen?

– Hatidzse!

Már nem volt olyan állapotban, hogy észrevegye az apja hangjában rejlő fenyegetést.

– Miféle modor ez, hogy a lányunk így beszéljen az édesapjával? Miféle szemtelenség ez, hogy még ha a saját lányunk is, egy alattvaló felemelje a hangját a szultánnal szemben, mi több, elégtételt követeljen tőle?

Szelim kifogyott a szuszából, és egy pillanatra elcsendesedett.

– Elég legyen – tette hozzá végül nyersebben, de halkabban. – Mióta üti bele az orrát az államügyekbe az asszony nép? Légy hálás, hogy a vérünk az ereidben csörgedezik. Máskülönben...

– Máskülönben – fejezte be Hatidzse az édesapja által megkezdett mondatot –, egy hóhér keze szorulna a mi nyakunkra is.

Ha ez halállal jár, gondolta Hatidzse, úgy legyen; boldogan fogadnám. A nap mint nap halálig gyötrő kín helyett sokkal szívesebben fejezném be az életemet egy hóhér karmai közt, hogy végre elszabadulhassak ebből az átkozott világból.

Az összes bánatát ki akarta önteni magából, mely az évek során csordulásig gyűlt benne.

Mintha minden egyes szó egy újabb csomót tépett volna ki az elméjéből, a szívéből, a lelkéből, és ő félrehajította volna őket. A lelke, a lelkiismerete minden egyes kiejtett szótól egyre tisztábbá vált.

– És Oszmán? – folytatta anélkül, hogy figyelmet szentelt volna az édesapja szeméből előcsapó villámoknak. – Oszmán, aki ellenszegült a rá lesből sólyomként támadó hóhéroknak... Ahogy a hóhérok szétszéledtek, valaki így utasította őket a folyosóról: „Gyorsan. Fejezzétek be a munkát.” Mindenki azt hitte, hogy ön volt az. Csak én, az ön lánya... a beteges Hatidzse... tiltakoztam. „Nem, soha.” Egy ilyen végtelenül jóra való ember, mint Szelim sah, nem adna ki olyan parancsot egy gyermek ellen, hogy „nem elég,

küldjetelek még hóhért”. Nem így van? Netán tévednék? Az édesapám, a hatalmasabbnál is hatalmasabb Szelim sah bizonyára kijelentené: „Hadd éljen Oszmán, aki az elődünk nevét viseli. Ha az van megírva a sorsunkban, hogy áruló testvérünk fiával kell viaskodnunk, akkor arra csatatéren kerüljön sor. Ott majd meglátjuk, hogy ki hal, s ki él...”

Ekkor megremegett a talaj. Kérlek, Allah, fohászkodott Hatidzse magában. Ne engedd, hogy az most megtörténjen, ne engedd. Adj nekem erőt, hogy ellenállhassak...

Igyekezett az édesapjára összpontosítani. A szultán alakja azonban már igencsak elhomályosodott. Megpróbált valamibe belekapaszkodni. Messziről, nagyon messziről valaki hívogatta. Az édesapám szalad felém a nevémet kiáltva? kérdezte magától bizonytalanul. Ő szintén örülten vágyott rá, hogy az édesapja karjaiba vethesse magát. Mennyire hiányzott már neki ez az illat. Vajon átölelné-e őt? Megsimogatná-e a haját? Hát persze, hogy megsimogatna, tört elő benne a halovány remény. Bár nem lehettem az ő Tomirisza, hiszen végül beteges lánnyá váltam. Mégis, nem én volnék az ő egyetlen Hatidzséje? Hát persze, hogy megcirógatna. Még ha ő maga Szelim szultán, még ha hegyek olvadnak el a dühétől, milyen apa nem öleli át a lányát?

Mintha el akarná kapni a remény haldokló fénysugarát, a karját kinyújtva megkísérelt az édesapja felé szaladni. Egy lépés... még egy... A lába meginogott... Az apját körülölelő köd egyre sűrűsödött. Utoljára még hallotta a nevét: – Hatidzse! Drága leányom, kedves leányom, ó, az én... énszerencsétlen leányom.

Tényleg az édesapám mondja ezeket, hitetlenkedett. S miközben a földre zuhant, ragyogó mosoly jelent meg az arcán.

Átengedte magát a sötétségnek.

A hang pedig tovább visszhangzott a fülében. „Drága leányom, kedves leányom, ó, az én... én szerencsétlen leányom!

Hetedik fejezet

Szaruhan tartomány, Kaszim aga gazdasága

Ibrahim nem emlékezett rá, hogy érzett-e így valaha. Pedig mindig résen volt. Úgy tűnt, hogy valami történni készült. Noha nem igazán tudta, hogy pontosan mi, illetve hogy jót vagy rosszat jelentette ez számára. Csak egy dolog volt kétségtelen: nem lehetett elkerülni.

Sok minden megváltozott azóta a nap óta, amikor víz tört elő a Dolapbasinál fúrt új kútból. Pontosabban, mióta észrevette az úrnő aga rá szegeződő tekintetét. Nem, tiltakozott magában. Amióta felfedeztem, hogy Ferahsad szemének szikrái számomra ismeretlen vágyakat ébresztenek.

Az úrnő pillantása, a teste, az alakja, melyet még a bő ruhái sem tudtak elrejteni, egyszerűen nem hagyták nyugton a képzeletét. Aztán azok az ajkak... Mily teltek, vörösek és nedvesek voltak! A nő azóta éjjel-nappal lelki szemei előtt lebegett. S Kaszim aga gazdaságának addig megváltozhatatlannak tűnően szigorú hierarchiája azon az estén teljes mértékben felborult. Az úrnő aga többé nem ette egyedül a vacsoráját. Az asztalt már négy személyre kellett megteríteni. Ferahsad ült az asztalfőnél, s vele szemben Halil kahja. A két oldalon pedig Ibrahim és az úrnő szolgálója, Feketeszeder Münire. Esténcént megtárgyalták a napi ügyeket. Ibrahim tisztában volt vele, hogy Ferahsad folyamatosan szemmel tartja. Az egészben az volt a legrosszabb, hogy úgy kellett tennie, mintha erről nem lenne tudomása. Nem volt könnyű feladat egyfolytában a tányérjára bámulni, s csak akkor megszólalni, amikor kérdezték.

Azt sem tudhatta, hogy szabad-e viszonznia az úrnő aga pillantását vagy sem. Talán nem venné zokon. Mégsem merte. Az úrnő haragjánál is jobban tartott attól, hogy az kiolvassa szeméből a benne tomboló vágy hurrikánját.

Rendben, de miért fürkészi őt Ferahsad ennyire? Mintha a nő most látná őt életében először. Ha csak egy hangyányit is oldalra pillantott, rögtön az úrnője szikrákat szóró szemével találta szemben magát. Olyankor azonnal ijedten elfordította a fejét.

Csak az úrnő aga méregette volna? Kahja szintén rámeresztette a szemét. Helyesebben mondva, a férfi mindkettőjüket kémlelte. Halil

aga bizonyára sejtette, hogy valami különös dolog folyik itt.

És mi a helyzet Feketeszederrel, mosolygott Ibrahim. Münire szemei úgyszintén őt lesték. Akárhányszor Ibrahim rajtakapta, a lány a gyöngyszerű fogait elővillantva elnevette magát.

Türelmetlenül várta már az étkezés végét, hogy aztán Ferahsad azt mondja neki: „Gyerünk. Már nincs miről beszélünk. Játssz nekünk valamit. Először azt a szerelmes dalt, amit azon az estén hegedültél el a filagória alatt; jó?”

Ibrahim boldogan tett úgy. Ugyanis az úrhölgye parancsa annak a jele volt, hogy közeledett az óra, amikor végre egyedül lehetett. Ekkor azon nyomban előhúzta a vonóját, s bele is kezdett a zenélésbe. Miközben az úrnő a hegedűből felcsendülő dallamot hallgatta, ő már alig bírta kivárni, hogy minél hamarabb visszamehessen az istállóbeli apró szobájába, lefeküdhessen az ágyára, becsukhassa a szemét, s álmodozhasson.

– Milyen híreid vannak, Halil aga?

Az úrnője hangjára Ibrahim egyelőre félretette addigi gondolatait.

– Néhány barázdában a leveleken penész jelent meg – felelta férfi.

– Ibrahimmal holnap egy kis rézgálicot szórunk a földjükre.

– Jól teszed. Csakhogy én nem a szőlőkertről kérdeztelek, hanem Szaruhanról.

Kahja arca megfeszült. – Bocsásson meg, úrnóm. A szőlészetten és a kerteken kívül máson nem is jár az eszünk. Ezért is merészkedtem úgy válaszolni, amikor hírekről érdeklődött.

– Ezzel nincsen semmi baj. Annyi az egész, hogy már egy jóideje nem jártam a tartomány falvaiban.

Ibrahim önkéntelenül is csatlakozott a beszélgetéshez.

– Egy új kormányzó érkezett.

Ferahsad mostanra nyilván felé fordíthatta a fejét. Eközben olyan kitaróan nézett a tányérjára, mintha valami olyasmire bukkant volna rajta, amit még soha életében nem látott. – A nép felsorakozott az utakon, hogy lássák Szulejmán herceg bevonulását.

– Nem is hallottam, hogy elhagytad a gazdaságot.

– Nem tettem. A faluból szőlőt venni jövő kereskedőktől hallottam.

Ibrahim a szemöldöke alól nézett maga elé. Pontosan, ahogyan sejtette, a nagy fekete szempár őt figyelte. Mi az ördögnek mustrál

engem ennyire még ez a lány is, panaszkodott. Ezúttal szomorúság bujdokolt Feketeszeder szemében. Miért? Ráadásul, még akkor sem kacagott fel, amikor észrevette, hogy Ibrahim titokban visszanéz rá, pedig erre még nem volt példa.

– Münire, töltenél nekem egy pohár vizet, leányom?

Miután még egy utolsó bús pillantást vetett Ibrahim felé, Feketeszeder sietve feltápáskodott.

– Nos – szólta ismét Ferahsad. – Mi másról beszéltek még akereskedők? Miféle ember a mi hercegünk?

– Az egyikük azt mondta, hogy még nem láttunk hozzá foghatót. Állítólag nagyon fiatal... Ezt híresztelik legalábbis. A helyiek úgy vélték, hogy a hatalmas Szelim szultán egy és egyetlen hercege rubinokkal, gyémántokkal és smaragdokkal díszítve érkezik majd közejük. Ehelyett a herceget kizárólag az őt követő tucokból lehetett felismerni a vágtazó lovasok között, annyira szerényen öltözködött. Csupán egy bross volt a turbánjára tűzve, semmi több.

Ibrahim elhallgatott, hogy a tányérján kiszemelt falatot a szájához emelje. Csakhamar azonban meggondolta magát. – Ó – folytatta, miközben a kanalat szorongató keze a levegőben ragadt. – Ezenkívül folyton a kardjáról beszélnek. Állítólag olyan kard volt Szulejmán herceg derekán, hogy amikor a napsugár visszaverődött a hüvelyéről a kaftánja alatt, a nép azt hitte, hogy egy második nap kelt fel. Annyira csillogott a drágakövektől.

– Még szép, hogy ilyen kardja van – vágott a szavába Halilaga. – Javuz Szelim fiáról van szó. Ha nem neki, akkor mégis kinek legyen, talán neked, bolond fiú?

Ibrahim érezte, ahogyan felforr a vére. Igazán feldúlta ez a megjegyzés. „Bolond fiú.” Még ha nem is volt benne rosszindulat, ez a kifejezés lealacsonyította, kigúnyolta és kölyökként kezelte. Pedig már nem volt gyermek.

– Halil aga! – Ibrahim tüstént felfigyelt az úrnő aga lágy hangjában megbúvó figyelmeztetésre.

– Ne mondj ilyeneket. Ibrahim már felnőtt férfi. Sőt, ő az, akimegtalálta a vizet, s ezáltal megmentette a szőlőskertet attól, hogy kiszáradjon és elpusztuljon.

Nem tudta megállni. Felemelte a tekintetét a tányérjáról, majd hálásan Ferahsadra nézett. Kis híján elvakította a szépsége.

– Ha az van megírva a sorsunkban – szólt halkán –, akkor miis egy ékszerezett kardot kötünk fel egy napon, agám. Ha nem így van, akkor mi úgy fogjuk átírni a sorsunkat. Ne aggódjon.

Halil aga és Ferahsad is kuncogott. Münire, aki visszatért a helyére miután vizet töltött az úrhölgye poharába, felhős szemekkel fürkészte a férfit. Ibrahim meglepődött. A lány csaknem esedezve néz rám, gondolta magában. De vajon miért? Mit akarhat tőlem Feketeszeder?

– Mi más, mi más? Mi egyebet mondtak még, áruld el, Ibrahim.

Ferahsad vidám hangjára Münire tekintete az úrhölgye felé mozdult. S Ibrahim végtére megtalálta a választ a kérdésére, mégpedig a lány szemében. Ó, Istenem, hüledezett. Feketeszeder féltékeny az úrnő agára!

De miért?

A kahja, észrevéve Ibrahim késedelmét, úgy döntött, hogy közbelép.

– Ibrahim már csak ilyen, úrnőm. Ő szeret fondorlatosan beszélni. Csak egyesével mondja el a dolgokat, hogy kíváncsivá tegye a hallgatót.

– Eszes.

Ferahsad most elképesztő, búbájos mosollyal bámult rá. Ibrahim úgy érezte, mintha elolvadna.

– Eszes, ám ne nyugtalaníts minket tovább. Kérlek, folytasd. Bármit is tudsz, én szeretném hallani.

– Tehát... Ő olyan... Úgy értem... – Ibrahim hebegetthabogott egy darabig. Végül elfordítva a fejét, hogy ne lássa a nőt, összegyűjtött annyi bátorságot, hogy befejezhesse a mondandóját.

– Elég fiatal. Akár egy oroszlán, azt mesélték. A bal keze a baltérdén, a jobbjá pedig a derekán csüngő kardjának hüvelyén pihent. Oly méltóságteljes volt a megjelenése, hogy napokig mindenki csakis róla kívánt beszélni. A szóbeszéd szerint egy tucatnyi kocsi haladt a menet legvégén. Azok közül kettő különösen fel volt ékesítve. A nép azonnal azt hangoztatta, hogy azokban nem

utazhat más, mint a herceg háreme. Volt persze, aki nem értett egyet. „Lehet egy pöttömnyi gyermeknek háreme?” mondták.

Újra félbeszakadt a közlendője. Felemelte a poharát, hogy megnedvesítse kiszáradt torkát. A teringettét, az már teljesen üres volt. Ugyanabban a pillanatban egy fekete, apró kéz bukkant fel a látómezejében. Műnire volt az, aki rögtön megértette, hogy elfogyott a vize, s már el is indult a kancsóért. Miután a szomját oltotta, a pohara alól megpróbálkozott lopva a lányra pillantani.

Mily kedveszegett, sajnálkozott.

– Hát nézz oda – csendült fel az úrnő aga hangja. – Aztakarod talán, hogy belepusztuljunk a kíváncsiságba? Miért nem mondd tovább ahelyett, hogy azt a lányt figyelned. Nem derült ki végül, hogy ki utazott abban a két kocsiban?

Műnire sötét szemei talán még sötétebbé váltak. Mihelyt visszahelyezte a poharát az asztalra, egy alig észlelhető mosollyal megköszönte Fekete-szedernek az italt. – Hogy ne derült volna ki? – fordult az úrnő agához. – Szaruhanban semmi sem marad titokban.

– Nos, kik voltak a kocsiban?

Ibrahim körül forgott a világ Ferahsad érdeklődően szikrázó szemétől. Szent Jézus, fohászkozott. Ez a nő megéget engem. Már-már odaláncol magához...

Szándékosan megköszörülte a torkát. – Fontos nőszemélyek... Az elülső kocsiban például a herceg édesanyja ült. A nevét is megemlítették, de már elfelejtettem.

– Micsoda? – álmélkodott Halil aga. – Őfelségünk asszonya, atrónörökös herceg édesanyja Szaruhanban volna? A neve Hafsza... Tehát ezt hallottad?

– Igen, kahja agám. Pontosan azt – bólintott Ibrahim. – Hafza vagy Hafsza, valami ilyesmi. – Még el is mosolyodott a saját szavain. S akkor észrevette tettének hatását Ferahsaddon, oly világosan, hogy már nem volt helye a kétségnek. Éppen úgy, ahogyan ő is megperzselődött az úrhölgye tekintetétől, az úrnő aga egyaránt elolvadni tűnt a férfi mosolyától. Igyekezett leplezni, de sikertelenül. Nézd, milyen állapotban van, jegyezte meg Ibrahim magában. Amiért az úrnőd elméje elködösült a mosolyodtól, még azt sem tudta megkérdezni, hogy „Ki volt a másik nő?”

Helyette Halil aga tette fel a kérdést. – Ki az ördög lehetett a másik nő?

– Nem tudom, hogy így van-e vagy sem. Feltehetően a hercegasszonya volt. Várjanak, még a nevére is emlékszem. Gül...

– Olyan arcot vágott, mintha a fejében kutatna. – Gül...bahar.

Igen, Gülbaharnak hívják.

– Ki tudja, milyen szépséges lehet.

A szikrák Ferahsad szemében ekkorra lángnyelvekké változtak.

Ibrahim alig tudta türtőztetni magát, nehogy felkiáltson: Önnél biztosan nem lehet szépségesebb! Ehelyett csupán elégedetlenkedett: Gyerünk! Hadd játsszak már azon a hegedűn, hogy utána hamar a szobámba mehessek, és rólad álmodozhassak, Ferahsad.

Ezt követően még több más dolgról is esett szó. Jóllehet, a négy jelenlévő közül három nem igazán volt tudatában sem annak, hogy mit mondtak nekik, sem pedig annak, hogy ők arra mit válaszoltak.

Ferahsad úrnő gondolatai Ibrahim körül jártak.

Feketeszeder Münire kétségbeesett és csüggedt volt. Már jó ideje rájött az úrnő aga szívének titkára. Az úrhölgye megörült Ibrahimért, csak úgy, mint ő maga. Ő viszont nem vetekedhetett az úrnőjével. Az pedig még ennél is jobban elkésérítette, hogy Ibrahim szíve szintén a nő felé húzott. S ugyan megkísérelte azt eltitkolni, Münire figyelmét nem kerülték el a férfi tüzes pillantásai, melyeket olykor-olykor a nő felé vetett.

Ibrahim pedig azon törte a fejét, hogy vajon mindez hová vezet majd. Egyértelmű volt, hogy Ferahsad érdeklődést mutatott iránta, csak hogy hol lehetett meghúzni a határvonalat? Mi lesz, ha beismeri neki, én lángolok önért, én meghalnék önért, és a nő kineveti őt? Vagy még rosszabb, ha megalázza őt: „Ó, Ibrahim, te rabszolga!” És ha a végén elüzi innen?... Vagy, akár az első gazdája, az úrnő aga is elviteti a vásárra és eladja őt?...

– Gyerünk hát – súgta oda neki Ferahsad, s ő habozás nélkül elövette a hegedűjét. Majd az álla alá fogta. Megforgatta a vonó szőrét megfeszítő csavart.

– Szeretnék kérni tőled valami ma este, Ibrahim.

– A filagória alatti melódiát.

– Igen, de nem csak azt.

– Az úrnő utasít... A rabszolga végrehajtja – Ibrahim perszeszándékosan mondta ezt. Tetszett neki, ahogyan ilyenkor a nő némileg lebiggyesztette az ajkát, és így szólt hozzá: „Figyelj rám.”

Hajszálpontosan ez is történt. – Figyelj rám! – S Ferahsad máris pajkos kislány módjára gömbölyítette az alsó ajkát. – Már megint az a kellemetlen kifejezés... Nem akarom a rabszolga szót hallani ebben a házban. Senki sem rabszolga ebben a gazdaságban. Jegyezd meg, kérlek.

Münire előbb Ferahsadra, majd Ibrahimra nézett.

Halil aga szeme szintén kettejük közt járt.

– Ha megkér rá, akkor megteszem.

– Nem fogok önöknek hazudni – szedte össze magát Halilaga. – A szívem nem bírja elviselni ennek a bolond fiúnak a nyikorgását.

Ibrahim és Ferahsad átláttak a férfi ürügyén. A kahja valójában magukra akarta hagyni őket.

– Jöjj ide – suttogta Ferahsad a férfi távozásával. – Szeretnémlátni az arcodat, miközben játszol.

Ibrahimnak mintha egy nyíl szúródott volna a fejébe. Szinte majdnem fel is üvöltött.

Ehelyett csupán engedelmesen odament, ahová a nő terelte. A válla és az álla közé szorította a hegedűjét. Behunyta a szemét. A vonót már talán nem is a karja, hanem ez a szívét hatalomba kerítő különös érzés irányította. A dallamok kiszöktek az ablakon, s egészen a csillagokig, a félholdig repültek.

Egyikük sem vette észre, hogy időközben Münire is odébbállt.

Sem pedig azt, hogy egy fal árnyéka alá bújva pityergett.

Nyolcadik fejezet

Burszai palota

Amikor kinyitotta a szemét, Hatidzse a szobájában találta magát. Dzsevahir is ott volt, ahol lennie kellett; az ágya szélén.

A többi szolgálólány körülöttük sürgött-forgott.

– Hála az égnek – üdvözölte Dzsevahir. – Egész sokat aludt.

Aludni? Miért nem mondja ki világosan, hogy elájultam, bosszankodott Hatidzse.

– Ezúttal mennyi ideig tartott?

– Majdnem tizennégy órán át.

– Micsoda? – Hatidzse megpróbált felülni ijedtében. – Tizennégy órán át eszméletlen voltam?

Az udvarhölgy erre elkezdte püfölni a tenyerével a fejét.

– Ó, ez az én ostoba fejem. Rosszul mondtam. Nem eszméletlen volt, hanem csupán tizennégy órát aludt.

– Mondd el, mi történt, Dzsevahir.

– A szobájába vittük önt. Az izomrángása néhány perc múlva alábbhagyott. Ófelségünk idehívatta az összes orvost, akit csak talált. Ön pedig magához tért. Az orvosok úgy határoztak, hogy jobb, ha alszik egy kicsit. Ezért aztán egy gyógyfőzetet adtak önnek, amittől szépséges úrhölgyem mély álomba merült. Oly mélyen aludt, hogy egészen eddig fel sem ébredt.

Megkönnyebbült sóhaj hagyta el a száját. Egy tizennégy órán át tartó eszméletlenség olyan lehetett, mint maga a halál. Hiszen még néhány percnyi ájulástól is olyan érzése támadt, hogy a túlvilágról tért vissza. Tizennégy órányi öntudatvesztésről nem is beszélve...

Ivott néhány kortyot a Dzsevahirtól kapott sörbetből.

– Most pedig ebből – kínált egy másik poharat a Dzsevahirmellett álló lány.

Hatidzse meglepődött. – Ez kicsoda?

– Őt rám bízták. Ma érkezett – felelt Dzsevahir. – Apátlan, anyátlan szegény. Nebile.

Nem volt egyértelmű, hogy Hatidzse értette-e ezeket a szavakat vagy sem. A tekintete a lány kezében lévő pohárra meredt. – Ez micsoda?

– Szultánám – csicssergett a lány. – A főorvos adta. Csupánegy újabb gyógyfőzet.

– Nem akarom. Ettől is tizennégy órán át fogok majd aludni?

Dzsevahir elvette a poharat a lánytól. A szemöldökével, a szemével jelzett neki, hogy most már mehet. – Nem, nem. Ez most más. Ettől erőre kap majd. Gyerünk hát... Igyuk csak ki rendesen.

Hatidzse nyaka mögé csúsztatva a kezét, gyengéden megemelte a fejét. Majd miután a lány duzzogva megitta a gyógyszert, megtörölte úrnője ajkait egy darab megnedvesített muszlinnal. – Allah adja, hogy használjon. – Ahogyan visszaengedte a fejét az ágyra, utasítást adott az egyik lánynak.

– Küldj hírt Fehim cselebinek^{32}. A szultánám felébredt.

– Fehim cselebi? Hát ő kicsoda?

Dzsevahir nem válaszolt, amíg kényelmessé nem tette a szultána ágyát puha, pihés párnákkal. – Jól elhelyezkedett? Még egy párna esetleg?

– Dzsevahir.

A lány elkuncogta magát, amikor meghallotta a hölgye parancsoló hangnemét.

– Az egyik orvos.

– Rendben van. Mit kell ezen nevetni?

A szolgáló arca elvörösödött. – Nevettem volna? Ó, egyáltalán nem arról van szó. Én valami teljesen máson nevettem.

– Mi volna az?

– Azon, ahogyan a haragját színlelte – s megint kuncogott, miközben a többi lányra pillantott, akik mind rájuk figyeltek. – Az úrnőm olyannyira jólelkű, hogy a haragot még tettetni is nehezebbre esik. – Aztán némileg átrendezte még egyszer a párnákat. Végre úgy döntött, hogy Hatidzse szultána már biztosan kényelmesen fekszik.

– Gyerünk, gyerünk – rázta meg a kezét a többi lány felé. – Mindenki menjen a dolgára. Ne hallgatózzatok.

Mihelyt a szolgálók fecsegve szétszéledtek, Dzsevahir közelebb hajolt az úrnőjéhez.

– Fehim cselebi – suttogta –, az egyik orvos, akit a szultánurunk küldetett. Miközben ön pihent, ő az ajtó mögött várakozott. Egyszer

sem pislogott. Ha azt mondanám, hogy még enni sem evett s inni sem ivott, még akkor sem túloznék.

– Miért? Mi volt a baj? Veszélyes volt az állapotom?

– Nem – vágta rá Dzsevahir azonnal. – Egy darabig az ágyam mellett figyelte önt. Aztán amikor látta, hogy békésen alszik, így szólt hozzám: „Nos, nem volna helyénvaló itt maradnunk a szultána mellett. Jobb, ha inkább az ajtó mögött várunk.” S ezzel távozott. „Adj hírt, ha szükségetek van valamire, vagy ha a szultána felébred”, utasított minket.

Hatidzse csupán a felét hallotta annak, amit a lány mondott neki. Az elméje megragadt a „nem volna helyénvaló” szavaknál. Azok az átkozott helyénvalóságok, panaszkodott. Még akkor sem hagynak békén, amikor összeesek és elájulok.

Az ajtó nyílt és az egyik udvarhölgy lépett be. Sietve Hatidzse elé ment.

– Fehim cselebi... – Hatidzse észrevette ugyan, hogy a lányarca rózsaszínre pirult, de nem szentelt neki túl sok figyelmet. – Kérdezi, hogy bejöhete-e? Helyénvaló volna, szultánám?

Nem tudta türtőztetni magát. – Helyénvaló! – kiáltott fel.

Dühében vér tódult a fejébe.

– Helyénvaló, igen. Hadd jöjjön.

A szolgáló olyan sebességgel igyekezett vissza az ajtóhoz, mint ahogyan jött. Dzsevahirt is beleérte, mindenki szeme az ajtóra szegeződött. Mi folyik itt, kíváncsiskodott Hatidzse. Miért vihorásznak és pirulnak el ezek a lányok, akárhányszor az orvos cselebi kerül szóba?

Az ajtó ismét kitárult, és az orvos jött be rajta meghajolva. Végre kiderült, hogy mi okozta a lányok furcsa viselkedését.

A legfenségesebb, legsármosabb, legelegánsabb férfi, akit valaha látott, állt most a küszöbén. Egy pillanatra mintha elbűvölték volna. Miféle varázslat ez, gondolta. Emberi lény ő egyáltalán? Esküdni mert volna, hogy még soha nem látott ilyen jóvágású férfit sem Trabzonban, sem a fővárosban, sőt még Edirnében vagy Burszában sem.

Először is, az ő fejét nem takarta éktelen turbán.

A feje fedetlen volt. A haja pedig egyenes és fekete.

Még szakállat vagy bajuszt sem viselt.

Arcszőrzetét egyedül az íjként megfeszült szemöldöke és a sűrű, göndör szempillái alkották.

Elsőre úgy tűnt, hogy a szemének mogyoróbarna színe van.

– Jöjjön közelebb. – Valójában az volt a célja, hogy közelebből is megtekinthesse. Nem, nem mogyoróbarnák voltak, inkább zöldek. Egy sötét hajú, sötét szemöldökű és zöld szemű férfi.

Keskeny vállak fogták közre a testét, mely olyan vékony volt, akár egy faág. Hosszú, fehér kaftánja tökéletesen simult az alakjára. A köpenye alatt vörös inget viselt, amit nyakától a hasáig gombok tartottak össze. A fekete salwarja vége is látható volt a kaftánja alatt. S a lábát lapos sarkú, kunkori orrú cipő burkolta, ugyanolyan színben, mint az ingje.

Magas?

Igen, válaszolt a saját kérdésére. Az alkata egyre jobban emlékeztette egy fűzfára. A karjai is csak úgy hosszában lógtak lefelé a derekánál. Vagy csak azért látszódtak úgy, mert a kaftán ujjai szűkre voltak varrva, ebben nem volt biztos.

Hatidzse hirtelen megrémült. Az orcái csaknem lángra lobbantak. Ezek szerint ebben a tekintetben ő sem különbözött túlságosan a szolgálótól.

Hogy kiszabaduljon a férfi varázsának hatása alól, arra gondolt: Ha még egyszer kiejted a „helyénvaló” szót, cselebi, tüstént kidobatlak innen.

Noha a szaporán verdeső szíve soha nem engedte volna meg ezt neki.

– Bocsásson meg, ha megzavartam.

Hatidzse megborzongott. Ez a hang tényleg abból a fűzfából jött volna? Az orvos hangja mély volt, fagyos, de mégis erőteljes.

Miért fürkész téged ennyire ez a férfi, kérdezte egy hang belül. Azokkal a bárány szemekkel. Miféle tekintet ez? Mintha szerelem fertőzte volna meg. Hatidzse ekkor észrevette, hogy egyáltalán nem érezte magát kellemetlenül. Furcsa, értetlenkedett.

Megpróbálta levenni a szemét Fehim cselebi arcáról.

– Nem zavart meg.

Csupán ennyit felelt. Ha még egy negyedik szóra is szükség lett volna, kétséges, hogy ki tudta volna-e bököni.

– Hogy érzi magát a mi szultánánk?

Hogyan? Hogy érzi magát?

– Jól – motyogta. – A mi szultánánk jól érzi magát.

Amikor meghallotta Dzsevahir kuncogását maga mellől, a lányra pillantott. A szolgáló egykettőre összeszedte magát.

– Az egyértelmű – szólt a mennyei hang.

– Miképpen egyértelmű?

– Hiszen visszajött az arca színe.

A férfi egészen természetes hangon közölte a meglátását. S noha nem rejtőzött abban egy csipetnyi burkolt célzás vagy gúny sem, Hatidzse így is egészen zavarba jött. Az orcái egyre hevesebben égtek.

– Az arcba áradó vér az egészség jele. Ahogyan ön is tudja, abetegek arca elsápad, s méz színére hasonlít.

Mikor az összes lány bólintott, már-már azt feelve, igen, tudjuk, Hatidzse akaratlanul is csatlakozott hozzájuk. – Igen, tudjuk. – Az orvos kivételével mindenki tisztában volt azzal, hogy más oka is volt a szultána úrnő vörös arcszínének azon kívül, hogy jobban van.

– Hála az égnek – folytatta a férfi. – Insallah, a főorvos gyógyfőzete segít majd.

Egy darabig csend honolt.

– Ha az helyénvaló volna – szól végül a cselebi néhány köhintés után –, a szultána úrnőnek, mostantól... Hatidzse nem is bírta kivárni a mondat végét.

– Helyénvaló – vágott közbe. – Helyénvaló ám!

Ó, Allahom, mit tettél? bánkódott. Azt hittem, hogy el fogod űzni, ha még egyszer a szájára veszi ezt a szót.

– Azt próbáltam meg elmondani önnek, hogy én leszek megbízva az ön gyógykezelésével – az orvos hangvételéből nyilvánvaló volt, hogy igencsak meglepte a sebtében kapott válasz. – Mivel szultánám úgyszintén helyénvalónak látja azt, akkor el is van döntve a dolog. Pihenjünk előbb néhány napot, folytassuk a gyógyfőzetekkel, aztán indulhatunk is.

Hatidzse oly fürgén ült fel az ágyában, mintha egy tövis szúródott volna az ujjába.

– Indulhatunk? Mégis hová?– A fővárosba... – A fővárosba?

– Igen. A főorvos úgy véli, hogy a burszai időjárás nem kedvező az ön állapotára nézve. Mi szintén erre a következtetésre jutottunk. „Ha úgy van, akkor vigyétek a leányunkat minél hamarabb, egészen Szaruhanig, az édesanyja és Szulejmán herceg mellé”, parancsolta őfelsége, a szultán. Csakhogy a főorvos szerint a szaruhani idő még a burszainál is kíméletlenebb lesz ebben az évszakban. Végül is az urunk úgy határozott, hogy a fővárosba vigyék önt. S utazása alatt az ön Fehim alattvalója lett megtisztelve az ön gyógykezelésével.

Egyáltalán nem az történt, amire mindenki számított. Az összes udvarhölgy, szolgáló, icsoglán s testőr félelmének dacára Hatidzse nem sikoltzott vagy kiabált. Már nyolc nap is eltelt Szelim szultán döntése óta, hogy küldesse őt Isztambulba, a lány mégsem mutatott egy cseppnyi haragot sem. Éppen ellenkezőleg, elképesztően nyugodt és szófogadó volt.

– Meg ne tévesszen ám. A vihar is ilyen. Először olyan halálosan csendes az idő, mint egy malomtó. Aztán egyre csak gyűlnek s gyűlnek a felhők, míg a vihar váratlanul lecsap. Hatidzse szultánából is hamarosan előtör majd a békétlenség. Meglásd – suttogták a lányok.

Csakhogy belőle semmi sem tört elő. Hosszasan és zavartalanul aludt. Az álmában senki sem rázta felé az ujját azt mondván: „Valakinek fizetnie kell a véremért, Hatidzse”. Már nem riadt fel éjjelente Emirhan vagy Oszman kiáltásaitól. Jó étvággal fogyasztotta el az elé tett ételeket. Három nap alatt az arca teljesen visszanyerte a korábbi színét. Minden nap, mielőtt a nap két dárda magasságáig emelkedett, lesétált a kertig és Fehim cselebivel találkozott. A fiatal orvost rendkívül boldoggá tette páciense gyors javulása. Együttlétükkor általában a hűvös reggeli levegőben repkedő madarak csiripelését hallgatták, miközben a levelek harmatát kortyolták.

Az első ilyen alkalommal Hatidzse felfigyelt egy szokatlan neszre.

– Mily felséges hang volt ez!

– Bozótposzáta – szólt lágyan Fehim cselebi, amikor észrevette, hogy a lány mennyire gyönyörködik a madár énekében.

– Bozótot mondott, cselebi? Én mindig rózsáágakon képzeltem el a poszátákat.

– A poszáták igen félénkek. Szeretik ugyan a rózsát, mégisfélnek leszállni az ágaira, hogy csókot adjanak neki. Tehát bozótosban telepednek le, és onnan kiáltják ki a szerelmüket.

– És mit tesznek a rózsák? Nem hívják őket magukhoz?

– Ők kegyetlenek.

Hatidzse tiltakozott. – Nem hiszem el. Hogyan lehetne kegyetlen egy vékony nyakú rózsza, mely olyan gyönyörűséges illatot áraszt?

– Ez csupán egy szófordulat. A rózsák tisztában vannak aszépségükkel. Mintha megrészegítené őket a saját illatuk. Azt akarják, hogy mindenki szeresse és csodálja őket, hogy csakis az ő illatukban lelje kedvét. Hogyan is mondjam...

– Szóval a rózsák szerelmesek önmagukba? Ezt kívánja mondani?

Fehim cselebit lenyűgözte a szultána ékes beszédstílusa, hiszen oly könnyedén választotta ki és helyezte a szavakat a legmegfelelőbb helyre.

– Ön tökéletesen kifejezte a gondolatomat. Igen, a rózsza szerelmes önmagába.

Hatidzse alig észlelhetően kuncogott. – Azaz ők beképzelték, nem?

A jóvágású orvos szemérmes mosollyal a száján bólintott.

Ó, Allahom! Hatidzse el volt kápráztatva. Ha valaki azt mondta volna neki egy hónapja, hogy egy férfi mosolya lehet ilyen lélegzetelállító, a világért sem hitte volna el. A férfiaknak elvileg nyersnek, mogorvának, otrombának és önzőnek kellett volna lenniük. Minden, amit a mai napig tanítottak neki, s amit a saját szemével látott, ebbe az irányba mutatott. Sietve összeszedte magát, nehogy lelepleződjön a csodálkozása.

– Ezek után mi történik a rózsza és a poszáta között?

– Azt mondják, hogy a rózsza megismeri a saját poszátájánakhangját. Rabul ejtik a madár szerelmes dalai, mégsem mutatja ki. Ezért is mondtam, hogy kegyetlen. Attól tart, hogy ha bevallaná, mennyire nagyra tartja a poszáta szívéből jövő énekét, az

abbahagyná az éneklést. Azt akarja, hogy a poszáta örökké szeresse őt. Hogy mindörökké magasztalja a szépségét, hogy soha ne szakítsa félbe az énekét.

– Ez a vége a történetnek?

Fehim cselebi sármos arca elkomorult. – Természetesen nem – sóhajtozott bánatosan. – Hát ha a hegyek és a sziklák sem tudnak ellenállni a viszonzatlan szerelemnek, hogy lenne rá képes egy poszáta apró szíve?...

Hatidzse arca szintén elsápadni látszott. – Kérem – súgta –, akkor ne mondja el a végét. – Jóllehet a szemei mintha könnyörögtek volna, mondd tovább. Egész életében soha egyetlen egy férfi hangja sem igazította meg annyira, mint az övé. Ó, Allahom, mily pompázatosan beszél, mily elbűvölően mesél.

Egyszeriben rádöbbsent, hogy önmagát egy büszke rózsához, Fehim cselebit pedig egy bozót mélyén trillázó poszátaéhoz hasonlította. Az orvosra pillantva megkísérelt mosolyt erőltetni az arcára. – Ne is törődjön velem – tette hozzá halkán. – Akármennyire szomorú is a vége, hallani szeretném. – De hát...

A kezét felemelve elébe vágott a további ellenkezésnek.

– Ne aggódjon. Hozzászoktam már a búbánathoz.

Egy másodpercre találkozott a tekintetük. Alig kapott levegőt. Hogy megszökjön a cselebi szemének börtönéből, másfelé terelte a gondolatait. Hát persze, hogy hozzászoktam, erősítette meg az elhangzottakat. Hiszen én volnék a búbánat szultánája. Hatidzse, aki tanúja volt a pöttöm Emirhan és Oszmán halálközeli kiáltásainak, a hóhérhoz intézett könnyörgéseinek.

Most talán megfutamodna egy poszáta jajgatása elől?

– Gyerünk – bízta a férfit kedvesen. – Hallgatom.

– Ez egy régi, nagyon régi történet – fogott bele Fehim cselebi. Az orvos hangja most csuklott meg először. Hatidzse úgy érezte, mintha a férfi smaragdzöld szemei a bú felhői mögött szintén sötétebbé váltak volna. – Évekkel ezelőtt, egy messzi-messzi földön, volt egyszer egy bozótposzáta. Teljesen a hatalmába kerítette egy fehér rózsa. Ez a rózsa oly fehér volt, oly csodaszép, hogy a piciny poszáta rettegett, hogy nem fogja viszonzni az ő szerelmét. Mit is tehetett volna, elbújt hát a bozótosban, s anélkül, hogy mutatkozott volna, elkezdte szerenádját dalolni a rózsának. Csiripelt, csicssergett, trillázott olyan szép hangon, amilyen szépen csak tudott...

Hatidzse már szinte hallani vélte a fehér rózsával szerelembe esett poszáta énekét.

– De ó, jaj. A napokig tartó áriák ellenére, a fehér rózsa egyszer sem fordult felé azt kérdezve: „Honnan jöhet ez az elragadó dal? Ki lehet ez, akinek ily fenséges hangja van?” A poszáta egyre jobban elkeseredett. „Elénekeltem a leggyönyörűbb dalaimat, mégsem tudtam kimutatni, mennyire szeretem”, szomorkodott.

Hatidzse látott tovaszállni egy szárnyát verdeső madarat. Itt is van a szerelmes poszáta, nevezte ki a történet főszereplőjévé. Az orvos magával ragadta őt a tündérmesék világába. Lehetővé tette a számára, hogy ezentúl más szemmel nézzen a rózsákra, a fákra, a színpompás virágokra. Ettől kezdve minden egyes madárhangnak értelmet akart találni.

Az orvos folytatta anélkül, hogy levette volna a szemét Hatidzséről...

– A mi parányi, szerelmes poszátánk ezt mondta: „Talán énszerettem, de a rózsám nem szeretett viszont. Esetleg nem tudtam meggyőzni őt a szerelmemről. Ha úgy van, akkor már csupán egyvalamit tehetek, hogy bebizonyítsam a poszáta rózsa iránt érzett szerelmét.”

– Bebizonyítani? Hát lehet a szerelemnek bizonyítéka, tanújele?

– Nem tudom. – A férfi érzelemmel teli, szégyenlős suttogásacsak fokozta az elbeszélés rejtélyességét. – Bocsásson meg alattvalójának. Még soha nem tapasztaltam szerelmet... – A cselebi

habozva elhallgatott egy pillanatra. Lehajtotta a fejét és az ujjával babrált. Az ajkai vontatottan mozogtak. – Úgy értem... mostanáig...

Hatidzse figyelte a férfi zavarára. Az ő esze azonban kizárólag a posztán és a rózsáján járt, így nem is volt rá lehetősége, hogy megfejtse az orvos célzását.

– Tehát? – Ösztönözte a férfit hatalmas lelkesedéssel. Hiszenarra vágyott, hogy minél előbb visszatérjen a történet folytatásához.

Újabb felhő suhant át Fehim cselebi zöld szemén. Hatidzse ezt azzal magyarázta, hogy a mesének bizonyára gyászos vége lehet.

– A félénk poszáta... – mondta tovább az orvos. A hangjaegyre halkabb lett, s akadozva bukkantak csak fel a szavak. – Aki addig félelmében a bokrok között rejtőzött, most egyszeriben kirepült onnan, s leszállt a rózsza egyik ágára. „Ki vagy te?” kérdezte a rózsza. „Nem látod; én most éppen szerelmes dalokat hallgatok, melyeket nekem énekelnek. Távozz az ágamról.” A szerelmes poszáta erre így válaszolt. „Én... én vagyok az, aki a szerelmes dalokat énekli.” Siránkozva meghajolt a virág előtt. Mintha a halálos ítéletére várt volna, úgy állt ott.

Csend következett. Hatidzse meghökkenve tapasztalta, hogy ellenséges szemekkel nézett a kert rózsáira. Mily nagy hatással van rám a története, ismerte be. Máris meggyűlöltem a rózsákat. Főképpen azt a fehér rózsát kívánom a pokolba ott beljebb. Hiszen mennyire felfuvalkodottan ácsorog ott. Csak az az egy? És az a sárga, nem messze tőle? Szerintem a rózsaszínűek még annál is beképzeltebbek.

A férfi megtörte a szótlanságát. – „Ne ugrass”, gúnyolódott a fehér rózsza, miután végighallgatta a poszáta vallomását. „Tehát szerelmes lettél belém? Hát soha nem nézel önmagadra? Vedd csak szemügyre az én szépségemet, a leveleim frissességét, a színemet, az illatomat. Aztán menj, s nézd meg magadat. Ott, annak a medencének a vizében. Még azt sem lehet eldönteni, hogy milyen színűek a tollaid. Jelentéktelen, piszkosbarna, szürke, unalmas, csúf tollak azok. Mihez kezdjen veled egy ilyen elbűvölő rózsza, mint én? Gyerünk, menj az utadra, madár. Emellett, hogyan lehetnék bizonyos afelől, hogy valóban szeretsz-e engem, és nem csak

rászedni akarsz? Van-e bizonyosága, tanújele a szerelmednek?” „Van ám”, csicseregte az apró poszáta... „Ez a szerelmem bizonyítéka...”

Felim cselebi ismét elcsendesült. Amikor Hatidzse a fehér rózsáról a férfira fordította a tekintetét, ugyanaz az elködösült tekintet fogadta. Különös remegést érzett a szívében. Felidézte az általa elfogadott férfi visszataszító, durva arcát. Vad, vérszomjas arckifejezését. Akkor szíve úgy vélekedett, hogy minden férfi ilyen. Soha nem képzelte volna, hogy harmat hullhat egy férfi szemére... Csakhogy most így volt. Ez a férfi, akinek a keze egyáltalán nem emlékeztette pókra, aki foglyul ejtette őt érzelmektől fűtött hangjával és pillantásával, mármár elsírta magát. A cselebi torkának ritmikus mozgásából megértette, hogy a zokogás valahol megakadhatott a torkán. Nem volt képes rákérdezni, hogy miképpen bizonyította be a madár a szerelmét. Talán el kellene fordítania a tekintetét, nehogy megszégyenítse azzal, hogy könnyezni látja őt. Lassan egy másik irányba fordította a fejét. Bár a szívének reszketése nem hogy alábbhagyott volna, hanem még inkább felgyorsult. Mostanra már egyáltalán nem egyszerű remegésről volt szó. A szíve kimondottan dübörgött. Mintha évek óta most vert volna először olyan érzelem hatására, mely nem a félelem volt. Kis híján hallotta elszakadni a szívét borító sötét fátylat. Világosság hatolt be a résen. A szíve nyelte magába a fényt. Nem szégyellte a benne rügyező boldogságot, még akkor sem, ha a rózsza és a poszáta mélabús történetét hallgatva történt az egész. Ez most esett meg először vele. Öröm született a reménytelenségből.

A férfi sem késlekedett észrevenni a szultána arcán felbukkanó derűt. A homlokát ráncoló dús szemöldöke ellazult. Korábban fel sem tűnt, hogy mily káprázatosak a szemei, gondolta. Arcának fakó, rózsás színe némileg sötétebbé vált. Tehát a lány elpirult.

– Azt hiszem, hogy helyénvalóbb volna itt befejezni a mesét.

Helyénvalóbb! Ismételte magában ezt a szót Hatidzse leplezett kedélyességgel. Helyénvalóbb... helyénvalóbb... helyénvalóbb. Meglepődött, hogy még ez a szó is, melyet oly nagyon ki nem állhatott, ekkora örömet képes okozni neki. Senki sem ejtette ki ezt a szót ennyire fenségesen, ennyire ártatlanul. Már megszokta, hogy a „helyénvaló” kifejezés hallatán minden alkalommal égnek áll a haja.

Ugyanis ez egyet jelentett számára a korlátozással, a tilalommal, s folyton emlékeztette őt palotabeli fogságára. És persze az engedelmességre. Ha valaki azt közölte veled, hogy ez így helyénvaló, vagy éppenséggel nem az, akkor már nem volt mit tenni. Nem maradt helye az ellenkezésnek.

„Ahogyan ön helyénvalónak találja”, mondta ő is mindig.

„Ahogyan ön helyénvalónak látja, édesanyám.” „Ahogyan ön helyénvalónak gondolja, pókkezü, púpos óriás.” És természetesen: „Ahogyan ön helyénvalónak tekinti, szultán édesapám...”

Mindazonáltal Fehim cselebi hangjában nem érződött semmiféle kapcsolat a „helyénvalóság” és a bezártság között. Ez nem volt több egy kérésnél. Nem tartalmazott határozatot vagy parancsot.

– Nem – szegült szembe félig tréfálkozva. – Nem volna helyénvaló. Szeretném hallani a történet végét. – Ez volt Hatidzse életének első tiltakozása. A szívét boldogság járta be.

– Nem helyénvaló. Folytasd, kérlek.

– Én csupán tartok attól, hogy felzaklatnám a szultánámat.

Attól fél, hogy felzaklat téged!

Még ő maga is elnevette magát gondolatban ettől a megjegyzésétől.

Attól fél, hogy felzaklat engem. Allahom, miféle férfi ő?

– Annyi baj legyen. Folytasd. Miképpen bizonyította be a szerelmét az ön piciny posztája a fehér rózsának?

Fehim cselebi egy darabig kényelmetlen arckifejezéssel fürkészte a lányt. Majd a tekintete lágyabb és lágyabb lett. A szeme zöldje is kivilágosodott.

Amikor Hatidzse belenézett a férfi szemébe, egy végtelen mezőkön repkedő pillangóhoz hasonlította magát. – Hadd halljam.

– A piciny posztája a szárnyát verdesve egyre közelebb került a fehér rózsához... Még egy kicsit... S nemsokára egy rettentően hegyes tüske előtt ért földet, rögtön a rózsát tartó zöld szirmok mellett. „Ejnye”, figyelmeztette a fehér rózsát. „Vigyázz ám. A tuském meg fog szúrni téged.” „Sebaj”, suttogta a pöttöm posztája, „ki a rózsát szereti, a tövisét is eltűri.” Ekkor dalolásba fogott a legérzelmesebb, legcsodálatosabb, legszívbemarkolóbb hangján. Olyan ének volt ez, szultánám, hogy minden más nesz elcsendesült

körülötte. Kizárólag a mi bozótposztánk hangja visszhangzott a világban. Az összes többi rózsa is feléjük fordult, hogy megnézzék a fehér rózsa ágán zenélő posztát. Mindannyian szörnyen irigyek lettek a fehér rózsára. Emiatt a fehér rózsa szíve megtelt büszkeséggel. Annak ellenére, hogy teljesen megigézte őt ennek az unalmas tollú madárnak az éneke, elszántan igyekezett eltitkolni az érzelmeit... A parányi poszáta mellkasa minden egyes dallammal közelebb ért a fehér rózsa hegyes tuskéjéhez. Minden egyes trillával... Minden másodpercben egyre mélyebbre szűrődött a túske a mellkasába. A poszáta azonban mit sem törődött ezzel, folytatta a szerenád... Egyszeriben valami hihetetlen történt. A rózsa külső szirmai rózsaszínné színeződtek. Sötétebbé és sötétebbé, míg végül vérvörössé váltak. Mire az apró poszáta éneke végére ért, már semmi nem maradt a rózsa fehér színéből. A fehér rózsát vörösre festette a szerelmes poszáta vére... S azóta a nap óta bárkinek, aki vörös rózsát lát, tüstént a poszták jutnak az eszébe. Arra gondolva, ki tudja, melyik bozótposzáta szíve színezte meg ezt a rózsát...

Hatidzse elfordította a fejét, hogy elrejtse előtörni készülő zokogását és könnyben úszó szemét. Miféle férfi volt ő? Nem elég, hogy a képzeletébe ültette a rózsát és a posztát, hanem még hangot is adott nekik. Amikor a rózsa szerepét játszotta, előbb kiegyenesítette a hátát, majd a szemében gőg lépett a gyötrődés helyébe. Amikor pedig a posztát alakította, a Hatidzsét megigéző szemét bánatos fátyol takarta el.

Fehim cselebi lehangoltságát látva szerette volna átkarolni a férfi nyakát. A mellkasára vonni a fejét, s hallgatni a szívdobogását, simogatni azt a sötét haját. „Ne légy szomorú, bozótposztám”, mondta volna. „Én nem egy öntelt rózsa vagyok... Emellett, tudod-e... én... nos... azt hiszem, hogy szerelmes lettem a bozótposztába.”

A fenébe is, háborgott magában. Az nem volna helyénvaló.

Egyáltalán nem volna helyénvaló.

Kilencedik fejezet

Szaruhan, Kaszim aga gazdasága

Ibrahim összezavarodva érkezett meg az istálló feletti szobájába. Tisztában volt azzal, hogy a vágyának tüze egyre nagyobb lángokkal égett. Ráadásul arra is rádöbbsent, hogy az érzelmei nem maradtak viszonzás nélkül. Az úrnő aga szintén beleszeretett.

Mégis, ez lehetetlen, elméjének egyik fele továbbra sem tudta elhinni. Hiszen magáról az úrnő agáról van szó... Nem lehet, hogy Kaszim aga megözvegyült felesége odaadná a szívét egy szolgafiúnak!

Pedig minden jel arra mutatott. Azokat a tekinteteket, a sóhajokat, a kifogásokat, hogy megtapinthassa a kezét, nem lehetett másképpen magyarázni.

Tegyük fel, hogy tévedek, győzködte hitetlenkedő részét. Akkor mit szólna ahhoz a dalhoz, amit Ferahsad énekelt ma este?

Amikor Ibrahim, aki már alig tudta kivárni, hogy mihamarabb visszatérhessen a szobájába és belefeledkezessen az álmaiba, a hóna alá csapta a hegedűt és a vonót, Ferahsad felugrott. – Mi az? Már mész is? Ennyi volt az egész?

– Már későre jár. Holnap reggel korán kelek. Halil aga meginttemérdek munkával bízott meg.

– Ül le. – Mihelyt a nő ráeszmélt, hogy a hangja felettébbparancsolóan hangzott, macskaszerűen dorombolni kezdett. – Kérlek... Még nem is énekeltem. Persze nem tudom, mire lesz jó ez az én varjú hangom, de legalább próbáljuk meg.

Varjú hang?

– Ne legyen igazságtalan magával. Biztosra veszem, hogy aposzták, a kanárik, a sordélyok, a búbos pacsirták és megannyi más madár, aminek még a nevét sem tudom, irigykednek az úrnő aga hangjára.

– Te szélhámos – kuncogott Ferahsad. – Meséld csak el, holtanultál meg így kigúnyolni egy öreg nőt?

Még hogy öreg nő! Ibrahim egy évvel ezelőtt látott római szobor szépségéhez hasonlította őt. Bár a szobor élettelen volt és hideg, Ferahsad viszont életteli és melegséget árasztó. Mily imádnivaló,

gondolta, amint kiolvasta a nő szándékát a szeméből. Tudja jól, hogy még fiatal, mégis arra vár, hogy tovább dicsérjem.

A nyíl amúgy is elhagyta már az íjat. Tehát folytatta a szerepét.

– Még a paloták legbájosabb hölgyei sem vetekedhetnek önnel.

Ferahsad mosolyából hamar kiderült, hogy a kedvére volt a megjegyzése.

– Nézd ezt a széltolót – kacérkodott. – Hát láttál te márvalaha palotát, hogy tudjad milyenek ott a hölgyek?

Természetesen nem. Hogyan is láthatott volna? A legnagyobb épület, melyet életében látott, az annak az alávaló Sátánnak a palotája volt, akinek eladták őt azzal, hogy vidd és faragj férfit belőle. A hátán felállt a szőr, akárhányszor a férfi eszébe jutott. Az arcára még most is emlékezett. Te átkozott, mérgelődött magában Ibrahim. Ne hidd, hogy megfeledkeztem a neked tett eskümről. Ibrahim nem felejt ám. A bosszúja mindig célba talál.

A nő megriadt a szolga elsötétülő arckifejezésétől. – Sebaj – igyekezett elterelni a gondolatait. – Hadd lássuk, menni fog-e. Esetleg te is csatlakozhatsz hozzám a hegedűddel. Mit mondasz?

– Megpróbálom...

Ferahsad kihúzta magát a széken, s az éj sötétjét beterítette érzelmes, szívszaggató hangjával.

Egy örült vagyok, akit a szerelem lángja perzsel, Mi haszna a bornak, ha nem ihatom a kedvesemmel?

Ibrahim fülében még akkor is csengett az úrnő aga éneke, amikor belépett a szobájába. Meggyújtotta a gyertyát. Reszkető, sárga fény világította meg a sötét, szegény szobácskát. Enyhe szellő osont be a nyitott ablakon. Megcirógatta a gyertya lángját. Ibrahim egy darabig a falra vetülő láng táncát bámulta. Majd elképzelte, hogy Ferahsad éneklés közben egy fürge fejmozdulattal levetve a fehér tüllt, kiszabadítja a haját, mely ráomlik a vállaira. Ó, sóhajtott fel.

A füle pillanatok alatt megragadta a dallamot. Néhány tétovázó vonás után már magabiztosan tudta követni Ferahsad úrnő szívbemarkoló hangját a hegedű síró, jajveszékelő zenéjével.

Egy örült vagyok, akit a szerelem lángja perzsel, Mi haszna a bornak, ha nem ihatom a kedvesemmel? Ha a sorsomban

találkozásunk nincsen megírva, Jöjj, halál, mi haszna az életnek, ha magány az ára?

Ibrahim kimerülten az ágyára vetette magát. Oldalra fordítva a fejét teljesen belemerült abba, hogy a gyertya remegő fényét figyelte. Mi folyik itt, kérdezte magától. Jelenthetett az úrnő éneke mást, mint szerelmi vallomást?

Ó, sóhajtozott mélyen és hosszasan. Ó, ó, ó!

De hát eldöntötte, hogy soha nem esik szerelembe. A szerelem nem rabszolgának való, mondogatta akkoriban. Végtére is, ő csupán valaki tulajdona volt, amit pénzért adtak és vettek. Legutoljára a sátán, sziszegte. A Sátán adott el legutoljára. S talán egy nap az úrnő aga is pénzzé tesz. Aztán valaki más. A végzete már csak így volt megírva. A tegnap és a ma még az övé volt, de ki tudja, hogy lesz-e számára holnap. Még ha lesz is, Isten tudja, hogy mi történik majd vele, hol köt ki, vagy ki veszi meg és adja el.

Már egy jó ideje nem szórt átkokat az elrablóira. Nem is tudta felidézni a férfi arcvonásait. Legalábbis nem volt biztos afelől, hogy az emlékezetében élő arckép valóban a férfié volt-e. Talán csak a képzelete alkotta ezt a kísértetet. Az otthonát úgyszintén kitörölte a fejéből. Ugyanis azon az estén, amikor egy koromsötét hajó fenekébe hajították őt, megtanulta, hogy a vágyakozás csak fokozza a vérző seb fájdalmát. Azóta megtiltotta magának az emlékezést és a hazájáról szóló álmokat. Csakhogy a ma este... a ma este valamit megváltoztatott.

Először is a tengerpart szikláihoz csapódó hullámok képe jelent meg előtte. A sziklák rendkívül élesek és éjszínűek voltak. A tenger óriási lármával támadt a sziklákra. Most is ez játszódott le a képzeletében. Aztán emlékeinek egy titkos fiókjából a hazája apró házait húzta elő. Ráhelyezte őket az életre kelt panorámára. Az asszonyok a tisztaság érzését keltő, illatozó mésszel festették fehérre az épületeket. Hogy az ajtókat és ablakokat indigóval kékre mázolják, az már a férfiak feladata volt. A látkép egyik sarkába egy kúp alakú, harangtornyos templomot tett. És a domboldallal mi lesz? A dáliákkal borított dombok, melyeken oly gyakran szaladgált és játszadozott, semmiképpen nem hiányozhattak remekművéről. A dáliák éppen ebben az évszakban virágoznak. A fehér, sárga,

rózsa, piros, lila színekkel a zöld levelükön, már-már szőnyegként terítették be szülőházaja szeles dombjait. Felelevenítette a virágok közt szökdécselő gyermekek hangját.

„Jorgo?”

„Katerina, gyere ide, leányom.”

„Niko, Niko, el fogsz esni, ne rohanj annyira.”

„Evdokszija, ne piszkold össze a ruhádat.”

„Senki sem tud megállítani... Senki sem.”

Istenem, hiszen ismerem ezeket a hangokat, motyogta magában Ibrahim. Ez volt az örömteli, aggodalomtól mentes gyermekkorának zsvivaja, mely ott ragadt a szülőföldjén. Ibrahim mostanra kicserélte azt a gyermeket. Azt a csintalan kölyköt, aki a falován ugrándozott, a fakardjával hadonászott, aki kicsiny lábaival taposta össze a domboldal dáiáit, aki úgy futkározott ide-oda, mintha ő egyedül akarná elvégezni a méhek munkáját. A helyét most Szaruhanli Ibrahim töltötte be, akinek már a bajsza is majdnem kinőtt, aki szakképzett volt, keveset beszélt, de sokat törte a fejét, aki már elfelejtette, hogyan kell kacagni, és aki belebolondult a saját gazdájába. „Kész a vacsora, fiam. Gyere haza...” Az édesanyám!

Úgy érezte, hogy elméje bármelyik másodpercben felrobbanhat. Becsukta a szemét. Amikor ismét kinyitotta, az arcára hulló könnycseppekre lett figyelmes. Nemsokára csuromvizes lett már a párnája is.

Soha annyit nem sírt, mint a hajó fenekén, ahová a rabszolga-kereskedők zárták őt. Egészen idáig.

Azt hittem, már nem zokogsz többé!

Ezt az ígéretet tette önmagának, habár a könnyek nem hallgattak rá.

Amiatt a nő miatt van az egész, dühöngött. Ő kaparta le a szívemre nőtt kérget. S a bevarasodott seb megint vérezni kezdett.

Az a nő!

Kaszim aga gazdaságának gyönyörűségűs úrnője.

Ferahsad úrnő.

A szépség, aki még a szerelemről szóló tilalmát is elfeledtette vele!

Behunyta a szemét, hogy tompítsa az égető érzést. Csakhogy még csukott szemmel is maga előtt látta az elragadó és életteli nőt.

– Bárcsak – motyogta. Nem bírta rávenni a nyelvét, hogykimondja a kívánságát. Ezért aztán a fejében folytatta. Bárcsak kéz a kézben sétálhattunk volna a dombjainkon. Akkor koronát készíthettem volna a fejére a dáliákból. A legcsodásabb melódiákat játszhattam volna neki. Lemehettünk volna a partra, s nézhettük volna a sziklákat verdeső hullámokat. Azután... Azután...

– Hogy a rosseb egye meg! – Ibrahim sebtében felült az ágyán. A többit nem szabadott elképzelnie. Az tilos volt.

Annak még a lehetősége sem fordulhatott meg a fejében.

A többi katasztrófa volt, megaláztatás, gúnyolódás, elhagyatottság, rabszolgaság.

Visszafeküdt az ágyára. Előbb kiverte a fejéből a sziklákat ostromló hullámokat. Majd a mézsfehérre festett aprócska házakat, a kúptornyos templomot, a dombok dáliáit. Azt követték a hegyek, melyek csúcscsaira valamiért csak nem sikerült havat varázsolnia... Végül kitörölte a füléből a gyermekek zsidongását. És az ő nevét kiáltó hangokat is.

Elnyomta azokat Halil aga mély hangú utasításaival.

„Ibraaam, a víz még nem éri el a palántákat. Nyisd ki azt a csatornát!”

„Megbizonyosodtál róla, hogy a gyapotgyűjtők nem lustálkodnak?”

„Szaladj, és nézz utána, min ügyködnek a dohánymunkások! A tartógerendák még mindig üresek.”

Így volt a legjobb! A legkevésbé fájdalmas. Ha Halil aga hangját ismételte a fejében.

„Ibraaam, Ibrahim, hozzád beszélek ám... Ibrahiimm!”

„Hol vagy te, bolond fiú? Ha egyszer elkaplak, legyalulom azokat a görög-horvát nyurga lábaidat, csak hogy tudd.”

Szellő simogatását érezte a bőrén. Biztosan a reggeli szellő lopakodhatott be az ablakon, gondolta. Már másnap lett volna?

Ezúttal a szellő az arcán bolyongott...

– Ibrahim...

Megrökönyödött. Hiszen azt hitte, hogy csak képzelődik.

– Ibrahim...

Ez nem a kahja hangja volt. Akkor ki lehetett? Ki hívta őt?
Elfojtotta a benne motoszkáló izgatottságot. Ez csak egy álom.
Feltehetően elaludtam. És most álmodom.
Összeszorította a szemét, nehogy felébredjen.

A szellő tovább cirógatta.

Félt felébredni. Ha ez nem Halil aga volt, elmélkedett, akkor ez a szellő sem lehet az ablakon befújó reggeli szél.

Szent Mária! Csak nem?

Egyszerre boldog és pánikszerű visítás visszhangzott a fejében.

– Ibrahim.

Egy csöppnyi galamb szárnya érintette meg az arcát. Istenem, mily meleg, mily puha. Mintha a galamb szárnya izzott volna. Vagy talán a saját arca állt lángokban?

– Ébredj fel, Ibrahim... Én vagyok...

És ha mégis álom, töprengett. És ha túl korán ér véget, csak mert kinyitottam a szemem... Az álmok nem szoktak ugyanott folytatódni, ahol abbamaradtak.

Na, de ha mégis valóság volt? Ha ez a galambszárny valóban az ő keze? Ha ez a hang nem az ökörszemé, hanem az övé... ha az ő lehelete cirógatja az arcomat.

Nyisd ki, parancsolta az agya. Nyisd ki a szemedet, és meglátod.

Úgy is tett. Kitárta őket.

Nem álom volt!

– Ferahsad!

– Ibrahim.

A gyertya már régen kialudt. Az ablakon át beszűrődő holdfény glóriát formált a nő haján. Mintha egy szent állt volna előtte.

– Te vagy az?

– Igen... – suttogta Ferahsad. – Én vagyok...

Ibrahim észrevette a nő mezítelen vállát s fehér nyakát, mely szembezállt a sötétséggel. Nem, ismerte el. Ez nem egy szent jelenés.

Tüstént megpróbált felülni, a nő azonban nem engedte. A vállánál fogva visszalökte az ágyra. A fénytelenységben parázsként izzottak Ferahsad szemei.

Az úrnő aga felegyenesedett, majd nekilátott, hogy mindent levessen magáról. Az utolsó darab ruhanemű is csakhamar a földre hullott. Ibrahim szíve hevesen vert, s nehezen kapott levegőt.

Aztán eszébe jutott az a női márványszobor, amit a római romoknál figyelt meg annak idején. Ferahsad még annál is vékonyabb volt, sokkal hajlékonyabb. Továbbá teljesen csupasz is. Tekintete a holdfényben sütkérező keblein ragadt. Kis híján elszédült. Hiszen ez volt az első alkalma egy nővel... Sőt, az úrnő aga volt az első nő, akit ruhátlanul látott. Az első nő, aki levetkőzött előtte... Egy örült váagnak engedelmeskedve felemelte a kezét, hogy megtapintsa a testét, ám rögtön meggondolta magát.

A nő nem habozott kihasználni ezt a pillanatnyi gyengeséget. Elkapta Ibrahim kezét, majd szenvedélyesen a melleihez húzta.

– Fogd. El ne engedd. Erősebben.

Ibrahimnak elborult az elméje a tenyerét megtöltő bőr érintésétől. Már-már megégett a keze. Az úrnő aga teste lángolt. – Ahhh!

Ferahsad nyögésére Ibrahim ismét megkísérelt felkelni, hogy átölelhesse, a nő viszont maradásra bírta. – Várj még.

Felemelte az egyik lábát, átlépett rajta s fokozatosan ráereszkedett az ágyon fekvő Ibrahimra.

– Ahh.

Ez alkalommal egy időben nyögtek fel.

– Most – súgta oda neki a nő, közelebb hajolva. Nekipréseltea keblét Ibrahim meztelen testének. Mindketten megremegtek a kemény ajkak érintésére.

Már nem volt megállás.

Ferahsad forró lehelete bóklászott a fülén. – Gyerünk – lihegte a nő. Miközben a szája a férfi lángoló ajkai után kutatott, Ibrahim ösztönös, durva mozdulattal megragadta a csípőjét.

– Úgy, igen – bízta az úrnő aga. – Tégy magadévá.

Tizedik fejezet

Burszai palota

1513. április

Helyénvaló vagy sem, Hatidzse már nem törődött ilyesmivel. Az ajtók mögött kuncogva suttogó udvarhölgyekre rá sem hederített.

Hiszen évek óta most először érezte úgy, hogy érdemes élni.

Fehim cselebi létezése lett számára a leghatásosabb gyógyszer. Már jó ideje nem riasztották rémálmok, s az eszméletét sem veszítette el.

Attól való félelmében, hogy Fehim – akit az álmaiban mert csupán a nevéen szólítani, a való életben ez már tényleg elítélendőnek számított – kisvártatva magára hagyja őt azután, hogy a fővárosba érkeznek, igyekezett minél tovább halogatni az isztambuli utat.

Valahányszor a főorvos az állapotáról faggatta, bizonytalan arckifejezéssel mindig így válaszolt. – Hát, nem is tudom. Voltam már jobban is. Bár úgy érzem, hogy a burszai tél jót tett nekem. A főváros rettentően fülledt ebben az évszakban. Talán várhatnánk még tavaszig...

Az idős főorvos pedig elégedetten bólintott. – Rendben van – s távozott. Valójában nagyon is használt a pozíciójának, hogy a szultán a saját szemével láthatta, miképpen segítik gyógyfőzetei a szultána gyors és gördülékeny felépülését.

S bár a hárem lakói mind jól látták, hogy a javulás oka valójában a fiatal orvos zöld szemében, félhold alakú szemöldökében, nyílszerűen hosszú és hegyes szempillájában volt keresendő, tudatlanságot színleltek.

Hatidzse türelmetlenül várta az orvos látogatásait. Cselebi azonban nem jött mindennap, ahogyan korábban tette. Először is csökkentette a vizsgálatok számát heti háromra, aztán kettőre. – Ha az ön alattvalója dönthetne, soha nem hagyná el az ön küszöbét – vallotta be Fehim. – Csakhogy a főorvos szerint ez így helyénvaló, és ő nem tűr ellentmondást. A végén még lábra kapna a szóbeszéd.

Amikor eljött a látogatásának napja, ha csak egy kicsit is késett, Hatidzse aggódni kezdett, s nem tudta, mitévő legyen. Aztán egy alkalommal Fehim cselebi nem jött a hét első napján. Nyugtalanul várt a péntekre. Az orvos viszont még akkor sem jelentkezett. Miután

a következő héten sem érkezett hír felőle, Hatidzse már-már megtévelyodött. Végül Dzsevahir járt utána a dolognak. – Állítólag a sebesülteket ápolja – újságotla.

– A sebesülteket?

Annyira lefoglalta Fehim, hogy teljesen megfeledkezett Szelim szultán hadjáratáról, mely még március végén kezdődött. Burszát olyan pletykák rázták meg, hogy a nagybátyja, Ahmed herceg a szafavida sah embereivel a Jenisehir síkságra^{33} menetelt, bár Hatidzse messziről elkerülte a háborúval, vérrel és nagyravágyással kapcsolatos gondolatokat.

– Igen, szultánám. Az urunk és Ahmed herceg serege múlt héten összeütközött a Jenisehir síkságon. Állítólag oly véres harcra került sor, hogy még a síkság zöld színéből sem maradt semmi.

Egykor talán azt felelte volna erre, ó, jaj, s az édesapjáról faggatta volna.

Dzsevahir, látva a szultána közömbösségét, még hozzátette.

– Adjunk hálát Allahnak, hogy a szultán urunk sasként csapott le a lázadókra és szétmorzsolta őket. Ahmed herceg Biledzsik^{34} szirtjei felé hátrált, de Szelim sah oda is követte.

– És Fehim cselebi?

Dzsevahir az úrnője szemébe nézett. Ó, kedvesem, sóhajtott magában. Már semmi más nem érdekli. Csak Fehim. Még a saját apja sem.

– A mieink közül is sokan szenvedtek sérülést. Őt a harcmezőn felállított kórházba küldték, hogy ellássa a sebesülteket.

A tudat, hogy az orvos életben van és egészséges, ugyan megnyugtatta kissé, de Hatidzsét így is csaknem felemésztette a vágyakozás. Még a rózsakertben tett kirándulásai sem voltak elegendőek, hogy megvigasztalják. Ha mégis sikerült a tavasszal elbűvölő menyasszonyként virágba borult fáknak gyönyörködni, a poszáták hangja folyton Fehimre emlékeztette, s ez megőrijtette.

Dzsevahir szörnyen megrémült, ha arra gondolt, hogy úrnője netán ismét visszazuhanhat a betegség karmai közé. Hatidzse megint csak magába zárkózott, s tudomást sem vett a környezetéről.

– Biztos vagyok benne, hogy nemsokára visszatér – igyekezett lelket önteni belé. – Azt hallottam, hogy Fehim cselebi már csupán néhány napnyi távolságra van.

A szívét szinte égette Hatidzse kétségbeesett tekintete. Ó, jaj, jajgatott. Hát nem tudod, hogy ez a szerelem elérhetetlen, szépséges úrnőm? Nem engednék meg, hogy együtt legyél Fehimmel. Ki tudja, melyik pasával, melyik agával kötött már egyezséget az édesapád?

Aznap este még az árnyjátékok sem használtak. Karagöz és Hadzsivat pörlekedése a szultána kivételével minden lányt megnevettetett, de ő még csak oda sem nézett. Gondolatai messzi-messzi földön jártak.

Amikor aztán a tömeg szétszéledt, kettesben maradt udvarhölgyével.

– Rossz előérzetem van – szólalt meg Hatidzse váratlanul, miközben Dzsevahir a haját fésülte.

Dzsevahir keze megállt. – Allah őrizz, szultánám.

– De hát érzem, Dzsevahir. Valami szerencsétlenség fog történni.

– Nahát, még ilyet – dorgálta meg a lány pajkos arckifejezéssel. – Vagy most reggel, vagy a következőn már itt is lesz.

Hatidzse tüstént a szolgálója felé fordult.

– Hallottál valamit? El ne titkold előlem.

Bár már mindent elmondott neki, amit csak tudott. Mit tegyek most, habozott.

– Miért nem árulod már el, Dzsevahir? Kaptál híreket?

– Dehogy – felelt lágyan. – Nem jött új üzenet, csupán azálmomban láttam őt tegnap este.

– Az álmodban?

A szultána félig-meddig szemrehányó hangnemétől Dzsevahir szája egy pillanatra tátva maradt. Mit keresett Fehim az álmodban, mintha erre célzott volna.

– Úgy értem, önt láttam az álmomban tegnap este – javítottaki önmagát. – A rózsakertben ült a tavacskánál. Igencsak elmélázónak tűnt, hogyan is mondjam, zaklatottnak... Aztán... Hatidzse türelmetlen volt, mint mindig. – Aztán?

– Egy hangot hallva felemelte a fejét. Hirtelen felugrott, eldobta kezéből a hímzőkeretet és széttárta a karját, majd örömtelien szaladni kezdett.

Nem is gondolhatott volna ki ennél jobb füllentést.

– Nos, mégis ki felé... Úgy értem, hová szaladtam, azt is láttad?

Ha azt válaszolja, igen, felé, félő volt, hogy ismételt kiteszi magát Hatidzse rosszálló hangjának és tekintetének. – Sajnos rögtön ezután felébredtem. Ön azonban olyannyira jókedvűnek tűnt, hogy egy pillangóra hasonlított...

– Miképpen kellene ezt értelmezni, Dzsevahir? Egy álmórólvan szó, s azt így vagy úgy is lehet érteni.

– Mit kell ezen értelmezni, szultánám? Oly világos, mint anap. Gyönyörűséges szultánám rövidesen a boldogságtól fog repdesni, akár csak a lepkék, majd meglátja. Az álmaim mindig valóra válnak.

Hatidzse a gondolataiba merülve biccentett. – Insallah – motyogta. Csak úgy, mint az enyéme, sopánkodott eközben magában. Az én megérzéseim is mindig valóra válnak. Ha azt mondom, hogy valami szerencsétlenség fog történni, akkor az úgy lesz.

Hatidzse többé el sem akart mozdulni a rózsakerti tavacska mellől, hogy Dzsevahir álma valóra válhasson. S anélkül, hogy odafigyelt volna, hová szúrja hímzésén a tűt, csak üdögélt ott. Hiszen nemsokára meghall valamit, felpattan, széttárja a karját, majd a hang irányába siet mosolyogva. Akár egy pillangó.

Magában így fohászkodott.

Allahom, ne azt váltsd valóra, amit én jósoldtam meg, hanem amit Dzsevahir.

Annyira összpontosított az imára, hogy észre sem vette, hogy az icsoglán előbukkan a tuják mögül, s Dzsevahir és a többi szolgáló felé iramodik.

Csak akkor fedezte fel a váratlan jövevényt, amikor az Dzsevahir fölé hajolva súgott neki valamit. A lány a mellkasának szorítva a kezét rögtön az úrnője felé pillantott. Az a szikra a szemében semmi mást nem jelenthet, mint a frissen érkezett jó hírt, örvendezett. Szinte szárnyakat növesztett örömeiben. Felszökött onnan, ahol ült. Elfogadtad az imámat, Allahom. Nem azt váltottad valóra, ami az én láttam álmomban, hanem amit Dzsevahir. Hála az égnek.

S éppen, ahogyan a lány hamis látomásában, kezéből elhajítva a hímzőkeretet, széttárva a karját két oldalra, majd hogyanem lebegve rohant a kert bejáratához.

Nem hiába hasonlította őt Dzsevahir egy pillangóhoz, Hatidzse tényleg úgy repült most. Visszatért, visszatért, sikoltozott magában. Visszatért hozzám. Az én bozótposzátám visszatért.

Futás közben rádöbbsent, hogy végre ismét képes örülni a körülötte virágzó rózsák színének, a felette szálldosó madarak énekének. Már hetek óta nem látta, hallotta őket. Tehát ilyen érzés élni, tudatosult benne. Ez alkalommal nem nyelt magába a sötétség. Élek... Még mindig élek...

Egyszerre kétség merült fel benne. Talán nem volna helyénvaló. Ez a belső hangja volt.

Egyáltalán nem volna helyénvaló, hogy egy szultán lánya egy orvos karjaiba rohanjon!

A mennykőbe!

Igaza volt.

Ettől letörtek a szárnyai.

Nem vethette magát annak a férfinak a karjaiba, aki visszahozta őt az életbe. Pusstán fogoly volt. A helyénvalóságok és helyénvalótlanságok foglya!

Nem futhatott bozótposzátája, Fehim elé, aki iránt szerelem és vágyódás gyötörte.

Szerelem? kérdezte a belső hang. A kérdés úgy metszett a szívébe, mint egy kés. Jól van, beleszerettél. Lássuk csak, hogy ő is így érez-e?

Miért ne?!

Miért lenne oly nyilvánvaló? Van bizonyítéka, tanújele?

A pillangó megkövült. Ugyanabban a pillanatban Dzsevahir termett mellette.

– Szépséges úrnőm – szólította meg, ahogy Hatidzse a földrehuppant a kert egy árnyékos részében. Nagy izgatottságában csupán a lány szavainak végét sikerült felfognia. – ...Ha ön is helyénvalónak találja, arra kéri önt, hogy fogadja őt.

Hatidzse tekintete sokkal inkább könyörgő volt, mintsem egyszerűen hálás. Helyénvaló. Hadd jöjjön azonnal, bárcsak így

felelhetett volna. De valóban ez lett volna a megfelelő válasz? Tanácsot kérő szemekkel bámult a lányra. Mit tegyek?

– Ha úgy véli helyénvalónak, hadd üzenjek a cselebinek, hogy a délutáni ima után látogassa meg önt. Addig legalább pihenhet és szépen felöltözhet.

Igen, ez helyénvalónak hangzott. – Legyen úgy – suttogta hálásan. – Várni fogunk Fehim cselebire a kupolás filagóriánál, a délutáni ima után.

Ámbár, ahogy Dzsevahir elindult, hogy értesítse az orvost, Hatidzse máris így panaszkodott magában: Rendben, de hogyan fogom tudni túlélni délutánig?

Csakugyan nem volt könnyű. Az idő egyáltalán nem akart múlni. Sem Dzsevahir és egy másik lány bolondozása, akik nem akarták magára hagyni őt, sem pedig a készülődéssel járó bonyodalmak, hogy végül is melyik ruhát vegye fel, ezt vagy „inkább azt a rövidebb bársonyt”, nem tudták Hatidzse figyelmét kellőképpen elterelni.

Az idő megállt.

És talán már nem is akart előre mozdulni.

Még akkor sem haladt egy tapodtat sem, amikor Dzsevahirral a filagória felé vették az irányt.

Helyet foglalt. A szíve már jóformán a fülében dobogott.

Ahogy Dzsevahir egyre több párnával igyekezett kitömní a háta és az építmény fala közötti rést, haragra gerjedt.

– Elég legyen! Nemsokára már a párnák fognak a díványon ülni, mi pedig állhatunk majd mellettük.

A lány arcát bánatos felhők borították. – Bocsáss meg – cirógatta a kezét, megbánva az iménti hangot. – Már megöl az izgatottság.

Meg sem fordult a fejében, hogy vajon helyénvaló-e vagy sem, hogy egy szultána ily nyíltan megossa a szerelmi életét az udvarhölgyével. Persze szavakkal soha nem mondta ki, de a lány anélkül is rájöhetett. Tán már mindenki tudta, Fehimet beleértve. És ő... Ő mit érezhetett? Fehim vajon viszonszerette őt?

Dzsevahir viszonzta úrnője simogatását.

– Rövidesen eljön az idő, úrnőm. Csak még egy kis türelem.

Mire a küldönc elébe lépett, már egy cseppnyi türelme sem maradt.

– Jöjjön hát – kiáltott neki a filagóriából. – Már várjuk, jöjjön.
Tekintetét a tujákkal körbefogott kavicsos út végén kezdődő erdőre szegezte.

A bozótposzáta onnan fog érkezni.

Mellkasának préselte a kezét.

Ott is van, most jön elő a fák árnyéka alól. Már úton van ide.

Különös módon azonban egy turbánra lett figyelmes az árnyékos ösvényen erre tartó férfi fején. Vajon miért tekert turbánt a fejére?

Talán mert nemrégiben őfelségével, a szultánnal tárgyalt.

És mintha egy kissé meg is hízott volna.

Ez már komolyan meghökkentette. Felszedhetett bárki ennyi súlyt mindössze tizenhét nap alatt? Ráadásul egy csatamezőn? Miközben a sérülteket ápolta?

Na és, kelt a férfi védelmére. Mit számít, ha turbános és pocakos? Visszatért hozzám az élet.

Annak dacára, hogy igen nagyon igyekezett, valahogyan mégsem sikerült Fehimnek kikecmeregnie a kavicsos útra vetülő sötét árnyak alól. Ha Hatidzsén múlik, ő futott volna oda nyomban, hogy a nyakába ugorhasson. Csakhogy az ugye nem volna helyénvaló, hajtogatta az elméje. Maradj, ahol vagy. Ne légy meggondolatlan.

A pokolba a helyénvalósággal, s máris jókedv és életöröm töltötte meg, mielőtt akár a szemébe nézhetett volna. Ki tudja, miféle mámorban lesz része, amikor meghallja majd forrásként csobogó hangját.

A férfi közelebb ért.

Összement?

Ó, Allahom... Mi történt az én ciprusfák magasságával vetekedő cselebim-mel?

Ez képtelenség!

A rézangyalát, hiszen ez nem az én bozótposzátám! Valaki más tartott feléjük.

Ekkor Hatidzse kezdett a mérhetetlen sötétségbe sülyedni. Hol van? Pedig azt hittem, hogy ő jön. Hát nem arról volt szó, hogy meglátogat majd a délutáni ima után? Akkor viszont ki ez az alak?

Elsápadó arcáról Dzsevahir menten megértette, hogy úrnője az elájulás határán inog. Íziben a vízért nyúlt. Miért lepődött meg

ennyire? értetlenkedett.

Viselkedésének ez a változása teljesen váratlanul érte. Tudniillik, alig pár perce történt, hogy Hatidzse fülébe súgta Fehim cselebi üzenetét. Hogy a férfi túlságosan elfoglalt volt különféle előkészületekkel, ezért csak holnap reggel fogja tudni felkeresni a szultánát. Nem is beszélve arról, hogy amikor a cselebire várva az őfelségétől híreket közölni kívánó haszodabasi^{35} érkezését az icsoglán bejelentette, maga Hatidzse kiáltott fel boldogan: „Hadd jöjjön, hadd jöjjön!” Akkor mi oka lehet a csodálkozásának? Nem hallotta, amit súgtam neki?

Egyébként is, mi számít ezek után, hogy ma vagy holnap, Dzsevahir tanácstalan volt. Előbb vagy utóbb találkozni fogtok. Ma az utolsó pillanatban dolga akadt, tehát nem tudott eljönni. A férfi nem vezír, sem pasa. Amúgy sem számítana. Végtére is mindannyian őfelsége alattvalói vagyunk. Bármit is parancsol a szultán, mi azon az ösvényen haladunk. Fehim cselebi sem lehetett ez alól kivétel.

A férfi végre kiért a fényre. Fejét enyhén meghajtva üdvözölte Hatidzsét.

Hatidzse nem volt olyan állapotban, hogy törődjön a palotai szabályokkal. Ismételten a szirtfal szélén botladozott, melyen túl a feneketlen sötétség tátongott. Valami történhetett az én bozótposzátámmal, nyugtalankodott. Valami történt vele.

Anélkül, hogy megvárta volna a haszodabasi hosszadalmas és körülményes köszöntő beszédét, közvetlenül rákérdezett.

– Ő hogy van?

Szelim szultán bizalmasa rendkívül elégedetten fogadta, hogy Hatidzse szultána ennyire aggódik csatatéren küzdő édesapja épségéért.

– Hála Allahnak, egészségben és jó erőben van.

Hatidzse szorosán belekapaszkodott a hozzá közel ülő Dzsevahir kezébe, arra az esetre, ha az eszméletét vesztené. – Hála Allahnak. Hallottad? Egészségben és jó erőben.

A lánynak nem volt lehetősége kijavítani ezt a félreértést. Semmi esetre sem mondhatta mindenki előtt, hogy „A haszodabasi az

édesapádról beszél, nem Fehim cselebiről.”

A férfi meglehetősen furcsállotta a szultána feltörő boldogságát.

– Nagyszerű látni, hogy ön szintén jól érzi magát.

Hatidzse mézsfehér arcára apránként visszatért a régi színe.

– Most már sokkal jobban vagyunk – suttogta. A jó hírértcserébe egy mosollyal jutalmazta meg a férfit. – Miért nem jött el ő maga?

Haszodabasi kis híján kiejtette a kezéből az ékszeres dobozt, melybe a szultán a lányának címzett levelét helyezte.

– Bocsásson meg, szultánám, hogy is mondta?

– Azt kérdeztük, hogy miért nem látogatott meg minket ő maga?

A középkorát jócskán maga mögött hagyó haszodabasi egész életét palotákban töltötte. Még Fatih kánt is volt alkalma látni. Ő ugyan akkoriban még igen fiatal volt. Aztán őfelsége édesapjának, Bajazidnak szolgálatában dolgozott. Ám ennek dacára még soha nem hallotta ezeket a szavakat a szultánnal kapcsolatban. Senki nem merte volna kiejteni őket. „Miért nem jött el saját maga?” Ó, szegény lélek, sajnálta a lányt. Nem csoda, hogy betegeskedéséről ismert. Az előbb, mikor tudomására jutott az édesapja egészséges állapota, még a szolgálók kezét szorongatta, most pedig magyarázatot követel, hogy miért nem jött a szultán maga látogatóba. A haszodabasi nem tudta, mit feleljen erre. Végül, háromszor megcsókolva s a homlokához érintve a Szelim szultán pecsétjét hordozó dobozt, átnyújtotta a szultánának.

– Ezt küldi önnek.

Hatidzse izgalomba jött. Mily szokatlan volt ez a bozótposzátától. Ahelyett, hogy maga jött volna el a találkozóra, egy szelencében küldött neki üzenetet.

Mihelyt azonban átvette, egy pecsétet pillantott meg rajta.

Az édesapám pecsétje!

Ekkor szállt le a fellegekből a földre. A vágyakozás és az izgatottság miatt mindent félreértett. A hírek nem tőle, hanem a szultántól érkeztek. S az édesapja volt az, aki egészségnek és jó erőnek örvendett, nem pedig Fehim. Hol volt tehát a bozótposzáta? Balsors érte?

Remegő kézzel tartotta a dobozt a levegőben. Éppen, amikor felnyitotta volna, a haszodabasi tisztelettudóan ismét meghajolt.

– Az urunk – szólt rekedten –, leírta önnek az üzenetét. Mindazonáltal arra utasított, hogy szóban is számoljak be a szándékáról. Szelim sah azt kéri öntől, hogy már holnap reggel utazzon.

Utazni?

A szíve egyre szaporábban verdesett. Mi folyik itt? bámult továbbra is maga elé. Mit jelentsen mindez? Kinyitotta a szelencét, s kivett belőle egy pergament. Már az első sor megégette a szívét.

„Hatidzse... Nincs többé biztonságos hely a számodra. Győzelmet arattunk a csatában, mégis hemzseg a birodalom összes sarka harcmezőről eliszkolt bátyánk, Ahmed kémeitől, akiket a szafavida sahnál bérelt fel. Orgyilkosok szivároghattak be még a palota falain belülre is. Az orvosok szerint nincs akadály, hogy útra kelj. Ha úgy van, akkor azt mondom, hogy már holnap reggel indulj. Amire ez a levél a kezébe kerül, az előkészületek már rég megkezdődtek és befejeződtek. S miután mi végeztünk az itteni feladatunkkal, s gyökerestül kiteptük földünkéből a békétlenséget, szintén csatlakozni fogunk hozzád fővárosunkban.”

Ennyi az egész?

Néhány száraz, hideg, érzéketlen sor!

Még meg sem kérdezte, hogy van.

Még arra sem volt képes, hogy odatűzze a levél elejére, „Leányom”. Mintha valamelyik szolgálójának szólt volna az üzenet. Szemei könnybe lábadtak. Felemelte a fejét, s rádöbbsent, hogy a férfi még mindig ott ácsorgott. Gyorsan összeszedte magát. Nem szabad nyilvánosan sírnod, parancsolta az agya. Ne engedd, hogy a végén még azzal a hírrel szaladjon vissza apádhoz, hogy szultána lánya belefulladt a könnyeibe.

Dzsevahir kezében talált támogatást. Dühében és bánatában az udvarhölgye bőrébe ásta a körmét. A lány azonban a fájdalom ellenére sem rántotta el a kezét.

És ővele mi lesz?

Muszáj volt választ kapnia erre a kérdésre.

Ővele mi lesz? A bozótpoztájával? Hát nem bízta meg az édesapja Fehim cselebit, hogy a fővárosba vezető útján a gondját viselje?

Mostanra a mérleg a harag felé billent. – Nos, hogy állnak az előkészületek; tudja valaki? Semmilyen mulasztást nem szabad megengedni, ha egy ilyen hosszú útról van szó.

– Személyesen én ellenőriztem a felkészülést. Kilenc kocsisviszi majd önöket Isztambulba. Az egyikben, ön és... – A haszodabasi fejével Dzsevahir felé bökött. – Az ön udvarhölgye fog utazni. Három nagyobb kocsi jut a többi lánynak. A cselédek és az utasok holmija két-két kocsiába van beosztva. Azonfelül egy csapat lovas is elkíséri majd önöket...

– Ez eddig nyolc. Nem kilenc kocsit mondott?

– De igen. Bocsásson meg, szultánám... Megfeledkeztem Fehim cselebiről...

Megfeledkezett, dühöngött Hatidzse magában... Megfeledkezett az életéről, az én bozótposztátómról!

– Az ön orvosa egy egész kocsit kapott. Bár még így is alig fog benne elférni, ha azt a sok gyógynövényt, üvegcsét és orvosi eszközt magával akarja cipelni.

Miért nem ezzel kezdted? mérgelődött. Tehát akkor ő is velük tart. Derűlátóan nézett Dzsevahirra. Amikor a haszodabasi észrevette, hogy a szultána imént még szikrákat szóró tekintetében boldogság ragyog fel, arra gondolt, alaposan össze lehet zavarodva. Egyik másodpercben ilyen, a másikban pedig már annak az ellentéte. Ó, Allah. Nem hiába kért őfelsége állandó orvosi felügyeletet mellé.

– Távozhatsz – vetett véget a fogadásnak Hatidzse, miközben az arcán már rózsák rügyeztek az örömtől. – Kérem, közölje az édesapánkkal, hogy nem kell aggódnia. Most már készen állunk az indulásra, nem csupán a fővárosba, de még akár a világ végére is, ha kell.

Tizenegyedik fejezet

A főváros felé

Nem, nem, nem! Két teljes napig megállás nélkül ezt ismételte magában. Nem!

A kétségbeesés lavinaként temette maga alá Hatidzsét. Abban reménykedett, hogy reggel esetleg látni fogja őt az udvaron, mielőtt beszállna a kocsijába. Egész este ezért fohászkodva virrasztott.

Valahogy így képzelte el: Hatidzse kilép a magas, kétszárnyú ajtón, s megpillantja a kocsija előtt várakozó bozótposzátáját.

Először Fehim fog felé szaladni.

– Szultánám.

Aztán egy egészen helytelen dolgot követ el. Beleveti magát a férfi karjai közé, akinek odaadta a szívét. – Bozótposzátám.

Sajnos ezek közül semmi sem vált valóra.

Amikor ugyanis kiért az udvarra, ahol a számításai szerint mindenkinek egy sorban kellett volna várnia rá, csupán az ő kocsija rostokolt ott magányosan. Sőt, az azt körülvevő lovasok miatt még maga a kocsi is alig volt látható. – A többiek az udvaron kívül vannak – közölte Dzsevahir, aki szerencsére észrevette a kiábrándultságot úrnője arcán. Máskülönben biztosan megőrült volna.

Elindultak. Megpróbált kilesni a szorosan az ablakra feszülő függönyrésén. Közvetlenül a kocsija mellett egy pödört bajszú óriás lovagolt. A pajzsát a hátán cipelte. Még a derekán csüngő, hatalmas törének markolata is elegendő volt, hogy Hatidzsét megijessze.

– Nem is tudtam, hogy ilyen nehéz fegyverzetet hordoznak a lovasok – csodálkozott.

Szolgálója a folyton közelében lévő kislány válla fölött átnyúlva még egy kicsit elhúzta a függönyt. Úgy tűnt, hogy őt szintén megrémítette a férfi termete.

– Nem hinném, hogy ez egy egyszerű lovas katona. Várjon, hadd nézzem... Még kettő hasonló férfit láttam. Az egyikük legelöl van. A másik a kocsi bal oldalán. Ezek minden bizonnyal az ön védelmével megbízott janicsár testőrök.

– A többi kocsi még mindig követ minket, ugye?

Mióta útnak indultak, már legalább negyvenszer feltette ezt a kérdést.

Természetesen Dzsevahir tudatában volt annak, hogy az úrnője valójában azt értette ezalatt, hogy ő még mindig itt van velünk, ugye? Az első kérdésnél még mosolyogva bólintott. – Igen, ott jönnek mögöttünk. – Miután azonban már számtalanszor kérdezte ugyanazt, a lány felfedezte a tökéletes megoldást: ilyenkor a tenyere közé vette úrnője kezét, s gyengéden simogatni kezdte. – Ne aggódjon, szépséges szultánám. Az ön orvosa is mögöttünk van még.

A folyamatosan rázkódó kocsiban Hatidzsét kizárólag egyetlen gondolat foglalkoztatta. Mikor láthatom végre az én bozótposzátámat?

Hiszen egész nap nem találkozhattak.

Amikor meghallotta a katonák kiáltásait, hogy megérkeztek az esti pihenőhelyre, megkönnyebbült. Fehim itt biztosan meg fogja látogatni. Egymással szemben ülhetnek majd a kandallónál, s egyik a másik szemében fürkészheti a lángok táncát.

Csakhogy ez az álom is hamar elérhetetlennek bizonyult.

A fogadót előre lefoglalták a szultána és az udvarhölgye számára, míg a katonák és a többi szolgáló – beleértve természetesen a szultána orvosát is – a fogadós házában, illetve a pajtában húzódott meg.

Majd három villásbajszú óriás foglalta el az őrhelyét a vendéglő kapuja előtt.

Miután a vacsora véget ért, és Hatidzse visszavonult a szobájába Dzsevahirral és a segítőjével, a janicsárok őrhelye szintén megváltozott. Az egyik a szultána hálójához vezető lépcső elé telepedett le, a másik az emeleti előcsarnokban, a harmadik pedig közvetlenül a szobája ajtajánál. Első pillantásra a mesékben szereplő, alvó óriásokra hasonlítottak. Fejükre húzott sisakjuk az arcuk nagyobb részét eltakarta, így soha nem lehetett tudni, hogy éppen nyitva van-e a szemük vagy sem. Egyedül az volt nyilvánvaló, hogy az összes érzékszervükkel a környezetüket pásztázzák. A legkisebb ellenséges mozdulat sem kerülhette el a figyelmüket. Bármikor készen álltak, hogy fejét vegyék a feltételezett kémeknek.

Majd reggel, igyekezett álomba ringatni magát Hatidzse. Majd reggel látni fogom.

Ezúttal sem járt sikerrel.

Fehim cselebire csak nem lehetett ráakadni. Ha nem számolja meg gondosan, hogy minden kocsi ott áll-e a fogadó előtt, bizonyára megint pánikba esett volna. Tudniillik szüntelenül attól rettegett, hogy nem hagyta-e el útközben a kocsikaravánt.

Elméje megragadt az egyik szaván. Elhagyta?

Nem mintha egyáltalán megbizonyosodhatott volna a férfi tényleges ottlétéről.

Ez a felismerés késként döfte szíven. Hát persze, hiszen a kocsin kívül más nyomból nem következethetett. Még beszállni sem látta Fehim cselebit. Ráadásul a fogadóbeli esti pihenő alkalmával sem mutatkozott. Nem kellett volna megkérdeznie: „Hogyan érzi magát a szultána?” Nem azzal bízta meg az édesapja, hogy felügyelje gyógyulását az út során? Ha úgy van, akkor az orvos szörnyen elhanyagolta a munkáját.

És ha az egész hazugság volt? Csak hogy eltávolítsák őt Burszából? Vajon Burszából való távozása miért vált egyszeriben oly létfontosságúvá és halaszthatatlanná, hogy Szelim sah a harcmezőről magát a haszodabasit menesztette hozzá? Valóban számítani lehetett a palotában a nagybátyja kémeire? Vagy ez is a megtévesztés része volt csupán? Mégis mi lehetett a célja egy ilyen cselszövésnek? Miért nem akarta az édesapja, hogy Burszában maradjon?

A második napon Hatidzse háta sajogni kezdett a kocsi rázkódásától, mely a kocsis minden erőfeszítése ellenére egyik kátyúból a másikba hajtott. Dzsevahir és a lány, aki sosem tágított mellőle, megannyi párnával és tréfával igyekezett olyan kényelmessé tenni a utazását, amennyire az csak lehetséges volt, de eredménytelenül.

Sem az út nem akart véget érni, sem pedig az aggodalma elmúlni.

Valahogy illogikusnak találta az eseményeket. Szóval Szelim sah a Jenisehir síkságnál értesült a testvére kémeiről? Akkor viszont miért nem menesztette tüstént Isztambulba, ahelyett hogy Burszában tartotta egészen mostanáig, már-már veszélybe sodorva az életét?

Egyszerre felidézte a haszodabasi feledékenységét Fehim cselebit illetően. Mégis ki feledkezne meg a szultána személyi orvosáról? Amikor Hatidzse rákérdezett, úgy tett, mintha hirtelen jutott volna eszébe, hogy a felcser és az üvegcséi a kilencedik kocsiba kerülnek.

S ezzel elárulta magát.

Mindegy volt neki, hogy ki ült a kilencedik kocsiban. Az nem a bozótposzáta volt, annyi biztos. Talán a kocsi üresen döcögött a hepehupás úton. De miért? Miért gondolta meg magát az édesapja az orvosi kíséret kapcsán?

Vagy talán... A felmerülő lehetséges magyarázat satuként szorította össze a szívét. Talán az édesapja tudomást szerzett arról, hogyan érez lánya Fehim cselebi iránt?

Kizárt, tiltakozott. Honnan jutott volna ez a fülébe? Miképpen értesülhetett olyasmiről, melyet még önmagának sem vallott be soha?

Ez az ellenszegülés kevés vigaszt nyújtott, hiszen Szelim sahról volt szó. Még az is azonnal a tudomására jutott, hogy mit beszéltek a szafavida palota termeiben, miféle terveket szőttek, mire készült Dzsambirdi al-Gazáli, kivel szövetkezett Túmánbáj. Teljesen értelmetlen volt tehát abban reménykedni, hogy nem fejtette meg meg betegeskedő lánya gondolatait s szívének titkait.

Az is lehet, hogy a szóban forgó kémek nem nagybátyjának, hanem édesapjának jelentettek. S ők számoltak be a szultánnak a lánya állapotáról, a gyors felépüléséről, a rózsakertben tett sétáiról, amitől az édesapja dühbe gurult, hogy „miféle dolog ez”, és kirakta Fehim cselebi szűrét.

Ó, Allahom... Akkor talán...

Rögvest elhessegette ezt az eshetőséget. Tisztában volt azzal, hogy a szíve egy pillanatra sem bírná elviselni a fejetlen bozótposzáta képét.

Ez egyébként sem történhet meg, igyekezett magába lelket önteni. Emellett, Fehim ártatlan. Fogalma sincsen az én érzelmeimről. Igazságos dolog volna bántani őt, csak mert én így vagy úgy érzek?

Kacagás zendült fel az elméjében. Igazságosságról motyogsz, Hatidzse? Még hogy igazságosság! Milyen igazságosságra vall a gyermek hercegek kivégzése? Arra az igazságosságra gondolsz,

mely Emirhant, aki még a hetedik telét sem érte meg, veszélyesnek ítélte a trónra nézve?

Igen, felelt mérgesen. Arról az igazságosságról beszélek. Még az édesapám úgynevezett igazságossága sem engedné meg, hogy egy büntelen életét elvegye. A hercegek bűne az volt, hogy hercegnek születtek. Mi a bűne egy szegény bozótposztjának, hogy egy hóhér éles kardja sújtson a nyakára?

Minél hosszabbra nyúlt az út, annál jobban elhatalmasodott rajta ez a rémkép. Mostanra már biztosra vette, hogy valaki fecsegett az édesapjának. Ki lehetett ez az áruló? Valaki, aki közel állt hozzá. Valaki, aki figyelte minden egyes mozdulatát, hallotta minden egyes szavát, osztozott álmatlan éjszakáiban, ismerte a félelmeit, tanúja volt a zavaros beszédének, miközben aludt, emlékezett a halál mezsgyéjén torkát elhagyó sikolyaira.

Villámsebessen kapta fel a fejét.

Dzsevahir!

Allahom, senki más nem ismerte az állapotát annyira, mint Dzsevahir.

Dzsevahir, felfigyelve az úrnője szemében eluralkodó rémületre, meglepődött.

– Szüksége van valamire, szépséges szultánám?

Lehetett egy kém ilyen ártatlan? Azonkívül, miért tenne Dzsevahir ilyesmit? vette védelmébe szolgálóját. Együtt nőttünk fel. A kedvességen kívül mást nem kapott tőlem. Napokig egy szemhunyasnyit sem aludt, amikor megbetegedtem. Miért tenné?

– Nem, nincsen.

– Olyan ingerült volt a tekintete. Csak nem bosszantottam felvalamivel akaratlanul?

– Nem – vágta rá. – Hiszen miért is tennéd?

Ám az elméje csakhamar meglelte a választ. Ostoba. Miért tenné? Irigységből.

Irigységből? Mire lenne irigy? Én a szultán leánya vagyok. Mégis min változtatna az irigysége? Ő pusztán egy szolga. Egy szavamtól függ a sorsa.

Az ördög nem hagyta őt békén. Vak vagy, Hatidzse, sziszegte. Azt hiszed, hogy csak te eshetsz szerelembe Fehim cseleibvel, senki

más?

Megdermedt...

Miért is ne? Elképzelhető, morfondírozott. Velem ez egy beteljesíthetetlen szerelem. Viszont egy udvarhölgygel....

Az egész testében remegni kezdett.

Amikor Dzsevahir megkísérelte betakarni őt, ellökte magától a lány kezét.

– Láttad őt?

Ez nem volt egy jól átgondolt kérdés, csupán kicsúszott az ajkán.

– Kicsodát, szultánám?

– Tudod jól, hogy kiről van szó.

Egészen elrestellte magát, amikor meghallotta a saját nyers hangját. Dzsevahir is igencsak meghökkent.

– Ott van a kocsiban, hátul.

– Láttad őt?

– Nem. Hol láttam volna?

– Biztos vagy benne, hogy ott van?

A lány egy darabig elképedve nézett Hatidzse szemébe. – Tehát ön...

– Azt hiszem, túljártak az eszemen. Fehim cselebi nincs egyik kocsiban sem.

Hatidzse alig élte túl az éjszakát. Újból és újból átgondolta pontról pontra az egészet, de egyszerűen nem tudta értelmezni. A maga módján még Dzsevahirt is kifaggatta. S noha némileg váratlanul érték ezek a körmönfont kérdések, ő pislogás nélkül felelt mindegyikre.

– Hogy mit gondolok a cselebiről? Hmmm.... Nem is tudom... Helyénvaló volna az ön orvosáról gondolkodnunk?

– Tegyük fel... Hogyan vélekedsz róla? Szerinted okos?

– Ha nem lenne okos, értelemszerűen nem válhatott volnabelőle orvos.

– De mintha egy kicsit túl magas volna, mi a meglátásod?

Dzsevahir persze hamar rájött, hogy a szultánának valami mást akar ezzel, ám nem volt elég bátorsága megkérdezni: Mit akarsz mondani?

– Ó, úrnő. Én észre sem vettem. Magas?

Nem tudott egy apró jelet sem elkapni, mely igazolta volna a gyanúját, s ettől egyszerre könnyebbült meg és lett ingerlékeny. Színleli vagy csakugyan ennyire közönyös lenne a bozótposztátája iránt?

– Magas, magas ám. Nagyon is az. És mi a véleményed aszakáll nélküli, bajusztalan arcáról?

– Én inkább a gyér, jól ápolt bajuszt kedvelem.

Nézz oda, gúnyolódott Hatidzse. A gyér, jól ápolt bajuszt? Vajon ezzel képzeled el Fehimet is?

– És a szemei? Nem tudtam rendesen megfigyelni, de minthasötét mogyoróbarnának tűntek volna.

Arra számított, hogy Dzsevahir közbevág majd, azt mondva, „zöldek”, de a lány mindössze a vállát vonogatta. – Igen? Nem emlékszem.

Hatidzse végül feladta a próbálkozást. A kikérdezés végeztével nekifogott, hogy a fejében vizsgálatnak vesse alá a lány szavait, pillantásait, testtartását. Ennyi év alatt egyszer sem hibázott a szolgálatában. Dzsevahir valószínűleg még az életét is odaadta volna, ha arra kéri. Egyszóval, egyáltalán nem volt az a fajta lány, aki beleszeretne abba a férfiba, akihez az úrnője szemmel láthatóan vonzódott. Talán kissé eltúloztam a dolgot, ismerte el. Ok nélkül megvádoltam szegényt. A vendéglőben órákon át bámult kifelé a szobája ablakán, ki a fekete semmiségbe. A legapróbb mozzanatra, zörejre is felpattant, azt gondolva: Ő az! Az én bozótposztátám jön felém.

De nem jött...

Még messze volt a pirkadat, amikor végül meghozta a döntését. A fenyők csúcsát fehérre varázsoló szürkés fénysávon kívül más egyelőre nem jelezte a hajnal közeledtét. Felkelt, majd ahhoz a matrachoz ment, melyen Dzsevahir aludt.

Letérdelt a lány mellé.

– Ébredj.

Az első felszólítás nem járt sikerrel. Dzsevahir teste szabályos ritmusban emelkedett és ereszkedett vissza. Ismét ráeszmélt, hogy igazából ő az, aki irigy szolgálója nyugalmára.

– Dzsevahir?

Ezúttal a lány riadtan felugrott. – Úrnőm... Történt valami?

A lábánál szundító segítője szintén felocsúdott, s álmos szemekkel figyelte őket.

A sötétség ellenére Hatidzse látni vélte a rémületet Dzsevahir tekintetében.

– Ne félj – suttogta, kezét a vállára helyezve. – Semmi sem történt.

A lányban ekkor tudatosult csupán, hogy ő fekvé maradt, miközben az úrnője térdepelt előtte, s nyomban megpróbált felegyenesedni.

– Bocsásson meg, szultánám. Az álmoság...– Inkább te bocsáss meg nekem.

– Hogyan mondhat ilyet, szultánám? Még hogy én...– Igazságtalan voltam veled szemben.

– Igazságtalan?

Dzsevahir feltápáskodott, majd a kezénél fogva Hatidzsét is talpra állította.

– Alaptalanul gyanakodtam rád. Az én... – Nem tudta, miképpen mondja el. – Úgy értem... övele... Fehimmel, vagyis... Ó, Dzsevahir, értsd már meg végre.

Látva, hogy a lány egy szót sem értett ebből, újabb próbát tett.

– A minap, amikor szinte teljesen az örületbe kergetett avágyakozás, arra kezdtem el gyanakodni, hogy netalán te beszéltél a cselebivel tett sétáimról az apámnak, ő pedig elkergette mellőlem Fehimet.

– Ha Allah ezt írta a homlokomra, törölje le azonnal. Hátcselekedne így Dzsevahir? Dzsevahir előbb áldozná fel magát, mint hogy elárulja szépséges szultánáját.

Mindkettőjüknek elkerülte a figyelmét, hogy eközben a kislány egy sarokba húzódott, s ott itatta az egereket.

– Hallgass, ne mondd ezt – hebegte Hatidzse. – Milyen feláldozás? Allah őrizz. Ettől függetlenül... Valahogyan mégsem tudom ezt megemésztetni, Dzsevahir... Miért nincsen itt?

– Miből olyan nyilvánvaló ez?

– Egyszerűen az. Csak gondolj bele. Máskülönben nem mutatkozna legalább egyszer útközben?

Az udvarhölgye elgondolkodott. – Bizonyára megvan az oka.

– Borzasztóan aggódom, Dzsevahir. Már jó ideje kísért engem az érzés, hogy valami szörnyűség fog történni, s nem tudok megszabadulni tőle. Azonfelül... – Itt elhallgatott. Szégyellte bevallani, hogy hiányzott neki a férfi.

– Beszélnem kell vele.

Még Dzsevahir szíve is összetört úrnője elérhetetlen és reménytelen szerelmétől. Ó, az én bolond Hatidzsém, siránkozott. Hát nem látod, hogy ez a szerelem nem tart sehova? Miért lépsz be ebbe a zsákutcába?

– Dzsevahir, találkoznom kell a bozótposzátámmal, beszélni akarok vele.

– Kicsodával? – A lány értetlenkedő kérdésére Hatidzse zavartan elmosolyodott a sötétben. – Nos, mi közöttünk, vagyis pontosabban... csak én... hiszen ő nem tud erről... bozótposzátának hívom őt. Neki fogalma sincs.

A hangja egyszeriben megtelt elégedetlenséggel. – Sem arról nincs tudomása, hogy mi folyik a fejemben, sem pedig arról, hogy milyen viharok tombolnak a szívemben...

Még hozzá akarta tenni a testét égető vágyat is, de az utolsó pillanatban lebeszélte magát.

– Muszáj találkoznom vele. Meg kell tudnom, hogy viszonzásra találnak-e az érzéseim. Ha nem, akkor mélabús leszek ugyan, de legalább nem reménykedem feleslegesen.

Az udvarhölgye egyetértően biccentett. Egy ideig a tenyere között melegítette a kezét.

– Igen... – motyogta elmélázva. – Találkoznia kell vele... Dehogyan?

Percekig meg sem szólaltak. Váratlanul Dzsevahir eleresztette Hatidzse kezét. – Hiszen ez annyira kézenfekvő... – Felkelt. – Miért nem gondoltunk erre már korábban? – súgta úrnője fülébe.

A lány lelkes suttogása már önmagában is enyhített a Hatidzse lelkét fojtogató reménytelenségen és szomorúságon. – Kézenfekvő? Hogyan?

– Önnek panaszai vannak.

– Micsoda? – Hatidzse hüledezve bámult rá.

– Pontosabban, önnek panaszai lesznek.

– Nahát...

– Csak tettetnie kell, persze. Ez az én ötletem. Nem kötelessége az orvosának, hogy lélekszakadva önhöz siessen, ha rosszul érzi magát? Amennyiben cselebi ténylegesen az utolsó kocsiban utazik, eljön. Az mindenestre kiderül, hogy itt van-e vagy sem.

Hatidzse az örömtől repesve átölelte a lány derekát.

– Dzsevahir, örök barátom!

Ő megcirógatta a hölgye haját. – Gyerünk hát. Ön az imént összeesett. S elájult...

Ez alkalommal ravasz pillantást vetett a szolgálójára. Eljátszotta, hogy fennakad a szeme, amire mindketten felkacagtak. A szultána ezt követően elengedte magát a díványról és a padlóra zuhant.

– Jaj, ne, segítség!

Az udvarhölgy sikolya felriasztotta a fogadó összes vendégét.

– Segítség! A szultána eszméletét veszítette! Orvooooos!

Hatidzse kintről sürgölődést hallott. Szorosan behunyta a szemét.

Dzsevahir még egyszer elkiáltotta magát. – Orvos! – Eközben az ajtót verte az öklével. – Őr, hívassa az orvost! Üzenjen Fehim cselebinek: Hatidzse szultána rosszul van! Lányok, segítsetek.... A szépséges szultánám rosszul van!

Tizenkettedik fejezet

Szaruhan, Kaszim aga gazdasága

Ibrahim rémült volt és fáradt. Nem fáradt, inkább elgyötört, jajgatott magában. Amellett sarokba szorítva érezte magát. Meghökkenette a nő melegsége, ellenállhatatlan bujasága. Ferahsad testén kívül másra már nem is bírt gondolni. Tegnap még egy vagyonos úrnő aga cselédje voltam. Ma viszont egy vagyonos nő kielégíthetetlen kéjvágyának rabszolgája, mondogatta magában. Miközben neki egészen más dolgokon kellett volna törnie a fejét. Olyan dolgokon, melyek a szerelem és a testi vágy felett álltak. Azok közül is főleg egy bizonyos elintéznivalója volt: a bosszú.

Mozdulatlanul heverve várakozott, hogy a testét ostromló remegés alábbhagyjon. Attól tartott, hogy a legkisebb mozdulat is felébresztheti Ferahsadt, aki fejét a mellkasára hajtva aludt mellette, s egy újabb szerelmi csata veszi kezdetét.

Eleinte egyáltalán nem panaszkodott úrnője örült kéjviharaira, aki az évekig tartó éhségét igyekezett csillapítani. Még elégedett is volt. Hogy egy nő ennyire epekedjen utána, ráadásul hogy képes legyen ily módon felhevíteni őt; ezek igencsak növelték éretlen férfiúi büszkeségét. Ferahsad mámorát ugyanakkor még inkább fokozta a tény, hogy Ibrahim szűz testével űzhet játékokat, melyet egy nő keze sem érintett meg eddig. Sem Ferahsad, sem pedig Ibrahim nem ismert megállást. Ferahsad sem mondta: „Elég lesz már, tigrisem”. Ő sem próbált meg időt kérni, hogy: „Várj még, hadd pihenjek egy kicsit.”

Arra már nem emlékezett, hogy az első éjszakán ki volt harciasabb. Ahogy hajnalodott, mintha Ferahsad így szólt volna hozzá, miközben a lábával az övét simogatta. – Ez volt az első alkalmad? Én voltam az első nő az életedben?

Ő volt az. Az úrnőt a puszta gondolata is lázba hozta annak, hogy ő volt az első.

– Ha úgy van, akkor is – kérette magát –, szomjas vagyok. Ki vagyok száradva. Ki vagyok tikkadva. Öntözz meg.

Ó, Istenem, nyöszörgött Ibrahim magában. Még az is képes volt izgalomba hozni, ha felidézte azt a pillanatot, a kacérkodást, a nő bőrének selymes érintését. Imádkozott, hogy Ferahsad ne vegye

észre a benne előtörő vágyat. Ma ennyi telik tőlem, s elfojtotta az ereiben csörgedező vér lángját. Csak ennyi. Elolvadtam, kimerültem. Elég volt már!

Rettegett, hogy valaki rajtakapja őket. Főképp, amióta az első éjszakán megütötte a fülét az ablak túloldaláról érkező zörej. Egyrészt Ferahsadot ölelte, s szenvedélyesen csókolta mindenütt, ahová csak elért a szája, másrészt viszont folyamatosan azon járt az esze, hogy nincs-e valaki odakint.

Valamelyik munkás megláthatta az úrnő agát, ahogyan az éj közepén besurrant az istállóba, ahol ő lakott?

Azon az estén egykettőre kiverte a fejéből ezt a gondolatot.

Akkor ugyanis éppen más dolgokkal volt elfoglalva.

Hiszen az volt az első éjszakája. Az első éjszaka, hogy nővel hált. Az első éjszaka, hogy ennyire megőrjített egy nőt, hogy az elméje elpárolgott, hogy a legmagasabb csúcsokat is megmászta, hogy kiáradt akár az özönvíz.

Éjszaka a karjaiban heverő nő büszkén megkérdezte: „Én voltam az első?” Szégyenében rögvest elmenekült volna.

Csakhogy Ferahsadra még ez is gerjesztően hatott.

– Igen. Bocsásson meg...

– Ne aggódj. Mindjárt újból a magasba repítelek.

S úgy is tett. Még arra sem maradt ideje, hogy arról a csúcsról leérjen, ahová néhány pillanattal korábban ért fel. A heves cirógatások elfojthatatlan mennydörgést keltettek benne.

A nőben úgyszintén. Együtt növesztettek szárnyakat, szálltak a hegyormok fölé, majd hullottak lefelé, akárcsak vízesés a tükörsima tóba.

Míg izzadt, kifáradt testüket gyengéd csókokkal pihentették, Ibrahim megint meghallotta azt a zizegő neszt. Valaki volt ott. Vagy valami.

Ibrahim egy tűz fölé feszített kötélén táncoló tornászhoz hasonlította magát. Át kellett érnie a másik oldalra anélkül, hogy lezuhan. Ha leesik, a lángok megperzselik. Minden az artistától függött. Csakhogy ezúttal ketten voltak. A biztonsága most nem csupán saját magán múlt. Egy téves lépés bármelyiküktől a végzetüket okozhatta.

Minden egyes kéjvihar után figyelmeztette magát: Te leszel az, aki végül a tűzbe esik, Ibrahim. Légy óvatos. Ne vidd túlzásba. Szabadulj ki ebből a csapdából. Egész életedben itt szeretnél szőlőt ültetni, kukoricát betakarítani, s hegedülni? Hol vannak a nagy álmaid?

Mindketten veszélyben voltak. A köté alatti lángok máris égetni kezdték a talpát. A félelem megváltoztatta.

Mihelyt a bujaság keltette köd szertefoszlott és az izgalom megszokottá vált, egyre tisztábban látta maga előtt az új Ibrahimot. S egyáltalán nem kedvelte őt. Nem azt a gyermeket találta ott, aki megfogadta, hogy megfogja a csillagokat.

Amikor magára maradt az aggályaival, így töprengett: Meddig mehet még ez így? Egy nap Ferahsad tüze is kialszik majd. Ne törődj azzal, ha most azt mondja neked, „minden pillanat, amit nem veled tölthetek, egy újabb halál a számomra”. Eljön majd a nap, amikor megkönnyebbülve számolja az egyedül töltött pillanatok. Még ha, tegyük fel, nem un meg téged. Mit gondolsz, mennyi ideig rejtegethetitek ezt a kapcsolatot? Még ha eddig nem is derült ki, egyszer biztosan tetten ér valaki. Akkor pedig milyen sors vár rád?

Felidézte Halil aga szavait. „Vigyázz, Ibraam, tilos kikötni a nadrágod. A nőket olyankor megkövezik. Ne hidd, hogy te szabadon megúszod. Addig szorítják majd a torkodat, amíg a hosszú nyelved a hasadat nem nyaldossa. A paráználkodás büntetése halál, jobb, ha tudod.”

Ó, jaj nekem, sanyargatta a szívét pókhálóként körülölelő nyugtalanság. De hát ez is paráználkodás volt. Ki vagyok én? A rabszolga, aki szemérmertlenségre vetemedett az úrnőjével!

Tehát Ferahsadot meg fogják kövezni. Őt pedig megfojtják ... Ó, Istenem!

Ibrahim jóformán alig kapott levegőt, ha elképzelte, amint megölik. Felejtse el a nőt, ostoba, vicsorgott az új Ibrahim. Ő majd túléli valahogy. Mentsd a saját irhád.

Túléli? Mégis hogyan élné túl?

A nő gazdag. Sok ember sorsáért felelős. Megtalálja majd a módját, hogy átvészelve. Példának okáért téged is okolhat, azt

állítva, „ő támadott le engem”. Egy szent szerepét is eljátssza, ha kell.

Képes volna Ferahsad ilyesmire? Ibrahim ezt nem tudta elképzelni, Halil aga tanácsai azonban ismét eszébe jutottak.

„Az asszonynépben nem lehet megbízni, Ibraaam. Óvatosan járj köztük, nehogy valami bajod essék.”

Nem értette pontosan, hogy mi lehetett a valódi oka ezeknek az intéseknek, noha magában mindig igazat adott neki. Ennek ellenére nem figyelt oda kellőképpen, hogy hová lépett.

Fokozatosan egyre nehezebbé vált eltitkolni a találkozásait és az egymás iránti vonzódásukat. Ferahsad még egy másodpercre sem vette le róla a szemét. Amint az esti ima befejeződött, ő nyomban a pajtában termett. Aztán napkelte előtt tért csak vissza a saját házába. Az úrnő aga biztosra vette, hogy senki nem sejt semmit. Ibrahim viszont már nem esküdött volna meg erre. Még ha más nem is, Feketeszeder kétségkívül tudott mindenről. A szeme sarkából már így is számtalanszor elkapta a kettőjüket fürkésző lány tekintetét.

Természetesen ott volt még egy másik eshetőség is. Hogy egy nap Ferahsad akar majd megszabadulni tőle. S ennek végrehajtására Halil aga pont megfelelő. A férfi a halálba is követte volna az úrnőjét, oly hűséges szolga volt. Ő nem is habozna, mérgeződött Ibrahim.

Észre sem venném. Egy este váratlanul elvágja a torkomat a félhold alakú szőlőskéssel.

A másik Ibrahim elvigyorodott. Még egy szőlőskésre sincs szüksége. Egy fügésző bicska épp úgy megteszi, hogy elbánjon veled.

Ibrahim megborzongott. A háta már kezdett megfájdulni a mozdulatlan fekvéstől. A nő légzését hallgatta. Békésen aludt. Teljesen kikészült, még szép, kacagott egy fennhéjázó hang. Én készítettem ki. Agyonhajszoltam.

Ferahsad ekkor megmozdult. Ibrahim ágyékához húzta a lábát. Tágra nyitotta a szemét, amikor egy érintésre lett ott figyelmes.

– Hát nem volt még elég?

Istenem! Ibrahim nem bírta elviselni ezt a kérdést. Ha azt feleli, elég volt, egyértelmű a várható reakció. „Tehát már ki nem állhatsz, ezt mondd?” Ha azt feleli, nem volt elég, a teste fog lázadozni. Bonyolult helyzettel nézett szembe.

Ki kell szabadulnod, üvöltötte az elméje. Menekülj innen.

Mentsd magad. Térj vissza az álmaidhoz. A céljaidhoz.

– Neem – válaszolta alig hallható hangon. – És neked?

Magában persze könyörgött, hogy legyen már elege. Hadd legyen elege, s vessünk véget ennek itt és most.

Átkarolva őt, Ferahsad forró csókot nyomott a mellkasára. A nyelve hegyével ízlelte meg a férfi bőrén csillogó izzadságcseppeket. Ibrahim érezte, hogy a nő még mindig ég a kéjvágytól.

– Nekem sem – vonaglott Ferahsad szenvedélyesen. Ám ekkor valami teljesen szokatlan dolog történt. A nő egy fürge mozdulattal kikelt az ágyból.

– Mennem kell.

– Maradj még!

Ibrahim elborzadt. A teremburáját, átkozódott. Mit tettem már megint? Akaratlanul is megragadta a nő csuklóját és magához rántotta.

– Engedj el.

– De hát még nem volt elég.

– Mintha nekem igen.

– Jössz majd az este?

Ferahsad, aki már a ruháit kapdosta magára, egy ideig nem szólt.

– Nem tudom.

– Tehát akkor nem fogsz jönni?

Ibrahim meglepődött. Mi ez az egész, korholta magát. Hát egy perce még nem az a légtornász voltál, aki fél a lángok közé esni?

– Őszintén szólva megijedtem. Mostanában olyan érzésem van, mintha mindenki tudna rólunk. Ha a munkásokat fecsegni látom, rögtön arra gondolok, hogy nem rólunk beszélgetnek-e. Nem lesz jó vége, ha valaki rájön.

Boldogság áradt szét Ibrahimban. Megmenekültél, ujjongott belül. A másik akrobata lemászott a kötélről, mielőtt mindketten a tűz

martalékává váltak volna. Megmenekültél... – Elhagysz?

Ferahsad elmosolyodott. – Ne légy bolond. Tudod te azt jól, hogy nem hagynálak el téged. Nem élhetek nélküled.

– Akkor mit fogunk tenni?

– Nem tudom... Tartsunk egy rövid szünetet, én arra gondoltam.

– Meg fogod tudni állni?

Csalafinta fény villant a nő szemében.

– Úgy beszélsz, mintha te képes lennél rá.

– Jobb, ha a filagóriába megyek – támadt egy ötlete Ibrahimnak. – A szüret már nincs messze. Majd az előkészületek lefognak. Talán, ha nem találkozunk...

– Talán... Legyünk egy darabig távolságtartóak... Majd kiabálok veled és leszidlak olykor-olykor... Próbáljunk meg ellenállni egymásnak, amennyire csak lehet...

Amikor Halil aga lélekszakadva megérkezett a tornáchoz, a délutáni nap sugarai éppen csak cirógatni kezdték a medence felszínét.

Ferahsadot elkápráztatták a vízen táncoló színek, habár az enyhe szellőtől didergett egy kissé. A teste és a lelke is hiányolta Ibrahimot. Izmos teste szorításában akart lenni. Elképzelte, ahogyan vaskos karjai átkarolják a derekát, akár egy akasztóhurok. Szinte érezte az ajkát a sajátján, az összegabalyodó nyelvüket...

Münire az úrnője lába elé leterített pokrócon ült, a szeme sarkából kémelve őt. Nyilvánvaló volt, hogy a nő egy varázslatos világban bolyong. Feketeszeder pedig még azt is kitalálta, hogy kivel kóborolhatott ott.

– Úrnő aga! Úrnő aga!

A kahja fulladozó kiáltása egyszerre megtörte a varázst.

Ferahsad kénytelen volt visszalépni a valóságba.

– Mi az, Halil aga? Mi folyik itt?

Az idős férfi megpróbálta elmagyarázni, mégsem sikerült. A beszéd és a levegővétel nem ment egyszerre.

– Mi folyik itt, aga? Allah őrizz, csak nem történt valami baj?

Amikor a kahja számára világossá vált, hogy szavakkal nem fogja tudni átadni a közlendőjét, a kezével kezdett el mutogatni valamerre.

Ferahsad és Münire egy időben ugrottak fel, hogy a férfi által jelzett irányba nézzenek.

– Mi van ott? Merre kell néznünk?

– Jön – végre-valahára két lélegzet között egy szótag szerencsésen kicsúszott az ajkain.

– Jön? Kicsoda?

Mihelyt Ferahsad ismételten a kijelölt irányba nézet, az embernél is magasabb kukorica-és napraforgószárok fölé szálló porfelhőkre lett figyelmes.

– Lovasok – nyögte ki a férfi. A légzése végre szabályosabbá vált.

– Egy csapat lovas. Errefelé tartanak.

A porfelhő valóban egyre közeledett. Mostanra a lovak patáinak dübörgését is hallották, ahogy a puha talajt taposták.

– Insallah, hogy jó híreket hoznak.

– A porfelhő miatt nem tudtam igazán megfigyelni őket, denekem úgy tűnt, mintha katonák lennének. Elég sokan vannak.

Az első lovas hamar felbukkant az úton, a patak közelében. A kahjának igaza volt. Katonák érkeztek. Az elöl vágózó férfi a kormányzói palota lovasai által használatos öltözetet viselte. Ahogy megcibálta a lova gyeplőjét, az először ügetni kezdett, aztán apránként lelassulva örömtelien megrázta a fejét.

Utána még két lovas fordult be a kanyarban. Ők szintén megrántották a gyeplőjüket, s az állatok fejüket gögösen rázva haladtak előre.

– Ejha, odanézzenek!

Ferahsad és Halil aga tüstént Münire mutatóujjának irányába pillantott. A kukoricaszárok mögött három dárdán lófarkak lobogtak.

– Ezek tugok!

Miközben az úrnő aga azon töprengett, hogy miképpen értelmezze a helyzetet, a kahját teljesen elfogta a pánik. – Ó, egek. Hiszen ezek a herceg tugjai! Szulejmán sah érkezik!

– Micsoda?

– Az urunk fia tisztelt meg minket a látogatásával. A mi kormányzónk.

Halil aga fejvesztve sűrögni-forogni kezdett a veranda környékén, s parancsokat üvöltözött.

Ferahsad eközben lesétált a tornácról, és megállt a lovasok útjában.

– Utaaat! – kiáltotta az egyik lovas, majd felállt a kengyelben.–
Oszoljatok! Oszoljatok! Adjatok utat urunk, Szelim szultán fiának,
Szulejmán sahnak!

Ferahsad nem húzódott félre. Annak dacára, hogy az elülső lovas feléje hajtott, ő továbbra sem állt el az útból. A mögötte ügető két férfi villámgyorsan íjért nyúlt. Ferahsad még akkor sem tágított, amikor előhúzták az íjukat a lovak nyakánál lógó tegezből, s felhúzták. Ellenkezőleg, ekkor ő emelte magasba a kezét.

– Megállás!

A legelső ló megállni készült.

– Nincs veszély – szólt hozzájuk. – Én vagyok Kaszim agagazdaságának tulajdonosa. Üdvözölni jöttem őfelségét, a herceget, és megkérdezni, hogy volna-e kedve megkóstolni hideg ajranunkat^{36}.

Mire a ló végleg megállt, a mellkasuk majdnem összeért. Az úrnő aga az arcán érezte a ló orrából előtörő forró levegőt, de egy szemernyi félelmet sem mutatott.

– Megtébolyodtál, asszony? – kiáltott a lovas. – Ki mer aherceg útjába állni? Majdnem elgázoltunk.

Mielőtt Ferahsadsnak ideje lett volna válaszolni, a Szulejmán herceg tujját cipelő lovasok is befordultak a kanyarban. És akkor meglátta őt.

Ó, Allahom, s szinte elalélt az izgatottságtól. Ez biztosan ő. Ez biztosan Szulejmán sah.

Vörös lovon ült. Nem is lehetett eldönteni, hogy vajon a ló volt-e fenségesebb vagy a lovasa. Az állat olyan büszkén szedte a lábait, mintha pontosan tudná, hogy kit visz a hátán. A férfi kifejezetten fiatal volt. Valószínűleg egykorú lehet Ibrahimmal, vagy esetleg még nála is fiatalabb, futott át egy gondolat a fején. Azt hallotta, hogy a hercegeknek tilos volt szakállt növeszteniük, s Szulejmán sah arca tényleg olyan csupasz volt, mint Ibrahimé. Fehér, bő kaftánt hordott. A ruha vége meglehetősen széles lehetett, mert még a ló háta is eltűnt alatta. Balján a kardja csüngött a ló oldalára. Fehér csizmái

kilátszódtak a salwarja alól. A fején pedig egy fehér selyemturbán csücsült.

Ez volt minden. Szóval ő volt a hatalmas Szelim szultán örököse? Hiszen még ő is több ékszert viselt. Ha más nem is, az a topáz gyűrű, melyet a férje halála napján vett le róla, s azóta sem húzta le az ujjáról, kétségtelenül túlszárnyalta a herceg pompáját.

Akkor vajon minek volt köszönhető, hogy már első pillantásra is olyan méltóságteljesnek tűnt? A férfit körülvevő titokzatos léggömb csupán a turbán és a kaftán okozta volna?

Szulejmán sah lova mostanra oldalazva közeledett feléje. S ekkor derült fény a magasztosság okára... A testtartása.

Szulejmán herceg úgy ülte meg a lovát, akár egy sas. Nem, javította ki magát. Akár egy oroszlán, mely készen áll, hogy bármelyik pillanatban lecsapjon az áldozatára és széttépje. A háta tökéletes derékszöveget zárt be a combcsontjával. A bal karja a könyökénél meghajlítva, hasonlóképpen szabályosan feküdt a térdén. A gyepelőt a jobb kezében tartotta. A feje is egy vonalban volt a testével. A tekintete pedig átütött mindent, ami csak az útjába esett, tiszteletet parancsoló módon.

Ferahsad legnagyobb meglepetésére az egyik térdét máris a földre ereszkedve találta. Önkéntelenül is meghajolt. Nem volte ez még túl korai? A gazdaság népe tüstént követte őt, s mindannyian a porba rogytak.

A herceg lova, kikerülve a közöttük ácsorgó lovasokat, közvetlenül Ferahsad előtt torpant meg. Az úrnő aga továbbra is lefelé nézett, így csupán a ló kimondottan vékony bokáit láthatta. – Urunk.

– Kelj fel, úrnő.

Engedelmeskedett. Lassan felemelte a fejét. Szulejmán ezután odahajolt a nőhöz.

– Elfogadtuk az köszöntésedet. Mindazonáltal, a szívünk nemengedi, hogy az úrnő, akiről annyi dicséretet hallottunk, összepiszkolja a térdét.

– Hercegünk szerfelett megtisztelt bennünket. Túlzás letérdelnünk a lova lába elé?

Átdobva lábát a túloldalra, Szulejmán gyakorlott mozdulattal szállt le a ménjéről.

– Vadászatról visszafelé erre esett az utunk. Lássuk, van-e egy kupa vize a számunkra az úrnő agának, mondtuk.

Ezúttal Ferahsad meghajolva fejezte ki köszönetét. – Ha urunk pihenésre vágyik, hadd hozassunk rögvest ajrant és sörbetet.

Szulejmán a tornác felé vette az irányt. – A medence közelében kétségkívül hűvös lehet, frissítsük fel magunkat ott egy kicsit.

Mihelyt Szulejmán leült, ahol az úrnő aga ajánlotta, Halil aga és Münire elképesztő gyorsasággal futott hozzá egy-egy tálcával. A kahja egy nedves kéztörölt is nyújtott a hercegnek, aki hálásan elvette tőle, s ráérősen megtörölte vele a kezét és az arcát.

– Ez nagyon jól esett. Üdítő ez a jázminos víz.

– Szívderítő hallani, hogy urunk kedveli a jázmin illatát.

– Nem csak a jázminét. Mindenféle kellemes illatot kedvelünk. Tudniillik, azok még az ember lelkét is képesek kitisztítani.

Halil hátralépett, s helyébe Münire ugrott, aki egy másik tálcával kínálva Szulejmánt, mélyen meghajolt. Ferahsad elámult, mily rövid időn belül sikerült a lánynak előszednie a porcelán kispoharat a konyhaszekrényből. Szulejmán a kezébe vette az ivóeszközt, és tüzetesen megvizsgálta.

– Nem hiszem, hogy ezt helyben készítették. Igaz, úrnő aga?

– Ez egy emléktárgy a hajdani férjemtől, urunk. Azt mondta, hogy messzi földről hozta. Állítólag Iszfahanból^{37} való.

A herceg érdeklődő tekintettel pillantott a nőre.

Ferahsad rögvest megértette, hogy ezek a szavak felkeltették a figyelmét.

– Ő is onnan származott?

– Neeem – vágta rá. Most jutott csak eszébe, hogy az oszmánok és a szafavidák kapcsolata nem volt éppen barátságos. – Egy kereskedőkaravánnal ment oda, amikor még fiatal volt. Kaszim aga Szaruhanban született és nevelkedett.

– És ön?

– Alattvalója germijáni^{38}.

Annak ellenére, hogy Münire továbbra is főhajtva állt előtte a tálcával, a herceg nem mutatott érdeklődést. Még egyszer mosolyogva megforgatta a kispoharat az ujjai közt. Egyáltalán nem

úgy festett, hogy szándékában állna akár egy csepp ajrant is beletöltenie a kancsóból.

– Nagyon szép darab, igazán tetszik nekünk.

Ferahsad végre ráéismélt, hogy a herceg bizonyára arra várt, hogy valaki kiszolgálja. Hát persze, ki hallott már arról, hogy a hatalmas szultán fiának magának kelljen töltenie, s a tálca mellé sietett. – Bocsásson meg, urunk. Olyannyira boldoggá és büszkévé tett minket a látogatásával, hogy már-már megfeledkeztünk a jó modorról.

Ahogy a kisméretű kancsóért nyúlt, Szulejmán megelőzte. Megfogta a kunkori fogantyújánál, s felemelte. Színültig töltötte a poharát. Mielőtt visszatette volna a kancsót, bele is kortyolt néhányszor. Az sem zavarta, hogy az ital a szája körül keskeny, fehér vonalat hagyott. Ismét töltött, egészen addig, amíg a kancsó ki nem ürült, s csak azután helyezte vissza a tálcára. Alig észlelhető mosollyal jutalmazta meg Münirét.

– Tehát igaz, amit hallottunk.

Ferahsad megborzongott. Mit hallhatott?

– Megkérdezhetem, hogy miről van szó?

– Azt mesélik, hogy ön mind a gazdaságban, mind pedig aházimunkában igen ügyes. Akárki hallja Szaruhanban Kaszim aga gazdaságának vagy Ferahsad úrnőnek nevét, az nem győz fohászkodni az ön egészségéért. Ezért is jöttünk, hogy utánajárjunk, nem estek-e túlzásba dicséreteikkel az alattvalók.

– Urunk elkényezteteti alattvalóját.

– Nem, nem, ezek nem a mi dicséreteink. Mi pusztán ígértesültünk. Sokan szeretik önt... Sokan szeretik önt!

A vér szinte megfagyott az ereiben. Mily sokat sejtető kifejezés ez. Vajon ezzel mire célzott a herceg?

Szulejmán észre sem vette, hogy a veranda árnyékában a nő arca szörnyen elsápadt. Ferahsad már nem is hallotta, mi mást mondott a férfi. A herceg hangja egyre nagyobb zajt csapva visszhangzott a fülében.

Sokan szeretik önt... Sokan szeretik önt... Sokan szeretik... szeretik... szere...

– Volna itt még valami, amiről tudomást szereztünk.

Ó, Allah, siránkozott magában. Most aztán jaj nekem.
– S ez a valódi oka annak, hogy meglátogattuk, úrnő aga.

Tizenharmadik fejezet Mégis mi másra számítottál, nyöszörgött Ferahsad magában. Talán azt hitted, hogy az egész világ oly vak és süket, mint te? Most aztán keveredj ki ebből, ha tudsz. A nagy bűn, amit elkövettél, egészen a kormányzó füléig jutott. Most eljött az ideje, hogy számot adj a hercegnek.

De ő még csak egy gyermek, tiltakozott, Szulejmán fiatalságát kifogásként használva.

Egy gyermek? Tört fel elméjében a hahota. Elfelejtetted, Ferahsad, hogy a napokban is egy vele egyidős gyermekkel háltál... Még hogy gyermek! Emellett, ő nem egy jelentéktelen rabszolga, hanem a herceg. Most pedig vallj be mindent. Milyen büntetést választasz magadnak?

Ferahsad reszketni kezdett dühében. Takarodj, kiáltotta a fejében izgő-mozgó hangnak. Nem elég, hogy te vettél rá, most az arcomba is vágnád az egészet?

– Nem kíváncsi rá, hogy mit hallottunk, úrnő aga?

Nem mondhatni, felelt magában. Nem vagyok rá kíváncsi.

Amikor az úrhölgye csak nem akart válaszolni, a kahja ideges lett. Mi lelte Ferahsad úrnőt, értetlenkedett. A mi hatalmas kormányzónk kérdezi, ő meg hallgat.

A herceg szintén meglepettnek tűnt. Az egyik lovashoz fordult, s néhány szót váltott vele.

Münire pánikba esett. Az úrnője arca mézsfehér volt. Feketeszeder persze tudta, hogy mitől félt az úrnő. Ő is ettől félt. Istenem, jajveszékelt. Annyira jól bánik velem, a kenyerét is megosztja velem, nehogy a végén még valami baj érje. Csakhogy a szívem hangja nem titok előtted. Legalább ne hagyj, hogy Ibrahim húzza a rövidebbet a bűnötök miatt... Könyörgök. Nem ítélek, de ha történik vele valami, akkor nem fogom tudni betapasztani a számat.

– Nos, nem kíváncsi, hogy mit hallottunk?

A kahja már nem tudta kibírni ezt a kínos csendet. Rögvest a kormányzó lába elé vetette magát. – Bocsásson meg nekünk – s már csókolta is volna a csizmáit.

– Mi a fenét művelsz, bolond ember? Tűnés!

Két janicsár testőr húzta el Halil agát Szulejmán lábától, mert attól tartottak, hogy még a végén ráugrik a hercegre. – Mindössze arról van szó, hogy minket annyira meglepett a Szulejmán sah látogatása, hogy a nyelvünk a szánkban ragadt – tette még hozzá, miközben elcibálták.

Szulejmán először az esedező kahjára, majd Ferahsadra pillantott.
– Meglepett? Inkább ijedtnek tűnnek.

Ijedtnek...

Ferahsad fejében megállás nélkül ez a szó visszhangzott. Halil aga ismételten megnémult úrnője segítségére sietett. – Ijedtnek, urunk? Miért volna oka ilyen becsületes alattvalóknak, mint mi, az oszmán zászlótól, a bég urunk tujjaitól megijedni? Bizonyára csupa jó dolgot hallhatott rólunk, ezért is tisztelt meg minket oly messziről.

Miután tetőtől talpig végigmérte Ferahsadt, a herceg kacagva fordult a kahjához.

– Jó dolgot, bizony.

Az úrnő aga megesküdtött volna, hogy egy puffanást hallott valahol belül. Mintha egy óriási kő esett volna le a szívéről. Azt mondta, hogy jó dolgot, alig merte elhinni. Tehát feleslegesen aggódtam? Biztonságban vagyunk?

Megpróbálta összeszedni magát. Nehezebbnek bizonyult, mint gondolta. Úgy érezte, hogy a térde bármelyik pillanatban felmondhatja a szolgálatot. Jó dolgot... Valami jó dolgot hallott; így lett volna?

– Urunk – végre-valahára suttogva kibökte.

– Hála Allahnak... Már attól féltünk, hogy lenyelte a nyelvét, úrnő aga.

– Urunk... Nos... én... egyszeriben...

A bőre alatt ismét felpezsdült a vére. Az egész teste bizsergett. Az ujjbegye, a lába mind elzsibbadt. Nehogy most meg elájuljon örömében!

– Bármit is hallott, számunka már az kitüntetés, hogy jó dolognak vélte...

– Igazságtalan volna jónak nevezni, inkább elképesztő.

Ó, egek, rimánkodott Ferahsad. Mégis mi tetszett meg neki ennyire?

– Sőt, azt is mondhatnánk, hogy el voltunk bűvölve.

– Hercegünk... – nem folytathatta. Szulejmán egy kézmozdulattal csendre utasította. Ezek szerint eltökélte magát, hogy felfedi a látogatása rejtélyes okát.

– A minap, amikor ilyentájt visszafelé indultunk vadászatról... Egyszer csak mennyei hangra lettünk figyelmesek.

Még a posztánál is csodásabb... Ibrahim!

Ferahsad kis híján elkiáltotta a fiú nevét.

– Rabjává váltunk az énekének. Még a lovak is a fülüket hegyezték erre a szellő sodorta dalra. Megkérdeztük tehát a fősolymászt, a helybélieket. Senki nem tudta a madár nevét. Miféle madár lehet ez, ami egyszer szívbemarkolóan jajgat, máskor örömtelien dalol. Még azt is elmeséltük nekik, hogy ez aztán egészen ámulatba ejti az ember lelkét, mégsem használt. Mi szintén most hallottuk először, esküdöztek. Ez olyan hang volt, úrnő aga, miképpen is írhatnám le... Lehetetlen. Egy leírás sem lenne méltó rá. Csupán akkor értené meg, ha a saját fülével hallaná. Allah áldása... Ez egy... egy... hogyan mondjam; valódi csoda.

Ferahsad ismét szólással próbálkozott, de Szulejmán esélyt sem adott neki.

– Ennek soha nem fogy el a szusz a tüdejéből. Ha egyszernekikezd egy dallamnak, hosszasan folytatja, aztán, pihenő vagy akármilyen nélkül, egy másik dallamba fog, egy másik mennyei énekbe.

Kaszim aga gazdaságának lakosai végre megkönnyebbülhettek. Hiszen ők az első sorból hallgathatták ezt az égi madarat minden este, melyet a herceg és a vadászai nem bírtak megnevezni.

– Pisszenés nélkül hallgattuk. Ha azt mondanám, hogy még a lovak is visszatartották a levegőt, s a földet sem kaparták, az sem volna hazugság. A nap is lement közben. Az ének olykor közelinek hallatszott, máskor messzinek. A hold felragyogott, a csillagok is felbukkantak, s egyszerre minden elcsendesült. Hol vagyunk, kérdeztük. Hol vagyunk, ahol mennyei dalok zengnek a faágakról. Azt a választ kaptuk, hogy az úrnő aga szőlészete fekszik a közelben. Így elhatároztuk magunkat. Holnap ugyanabban az időben

elmegyünk oda, és megnézzük ezt a szőlészetet. Lássuk csak, meghallhatjuk-e megint azt a menyeyi dalt, mondtuk.

– Meghallhatja, urunk.

A herceg ragyogó szemmel nézett Ferahsadra.

– Biztos ebben? Minden este ugyanakkor hallható?

Az úrnő a kahjára tekintett. Halil aga rögtön megértette a parancsot. Elhagyva a tornácot, szaladni kezdett. Tíz lépés múlva máris ordított.

– Ibraaam, Ibraaam! Bolond fiú; merre vagy? Jöjj azonnal.

Halil aga eltűnt a késő délutáni nap felé pislogó napraforgók közt.

– Bocsásson meg, hercegem, ha átlépek a határvonalat – szabadkozott Ferahsad. – Legyen vendége alattvalója asztalának, s újból hallhatja a muzsikát.

– Túlságosan sokan vagyunk. Nem akarunk a terhére lenni.

– Teher, urunk? – csiripelte Ferahsad gondtalanul, most hogy büntetés már nem fenyegette. – Hiszen az ön látogatása felettébb megtisztelő a számunkra. Ha kell, koronaként hordjuk a hercegünk terhét a fejünkön.

Ibrahim a filagóriánál volt, amit a szőlőskert kellős közepén állított fel. Amikor a nap visszavonult, s vörösre festette felhőket, felmászott az épület tetejére, és onnan bámészkodott. Minden figyelmeztetés ellenére. „Ne tégy ilyesmit. Egy nap eltörnek majd a tartórudak és a fejedre esel.” Ő mégis a filagória tetején szeretett üldögegni, és nem az alatt. Így legalább valamennyire távol tarthatta magától a tücsköket és a többi bogarat. Azonkívül, itt jobban érte őt az esti szellő, s messzebbre is elláthatott. Főképp ezekben a napokban akart messzire nézni, nagyon messzire. Amilyen messzire csak lehetett... Amióta Ferahsad és közé távolság ékelődött, a jövő megszállottja lett. Miféle holnap vár téged? kérdezte magától folyton.

Egyre gyakrabban talált kifogást, hogy még a vacsorákról is kimenthesse magát. Ibrahim inkább a filagória tetején evett. Aztán, a csillagos éggel betakarózva becsukta a szemét, s elveszett gondolatai és álmái közt.

Még ki sem bontotta a batyuját, amikor meghallotta Halil aga ordítását.

– Ibraaam! Bolond fiú... Rohanj... Hamar, gyere le onnan!

– Mi történik, aga, mi ez a lárma?

A férfi alig kapott levegőt, mire odaért hozzá. – Még mindig kérdezősködik, nézzenek oda. Te még nem láttad az igazi lármát. Gyere, és vess egy pillantást az úrnő aga verandájára.

Igyekezett eltitkolni, hogy leesett az álla. – Az úrnő hívat engem?

Ibrahim rádöbbsent, hogy megint ellentétes érzelmek lettek úrrá rajta. Egyszerre szerette volna, hogy hívassák, de eközben szívesen töltötte volna az éjjelt a csillagok alatt, egyedül. Talán az álla alá illesztené a hegedűjét, s gyengéden húzni kezdené a vonót. Egyedül az álmaival és az érzéseivel. Az álmai megóvták őt a fogság szomorúságától. Azoknak nem lehetett megálljt parancsolni. Lován néha egészen Indiáig vágatott, aztán Kínáig. Bestiákra sújtott le a kardjával...

A kahja a filagória egyik rúdjának támaszkodva próbálta meg kifújni magát.

– Nem – zsémbeskedett. – Nem az úrnő. A szultánunk, urunk, Szelim sah oroszlán erejű fia, a kormányzónk, Szulejmán herceg vár rád.

Gondjai dacára Ibrahim elvigyorodott. – Nem megyek. Ha csak nem a szultán hívat személyesen, egy tapodtat sem mozdulok innen.

Aztán meglátta a kahja arcát.

– Komolyan beszélsz... Nem tréfálsz, ugye?

– Hallott már valaki engem tréfálkozni?

– Azt mondd, hogy a herceg a gazdaságban van?

– Ha tovább tétlenkedsz, azt mondom, a fülednél fogva fogodaszegezni a falhoz.

Ibrahim leugrott a filagória tetejéről. – Ha odamegyek és kiderül, hogy lóvá tettél, nem vállalok felelősséget a következményekért. Aztán mehetsz holnap elültetni a palántákat. Nem sok van belőlük; mindössze ezer és kétszáz körül számoltam.

– Nézd már, itt mondom neki, hogy a herceg várja, ő viszont az agájával civakodik. Gyerünk hát, iramodj. S vidd magaddal azt az átkozott nyikorgó dobozt!

Amint kivehetővé vált a tornác, Ibrahim rádöbbsent, hogy kahja nem füllentett. A jócskán besötétedett égbolt ellenére az emelvény

zsúfolt volt. Körülötte pedig megannyi dárdás, kardos katona állt őrt. Fáklyákat gyújtottak, a tornácot pedig a Ferahsad által olyannyira kedvelt, pompás lámpások fénye világította meg.

Mihelyt a janicsárok észrevették a két siető, izzadságban fürdő férfit, fenyegetően feléjük fordították lándzsáikat. Halil aga felkiáltott.

– Utat, adjanak utat. A kormányzónk már vár miránk.

– Kik vagytok, miért eresszünk át? – morogta az egyik.

– Én vagyok a gazdaság kahjája.

– És az a nyurga alak?

– Ő? – vigyorgott a kahja, csupán egy lépésnyire a fegyverekhegyétől.

– Ő az a vadmadár, akinek az éneke elvarázsolta a hercegünket!

A janicsárok végül félig-meddig utat engedtek. Így is csak a katonákat és a gazdaság népet félrelökve, taszigálva tudtak előre haladni.

Az úrnő aga egy kellőképpen nagyméretű asztalt terített meg a szökőkúttal szemben. Egy turbános férfi ült törökülésben, háttal az érkezőknek. Ő lehet Szulejmán, gondolta Ibrahim. A turbánjából ítélve ez egyértelmű. Amellett ő foglalt helyet a gazdaság legértékesebb párnáján. Még Feketeszeder mondogatta mindig, hogy az úrnője alig mer ránézni, arról nem is beszélve, hogy valakit ráültessen. Szóval a herceg fara már mindennél fontosabb, mérgelődött magában. És nézz oda, még az sem elég neki, hiszen még több párna borítja, három oldalról is.

A térdelő Ferahsad vele szemközt foglalt helyet, s a vendéget szolgálta ki. Ő figyelt fel először a közeledő Ibrahimra. Hány hete lehetett már, számolgatta magában Ibrahim. Három? Ahogy meglátta a nőt, akit annyira igyekezett elfelejteni, vér tódult a fejébe. Elcsípte azt az ismerős szikrát a nő szemében. Volt ott kéj és vágyakozás egyaránt. Oldalra fordítva a tekintetét, a nő mintha azt mutatta volna neki, hogy menjen arra az oldalra. Amikor Ibrahim már éppen oda indult volna, Halil aga megragadta a karjánál és magához húzta.

– Az az ember a herceg, érted? Ne állj úgy előtte, mint egy szőlőtőke. Borulj földre, és fel ne kelj, amíg úgy nem utasít.

Kitépvé karját a férfi szorításából, megkerülte az asztalt. Elhaladva a herceg szolgálóinak felállított asztal mögött, Ferahsad mellé ért. Ejha, tátva is maradt a szája az elképedéstől. Hát ez egy herceg? Hiszen ő velem egyidős lehet!

Lázadó gondolat vert tanyát az elméjében. Nézz erre a két teremtményedre, Istenem, elégedetlenkedett. Belőle az Oszmán Birodalom szultánja lesz. És belőlem? Egy gazdaság rabszolgája! Ez lenne a te igazságosságod?

Megijedt, hogy ezzel talán bűnt követett el, és megkísérelte elhessegetni a gondolatot. Feltűnés nélkül keresztet vetett, majd térdre vetette magát a vele egykorú turbános előtt, aki bámulatos odaadással kanalazta a levesét. A szeme sarkából Ferahsadt kémlelte. A nő a szemével jelzett neki, amire Ibrahim meghajolt, amíg a feje a földet nem érte, s úgy is maradt.

Csak várt. Mondd már, hogy kelj fel, nagy turbános.

Nem mondta.

A kanál hangján kívül teljes csend honolt.

– Urunk? – Ferahsad volt az. Ibrahim még soha nem hallotta a hangját ily bátortalannak.

– Az engedélyét kérem, hogy bemutatthassam valakinek.

Ibrahim hallotta, ahogy a leveses tál alja nekikoccant az ezüst tálcának.

– Felkelhetsz. A hátad még megfájdul ennyi hajolgatástól.

Egyszerre volt őszinte és gúnyolódó.

Felegyenesedett. Találkozott a tekintetük.

Ez volt az első alkalom, hogy Szaruhan kormányzójára, a trónörökös Szulejmán hercegre nézett. Ibrahim pedig mosolyogva, bele sem gondolva, mit mond, válaszolt.

– S én arra gondoltam, ha őfelsége nem utasít, hogy felkelhetek, holnap biztos a csontkovácsnál találom magam.

Tizennegyedik fejezet Egy fogadóban, a főváros felé vezető úton Dzsevhir sikolyai nemcsak az egész vendéglőt, hanem a kocsikkal tartó katonacsapatot is riasztották. A szultána ajtajának őrzője a lépcső tetejéhez iramodott, s lekiáltott.

– Te ott! Igyekezz, és értesítsd a hadnagyot!

Valaki lentről válaszolt. – Már itt is vagyok! – A katonák vezetője felfelé sietett a lépcsőn.

– Mi folyik itt? – kérdezte a megrökönyödött őrtől.

– Nem tudom. A szultána szolgálója az orvost hívhatja.

A nyavalyába, szitkozódott a hadnagy. Ezek szerint az imáink nem találtak meghallgatásra. Pusztán arra vágyott, hogy baj nélkül eljuttassa Szelim szultán bizományát a palotába, s levehesse a válláról ezt a terhet, hiszen tudott róla, hogy a szultán lánya gyakran betegeskedik. „Soha nem tudni, hogy mikor támadják meg ezek az epileptikus rohamok. Tartsd nyitva a szemed”, súgta a fülébe a janicsárok őrmestere. „Ha bármi történik a szultánával, a nyakad bánja.”

S most bekövetkezett az, amitől rettegett. Őfelsége epilepsziától szenvedő lánya megint elvesztette az eszméletét. A gondolatai viszont azon jártak, hogy minél hamarabb elérje a fővárost, és eltölthessen néhány éjszakát a dundi kocsmárosnő karjaiban Galatánál. Egy pillanatra a nő terebélyes csípője és telt keblei jelentek meg a képzeletében. Ó, Allah, mérgelődött. Hát van most idő ilyesmire?

Rosszkedvűen ért fel az emeletre. – Félnótások – hordta le a lépcsőn egymás hegyén-hátán sorakozó katonákat. – Mit ácsorogtok még itt? Fussatok, és találjátok meg azt az istenverte orvost! – Alig bírta elhinni, hogy Fehim cselebiért menesztette őket, akinek megtiltotta a szabadon járkálást. Ki nem állhatta az orvost. „Miféle alak ez”, mondogatta. „Egy szál szőr sincs az arcán.”

Szörtelen vagy sem, szegült ellen egy hang belülről. A fickó szerencsés. Te itt perzselődsz egy nő után vágyakozva. Eközben ő mindjárt jön, és belép egy nőekkel teli szobába. Óóó!

Fentről Dzsevahir szünet nélkül kiabált. A szultánának előkészített nagyobb termen kívül csupán öt másik szoba volt a fogadóban. Mindegyik ajtaja egyszerre nyílt fel Dzsevahir jajgatására, s az azokból kirontó szolgálók tüstént Hatidzséhez rohantak. Az ő, úgy véelve, hogy a hadnagy értesítésével befejeződött a feladata, visszavonult az őrhelyére, s onnan figyelte a lányokat.

A hadnagy magába szippantotta az illatukat. A nemrég felébredt asszonykép reggeli illata. Hallotta a siető, mezítlábas léptek zaját. Hirtelen nem tudta eldönteni, hogy mit tegyen. Aztán elszánta magát. Ahelyett, hogy csak itt álldogálok, legjobb lesz, ha magam megyek és járok utána a helyzetnek. Magában alattomosan felkacagott. Talán egy férfi segítségére van szükségük; még szép, hogy van!

Három fürge lépéssel meg is mászta a fogadó korhadt lépcsőfokait. A folyosó padlójának sötét, ósdi fadeszkái recsegték-ropogtak a férfi súlya alatt. Felérve egy mély levegőt vett, s megpödörte hegyes végű bajuszát. Kemény, mégis hízelgő arckifejezést öltött.

A szultána ajtaja nyitva állt. Néhány lány kétségbeesetten rohant ki valamerre. Az ajtó mellett kővé dermedt ő, szeme örülten mozgott

üregében, csak hogy figyelemmel tarthassa őket. Amikor észrevette a parancsnokát, felmordult magában, az angyalát. Kapkodva eltüntette füléig érő mosolyát.

A hadnagy léptei nyomán tovább nyikorgott a padló, ahogy közeledett hozzá.

– Te – emelte fel a hangját. – Mi folyik itt?

Rá sem hederített a katona válaszára. A résnyire nyitva hagyott ajtón át megpillantotta a földön fekvő Hatidzse szultánát. Öt lány – ó, de még milyen lányok – térdeltek a szultána feje mellett, s pityeregtek.

Bekiáltott, hogy tudomásukra hozza egy férfi jelenlétét. – Engedély!

– Fehim cselebi, te vagy az?

A hadnagy bajusza, mely a szája két oldalán lógott lefelé, egyszeriben az égnek meredt a dühtől.

– Miféle cselebi, asszony – felelte mérgesen. Hogy lehetne egy olyan szórtelen, szakálltalan férfinak ilyen mennydörgő hangja, panaszkodott. – Az őrparancsnok vagyok.

– Nekünk orvosra van szükségünk – akadékoskodtak a nők. – Mihez kezdjünk egy katonával? Orvos! Találd meg az orvost, és hozasd ide.

Ejha, hökkent meg. Milyen pörlekedő egy liba! Szerette az ilyen nőket. „Egy nő legyen tartózkodó”, mondta mindig, ha csevegésbe kezdett a barátaival. „Álljon ellen. Harcoljon, harapdáljon. Aztán kiáltson fel a mámortól, mikor felpofozod. Mégis mire jó egy kacér nő, aki csak kihívóan forgolódik az ágyban? Velük nem tudnék mit kezdeni.”

Ez kétségkívül ilyen nő volt. Az a fajta, aki felnyög, ha odacsapsz neki, aki megharap, aki rugdos, ha kell. A hadnagy teste olvadni kezdett.

– Már utasítottam az embereimet. Egykettőre megtalálják és idehozzák.

Lassacskán beljebb tolva az ajtó, átlépte a küszöböt. – Engedéééé. Bejövök.

– Ne gyereee! – kiáltották egyszerre. A földbe gyökerezett alába.

– Nem volna helyénvaló – szólt az egyikük.

Neki azonban nem állt szándékában ilyen könnyen feladni. – A szultánánk a földön hever. Nem szégyellitek magatokat? Hát nem tudjátok, mennyire felbőszítené őfelségünket, ha a fülébe jutna? Ti nem vagytok elég erősek, hogy felemeljétek. Hadd segítsek, hogy legalább az ágyra fektethessük őt.

Tovább nyomva az ajtót, még egy lépést tett előre.

– Neee – sikoltotta az egyik nő belülről. – A beteget nemszabad megérinteni az orvos érkezése előtt. Nehogy bemerészkedj!

Az áldóját, az áldóját, az áldóját, s átkozódva visszavonult. Valójában a szultán lánya helyett inkább az udvarhölgyekre volt kíváncsi. Szultána vagy sem, mit csináljak vele, hőbörgött. Egy gyengélkedő, mogorva lánnyal. Esténként sikerült valamennyire szemügyre vennie, amikor kiszállt a kocsijából és a vendéglőig sétált. Nem is tűnt emberinek, hanem pusztán egy szürke, bő kaftánba bugyolált, azonosíthatatlan tárgynak. Az arca is vészjósló volt. Ki ne mosolyogna rá az őt szolgáló cselédekre? Milyen mosoly, hiszen ő még a fejét sem fordította feléjük. És az udvarhölgyei?... Pedig ők annyira elevenen sürgölődtek. Ugyanabban az öltözékben, amiben aludtak. Már már csupaszon!

A hadnagy még egy utolsó röpke pillantást vetett bentre, mielőtt becsukta volna az ajtót. Mintha egy nyíl találta volna szíven, ó, uram, sóhajtozott... Pucér karok... Rózsaszínű, fehér lábak, piros sarkak mozogtak a tompa gyertyafényben...

A szoba sárgás sötétségében nem tudta alaposan megfigyelni a lányokat, a képzeletének azonban még ez sem szabhatott határt. Fantáziájában a meghajló szolgálok mellei kaptak főszerepet, ahogyan előbukkannak hálóingük nyakánál.

– Utat, utat kérek.

A hadnagy a lenről érkező zsvajt hallva nagy nehezen visszatért a valóságba.

– Melyik lóköttő rikácsol odalent? – dühöngött. – Nem tudod, hogy egy beteg van itt?

Aztán észrevette a férfi turbántalan fejét. Az ördög vigye el. Már itt is van, dohogott. Fehim cselebi két katona között mászta meg az utolsó két lépcsőfokot. A hadnagy gyűlölettel bámult a felé loholó férfira. Holtbiztos, hogy hitetlen, morfondírozott. Az kell, hogy legyen.

Melyik muszlim sétálgatna nyilvánosan turbán nélkül? Biztosan van benne örmény vagy görög vér.

– Távozzatok, távozzatok – szidta le a két katonát. – Idekizárólag az orvosnak van engedélye belépni. Ez nektek tilos.

A lefelé induló férfiak nem rejtették el átkozódó arc kifejezésüket. Fehim cselebi közeledett.

Hirtelen a hadnagy halovány reményt fedezett fel. Eltökélte, hogy még egyszer, utoljára szerencsét próbál. Ő is megkísérel majd beosonni a szobába az orvos mögött. Azután már Allahon múlik, lelkesedett. Félrelépett, hogy utat engedjen az orvosnak, s belökte az ajtót.

– Engedély! Az orvos érkezik.

Rémült, de bizakodó női hangok hallatszódtak.

– Igyekezz, Fehim cselebi – türelmetlenkedett az egyik nő. –Az úrnőm rosszul van.

Ahogy Fehim széleseben elviharzott mellette, s átlépte a küszöböt, a résen át megpillantotta valamelyik lányt. Bele is szédült. Meztelen a válla a tüll alatt? Maga előtt tolta Fehim cselebit. Amikor ő szintén követte volna a szobába, a lány az orrára csapta az ajtót.

Hogy Allah irgalmazzon neked!

Az ördög bújjon beléd!

Fejben felsorolta az összes káromkodást, amit csak ismert. A lépcső tetején ismét gyülekezni kezdő embereit alaposan lehordta.

– Arcátlanok, mire készültök itt az asszony nép ajtaja előtt? Oszoljatok, meg ne lássalak titeket errefelé.

Jogos ez, igazságos? kérdezte hitetlenkedve. Nézz már ide. Az ajtó bezárul előttünk, mert bizalmas dologról van szó. Miközben az a turbán, szakáll, bajusz nélküli, nőarcú alak... Mit jelentsen ez?

Az orvosnépre ez nem vonatkozik?

Ökölbe szorította a kezét. Majd meglátod, szőrtelen, morgott magában. Ha nem teszem pokollá az életed, ne legyen a nevem Dimetokali Hidir!^{39}

Mihelyt a szempillái alól Hatidzse felfedezte Fehim cselebi arcát, nyöszörgés hagyta el a torkát.

Az udvarhölgyek felderültek.

– Hurrá! Hurrá! A szultánánk magához tért.

Dzsevahiron kívül senki sem tudhatta, hogy Hatidzse csupán színlelte az ájulást.

– Magához tért – hozták a jó hírt a felénk közeledő orvostudomására.

– A szultána ébredszik.

– Az ön érkezése már magában is gyógyító hatású – kacérkodott az egyik lány. Egyértelmű volt, hogy a szolgálók örömét inkább a szemrevaló orvos okozta, mintsem az ő állapotában beállt jobbulás. Szajhák, féltékenykedett. Adjatok már utat, hogy az én bozótposzátám leszállhasson a rózsáágára.

Fehim letérdelt a lányok közé, s ekkorra már egy tűt sem lehetett volna leejteni. Szinte egymást érték a vállak a nagy zsúfoltságban. Aggódó tekintettel hajolt Hatidzséhez. Először csuklóján keresgélte a pulzusát.

– Nahát, még ilyet – csapta össze a tenyerét Dzsevahir, akimár nem bírta ezt a tolongást. – Elég legyen ebből. Hadd vizsgálja meg az orvos cselebi nyugodtan a szultánánkat. Mi ez itt? Tűnés, tűnés. Hadd kapjon az úrnőm levegőt.

A lányok dúltak-fúltak. – Igaza van – támogatta Fehim az ötletet. – Egyikőtök nyissa ki az ablakredőnyt. Nincs itt több gyertya? Több fényre van szükség.

Hatidzse megint felnyögött. Te vagy a fény, bozótposzátám, ujjongott magában. Mostantól te vagy az én világosságom. Bárcsak tudnád, mennyire fénybe borult a lelkem, ahogy beléptél a szobába.

A cselebi most a lány pulzusát számolta. Szabályosnak tűnt. A homlokára helyezte a kezét. Láza sem volt. Aztán észrevette, hogy az egyik udvarhölgy gyertyát gyújtott.

– Hozd azt ide, kérlek.

Mialatt a lány izgatottan, de komótosan felé sétált, Dzsevahir eléugrott.

– Add csak ide – s kikapta a gyertyát a lány kezéből. Tüstént acselebi mellé állt vele.

– Odatartanád az arcához? Igen, így. Vigyázz, nehogy rácsöppenjen a viasz.

Körültekintően tanulmányozta Hatidzse arcát a hold és a gyertya fénye alatt. Ebben a megvilágításban nem lehetett egészen bizonyos, de úgy látszott, hogy a lány nem sápadt el. Ismét a homlokára tette a kezét. Nem, láza sincsen, erősítette meg korábbi észrevételét. Az ujját a lány orra elé tartotta, hogy a légzését ellenőrizze.

Hatidzse érezte a férfi vékony ujjából áradó illatot.

– Mi történt a szultánánkkal, cselebi?

Az egyik lány kérdezte. Közvetlenül az orvos előtt térdepelt, s kis híján rádőlt a betegre, annyira igyekezett minél közelebb hajolni a férfihoz. A szeméből olvasni lehetett a Fehim iránti csodálatát, az úrnője egészségéért való aggodalmat viszont már kevésbé.

Amikor az orvos felemelte a fejét, a lány álmodozó tekintete találkozott az övével. Megint a szultána fölé hajolt. – Én is pont ezt szeretném kideríteni.

Dzsevahir látta, hogy mi a lányok valós szándéka, s kézbe vette az ügyet.

– El innen – róttá meg őket. – Nem hallottátok, amit azelőbb mondtam?

Mihelyt a szolgálok visszaültek a helyükre, Dzsevahir a cselebi arcán zavaros kifejezést vett észre. Rájött, gondolta ijedten. Rájött, hogy nem ájult el.

Valójában Fehim még mindig nem értette. A szultána légzése normális volt. Ezenfelül, a testhőmérséklete sem volt magasabb az átlagosnál. Szóval, próbálta meg összefoglalni a vizsgálatok eredményét, ez hogyan lehetséges?

Talán elnéztem valamit, tépelődött, s újfent a pulzus számolásába kezdett. Mintha egy kissé felgyorsult volna. A szultánához hajolt.

Hatidzse észlelte a férfi mozgását. Milyen közel volt most hozzá! A szemhéja már sajogni kezdett a nagy erőfeszítéstől, hogy megakadályozza a szempillája reszketését.

Ó, Allahom! Miért teszi ezt velem az én bozótposzátám!

A férfi feje most közvetlenül a mellkasa felett volt. És... és a füle a bőréhez ért. Hatidzse úgy érezte, hogy most valóban el fog ájulni.

A szívdobogását hallgatta.

Így nemsokára rádöbben, hogy egy egész janicsárzenekar játszik üstdobon a szívemben.

Még mindig nem érti, hogy miatta verdes így a szívem.

Vajon kinyissam a szemem és átöleljem?

Ezek a kérdések még szaporábbá tették Hatidzse szívverését.

Fehim lassacskán felegyenesedett. Már tudta, hogy Hatidzse szultána figyeli őt a szempillái mögül. Alig láthatóan elmosolyodott. Jobbra fordult és Dzsevahirra nézett, aki a tekintetével mintha azt mondta volna, ne árulj el minket. Szótlanul bámultak egymásra. Itt már nem volt helye a kétségnek: a szultána félrevezette őket. Az égvilágon semmi baja sem volt.

Dzsevahir igyekezett olyan nyugtalan hangon megszólalni, ahogy csak tudott.

– Hogy van az állapota, cselebi? Keservesen nyögdecselt, mielőtt ön megérkezett volna.

A cselebi Hatidzsére fordította a tekintetét. Szultána, oktatta ki magában a lányt. Pontosan tudom, hogy a szempilláid mögül engem lesel. Mire jó ez a színjáték?

Az elméje felnevetett erre a kérdésre. Mit nem lehet ezen érteni? Azért, hogy gyere ide. Hát még mindig nem világos?

Világosnak világos volt, mégsem tudta eldönteni, hogy most mitévő legyen. Távozhatott volna azt mondva, „nemsokára jobban lesz”, vagy maradhatott is, hogy csatlakozzon a színjátékhoz. Egyik választás veszélyesebb volt a másiknál. Az egyik Szelim szultán halálos haragját vonja maga után. A másik szerelmet jelent! Mindkettő ugyanahhoz az ajtóhoz vezet, Fehim, intette óva a belső hangja. Mégpedig a halálhoz! Ugyanakkor, hát nem kedveled őt te is?

– Átadnád nekem azt a táskát?

Ez alkalommal az egyik lány még Dzsevahirnál is gyorsabb volt. Felkapta a batyut, és azonnal az orvos mellé szökdécselt. – Erre gondolt?

Te hitetlen; ne a szépségedet, hanem a táskát mutasd neki, bosszankodott Dzsevahir.

Hatidzse újabb nyögéssel jelezte, hogy mindent lát és hall, remélve, hogy a férfi megérti.

– A gyógyitalos táskám – S először ő akarta átvenni tőle, de aztán meggondolta magát. – Tedd le ide mellém, kérlek – utasította zavartan.

A lány bánatosan felsóhajtott, ugyanis ezáltal elveszett a lehetőség, hogy a táska átadásakor megérintse az orvos kezét.

Fehim kivett belőle egy üres üvegcsét. Egy színjátékhoz kellékek is tartoznak, motyogta magában. – Ez egy rendkívül hatásos gyógyszer – magyarázta Dzsevahirnak. – Én magam készítettem a májusfa bogyójából. Sőt, még egy csipettel a saját titkos hozzávalómból is kevertem bele.

Májusfa, kuncogott magában Hatidzse. Még hogy a májusfa bogyójából!

Dzsevahirnak szintén nehezebbre esett visszatartania a nevetését. Az orvos még náluk is nagyobb szélhámosnak bizonyult.

– Ha fel tudnád emelni a fejét egy kissé, megszagoltathatom vele a gyógyírt. Ettől a szultána azonmód eszméletére tér.

Dzsevahir hálásan nézett a férfira, amiért nem leplezte le őket.

– Most – s letérdelt Hatidzse mellé. Kinyújtotta a gyertyatartót a mellette lévő lánynak. – Fogd ezt, Lálezar.

Lálezar boldogan vette magához a tárgyat, hiszen a nevét az orvos füle hallatára említették meg. Mostantól kezdte Fehim cselebi tudni fogja az ő nevét!

Dzsevahir óvatosan a térdére hajtotta az úrnője fejét. – Így jó?

– Nagyon jó.

Hatidzsének már fogytán volt a türelme. Minden igyekezete ellenére tisztában volt azzal, hogy a szempillái már nem engedelmeskedtek neki. Gyerünk, sürgette. Már nem bírom soká. Tégy csodát, bozótposzátám. Gyógyítsd meg Hatidzsédet, hogy végre kinyithassam a szemem.

Mintha valóban különleges elixírt tartalmazna, a cselebi nagy körültekintéssel húzta ki a parafa dugót az üvegcsé szájából. Hatidzse orra alá dugta. – Hadd térjen vissza a szultána összes egészsége, életeréje – suttozta. Majd várt egy darabig. – Szultánám?

Hát itt vagy... A bozótposzátája dalra fakadt. Hatidzse önfeledten megremegett. – Óóó – ámultak el egyszerre az udvarhölgyek, hiszen

a szultána remegésében mindannyian az orvos gyógyszerének hatását látták.

– Ébredjen, szultánám...

Fehim suttogását Hatidzse egy dob zengéseként hallotta.

Megint rándított egyet a testén.

– Nyissa ki a szemét, szultánám.

Hatidzse hallotta magában annak a huncut gyermeknek a nevetését, akitől valahogy nem tudott megszabadulni. Kinyitom, kinyitom ám... De csak egy feltétellel. Ha megölelsz, amikor kinyitom...

A térdével enyhén megbökve a szultánát, Dzsevahir jelezte neki, hogy már elég volt a játékból.

Fehim ismételten megszagoltatta vele az üvegcsét.

Mikor Hatidzse mozogni kezdett, ő visszahelyezte a dugót, és a táskába dobta az üvegcsét.

– Gyerünk, szépséges úrnőm – könnyörgött Dzsevahir. – Nyissa ki a szemét... Gyerünk, drága úrnőm.

– Szultánám?

Ez pedig a bozótposzáta volt. Oly elbűvölően énekelt, hogy nemcsak az ájulást színlelő Hatidzse, de maguk a hegyek is életre keltek volna tőle. Hát neki sem maradt más választása. Úgy döntött, hogy életre kel.

Megmozdult a szemhéja. Most már egészen jól ki tudta venni Fehim jóképű arcát. Elég már, parancsolta magának. Ébredj hát fel a te bozótposzátád májusfás varázsszerének köszönhetően.

Nyisd ki a szemed, és nézz az övébe.

Tizenötödik fejezet

Zavarodottságot színlelve nyitotta ki a szemét, s megpillantotta őt. Az ő bozótposzátáját.

Ó, Allahom!

Hála az égnek, örvendezett. Felidézte azokat a napokat, amikor makacsul csukva tartotta a szemét, hogy reggelenként ne lássa a férjét.

Most viszont az ő bozótposztátája volt mellette. S belőle aztán soha nem volt elege. Bárcsak egy párnára hajthatnánk a fejünket^{40}, álmodozott Hatidzse. Akkor megtiltánám szemeimnek az alvást, s csak őt figyelném egész éjjel. – Mi történt velem?

Dzsevahir és a többi lány tapsoltak örömben. – Hurrá, hurrá!

A kedvese pedig a rászégezte a szemét. Ő viszonzta a tekintetét, miközben továbbra is Dzsevahir ölében pihentette a fejét. – Mi történt velem?

– Már véget ért, szultánám. Csupán egy rövid időre elvesztette az eszméletét.

Kizárólag Dzsevahir és ő maga érezte a szidalmazást Fehim hangjában. Tudom, hogy ez színjáték volt. A bozótposztája arca is hasonlóképpen dorgálta, hát ki tesz ilyet?

Ki más, hát én, kacérkodott Hatidzse magában. Főképp, ha napokig nem mutatkozik.

– Masallah^{41} – mormolta Dzsevahir. – Először is Allah segédletével, aztán Fehim cselebi gyógyüvegcséjével, visszatért hozzánk.

– Hogy érzi magát?

Hatidzse a szeme sarkából nézte a körülötte zibongó udvarhölgyeit. – A fejem – siránkozott. – A fejem mindjárt széthasad.

Dzsevahir tüstént megértette, hogy mit akar az úrnője. – Psszt – csitította a Fehim cselebi gyógyszerének hatásáról fecsegő lányokat. – Gyerünk most... A szobátokba. Hallottátok. A szultánának fáj a feje. Csendre vágyik. A szent jaszint^{42}-ígértem az úrnőmnek, hogy felépüljön. Én maradok, hogy imádkozzak. Az orvos cselebinek egyébként is maradt még itt dolga.

– Igen – erősítette meg Fehim cselebi is. – Az orvosság erős, de van egy hibája. Ez pedig az, hogy fejfájást okoz. Senki se keltsen zajt.

Az összes nesz abbamaradt. A friss reggeli szellő és a nap első sugarai szűrődtek be az ablakon. Hatidzsét, akinek elvileg neheze

esett volna magától felkelni, az ágyához cipelték és egy paravánt húztak fel elé. Dzsevahir pedig törökülésben az ágya mellé telepedett. Egy kendővel betakarta a fejét, és nekifogott a jaszin felolvasásának. Eközben a szeme sarkából figyelte a távozásukat késleltetni próbáló szolgálókat. Hogy némileg unszolja őket, az egyik versszaknál jelentősen megemelte a hangját. A lányok végre megértették, hogy nincs más választásuk, s hattyúkként vonultak el az orvos előtt. Ahogy kecses mozdulatokkal kifelé siklottak, nem feledkeztek meg róla, hogy egy-egy félénk mosollyal ajándékozzák meg a cselebit. Néhányuk még meg is torpant egy pillanatra a küszöbnél, majd sóhajtozva feléje vetett egy utolsó pillantást.

Miközben a lányok egyesével-kettesével elhagyták a szobát, Fehim cselebi feladata az volt, hogy a válaszfal előtt álljon, mely mögött Hatidzse feküdt, s várja, hogy a beteg állapota jobbra forduljon. Ő így is tett.

Miután az utolsó lány is elment, Hatidzse megszólította. – Ott van még?

– Itt vagyok.

– Most már örökké ott fog ácsorogni?

– Igen. Így lesz helyénvaló.

Te jó ég! Valóban ez lett volna az egyik első szava hozzá? Nem akart a helyénvalóságokról hallani. Legalábbis nem az ő szájából. Meg fogja tiltani a bozótposzátájának, hogy kiejtse a „helyénvaló” szót.

– De úgy érzem, mintha lázam volna.

A szultána hangja oly csábító, oly gyengéd volt, hogy Fehim kis híján félrelökte a paravánt, hogy odafusson hozzá.

– Ne tegye ezt, szultánám. Mindketten tudjuk, hogy önnekemmi baja nincsen.

Dzsevahir, aki az ajtóhoz ment, s a küszöbnél ült le, nehogy bárki hirtelen bejöjjön, emlékeztette őket az otlletére azzal, hogy ismét megemelte a hangját. – Úgy értem, hogy mindhárman – javította ki magát Fehim.

– Hát nem hisz nekem?

– Bocsásson meg.

– Tehát hazudok? Hogyan lehet ebben oly biztos, miért nem jön már, hogy megvizsgáljon... Ah, hiszen annyira ég a homlokom.

Dzsevahir egy pillanat erejéig megint hangosan fohászzkodott. Allahom, jajgatott. Kérlek, ne büntess meg, amiért ima közben ezekre a bolondokra figyelek. Mit tehetnék? Olyan gyámoltalanok.

A főudvarhölgy figyelmeztetése észhez térítette Fehimet, aki már-már kezdett az ördög tanácsára hallgatni. – Miért tette ezt? – kérdezte, hogy témát váltson.

– Ön miatt.

– Hát mit követtem el?

– Inkább mit nem – mérgelődött Hatidzse a válaszfal mögött.– Hiszen Bursza óta nem mutatkozott... Egyszer sem... Egy időben még az is megfordult a fejünkben, hogy az édesapánk nem távolíttatta-e el önt a karavánból.

– A parancsnok minden hivatalnoknak megtiltotta, hogy az ön közelébe menjen. Még arra sem volt engedélyünk, hogy az ön ingóságait hordozó kocsi mellett elhaladjunk. A pihenőknél pedig sétálni sem mehettünk. Mindössze ő maga és az ügyeletes testőrök léphettek be a vendéglőkbe. Súlyos büntetés vár azokra, akik felmerészkednek az ön emeletére.

– Úgy? Mi az, mondja csak.

– Hidir hadnagy fogja letörni a lábukat, s a kezükbe adni őket.

Még Dzsevahir is meghökkent. Nem bírta eldönteni, hogy nevéssen-e vagy sem Fehim cselebi őszinteségén. Az úrnője nem tudta megállni, hogy ne kuncogjon.

– Ezek szerint ön igazán nagy becsben tartja a lábait.

A férfi csak most döbbsent rá, hogy talán túlságosan is komolyan vette a hadnagy fenyegetését. – Nem! – vágta rá rémülten. – Nem úgy értettem. Pusztán azt kívántam szemléltetni, hogy milyen szigorú a parancsnok az ügy kapcsán. Ezért nem tudtam szultánám közelébe férközni.

– Jól van – mondta sértődötten Hatidzse. – Míg ön a lábaépségével volt elfoglalva, mi majdnem belepusztultunk a vágyakozásba és az aggodalomba.

– Szultánám... Ha tudta volna...

– Hát még mindig ott álldogál? – Hatidzse hangja jelezte, hogy egyre dühösebb lett. – Vagy talán attól fél, hogy leszakítják a lábát, ha túl közel jön hozzám? Azt hittem, hogy a bozótposztáták ennél bátrabbak. Azt hittem, hogy még azt sem bánják, ha a rózsza tövise átdöfi a szívüket, ha azzal bebizonyíthatják a szerelmüket. Az mind valótlanság lett volna?

– Ez túl veszélyes...

– Széltoló – zsörtölődött Hatidzse. – Tehát akkor a bozótposztáták gyávák? Vagy mi egy csapnivaló bozótposztátának adtuk a szívünket? Hiszen mi önnek nem is hiányoztunk.

Fehim alig tudott már egy helyben állni. Ennek nem így kellett volna történnie, siránkozott. Minden erőfeszítésére szüksége volt, hogy visszatartsa magát, s ne siessen Hatidzse mellé, hogy a tenyere közé vegye a kezét, és csókot nyomjon a rózsás orcájára. – Ahhh – nyöszörgött. – Még hogy nem hiányzott nekünk... A szultánánkon kívül más nincs is a szívünkben... Hatidzse csaknem elkiáltotta magát.

Szerelmes, szerelmes... A bozótposztáta szerelmes Hatidzsébe...

– Csakis... Önért... – A cselebi megpróbálta tovább mondani, de Hatidzse nem hagyta.

– Nem hiszem el, egy szavát sem hiszem.

A hangja még magát is meglepte. Ez nem az övé volt. Ebbe a hangba egy beteljesületlen, nélkülöző gyermekkor nyomai vésődtek. Egy rakoncátlan, elkényeztetett, megbántott, szeretetre éhes lány kiáltása volt.

Dzsevahir megértette, hogy a férfi fokozatosan elveszti önmaga felett az irányítást, s akkor a dolgok a lehető legrosszabbra fordulnak. Amikor észrevette, hogy Fehim mozdulni készül, megijedt. Kapkodva befejezte az imát.

– Ámen – s megelőzve az orvost, előtte termett. – Nem jóötlet, ha ennél tovább marad. Még gyanút foghatnak. Túl veszedelmes. A végén egy másik orvost is hívatnak azt feltételezve, hogy a szultána nagyon beteg.

Fehim cselebi tiltakozni próbált. – Amíg nem jönnek...

– Könyörgök. Távozzon azonnal. Később majd megint meglátogathatja.

– Lehetetlen. A parancsnok soha nem engedné meg.

– Úgy értem, hogy titokban.

A férfi kétségbeesetten és fájoan nézett rá. Mindhárman tudták, hogy ez nem volt lehetséges. Szerelmes bolond, gondolta magában Dzsevahir. Eddig még soha nem látott senkit így nézni.

– Képtelenség. Túl nagy a veszély. – S hogy megakadályozza a paraván mögött fekvő szultána újabb tiltakozását, rögtön folytatta. – Az életem legyen áldozat a rózsámért. Attól félek csupán, hogy valami baj történik majd a szultánámmal. Adjon engedélyt, hogy maradhassak még egy rövid ideig. Elég volna, ha megszagolhatnám a rózsámat, ha a színében gyönyörködhetnék.

Mozgolódás hallatszott a másik oldalról. Nyilvánvalóan az úrnője úgy vélte, ha Fehim nem jön hozzám, akkor én megyek oda őhozzá. Ez alkalommal Dzsevahir a szultána elé ugrott. – Szultánám! – Egyszerre volt esedező és utasító. – Ne tegye ezt... Semmiképpen se. Annyira kockázatos...

– Dzsevahir...

Hatidzse hangja oly éles volt, akár egy kés. Megkísérelte félretaszítani őt, de nem járt sikerrel.

– Könyörgök. Ha nem félti önmagát...

Nem tudta rávenni magát, hogy kimondja, akkor legalább őt féltse... Bár Hatidzse enélkül is értette, s megdermedt.

Egy botrány nem kerülne az életébe, de az övébe igen.

– De hát... Dzsevahir... Én...

– Hatidzse...

A szultána arca felragyogott. A bozótposzáta megint neki zenélt. Majd kiugrott a bőréből, amikor Fehim cselebi közvetlenül a nevéen szólította. Ez a szerelem hangja volt.

– Megfogadom – igyekezett Dzsevahir lecsillapítani az úrnőjét. – Megfogadom. El fogom őt hozni önhöz. Szavamat adom.

– Hatidzse...

Az udvarhölgy kijött a sodrából. Hallgass már, morgott magában. Allah szerelmére! Minél többet szólítod őt, annál nehezebb lesz megnyugtatnom... A cselebihez fordult.

– Most menjen – förmedt rá.

– Dzsevahir...

– Úrnőm, szépséges szultánám, megfogadtam... El fogom őt hozni önnek. Allahra esküszöm, hogy el fogom. De most el kell, hogy engedje.

– Mikor, hogyan?

Nem tudom, rágta magát Dzsevahir. Nem tudom, de megtalálom a módját. – Miután mindenki aludni tért, szultánám. Most viszont mennie kell.

S máris egy terv kezdett kirajzolódni a fejében. Otthagyva a szultánát, visszafordult a gyámoltalan orvoshoz. Az ajtóhoz cibálta. – Menjen – parancsolta neki. – A szultánának ma már nem volna tanácsos folytatnia az útját. Muszáj még egy éjszakát pihennie itt. Máskülönben megisméltődhet az ájulása... Odaérték az ajtóhoz.

– Érti, miről beszélek? – Amikor feltűnt neki, hogy Fehimnem rá, hanem valahova mögé bámult, megperdült. Hatidzse a válaszfal előtt sírdogált.

– Hatidzse... Rózsám...

Dzsevahir minden erejével tartotta az orvost, nehogy visszaszaladjon. Ezek megőrültek, mérgeződött. Megőrültek.

Mindketten.

Miért zokogott a szultána?

Hatidzsére pillantva a tekintetével kérdezte: Hát nem fogadtam meg? Elhozom őt neked. Azt akarod, hogy lecsapják a fejét?

Miközben szorosán kapaszkodott az orvos karjába, nehogy elszabaduljon és a szultánához siessen, a kilincsért nyúlt. – Adja át a hadnagynak, amit az előbb mondtam – suttogta. – A szultána ma nem kelhet útra. Holnap... Talán. Önnek megint meg kell majd őt vizsgálnia... Érti már? – Ridegen a férfi szemébe nézett. Nem volt benne biztos, hogy a férfi felfogta a tervét, habár ennél többet nem tehetett. – Akárhogyan is – súgta egészen közelről a fülébe –, legyen a kocsijában éjfélkor.

Kinyitotta az ajtót, s átlökte rajta az orvost, túl az örön, aki a hátával támaszkodott a falnak. A katona tüstént megfordította a fejét, hogy egy pillantást vethessen a szobába, de sikertelenül. Dzsevahir ugyanis addigra már az orrára is csapta az ajtót.

Tizenhatodik fejezet Szaruhan, Kaszim aga gazdasága

– S én arra gondoltam, ha őfelsége nem utasít, hogy felkelhetek, holnap biztos a csontkovácsnál találom magam.

Micsoda? Mindenki így fortyant fel magában, aki hallotta Ibrahim válaszát. Még ha egy ágyúgolyó hullott volna a szökőkútba, az sem keltett volna ekkora meghökkenést.

Mikor valaki a döbbenettől kiejtette a kezéből a kanalat a tálcára, elszabadult a pokol. Az összes jelenlévő a rabszolgára meredt. – Óóó – morajlott a tömeg körülötte. – Nézd azt az utcagyereket – kiáltotta valamelyik lovas. – Lehet ilyen arcátlansággal fogadni a hercegünket?

– Verést érdemel.

– Miféle verést? – forrt egy másik. – Túl hosszú a nyelve. Húzzuk elő a szájából és tépjük ki.

Ibrahim érezte bőrén Ferahsad szabálytalanná váló lélegzetét. Valószínűleg nemsokára elájul a félelemtől. Ami történt, megtörtént. Tréfára tréfával kellett válaszolni. Tehát ő azzal válaszolt. S most egymást mustrálták. Ibrahim eldöntötte, hogy nem fog összemorzsolódni a herceg tekintetétől. Ezért rettenthetetlenül Szulejmánt méricskélte. Hát akkor, dohogott. Én is vagyok olyan fiatal, mint ő. Egykorúak vagyunk. Az egyetlen különbség köztünk az, hogy Szulejmán apja a szultán, az enyém pedig egy halász.

És ha halász, vágott vissza egy hang benne. Ha az ő apja az oszmánok szultánja, a tiéd a tengerek királya.

A kormányzó fején viselt turbán eltakarta a szemöldökét. Szemei sötétek és áthatóak voltak. Szinte keresztüldöftek az emberen. Az értelem szikrái repdestek bennük, akárcsak a szentjánosbogarak.

Az orra viszonylag nagy volt az arcához mérten. Talán egy kissé horgas is.

Az arca telt volt, az állkapcsa kerekded. Egy szakáll biztos jól illene hozzá, gondolta Ibrahim. A helyében én növesztenék egyet.

Annak dacára, hogy mindenki arra számított, hogy a herceg dühbe gurul, és eltávolíttatja Ibrahimot a színe elől, Szulejmán felnevetett.

– Nem lehetnek túl vastagok a csontjaid, ha attól tartasz, hogy beletörnek egy főhajtásba.

– Végtére is, ezek pusztán rabszolgaacsontok – motyogta Ibrahim ugyanabban a csintalan hangnemben. – Milyen vastagok lehetnek? Nem sokkal vastagabbak a halszálkánál.

Szulejmán felkacagott. – Még hogy halszáлка... Hallottátok ezt? Halszáлка.

Azok, akik egy másodperce még azon törték a fejüket, hogy milyen büntetés lenne megfelelő Ibrahim arcátlanságára, most a herceg jókedvét látva vigyort erőltettek magukra. Ha a kormányzó nem lett mérges, akkor az a mi dolgunk maradt, vonták le a következtetést.

– Hogyan gyógyítaná egy csontkovács a halszálkát, sahom? – próbálkozott valaki egy szellemes megjegyzéssel bevágódni a hercegnél.

Szulejmán egy biccentéssel hagyta jóvá. – Nem tudja, nem tudja. Allah őrizz, a végén még összezúzza szegényt. Szerencsére három orvosunk is velünk van. Ők egykettőre megszabadítanak a gondtól.

Amikor a tréfákozás gúnyolódássá fajult, Ibrahim megsértődött.

– Ne aggódjon. Egy rabszolga egyszerre munkás és orvos. Asebét is ő köti be, a köldökzsinórját is ő maga vágja el.

A nevetés, vihogás és hahotázás abbamaradt. Mindenki lélegzet-visszafojtva várta, nem esik-e újabb kanál a tálcára. Szulejmán mosolya ráfagyott az arcára.

– Mit csinálsz? – súgta oda Ferahsad Ibrahimnak, könyökével a férfit bökdösve.

Szulejmán a levesestáljához nyúlt.

– Nocsak – szólalt meg végül. – Mindig kardként forgatod anyelved?

Ibrahim most is úgy látta magát, mint egy akrobata, aki egy máglya fölé feszített kötélén egyensúlyozik. Bár egykorúak vagyunk, töprengt. A szópárbaj ellenfele mégiscsak a trónörökös herceg. Egyetlen parancsával mindörökké betapaszthatja a számat. A térdeire ülve meghajtotta a fejét.

– Nem – felelt magabiztosan. – Kizárólag azok előtt, akiknek a szíve és az esze nem retteg a szavaktól.

– Miért?

– Mivel csupán ők vannak tudatában annak, hogy minél nyersebbek a szavak, annál barátibb a személy, akitől jönnek.

A Szulejmán arcára dermedt kifejezés lassacskán olvadni kezdett. A mosolya visszatért az ajkára. S a halálos csend is eloszlni tűnt.

– Mi azok közé tartoznánk? Úgy tekintesz ránk?

– Igen.

A herceg a szájába vett egy kanálnyi ételt. Egy darabig azt rágta.

– Honnan tudod?

– Az ön szeméből.

– A szememből? – A herceg a többi asztalnál ülőhöz fordult. – Van valami a szemünkben? – S miközben a katonák, akik nem tudták, mit feleljenek erre, csevegni kezdtek, Ibrahim közbevágott, változatlanul meghajolva.

– Hadd mondjam meg önnek. Lovagiasság, bátorság és barátság.

Hallotta, ahogyan Ferahsad hosszasan felsóhajt mellette. Ezúttal a jelenlévők zöme rokonszenvezni látszott Ibrahim kijelentésével.

– Mi ez? – hökkent meg Szulejmán. – Hát már vissza is csúsztatad a kardodat a hüvelyébe? A haragunktól reszketve feladtad a szópárbajt?

S jóízűen nevetett. Ibrahim mostanra már biztosra vette, hogy helyesen olvasott a kormányzó szeméből. Szulejmán kedvelte őt. – Neem – suttogta. – Nem reszketek. De az édesapám arra tanított, hogy „nem árt vigyázni”. Észrevettem, hogy a hercegünk még nálam is jobban tudja csűrni-csavarni a szavakat, így hát egyet hátraléptem. De legyen óvatos; a kard még mindig a kezemben van.

Szulejmán hosszasan kacagott. – Mester – lihegte közben. – Allahra esküszöm, ő a szavak mestere. – Majd egy korty vizet ivott, és tekintetét ismét visszafordította Ibrahimra. – Sokat járt a szánk, mégsem mutatkoztunk még be. Az nyilvánvaló, hogy mi kik vagyunk, de te ki vagy?

– Nyilvánvaló, de azért mondja el nekünk.

Noha tátva maradt a szája ettől a kéréstől, Szulejmán igyekezett elkerülni még egy vitát, így nem is tiltakozott. – Mi – mennydörgött –, Szulejmán vagyunk. És te, te ki vagy? Mi a neved?

– Ha ön csak Szulejmán, akkor én csak Ibrahim vagyok.

– Ennyi az egész?

– Nem teljesen – kuncogott Ibrahim. – Ezenkívül még soknevem van. Ott, ahonnan jöttem, az édesanyám Justinianusnak hívott. Aztán egy másik nevet találtam magamnak. Sándor.

– Miért Sándor? Más nevek közül nem választhattál?

Ibrahim felemelte a fejét, s vakmerő szemekkel nézett a hercegre.

– Hosszú történet – vont a vállát. – Csak Sándor. Egykor még arra vágytam, hogy mindenki Sándornak szólítson. A fülem botját sem mozdítottam, ha másképp szóltak hozzám.

Azután...

Egy pillanatra elfordította a tekintetét a hercegről.

– Azután... – biztatta Szulejmán, hogy folytassa.

– A férfiak, akik elraboltak, Ibrahimnak neveztek. S most Ibrahim vagyok. Ez az utolsó nevem – megállt, hogy kifújja magát. Felemelte a hangját, mintha hirtelen jutott volna az eszébe. – Ó, nem, van még egy.

– Mi az?

– Ibraaam! A mi kahjánk... Az a vén alattvaló ön mögött, ottbalra. Halil aga hív engem így: „Ibraaam”.

A kajha szörnyen elvörösödött, de mikor látta, hogy a herceget és az úrnőjét is beleértve mindenki kacag, kissé megnyugodott.

– Ibraaam.... Ibraaa.... Hány „a” hang van ebben, kahja?

Halil aga megkísérelt válaszolni, de nem volt képes még egy „a” hangot sem kinyögni. A nyelve annyira nem akart forogni a szájában, mintha forró piszkavasat nyomtak volna rá, s attól irgalmatlanul megdagadt volna. Helyette Ibrahim rázta meg kezét körkörösén a levegőben^{43}.

– Van az benne bőven. Ez valójában teljesen a hangulatától függ. Ha az agám úgy kívánja, egy hangot tesz csak oda, „Ibram”. Ha akarja, még hozzátold kettőt vagy hármat. Amikor azonban mérges rám, az „a” hangok száma egészen nyolcig vagy akár tízig is szaporodhat.

Szulejmán már nem is emlékezett, hogy mikor nevetett ennyit utoljára. Olyan érzése támadt, mintha a szokások, a szabályok mind a tornácon kívül rekedtek volna. Ez a vele egyidősnek tűnő szolga szemrebbenés és szégyenkezés nélkül kimondta azt, amire éppen

gondolt. Nem volt benne képmutatás. Az elméje, mely már hozzászokott, hogy minden egyes szó s tekintet mögött a valódi jelentést keresse, most nagy élvezetet lelt a cselszövéstől mentes beszélgetésben. Rabszolga volt, természetesen, ugyanakkor a kora ellenére Ibrahim szerfelett ügyes társalgónak bizonyult. Ráadásul a szavai sziporkázó ötletességről tanúskodtak. A találkozásuk óta csak nevettek.

– Köszönjük, soknevű – szólt hozzá jókedvűen. – Ó, Allah, látod, mit tettél? Mi is egy új nevet adtunk neked. Nos, honnan jöttél?

Ibrahim huncut mosolyát egyszeriben bánatos felhők borították be.

– Messziről – dörmögte alig hallhatóan. – Nagyon messziről.

Egy élethossznyi messzeségben lévő földről.

– Úgy? Mondd el hát. Honnan jöttél?

– Pargából hoztattak el. – A hangja sebzett volt és feldúlt. – Pargali^{44} vagyok.

– Parga? Nem hallottunk még róla. Miféle hely ez a Parga?

Ezen megsértődött. Nem hallottad még, oszmán, zsörtölődött magában. Még nem hallottál Pargáról? Akkor legyen ez a fogadalmam: a birodalomban mindenkinek megtanítom, hogy hol van, s mi az. Tekintete a távolba sodródott. Szeme előtt a szikláknak ütköző pargai hullámok jelentek meg. A halászok és a sirályok versenye. – Hogy miféle hely, urunk? – mérgelődött. – Rendkívül gyönyörű... Pargánál nincsen gyönyörűbb hely a világon.

– Vajon az édesapánk tulajdona?

Az apádé? Hogy a nyavalyába lehetne a te apád földje, dohogott. Az a miénk, a mi elődeinké.

– Nem... Az nem oszmán... Jóllehet... – A hangja a szomorkás hangulatáról árulkodott. Ibrahimnak nem is állt szándékában eltakarni azt. – A partjaink gazdátlanok. Legalábbis ezt szokták mondani a halászok. Akkoriban még gyermek voltam. Mit jelenthet ez, kérdeztem magamtól folyton.

Hát nem a miénk? S tényleg nem a miénk volt. Akárki tört ránk, azé lett. S aki ráunktört, elvett mindent, amit csak lelt... Engem is... – A hangja berekedt, s nem folytatta tovább.

Szulejmán igyekezett derűsnek mutatkozni, hogy letörölje a gondterhelt kifejezést a férfi arcáról. – Tehát Parga – mondta lelkesen. – Akkor van még egy neved, soknevű. Oly remek név, hogy attól elfeledted az összes többi.

– Elfelejttem, urunk?

– Igen... Tudniillik, megtaláltuk a hozzád legjobban illő nevet.

– Igen? Megkérdezhetem esetleg, hogy mi az a név?

– Pargali... Pargali Ibrahim...

– Pargali Ibrahim!...

Mintha milliószor elismételte volna újdonsült nevét.

– Pargali Ibrahim.

Megszerette. Erősebbnek, jelentőségtelegebbnek hangzott a Pargali Sándornál is.

Pargali Ibrahim. Sándor, aki falován ugrándozott, s egyik hadjáratról a másikra vágatott, akárhogy is nézte, nem volt több gyermeki képzelgésnél. Ez azonban... kötődés volt. Először is, ő nem Macedóniához tartozott, hanem Pargához. Pargali Justinianus. Hirtelen viszont az Ibrahim név még a Justinianusnál is nagyobb hangsúlyt kapott a szívében.

– Pargali Ibrahim, urunk?

– Igen. Ez tökéletesen illik rád. Ha engem kérdezel, ezentúlgy mutakozz be, Ibrahim. – Bár ő már percekkel korábban elhatározta ezt. A világ így fog engem ismerni, Szulejmán, Oszmán fia^{45}, tökélte el magát. Armano fia, Pargali Ibrahim!

Lassan meghajolva meghálálta a herceg javaslatát.

– Mosolyogjon rád a neved és a szerencséd.

– Bár most igazán reménytelen a helyzetünk, hercegem.

– Hogyhogy?

Ibrahim a szeme sarkából figyelte. – A jelen helyzetünkből is egyértelmű, hogy név és szerencse már nem segíthet rajtunk.

– Hadd adjak neked egy tanácsot, melyet az édesanyám hajtogatott mindig, hogy mindig észben tartsd.

Ibrahim megígérte. – A nevünk után már alig várjuk, hogy bölcs gondolatokat is kapjunk, hercegem. Megfogadom, hogy követni fogom az édesanyja tanácsát.

– Az édesanyám neve Hafsza.

A kormányzó szolgálatában állók tisztelettudóan fejet hajtottak.

– Ő egy tapasztalt hölgy. A szerencséje pedig elhívta őt Altinordu palotájától kezdve egészen az oszmán fővárosig. A krími sztyeppékről. Nos, mondhatnád, hogy ez mind pusztán véletlen, sors, végzet... Természetesen az is, de nem csak az. Nem keveset fáradozott, hogy így alakuljon az élete. Az édesanyám Azraellel^[46] karöltve járt. Én és a húgom, Hatidzse, minden este békésen hajthattuk a párnára a fejünket, miközben ő egy szemhunyásnyit sem alva őrködött, terveket szőtt... Mert félt...

– Nos... Volna itt valami, amit nagyon szívesen megkérdeznék. Csakhogy tartok attól, hogy azok ott... – s Ibrahim a fejével Szulejmán katonáira bökött –, bosszúság lesznek és békétlenkednek majd, amiért átléptem a határokat.

A herceg megrázta a fejét, jelezve, hogy ne törődjön velük. – Kérdezz.

– Mitől félt az ön édesanyja?

– Ennél is helyesebb volna azt kérdezni, hogy mitől nem félt. A rettegés ugyanis szinte az élete részévé vált. Az uralkodás és hatalom ragyogó ékszernek tűnik, ha nem rendelkezel vele. Ha azonban eljössz és megkérded azokat, akik birtokolják, azt a választ kapod, hogy az uralkodás olyan, mint egy tánc a halállal.

Szulejmán elcsendesedett. Ibrahim szótlanul várta, hogy folytassa. Időközben igyekezett rendbe tenni a benne előtörő érzelmeket. A herceg egyáltalán nem volt hencegő ember. Ez a ruházatából is világos volt. Sőt, a szolgálatában állók mintha még nála is gazdagabbak, büszkébbek lennének. A hangja és a tekintete különös módon bizalmat sugárzott. S ami talán még ezeknél is jobban lenyűgözte, az az őszintesége volt. Mindig a szemébe nézett annak, akihez beszélt, s oly tisztán ejtette ki a szavakat, hogy a hallgató mindent elhitt neki.

– Talán nem fogod elhinni, de ha az édesanyámon múlt volna – mondta tovább Szulejmán –, akkor sem az uralkodást, sem a hírnevet, sem pedig a dicsőséget nem akarta volna magának. Ha a férje, a fia és a lánya mellette lehetnek, ő akár egy kunyhóban is

elédegélt volna. Szóval ilyen asszony az én édesanyám. Azért is meséltem el mindezt, hogy ne felejtsd el a szavait. A tanácsban, melyet nekünk adott, egy olyan nő tapasztalata lakozik, aki naponta farkasszemet néz a halállal.

– Egyértelmű az urunk testtartásából, tekintetéből és hangneméből, hogy az édesanya tanácsát nem szabad félvállról venni. Biztos lehet afelől, minden szavát az eszembe vésem, és soha nem felejttem el.

– Az eszedbe vésed – ismételte Szulejmán. – Kedvünkre való ez a kifejezés, Pargali.

– Mindenkinnek hasznos, ha az eszébe vés dolgokat; szoktamondani az édesapám. Ha nem írsz fel oda mindent, amit az élet tanít, ha eljön az idő, hogy szükséged lenne rá, és nem emlékszel, akkor a hal bekapja a csalit és elúszik.

– A hal?

Ibrahim vihogott. – Az édesapám, urunk... – a hangja megcsuklott. – Ha még él, akkor nem palotákban, hanem halászhajókon él. Mindennap a halállal táncol Szvarog villámai, Poszeidón örvényei ellen. Ha nem véste volna eszébe az ő apja tanácsait, már réges-rég elnyelte volna az Adriaitenger.

– Ebben az esetben mi is az eszünkbe vessük a fontos gondolatokat. S mindjárt az első Ibrahim édesapjának tanácsa.

Ibrahim nevetett. – Feljegyezhetné azt is, urunk, „ha nem mondjuk el hamar az édesanyánk tanácsát, Pargali Ibrahim tanács nélkül marad”.

A herceg olyan jókedvű kacagásban tört ki, amilyent még nem látott a világ.

– Tudod – szólt közben –, kellene valaki, aki mellettünk áll, amikor beszélünk.

– Egy ember? Mi lesz a dolga?

– Ő majd megbököd minket! „Túlságosan is elnyújtotta a beszélgetést, uram. A beszélgetés kezd nagyon eltérni a tárgytól. Térjen vissza a tárgyra.” Így figyelmeztetne minket.

Máskülönben esetleg soha nem fogunk tudni befejezni egy tárgyalást sem. Hiszen láthattad mennyire eltávolodtunk édesanyám tanácsától.

A herceg katonáinak megrökönyödésére úgy nevetgéltek, akár két jó barát. Szulejmán féktelenül, Ibrahim pedig szívből fakadóan, mégis tisztelettudóan.

– Figyelj hát – tért vissza a történethez a herceg. – Az énHafsza édesanyám ezt tanácsolta. „Nem az lesz, amit a kán rendel el, hanem amit a szerencse. Ne ragadj meg a múltban, fiam. Ne bízz a mában. Ne féld a holnapot...” – Nagyszerű szavak.

– Nincs ám még vége! „Ki eszes, nem feledkezik meg a tegnapról. Nem éri be a mával. Nem hagyja a holnapot a szerencse kezében.” És én is pontosan ezt mondom neked. Nem az történik, amit a kán parancsol, hanem amit a szerencse, de végül a te kezed formálja a jövődet. Ne feledkezz meg a tegnapról. Ne add meg magad a mának. Ne hagyd a jövőt a szerencse kezében. Érted édesanyám tanácsát?

Ibrahim bólintott. Öntudatlanul, de én is követtem Hafsza anya útmutatását, gondolta.

– Megfogadom – felelte pislogás nélkül Szulejmánnak. – Pargali megfogadja. Nem fogom elfelejteni a tegnapot. Nem fogom beérni a mával. Nem fogom a szerencsémre bízni a jövőmet.

Tizenhetedik fejezet

Egy vendéglőben, a főváros felé vezető úton

Már órák óta feküdt az ázott talajon. Mozdulatlanul. Még ha valaki észre is veszi, bizonyára hallottnak vélné. Az lenne az utolsó tévedése, gondolta kárörvendően, majd alattomosan elmosolyodott. Egy pillanatnyi habozás már elegendő volna. Akkor felpattanna, akár egy rugó, s elvágna a torkát a villámra hasonlító, öt helyen meggömbített törével.

Csakhogy mostanra már nem volt annyira biztos ebben. A teste eléggé elzsibbadt a hosszú mozdulatlanságtól, ráadásul a harmat is teljesen beborította. A pára pedig bőrig áztatta.

Annak ellenére, hogy a nap már régen felkelt, az erdő még mindig sötét volt. A fák hatalmas levelei függönyként takarták el a nap sugarait. Az erdő csupán annyira lett világos, amennyire a levelek a fényt átengedték maguk közt. Ez persze az ő számára örömdetes dolog volt, ugyanis ehhez a feladathoz a sötétség volt a legmegbízhatóbb szövetségese.

Egy fatörzsbe vájt odúban feküdt. Fű és bokor takarta a nyílást. Ő volt a sah hét orgyilkosának egyike. Senki sem volt halálosabb Iszmáíl sah hét orgyilkosánál. Senki más nem volt képes oly észrevétlenül elrejtőzni, bekeríteni a célpontját, s lecsapni rá, mint egy vipera, ha eljött az ideje. A mellkasa bal oldalán lévő ismertetőjegy jutott az eszébe. Az arca akaratlanul is fájdalmasan eltorzult. Akárből nem lehetett Iszmáíl fejevadása, kizárólag a rettenthetetleneknek, villámkezüeknek és kőszívűeknek adatott meg ez a lehetőség. A felkészítés például mintegy ezer és negyven társával együtt kezdődött. Kínzás, éhség, áruulás, mérgezés és akármilyen más, ami elviselhetetlenné tette az életet; három éven keresztül ezek tették ki a mindennapjait. Az első év végén négyszáz jelölttel csökkent a számuk. Néhányan nem tudták kiállni a kemény kiképzést, a nélkülözést és a tortúrát, mások pedig azokba a betegségekbe pusztultak bele, melyeket az ördög uszított a szafavida sivatagokra. A második év még több veszteséggel járt. Néhányan bele is örültek. A maradék pedig az áfium foglyává vált. Behnam is ezek közé tartozott. Akkor érezte magát igazán erősnek, elszántnak és könyörtelennek, amikor a fejét elködösítette a

kábítószer. És neki pontosan erre volt szüksége. Halálos fegyver vagy, Behnam, szólt hozzá egy hang azokon az éjszakákon, amikor áfiummal enyhítette a kiképzés megpróbáltatásait. A fegyvereknek pedig nem voltak érzelmeik! Így tehát ő sem ismert irgalmat. Arra utasították, hogy öljön, ő pedig ölt. Ha nem ölt volna, akkor tudta, hogy egy másik jelölt habozás nélkül hátba szúrja.

A harmadik évig csupán százegy ember jutott el. A gyakorlatok ekkorra teljesen kibírhatalanná váltak. Tűzben felhevített téglákon aludtak. Egyesével a sivatagba küldték őket víz vagy elemózsia nélkül. Ott számtalan ellenség leselkedett rájuk. A reggeli perzselő hőség... Az esti fagyos hideg... Az embert egészben elnyelő futóhomok... A mérges kígyók... A tenyérnagyságú skorpiók... És a többiek... Mindannyian ellenfelek voltak. Tisztában voltak azzal, hogy a sah hivatalos orgyilkosává válásának érdekében meg kellett szabadulniuk a riváisaiktól. Minden újabb jelölttel, akit eltettek láb alól, közelebb kerülhettek a sikerhez. Ravasznak és kíméletlennek kellett lenniük, hogy túléljék.

Az év végére már csak tizennégy férfi maradt talpon a kezdeti ezer és negyvenből. Tizennégy két lábon járó gyilkológép. Csakhogy a sahnak nem kellett hétnél több. Ennek világos volt a következménye. Még hétnek muszáj volt meghalnia. Behnam eltökélte magát, hogy ő bizony a túlélők között lesz. Amikor célpontját a fülébe súgták, nem lepődött meg, nem tiltakozott. Még fel sem merült benne, hogy azt felelje, de hát ő a barátom. Nem akarta, hogy így legyen, de nem volt mit tenni. Aminek meg kellett történnie, annak meg kellett történnie. Akinek halál volt megírva a sorsában, az meghalt. Egy percig sem kételkedett, hogy a barátja sem cselekedne másképp.

Tettre készen állt. Vagy ő, vagy én, ismételtegette magában. Egyikőjük sem fordított hátat a másiknak. Még az alvásról is megfeledkeztek. Vagy csak színlelték az alvást. Egy pillanatra sem vették le a szemüket egymásról. Arra vártak, hogy olyan helyzetben találják a másikat, amiben nem tudná megvédeni magát. Légy türelmes, csillapította magát. Mit gondolsz, miért mondták neked is ugyanezt, mielőtt élve eltemettek egy tucatnyi mérges kígyóval együtt? Pontosán ezért. Tehát türelmesen várakozott a megfelelő

időzítésre, hogy meggyilkolhassa a sorstársát. S nemsokára elérkezett az idő. Behnam tétovázás nélkül beledöfte a törét Akbar szívébe. Nem gondolt arra, hogy Akbar a gyermekkori barátja volt, akivel egykor elválaszthatatlanok voltak. Nem emlékezett arra sem, hogy közösen léptek be a pokol kapuján, hogy három évig társak voltak a halál mezsgyéjén, hogy a társa még a kardszúrás okozta sebeit is bekötözte annak idején. Az Akbar szemében felvillanó vad tűz sem zavarta, amikor lesújtott a törrel. A barátságuk kedvéért gyors halállal ajándékozta meg a férfit. A mellkasából kiszakított törrel felhasította Akbar hasát és kiontotta a beleit.

Most pedig bérgyilkos volt! Iszmáíl sah bérgyilkosa.

A hét bérgyilkos egyike, akiket Iszmáíl az Oszmán Birodalomba küldött.

És a szerencsés jel ott virult a mellkasán. Három mély és vastag vonal, melyet izzó pengével véstek a bal mellkasába.

A célpontja pedig már előtte volt.

El fogja pusztítani őt!

Ha kudarcot vallasz, dörmögte egy gyenge hang. Ez emberi felének hangja volt, amit évek óta folyamatosan elnyomott, mióta betette a lábát a pokolba. Komoly erőfeszítéseket tett, hogy teljesen kiszakítsa őt magából. És sikerrel járt. Ő volt annak a hét élő példának az egyike, hogy egy emberből valóban lehetséges szörnyeteget faragni. Ám régi énje az ilyen eseménytelen napokon még most is elő-előbukkant néha. Elég legyen, korholta emberi hangját Behnam. Nem tanultad még meg, hogy Iszmáíl sah orgyilkosai nem hibázhatnak?

A kudarc halált jelentett. Menekülhetett, bujdoshatott, a sah bosszúja, a borzasztó halál mégis megtalálná.

Én nem akarok fűbe harapni, morgott. Soha nem is akart persze. Ez volt az utolsó tanács, amit az ezer és negyven jelölt közül megmaradt hét kapott: „Inkább ő haljon meg helyetted!” Tehát helyette neki kellett meghalnia.

Behnam a vendéglőre szegezte a tekintetét. Az agya minden apró neszt, mozzanatot rögzített. Már négy napja követte őket. Eddigre megfigyelte az összes fontos részletet. A kocsik pontos sorrendjét, a lovasok közti távolságot, ezeket is mind tudta. Még arra is

emlékezett, hogy mikor van az őrsváltás. Ahogy arra gondolt, hogy nemsokára jönni fognak, az örök percekben belül ténylegesen megérkeztek az istálló felől. Az egyikük ilyenkor bement, a felváltott őr pedig kijött. Hárman aztán a fogadó ajtaja előtt maradtak, tíz-tizenöt lépésnyire egymástól, a falnak dőlve. Még a tetőn is volt belőlük. Négy őr bámult négy irányba.

Jóllehet, a mai nap valami különös dolog történt. Tegnap este óta egy bizonyos változásra lett figyelmes, ami eltért a megszokottól.

A teringtét, mérgelődött fektében. Pedig azon az estén tervezte teljesíteni a feladatát. Mostanra már úton volt a galamb is, mely egy titkosított üzenetet kézbesített a sahnak.

„A megbízatás elvégezve.”

Ami annyit tett: „A lány halott. A sah nyila ott érte Szelimet, ahol az neki a legjobban fájt.”

Ez a szokatlan esemény iszonyú fejtörést okozott számára. A kocsikat úgy húzták félre a vendéglő mellé, ahogyan azt minden pihenőnél tették, s az örök védőfalat alkottak a lovakból a második kocsi köré. Az örök elfoglalták az állásaikat, majd a célpont kizárólag akkor léphetett ki a kocsiból, miután a hadnagy és öt katonája tüzetesen átvizsgálta a vendéglőt. És természetesen ma is, csak úgy, mint a többi napon, test nélküli, fátyolos kúpokat látott végigvonulni az óriások alkotta folyosón. Jókedvű nők hangja csapta meg a fülét.

A nők a fogadóba, a férfiak pedig a pajtába és az istállóba. Ez volt a dolgok rendje.

Miután a második kocsi és az azt követő kettő utasai átköltöztek, a katonák csoportja szétszéledt. A fogadós emberei ételt-italt hoztak nekik.

Ahogy leszállt az éj, fáklyákat, olajlámpásokat gyújtottak. Ugyanakkor világosság járta be a második emelet négy ablakát is. A legnagyobb szobát. A többi ablaknál még egy pislákoló fény sem volt. Tehát a többi nő is a második emeleten tartózkodott. Őmellette.

Minden este ugyanez ismétlődött. Egészen tegnap estig, amikor a fogadós felesége bukkant fel a nyamvadt ajtó küszöbén. A rejtekhelyéről képtelenség volt bármit érthetően hallania. Noha az

egyértelmű volt, hogy a nő kiabál valamit. Ezt követően egy csapat katona viharzott ki az istállóból, s a vendéglőhöz igyekezett.

Mi folyik itt?

Behnam összes érzékszerve készenlétben állt. Valami váratlan dolog történt, és innen esélye sem volt, hogy kiderítse, mi lehet az.

A mennyköbe, morgolódott. Mi a búbanat folyik itt?

Erre három őr robogott ki az épületből, s ordítózva szaladt minden irányba. Ez volt például az egyik furcsaság, aminek okára egyszerűen nem tudott rájönni. Hiszen eddig úgy vette észre, hogy a hadnagy soha nem hagy több katonát a vendéglőben, mint amennyi szolgálatban van, ezúttal azonban a katonák serege szinte csordulásig megtöltötte a vendégházat.

Keresnek valakit!

S mivel nem tudták, hogy hol van az illető, mindenfelé kiabáltak. Ő pedig nem hallotta, hogy mit. Őrült ötlete támadt, hogy kimásszon a búvóhelyéről, és némileg közelebb settenkedjen a fogadóhoz. Hogy végre megértse, miről van szó. Végül letett róla. Ha véletlenül túl közel kerül, miközben az őrk a környéket járják, tíz lépést sem tehetne, mielőtt elkapnák. Ez pedig kudarcot jelentett. Egy orgyilkos számára az ellenség kezére kerülni rosszabb volt még a halálnál is. Az förtelmes, fekete szégyenfoltot hagyott volna a nevéen. Ezt soha nem engedhette meg.

Innen viszont csak a fáklyák mozgása alapján tudta követni a katonák helyzetét. A három fáklya egyike hirtelen megtorpant. S a másik kettő úgyszintén. Az előbbi sejtetően meglelte a keresett személyt, aztán értesítette a többit. A két fáklya megfordult, majd a harmadik felé vette az irányt. A három fáklya egyesített fényénél Behnam megfigyelhette, hogy a három katona egy magas férfit kísért a vendéglő irányába.

Ki volt az a férfi? Mi történhetett a vendéglőben? Miért vitték őt oda? Ez valahogy nem fért a fejébe. Minden éjjel egyre biztosabb lett abban, hogy a hadnagy az ügyeleteseken kívül senki mást nem engedett be. Még a fogadósokat is elküldte. Egy őr maradt csupán, aki a nőekkel teli szobákra ügyelt. Tegnap este azonban mindenféle kérdezősködés nélkül bevezettek oda egy férfit, akit hegyet-völgyet felforgatva kerestek előtte. Öt perc sem telt el azután, s a hadnagy

az összes katonájával együtt elhagyta az épületet. A nyurga férfi viszont nem volt velük. Őt bennhagyták.

Különös, töprengett. Nagyon különös.

Egyszeriben fogalma sem volt, hogy mitévő legyen.

Valami történt, de mégis mi?

A feje szinte széthasadt a tépelődéstől, annyira igyekezett rájönni a fejetlenség okára. Holott őt nem gondolkodásra, hanem cselekvésre képezték ki. Ő nem elmélkedett, hanem végrehajtott.

A parancsnok megnövelte a vendéglő előtti őrök számát. S a többi katona ahelyett, hogy odébbállt volna, hogy a szénára vesse magát és álomba merüljön, csoportokba gyűlve beszélgetett.

Végül úgy határozott, hogy elnapolja a megbízás kivitelezését. Előbb türelmesen meg kellett értenie, hogy mi történt.

A sors még egy kis időt ajándékozott a célpontjának. Mennyit is? Talán néhány órányit, talán kettő, legfeljebb három napnyit. Amennyiben az áldozata megéli a negyedik nap hajnalát, Behnamnak már nem lesz lehetősége elvégezni ezt a szent feladatot.

Nem tudta felidézni, hogy mennyi idő telhetett el.

Esetleg fél vagy egy teljes óra.

Amint felnyílt a vendéglő hatalmas ajtaja, minden figyelmét odairányította.

Egy magas alak lépett ki. Olyan vékony, akár egy faág. Ugyanabban a pillanatban két fáklyás katona és a hadnagy futott az ajtóhoz. Az égimeszelő egy-két szót váltott a parancsnokkal, majd távozott.

Ez volt a második furcsaság. Eddig egy lélek sem aludt a kocsikban. Ennek ellenére a nyakigláb férfi, akit továbbra sem tudott igazán kivenni a sötétségben, egyenesen a leghátsó kocsi felé ment, és onnan nem is jött elő többé.

Ez meglepő volt, szörnyen meglepő. Az oszmánok nem könnyítették meg a dolgát.

Pedig a legdöbbenetesebb dolog még csak most kezdődött. Semmilyen előkészületnek nem mutatták jelét. Holott máskor már napkelte előtt bekötötték a lovakat, megtöltötték a kocsikat élelmiszerrel és egyéb holmikkal, s amikor a nap már kikukucskált a

dombok mögül, az örök két sorba rendeződve vártak a nőkre, akikből Behnam a fejük búbján kívül semmi mást nem látott. Két egymást követő reggelen egy viszonylag magas fára mászott fel, hogy nyíllal kísérelje meg elvégezni a feladatát. Mivel onnan sem volt megfelelő rálátása a célpontra, stratégiát váltott. Egyébként is, a legújabb terve illett hozzá a leginkább. Úgy fog rájuk rontani, akár a vihar, lecsapni, akár a váratlan zivatar, s úgy fogja a halálba taszítani a célpontját, akár a ménkö. Aztán... Nem létezett aztán... Amint Szelim tudomására hozzák, hogy egy tör véste jel van a bal mellkasán, a szultán végre megfizeti az árat azért, hogy megszégyenítette a sahot saht, Iszmáil saht. S akkor már túl késő lesz bármit is tennie. Hat másik fejedelmis követi őt. Tehát az oszmán szultánra még öt pofon vár. És amikor már éppen azt gondolná, hogy az élet ennél keservesebb nem is lehet, a hetedik letépi majd a fejét.

Tebriz utcáin gyerekek fogják Szelim levágott fejét rugdalni. Nők fogják leköpni. Hét orgyilkos hét csapása megváltoztatja a történelmet. Ilyen egyszerűen! S Behnam közéjük tartozott.

Igen ám, de most mi történhetett? Vajon miért nem kezdték már el a reggeli előkészületeket? Még a lovakat sem nyergelték meg. Csupán néhány katona járkált fel-alá céltalanul. Kettő eltűnt a fák között. A fogadóson és a feleségén továbbra is pánik uralkodott. A nő ki-be futkározott a fogadó ajtaján, fazekakat és edényeket cipelve. A cselédje pedig gőzölgő leveses üstököt vitt a pajtába és az istállóba a katonáknak, akik egész éjjel nem aludtak.

Behnam hirtelen megrémült az elméjében felmerülő lehetőségtől.

Ma nem indulnak útnak!

A keservit. De miért nem? Már el kellett volna indulniuk ahhoz, hogy a tervét végrehajthassa. Akkor akart a lovára ugrani, és utánuk eredni, hogy lesújthasson. Minden egyes részletet alaposan kidolgozott. Célpontját onnan éri majd a halál, ahonnan az örök egyáltalán nem számítanak rá. A levegőből! Ahogy elhaladnak majd egy fölérjük nyúló lapos szikla alatt, s lelassítanak, Behnam ráveti magát a kocsis tetejére. Egy szempillantás alatt elvégezné a megbízatását.

Gonosz kacaj tört fel belőle. Bár az arcán tüstént dühös kifejezés jelent meg. A földet ütlegelte az öklével. A nő nem követte a tervet. Miért, a fenébe is, miért? szitkozódott magában. Gyerünk, Szelim lány! Ne váráss meg sokáig. Gyerünk hát, gyerünk! Ekkor az eszméjét elsötétítő köd szétfoslott.

Beteg!

Igen, csak ez lehetett a magyarázat.

A célpontja megbetegedett.

Ezek szerint a magas férfi az orvosa kellett, hogy legyen. A lány betegsége miatt nem tudták tovább folytatni az utat.

Nem volt más választása, mint türelmesen várakozni. Nem mintha örökké itt maradhatna. Előbb vagy utóbb elindulnak, s Iszmáíl sah halálos átka követi majd őket.

Nyugalom volt. Csupán négy katona lovagolt el valahová. Nagyjából három óra múlva vissza is tértek. A fogadó ajtaja sietős mozdulatokkal nyílt s záródott; más nem történt. Még a vendéglős és a felesége sem került elő. Behnam szintén hiába kereste az orvost. A kocsiban nem volt jele életnek. Olykor az ördög bújt belé, hogy kétségekkel ostromolja.

Aludtál, Behnam?

Az ördög gúnyos hangja csilingelt a fejében.

Dehogysis!

Biztos vagy ebben? Nem lehet, hogy egy percre elbóbiskoltál?

Mintha nem tudnád, hogy az orgyilkosok nem alszanak, amíg el nem veszik célpontjuk életét.

Az ördög persze rá sem hederített. Akkor miért nincs mozgás a kocsiban? Hol van az a nyúlánk alak?

Fogalma sem volt róla. A férfit elnyelte a föld. Meg mert volna esküdni, hogy nem hagyta el a kocsit. Valóban? kezdett kételkedni magában. És ha nem vetted észre a sötétben?

Lehetetlen.

Feltűnt neki, hogy a reggeli levesből nem küldtek a kocsihoz.

Sem a déli ételből.

A negyedik furcsaság délután történt. Amikor már majdnem arra a következtetésre jutott, hogy a férfi bizonyára meghalt a kocsiban, a jármű megrázkódott. Megkönnyebbülten fellélegzett. Hála Allahnak.

Na, gyerünk, jöjj ki a szabadra, hogy megláthassuk végre az arcodat.

A kocsi ajtaja lassacskán kinyílt. Behnam odaszegezte a tekintetét.

Valaki kiszállt.

Elképedt nyöszörgés hagyta el Behnam ajkát. – Ejha! Mi lehet ez? Még messziről is világos volt, hogy a férfi milyen jóképű.

Orvos!

Nem igazán tudta, miért, de úgy érezte, hogy egy orvosnak nyilvánvalóan jóképűnek kellett lennie.

Kelj fel, súgták az ösztönei. Ahelyett, hogy itt tétlenkedsz, kerülj oly közel a kocsihoz, amennyire csak lehet. Valami nincs rendben azzal a kocsival. Valami történni fog ott. Kelj fel!

Tizennyolcadik fejezet Szaruhan, Kaszim aga gazdasága

Egy ideig egyiküknek sem volt mondanivalója. Szótlanul bámultak egymásra.

Sőt, nemcsak Szulejmán és Ibrahim, hanem a jelenlévők közül sem szólalt meg senki. A herceg emberei és a gazdaság munkásai is zavartan ücsörögtek a helyükön. Ferahsad úrnő nem tudta, hogy mit gondoljon, hogy mit mondjon. Arra rádöbbsent, hogy Ibrahim kifejezetten talpraesett társalgó. Hiszen még a hatalmas Szelim kán trónjának örököse, Szulejmán sah is fesztelenül tudott vele beszélgetni, olykorolykor hangosan felnevetne. S ha ez nem lett volna elég, a herceg valóban meghallgatta a rabszolga tanácsát.

Ferahsad egyszerre érzett elégedettséget és aggodalmat, de legfőképpen sértődöttséget. Nem volt tudomása arról, hogy Ibrahim ennyire átkozta a szerencsését, ami idehozta őt. Mégis mi baj volt vele? Ha a szerencséje nem ide húzta volna, akkor ki tudja, hogy most hol kínlódna, mérgelődött magában. Valóban így érez?

Végül Szulejmán törte meg a csendet.

– Pargali, áruld el. Mivel Justinianus a keresztneved, görög vagy?

Ibrahim nem hagyta a herceg mosolyát viszonzatlanul. – Erre sem tudok egyszerű válasszal szolgálni, urunk. Az édesanyám görög, az édesapám olasz. Az ő apja pedig horvát. Én sem tudom igazán, hogy mi vagyok. Ha azt mondanám, hogy „görög vagyok”, az édesapám rossz néven venné. Ha viszont ő azt nyilatkozná, hogy „a fiam olasz”, az édesanyám venné zokon. A nagyapám pedig mindkettőjüket elnyomva felnyögne ilyenkor, hogy „horvát, horvát”.

– Rendben – kuncogott a herceg. – Jól cselekedtek, akik elrabortak. Már azt sem kell kérdezned, hogy mi vagy. Oszmán lett belőled. Mi más kell még?

– Úgy van, urunk, úgy van. Oszmán lettem.

– És igazán jól megtanultad a nyelvünket is.

– Meg bizony. A nevem számánál már csak a nyelvek számatöbb, amiket beszélek. Értek görögül, olaszul, horvátul s szerbül. Hála a tanítóknak, akiket az úrnő aga bízott meg, perzsául is elkezdtem tanulni. Noha abban a tárgyban még igen kezdő vagyok.

– Remek, remek. Akkor társaloghatunk veled ezeken a nyelveken. Többé-kevésbé mi is ismerjük azokat, amiket felsoroltál. Azonfelül

tudunk még valamennyire grúzul, arabul és egy kicsit oroszul.

– Ennek felettébb örvendünk, hercegem.

– Miért?

Ibrahim arca hirtelen felderült. Majd szerbül felelt a kérdésre.

– Ettől kezdve olyan nyelven fejezem majd ki magam, melyet csak ön képes megérteni. Így legalább az ön szolgálatában lévők nem tudják megtárgyalni, hogy vajon helyénvaló volna-e kitépni a nyelvemet vagy inkább csapják le a fejemet.

Szulejmán Ferahsadhóhoz fordult.

– Ön módfelett szerencsés, hogy egy ilyen segítővel van megáldva.

Az úrnő aga csupán egy főhajtással válaszolt. – Ibrahimnak – suttogta habozva –, van ám még más tehetsége is. Igazából ezért hívtuk őt ön elé.

– Valóban? Mi volna az?

– Az isteni muzsika, mely idecsalogatta hercegünket, nemmásé, mint Ibrahimé.

A herceg hirtelen úgy tűnt, mintha felállni készülne. A mozdulatra felfigyelő testőrök, akik oly kényelmesen üldögéltek a párnákon, tüstént felpattantak. Csakhogy eközben Szulejmán meggondolta magát, s végül ülve maradt.

– Mit mondott? – S anélkül, hogy esélyt adott volna az úrnőnek, hogy megmagyarázza, a herceg a rabszolgához fordult. – Az isteni muzsika tőled származik, Ibrahim? – A csodálat még a kíváncsiságát is elnyomta. – Igaz ez?

Ibrahim értetlenkedő arcot vágott. – Arról nem tudunk nyilatkozni, hogy isteni vagy sem, de ha a zenénkre gondol, akkor igen, azt mi játszunk.

– Játszani? Mivel?

– Ezzel.

Szulejmán a hang irányába nézett. A kahja Halil aga állt ott meghajolva a hegedűvel és a vonóval, melyeket Ibrahim nyomott a kezébe, mielőtt a herceg elé lépett volna. – Jöjj ide, aga. Ide, elé.

A kahja anélkül döcögött Ibrahim mellé, hogy felegyenesedett volna, majd a földre rogyott.

– Rendben van, kelj fel, kelj már fel. Ez az, amin játszol, Pargali?

Halil aga nem akarta átadni a szót senki másnak. – Nem fogja elhinni az urunk, de Ibraaam, ezzel az démoni szerkezettel... – Te arcátlan!

A herceg hangja az érkezése óta most először csattant ilyen élesen.

– Hogy nevezheted az ilyen lelket vigasztaló, elbűvölő énekszó forrását démoni szerkezetnek? – Majd ismét Ibrahimhoz szólt. – Mi ez?

A férfi felmutatta a hangszeret a vékony nyakánál fogva.

– Ahonnan én jöttem, hegedűnek hívjuk.

– És az a másik?

– Az a vonó. Azzal szólaltatjuk meg a húrokat.

A herceg érdeklődését tisztán ki lehetett olvasni a szeméből.

– A hegedű és a vonója.

– Elég idomtalan doboz – jelentette ki az egyik mulla^{47} a szomszédos asztalnál. – Nehéz elhinni, hogy ez a fadarab képes azokat a dallamokat elővarázsolni magából, melyeknek urunkkal tanúi voltunk a minap.

Ibrahim meg sem próbálta leplezni a dühét.

– Ez az alattvalója pedig a főzenésze?

Szulejmán kuncogott. – Hüdaji cselebi az egyik lalánk^{48}, aki már gyermekkorunk óta a helyes útra és cselekedetre oktat bennünket. Sok mindent megtanultunk tőle. Nagy tiszteletnek örvend a szívünkben. Hatalmas a tudása. Ám Allahnak egy alattvalója sem tökéletes. Ha a lalánknak van hibája, hát ez az.

Mindent megkérdőjelez. Ha valaki azt mondaná, „a nap reggel felkel, s este nyugszik”, Hüdaji cselebi azt sem hagyná annyiban. „Úgy? Honnan tudod?” A lala mindig nyíltan beszél. Bizonyítékra, tanújelre van szüksége. Anélkül hajthatatlanul ezt ismételteti csupán, „Úgy? Honnan tudod? Van bizonyítékod?” Ha őt kérdezed, szerinte a gyanú a fejlődés kezdete. „Nincs fejlődés gyanú nélkül”, felelné.

Ibrahim víg arccal nézett a hercegre.

– Hála urunk tanítójának, újabb tanácsot kaptunk.

S lassan Hüdaji cselebi felé fordította a fejét. Az előbbi haragnak már nyoma sem volt benne. – Nem felejtjük el a tanácsát, lala cselebi. Bocsásson meg, amiért az imént tiszteletlenül viselkedtünk. Egy rabszolgának már csak ennyi esze van.

Hüdaji cselebi parányi mosollyal jelezte, hogy elfogadta a bocsánatkérést. Rabszolga, afelől nincs kétség, töprengett magában. A szemei azonban annyi értelemről árulkodnak, mint amennyi víz van az óceánban. Emellett felettébb művelt is. Nézd csak, mily kiválóan hártotta Szulejmán sah támadásait.

– Véleményem szerint – szólalt meg csendesen –, a kétség Allah adománya alattvalói számára. Ez az elme egyik fő hivatása. A tudás forrása. Kétség nélkül nem lehet tanulni. Semmit sem lehet elsajátítani. Még az életben maradás is a kétségen múlik.

A férfi félig csukott szeme megtalálta Ibrahimot.

– A gyanú kioltásának módja – folytatta –, a kétség kiküszöbölésében rejlik. Ehhez pedig bizonyíték, tanújel szükséges.

A lala ismét a herceghez fordult. – Tekintve, hogy ez a soknevű fiatal azt állítja, a hercegünk csodálatát elnyerő muzsika ebből a darab fából ered, a bizonyíték bemutatásának felelőssége órá esik. Hadd lássuk tehát, hogy milyen hangot ad ki magából ez a fadoboz.

– Igaza van – nevetett Szulejmán. – Lássuk a bizonyítékot.

Ibrahim a nyaka és a válla közé ékelte a hegedűt. Bal kezének ujjait a keskeny nyakra helyezte. Azt hitte, mindjárt megfullad az izgatottságtól. Ezidáig csupán magának húzta a vonót. S persze Ferahsad kedvéért. Most viszont egyszeriben a világ legtekintélyesebb embere fiának kellett játszania. Annyira erősen koncentrált, hogy észre sem vette az asztaloktól érkező nyugtalan morajt, amikor felállni készült. Már éppen a lá hangra ütött volna a vonójával, amikor Szulejmán herceg sietve felpattant, hogy közbeavatkozzon.

– Nem, nem!

Ez várható volt, dohogtak a tornácon lévők. Még nem késő jó modorra tanítani ezt a rabszolgát. Ez történik, ha felegyenesedsz, miközben a hatalmas kormányzó még ül. Majd ő helyre teszi ezt a pimasz csirkefogót.

Ibrahim megdermedt a hegedűjével az álla alatt, s a vonóval a kezében. Csupán akkor hallotta meg a zúgolódást. Mit tettem már megint, hogy magamra haragítottam ezeket az urakat, sütötte le a szemét riadtan. Szulejmán parancsoló arckifejezést öltött.

– Állj – mennydörögte. – Ezt nem lehet így.

Mindenki arra várt, miképpen fogja a kormányzó megleckéztetni a rabszolgát.

– Ha állítólag ez a faeszköz a forrása annak az isteni zenének, mely eltérített minket az utunkról, legalább a csörgést-zörgést hagyjuk abba. Az nem csak arra nézve udvariatlanság, aki játszik, hanem arra is, aki hallgatja.

Ibrahimnak leesett az álla. Miféle ember ez, álmétkodott. Ennyi éven át egyik helyről a másikra hánykolódott az oszmán kezekben, mégsem látott még soha egy oszmánt sem, aki ennyire mély benyomást tett volna rá, mint Szulejmán. Aki annyira agyafúrt és udvarias volt, mint ő. A mosolyában hálával vegyült hódolatot igyekezett kifejezni.

A herceg összecsapta a tenyerét.

– Azonnal takarítsátok ezt el. Hamar, hamar. Ne csak ácsorogjatok.

Cselédek és icsoglánok árasztották el a verandát. Még maga Ferahsad is csatlakozott hozzájuk, hogy minél hamarabb letakaríthassák az asztalokat. Egy párnát készítettek elő a herceg számára, közvetlenül a szökőkút medencéje előtt. Nem akarta többé hallani a tányérok és a tálak zaját, csupán egy sörbettel teli vékony nyakú kancsót és egy poharat kívánt a keze ügyébe.

– Még egy párnát tegyetek a medence elé. Amikor Ibrahimelkezdi húzni a vonót, egy neszt se halljak. Érthető? Nem állok jól magamért, ha nem így lesz.

Amint befejeződtek az előkészületek, Szulejmán felemelte a kezét, jelezve, hogy ettől kezdve teljes csend legyen, majd törökülésben elhelyezkedett a párnáján. Az arca elárulta, hogy milyen lázasan várja az előadást. Boldognak tűnt, békésnek és feltüzeltnek. Megpaskolta a nem sokkal előtte leterített párnát, s hívta Ibrahimot, hogy üljön le oda. Ő pedig ment, és rátérdelt. Kiegyenesítette a gerincét, hogy megfelelően elhelyezhesse a hegedűt a vállán,

miközben a hátával a medence peremének dőlt. A könnyű esti szellő frissítően hideg vízcseppeket kapott fel mögüle, s a nyakára hintette őket.

– Nézd, Pargali.

Szulejmán a sárga, szépséges porcelánedényként ragyogó teliholdra mutatott a sötétkékről feketére színeződő égbolton. – Gyerünk – suttogta. – Játssz nekünk egy olyan dalt, mely elrepít minket a holdhoz, a csillagokhoz.

Ibrahim már-már hozzáérintette a vonót a húrokhoz, amikor megtorpant. Így nem tudott játszani. Szó nélkül felugrott a helyéről. A medencét körülölelő tömeg felhördült. Csak most döbbsent rá, hogy nem illett talpra állni, míg a herceg ült. Bár már nem volt mit tenni. Egyszerűen nem volt képes térdelve hegedülni.

– Bocsásson meg – esdekelt. – Nem tudok ülve játszani.

Akkor Szulejmán valami olyasmit tett, amire senki sem számított. Kezével a földre támaszkodva feltápászkodott.

– Ebben az esetben mi sem maradhatunk ülve. – S erre az egész társaság felpattant.

A herceg Ibrahim mellé lépett. Kezét a medence nedves peremére támasztotta. Találkozott a tekintetük. Ibrahim látta a hamisítatlan izgatottságot és lelkesedést a herceg szemében. Szulejmán pedig hálát olvasott ki a szolgálából. Egymásra mosolyogtak. Őszinte, spontán, szokatlan, de egyben meleg, barátságos és jóindulatú mosoly is volt. Szulejmán felnézett a teliholdra.

– Gyerünk. Varázsolj el minket ezzel a fadobozzal.

Ibrahim két lépést tett hátrafelé, majd vele szemben megállt. A vonó a hegedű hasához emelkedett. Először úgy bolyongott a húrokon, akár egy váratlanul kitört vihar. Aztán, amint Ibrahim ujjai a ré, fisz, dó, szó, majd ismét a dó és lá hangokat szorították le, a vonó életerősen szaladt egyik húrról a másikra.

A tornác környékén a zenén kívül egy nesz sem hallatszott. A hegedű melódiája még azokat is csendre bírta, akiknek esetleg a herceg figyelmeztetése nem lett volna elegendő. A bogarak sem ciripeltek már. Az esti madarak szintén arra a vidám dalra hegyezték a fülüket, mely az alattuk elterülő szökőkút csörgedezését kísérte. Minden élőlény Ibrahimra figyelt.

A mi hangjegy sikolyként hasított a csöndbe. A vonó mintha segítségért kiáltozott volna. Kisvártatva Ibrahim a vonóval három gyorstempójú lá hangot csikart ki. Az ujjával fiszt szorított le. Ahogyan az elejétől a végéig húzta a szőrt a húrokon, majd a végétől az elejéig, a továbbra is fiszen nyugvó ujját megrezegtette. Az ének sikoltva zengett fel a hegedűből.

Egy pillanatra Szulejmán elszabadította a szemét a telihold vonzásának fogságából, s Ibrahimra összpontosított. Ezalatt a hegedű muzsikája egyre élénkebb hangulatot teremtett. Észrevette, hogy a szolga jobb lába együtt mozog a ritmussal. Ezt meglehetősen érdekesnek találta. S anélkül, hogy észrevette volna, ő maga is követni kezdte a tempót.

Amikor már azt hitték, hogy a derűs dallam örökké fog tartani, hosszú kóborlás után a vonó könnyörgésbe és jajgatásba fogott. A hegedű sírásának senki sem tudott ellenállni. Szulejmán észrevétlenül körbenézett. A dölyfös úriemberek, Kaszim aga gazdaságának munkásai, az úrnő aga, minden lélek megilletődve hallgatta a zenét. A szellő sem zizegett már a fák levelei közt. Ibrahim ráhajtotta arcát a hegedű testére, s behunyta a szemét, miközben az ujjai eszeveszett sebességgel száguldoztak a négy húron. Rajta kívül senki sem tudhatta, hogy képzeletének ajtaján akkor éppen egy gyermek toppant be, aki a falován ügetve igyekezett egyik győzelmes hadjáratról a másikra.

Az ég felé döfött a vonóval, mellyel az imént csapott le háromszor lendületesen. Az utolsó lá hang a levegőben csengett még egy darabig, majd fokozatosan elhalt. Sűrű csendet hagyott maga után. Kizárólag a víz csobogását lehetett hallani, ahogy a szökőkútból a medencébe folyt.

Ibrahim lassan kinyitotta a szemét. Sem a falovat, sem a fakardos kisfiút nem találta. Hová tűntek a sziklákat nyaldosó hullámok, a fehér ormú hegyekig érő zöld mezők? És a halászok jókedvű kiáltásai és hahotája? Csupán több tucatnyi turbános férfi bámulta őt elámulva. Szótlanul. Senki nem lélegzett, beszélt vagy mozdult.

Még Szulejmán sem!

Leeresztette a hegedűt és a vonót.

Továbbra sem volt egy árva nesz sem. Mintha egy varázsló mindannyiukat megdermesztette volna.

Nem tetszett neki!

Suhant át az agyán egy gondolat. Nem, tiltakozott azonnal. Gyönyörűen játszottam. Sőt, nagyon is gyönyörűen! Az összes érzelmemmel, szenvedélyemmel, szenvedésemmel és reményemmel.

De ha mégsem volt a kedvére?

Akkor mit tegyen most? Ibrahim készen állt, hogy tétovázás nélkül rípiyára tapossa a hangszerét, ha a kormányzó, befejezve a hold és a csillagok fürkészését, így szólna: „Valóban ennyi az a muzsika, mely olyannyira elbűvölt minket a minap?”

Hirtelen az emlékei több évvel ezelőttre repítették vissza. Arra a viharos éjszakára, amikor a kalózok elfogták őt Pargában. Az volt élete legnagyobb fordulópontja. S most egy ahhoz hasonló pillanat következett. Szulejmán vagy átírja a szerencséjét, vagy itt hagyja elrohadni a zenész rabszolgát, s egyedül halad tovább fényes sorsa ösvényén.

– Mi volt ez?

Istenem, végre! Végre egy hang, egy lélegzet!

Szulejmán herceg szemei nem eresztették el. A hold fénye, melyet percekig kémlelt, most a szemében világított.

– Ibrahim – suttogta –, mi volt ez, amit játszottál?

– Egy szerb talpalávaló, hercegem.

Talp alá? Én inkább a fejemen viselném koronaként, gondolta Szulejmán.

Mire a herceg visszatért a fellegek közül, az alattvalói is felébredtek, s halkán beszélgetni kezdtek. Ibrahim a szeme sarkából még azt is kiderítette, hogy bólogatásukból ítélve ínnyükre volt az előadás.

– A szerb muzsikád elragadott minket az úrnő aga medencéjemellől, s egészen a holdig lendített. Olykor búval béleltek, olykor gondtalanok voltunk. Máskor pedig úgy éreztük, mintha őrült vágóban szeltük volna át a síkságokat.

– Ha megfelelt önnek...

– Megfelelt-e? Miket nem mondasz, soknevű! Hát nem veszed észre?

Teljesen elkápráztattál bennünket! – S egyszeriben a nevelőjéhez, Hüdaji cselebihez fordult. – Mit szólsz a bizonyítékhoz, lala? Hallottad, miképpen árasztotta magából a fadarab ezt a mennyei zenét?

A cselebi mosolyogva biccentett. – Bár a fadarab helyett inkább az annak parancsoló ujjaké az érdem, hercegem.

– Pontosan, pontosan. Ahogy Ibrahim megsiratta a hegedűjét, Muhibi szintén ihletet kapott. Két sor jutott az eszünkbe.

– Muhibi?

– Ne hidd, hogy csak neked lehet egynél több neved. Muhibia mi költői álnevünk. Amikor verset írunk, Muhibiként tesszük alá a pecsétünket. Most lássuk, hogy te is elfogadod-e Muhibi tehetségét.

Szulejmán egy másodpercre elhallgatott. Tekintete a csillagok felé siklott. Néhány köhintéssel megköszörülte a torkát, és szavalni kezdett: İlerem tanbur-veş bagrum delindi ney gibi Bezm-i gamda mesken oldu kuş-e-i hicran bana.

– Óóóó – ámultak el Szulejmán emberei. Ibrahim azonbanegy szót sem értett belőle. A herceg rögtön felfigyelt a férfi üres tekintetére, s felkacagott. – Természetesen ez nem egy könnyen érthető vers.

– Bocsásson meg. Úgy tűnik, hogy mégsem sikerült még elsajátítanunk az ön nyelvét.

– Ez nem törökül van. Perzsául. Hadd fordítsam le neked. „İlerem tambur-veş”, tehát, „Nagydobként jajgatok”. „Bagrum delindi ney gibi”... „A mellkasom oly lyukacsos, mint egy nádfurulya”. „Bezm-i gamda” azt jelenti, hogy „A mélabú lakomáján”. „Mesken oldu kuş-e-i hicran bana” pedig azt, hogy „Az elválás fészke lett az én otthonom”. Mi a véleményed?

– A véleményem az, hogy hercegem költőisége a mi zenészvultunknál is ékeesebb.

– Még mit nem! – Rázta meg a kezét Szulejmán. Az állával azalattvalói felé bökött, akik továbbra is a herceg versét magasztalták. – Nem szeretnék, ha te is belekeverednél a szőlőfűrtbe.

– Elnézést kérek, most sem értettem igazán.

– Van egy közmondásunk – súgta a fülébe, egészen közelhajolva hozzá. – Aszerint, ha egy szőlőszem túl sokáig nézi a többi szőlőszemet, besötétedik... – majd egy röpké pillantást vetett a kísézőire. – Ennyi szőlő már elég nekünk.

Megkedveltünk téged, mert te nem tartozol a fürthöz, Pargali.

Aztán váratlanul elfordult. – Úrnő aga.

Ferahsad lélekszakadva rohant a herceg mellé.

– Rendkívül jól tettük, hogy meglátogattuk önt. A szemünk, afülünk, a lelkünk mind fellelkesült. Köszönettel tartozunk. Ámde mikor meghallja a kívánságunkat, bizonyára azt fogja gondolni: „Miféle köszönet ez?” Jóllehet, mi már csak ilyenek vagyunk. Nem fogjuk vissza a szavunkat, nem rejtjük el, amit érzünk, azon töprengve, hogy vajon mit fog rá felelni a másik.

– Hercegünk elégedettsége még a köszöneténél is fontosabbszámunkra. Az ön kívánsága parancs. Megteszünk minden tőlünk telhetőt, hogy teljesítsük azt.

Szulejmán bólogatva hallgatta a nőt. – Még akkor is, ha egy szerfelett nagy értéket vennénk el öntől, Ferahsad úrnő?

Az úrnő aga egy kissé megzavarodott. Szerfelett nagy értéket, ismételtette magában. Milyen értékem lehetne a gazdaságon kívül? Persze nem mutathatta ki a bizonytalanságát. A válasza ezalatt már el is hagyta a száját.

– Magától értetődően, urunk. Nekünk csupán az életünk van... És az a...

A herceg egy kézmozdulattal csendre intette a nőt. – Eladná nekünk Pargalit, úrnő aga?

Tizenkilencedik fejezet

Egy fogadónál, a főváros felé vezető úton

Az idő megállt. Hatidzse már annak sem volt tudatában, hogy ül-e vagy áll. Attól félt, hogy a végén szívrohamot kap éjfél előtt.

– A türelem rózsát terem, szultánám – súgta neki Dzsevahir, aznap ki tudja már hányadszor.

Ingerülten nézett a lányra. Próbálj meg te türelmes lenni az én helyemben, méltatlankodott. Kellett neked valaha a szerelmedre várnod, hogy tudnád, mit jelent ilyenkor a türelem? Légy türelmes, légy türelmes! Lehetetlen kérés.

A ki-be járkáló szolgálók miatt arra se kaptak esélyt, hogy egy percre egyedül lehessenek. Ezért aztán Dzsevahir nem tudta elárulni a tervét. Azonfelül, a pödört bajszú sem hagyta őket békén. A hadnagy, Hidir aga minden órában felcsoszogott hozzájuk a második emeletre, s bekopogott, miután beszélgetett az őrrrel.

– Insallah, a szultána jó egészségben s erőben van.

Mindketten a torkukban érezték a szívüket.

– Jó egészségben és erőben van, hála Allahnak. Az orvos cselebi varázslatos gyógyszere csodát tett.

De tőle aztán nem volt könnyű megszabadulni.

– Parancsol valamit a szultánám?

Dzsevahir jól tudta, hogy egy nyers nemmel sem lehet lerázni a férfit. A parancsnok ugyanis magától a szultánától akarta hallani, hogy minden rendben van.

– Jól vagyok, hadnagy, ne aggódj. Már sokkal jobban vagyok.

Ezt egy újabb kérdés követte.

– Holnap folytathatjuk az utunkat? Annak megfelelően azelőkészületek...

Már Hatidzse is kezdett kijönni a sodrából. – Allah könyörületes. Csakhogy kifürkészhetetlen is. Lehet tudni, hogy mikor veszi vissza a bizományát? Talán holnap még jobban érezzük magunkat. Talán rosszabbul. Nem tudom.

Aztán hallhatták a parancsnok mérgelődését, ahogy nagy zajt csapva elindult lefelé.

– Még hogy Allah könyörületes. És velünk mi lesz? Most márörökké itt maradunk?

Hatidzse rádöbbsent, hogy még soha senkire nem várt ennyire. Mire is várhattam volna, ismerte be. A férjemre, akivel egy ágyba kényszerítettek?

Ellenkezőleg, órá minden nap rettegve várt. Amint meghallotta a nyíló kapu hangját, az össze-vissza futkosó cselédeket, a szoba felé közeledő férfi lépteit, a szíve egyre szaporábban vert.

A mennykőbe! átkozódott. Nem akarok a múltban ragadni. Valahogy mégsem tudok kievickélni belőle...

Mintha a múltját béklyók láncolták volna Hatidzse bokájához. Még most is, amikor a szeretett férfi érkezéséről szeretett volna álmodozni, az agyát elködösítették a múlt fátylának rongyai.

– Megtartod a fogadalmad, ugye? – kérdezte, hogy elhessegesse a keserves emlékeket.

Dzsevahir kétségbeesett tekintete visszakérdezett. Mit csinál, úrnőm? Eközben a többi szolgálónak a szeme-szája elállt. Ki volt ez a főudvarhölgy, hogy meg kelljen fogadnia a szultán lányának bármit?

Hatidzse rájuk sem hederített. Most reményre volt szüksége, amibe belekapaszzkodhat, egy álmra, amit átölelhet.

– Ne merd azt mondani, hogy nem figyelmeztettelek. Ha nem tartod meg a fogadalmadat, Allahra esküszöm...

A szolgáló bólintott egyet anélkül, hogy egy pillanatra is abbahagyta volna a párnák felrázását.

– A szavamat adtam.

Aztán megint csend lett. A szolgálók suttogva cseverészttek, míg kilevegőztették a szultána öltözékét, kinyitották s becsukták a csomagjait. Ő viszont se nem hallott, se nem látott. A szeme az ajtóra szegeződött. Az ajtóra, mely nemsokára kinyílik majd, s a bozótposzátája fog a karjaiba repülni.

A testét még attól is vágy gyötörte, hogy elképzelte az ölelését. Akár a szikkadt föld. A szárazság perzselte a lelkét, a testét, az érzéseit. Amióta újra látta őt, szívének hangos lüktetése nyomán a mélyen bujdosó csírák nőni kezdtek. Mostanra már egészen közel értek a felszínhez, hogy az életadó vízzel egyé válhassanak.

Persze nem hagyhatjuk annyiban a dolgot. S Hatidzse arcán huncut mosoly jelent meg.

Mennyiben?

A bozótposzátám ölelésénél sokkal többet akarok.

Megőrültél?

Elfelejtetted? nevette el magát belül. Én Szelim szultán beteges lánya vagyok. Csak most jöttél rá, hogy megőrültem? Hát persze, hogy megőrültem. A szerelemtől. A vágytól. A szomjúságtól.

Parázként égető ajkaival akarta őt fogadni.

Ki tudja, hogyan égnek majd az ő ajkai, hogyan lobbantják lángra?

Még ha félénk és bátortalan is, készen állt arra, hogy a saját kezébe vegye az irányítást. Egyébként is, már rég kiismerte a férfiakat. Egykori férje mindenre megtanította. Bár ő érzéketlen volt, durva és közönséges, akibe egy cseppnyi jóindulat sem szorult, Hatidzse mégis leszűrte a dolgok rendjét. Most pedig a megtanult szerelmi játékokat végre azzal a férfival élhette át, akit szeretett.

Az arca szinte lángra kapott. A szája is kiszáradt.

– Vízet – motyogta. – Egy kis vizet.

Dzsevahir tüstént felugrott. – A saját dolgotokkal törődjétek – ripakodott rá a többi lányra. – Könyörgök, szultánám – suttogta, ahogyan átnyújtotta Hatidzsének a poharat. – Legyen nyugodt. Tegyük úgy, mintha egy átlagos nap volna. A hadnagy már így is gyanakszik.

– Akarom őt, Dzsevahir. Akarom.

– Tudom. És én el fogom őt hozni önhöz.

– Nem vagyok már gyerek – sziszegte Hatidzse. – Egy gyerekből talán bolondot csinálhatsz, de belőlem nem. Mégis hogyan képzelted el ezt az egészet? A katonák még egy hím madarat sem engednék a közelembe! Azt hiszed, hogy meglátogathatna anélkül, hogy megbetegednénk? Nem te mondtad, hogy kétszer nem süthetjük el ugyanazt a csselfogást? Csak akadályozni próbálsz.

Veszélyes volt fej-fej mellett sugdolózniuk. A szolgálók tanúi lehettek a szultána szerelmes pillantásainak, melyeket Fehim cselebivel váltott. Egy kis sütnivalóval bármelyikük kitalálhatta, hogy Fehim cselebi a beszélgetés témája. S ha ezek közül akár egynek is eljár a szája, például a kíváncsiskodó vendéglős kíváncsiskodó lányának, rajta keresztül hamarosan eljutna a hír egy-két katonához, aki utána koslat. A szóbeszéd elterjedne, míg végül a hadnagy is

értésülne róla. Akkor aztán egy csipetnyi remény sem marad. Ha a szultána valóban rosszul lesz, a pödört bajszerű akkor sem fogja többé beengedni hozzá az orvost.

Felemelte a poharat, s azzal mutatta be az ötletét. – Ha Hidir aga nem engedi közel a hím madarat... Akkor nőstény madár fog repülni – mondta lágyan.

Hatidzse elképedve tágra nyitotta a szemét. – Micsoda?

– Hát persze – felelt szándékosan oly hangerővel, hogy mindenki meghallhassa, milyen vidáman társalognak. – Amikor látták, hogy a hím madár nem megy be a ketrecbe, a nőstény madarat eresztették be – aztán suttyomban a füléhez hajolt.

– Legyen türelmes és várjon. El fog jönni. Az izgatottsága avégén még elárul minket. S akkor a terv füstbe megy.

Nem vette rossz néven az udvarhölgye kioktató hangnemét sem. Hiszen igaza volt. Nem volt más választása, mint türelmesen várni és megbízni benne. Nőstény madár, töprengett. Mit forgathat a fejében ez a lány?

Bármi is volt az, úgy legyen. Bármit megtett volna, hogy találkozhasanak.

Legjobb, ha most lepihenek, határozta el magát. Talán alvással elüthetett valamennyi időt. Vagy talán álmában kinyílik az ajtó, s az ő bozótposzátája fut be rajta...

Az ajtót feltépték. Egy óriás rontott be. Még az ajtót is elfelejtette becsukni. A mögüle rávetülő fény miatt a férjeként elfogadott férfi sziluettje a küszöbön olyan volt, mint egy mesebeli szörnyeteg.

A két évnyi szabadság, melyet az őt megfertőző elhálás éjszakája után kapott ajándékba, most véget ért. A férje visszatért, hogy befejezze a félbemaradt munkát.

Mozdulatlanul meredt a küszöbön álló óriásra. A fenevad aranyozott zsinórjai és katonai jelvényei irtózatossá pikkelként ragyogtak. Bár tudatában volt annak, hogy ez csupán rémálom, Hatidzse undorodva temette a párnába az arcát. Most először azonban nem kívánt felriadni ebből a rémálomból, melyet százszor vagy talán már ezerszer is átélt. Valami oknál fogva még egyszer utoljára végig akarta nézni az egészet, minden részletével együtt, mielőtt a bozótposzátája karjaiba vetné magát. Ez lesz az utolsó.

Ettől az estétől kezdve már csak a bozótposzáta dalára fog emlékezni. A jövőt pedig nem a férjeként elfogadott, pókkezű férfi tapogatásának és harapásainak emlékével, hanem a szeretett férfi édes, csiklandozó cirógatásával fogja megkezdeni. A semmiből támasztja fel az életét. Ezért abból már nem származhatott baj, ha még egyszer utoljára felidézte annak az éjszakának a rémálmát, mely helyrehozhatatlan sebeket ejtett a lelkén és a testén. Ezúttal azonban nem tervezett a sötétségbe zuhanni. Ragyogó dalt dúdolva ébred majd fel a rémálomból, hogy felkészülhessen az estére, arra a pillanatra, amikor bozótposzáta hazajön hozzá, amikor kitárja az ajtót, és a nevét kiáltva a karjaiba szalad.

Alámerült a rémálmom mélységeibe. Meglátta a kislányt. A szoba egyik sarkában összekuporodva sandított az ajtó felé, ahol a szörny álldogált.

– Mi az, kicsi madár, már nem is üdvözlöd a férjedet?

Amikor felidézte azt a ziháló hangot, meglepő módon egyáltalán nem borzadt el. Egyesével szabadult meg a láncaitól.

A kislány ajkai alig észlelhetően mozogtak. – Isten hozta, uram.

– Ennyi az egész? – A férfi elképesztő erejű röhögésébe beleremegett a szoba. Ám a kislány már nem félt. Holott Hatidzse emlékezett a csontig hatoló iszonyatra, amit akkor érzett.

– Gyere a fényre, hadd lássalak... A lány nem moccant.

– Gyere, gyere... Ne legyél oly makacs... Ó, pontosan úgy... Nem ott, itt.

A lány követte az utasításokat.

– Fordulj így, és hadd nézzem... Fordulj, fordulj.

A lány megfordult. Hallotta, ahogy a férfi lélegzése egyre nehezebbé válik.

– A különélésünk igazán jót tett neked, szultánám. Megnőttél, kivirágoztál, még elragadóbbá váltál. Egy kupa vízzé... Iszkender pedig ég a szomjtól, szépségem... És akkor ő most meg is issza azt a vizet.

Azon az éjszakán Hatidzsét halálra rémisztette az egyre közeledő férfi arcán megjelenő arckifejezés. Álmában most is ugyanazt az ábrázatot látta. Egy kéjvágytól eltorzult, förtelmes arc. Az üregükből szinte kiugrani készülő, véreres szemek... és az őt megragadó,

pókszerű kezek. Ez alkalommal viszont csak nevetni tudott ezen a jeleneten. Kisvártatva ugyanis örökké kitörölheti ezt a bestiát az emlékeiből, s helyébe a bozótposztátája kerül majd, aki oly nyúlánk volt, akár egy fűzfaág.

– Mi az, szépségem, tán félsz tőlem?

Valóban félt.

Főképp, amikor átkarolta a derekát. Ahogyan a férfi gyomorforgató bűzt árasztó szája belefúrta magát a nyakába, imádkozott, hogy az első éjszakához hasonlóan megint elájulhasson. A könyörgése azonban nem talált meghallgatásra.

Még most is fel tudta eleveníteni azt a torkából előtörő, lihegő kiáltást, amikor a pókkezek rávetették magukat a keblére. – Áááá... ááá...

– Még szép, hogy ááá – mosolygott alattomosan a vadállat. –Még szép, hogy élvezed, te kis hazudós... Téged is éget a vágy, nemde... Lángok égetik a testedet... Ne türelmetlenkedj. Várj csak, Iszkender mindjárt eloltja a tüzedet.

A férfi letépte róla a ruháját. – Az egyezségnek vége – nyöszörgött, mialatt bemocskolta a nyakát, a fülét, a mellét. – Ezúttal... még ha itt helyben belepusztulsz is, akkor sincs menekvés. Iszkender el nem enged, amíg el nem veszi, ami neki jár.

Az ellenállása teljesen haszontalannak bizonyult, sőt, csak azt érte el vele, hogy a férfi még hevesebben az ágyhoz nyomta. – Mondd csak, akkoriban még gyermek menyasszonynak hívtak. És most? És most?

Azon az estén, amikor elfogadott férje ezt kérdezte, még be sem töltötte a tizenkettőt.

– Nincs megállás, Hatidzse... Meg se próbálj menekülni... Gyerünk, te lány... Még ha a te kedves kormányzó édesapád jönne, ő sem tudna már kiszakítani téged a kezem közül. Az egyezségnek vége. Most pedig elveszem, ami jogosan az enyém.

S valóban nem volt kiút. A férfi úgy omlott rá, akár egy hegy. Kis híján összezúzta a szörnyeteg súlya. A pókkezek durván szétfeszítették a lábát.

– Apám – jajveszékelt a kislány. – Anyám... Ments meg...Ők sem hallották Hatidzse kiáltozását.

Iszkender győzedelmesen zihált a fülébe. – Aaaaah!

Eközben a lány átkozott kínok között vonaglott. – Te jó ég!

– Még szép, hogy te jó ég – préselte magát még jobban alányra. – Még szép, hogy te jó ég... Ez Iszkender, szultánám... Nem érzed még a zamatát? Mondd, hogy igen. Miért nem mondod még, szépségem... Még nem? Itt van akkor még egyszer... Gyerünk... Gyerünk...

A fájdalom fokozatosan elkábította a kislányt. A szeme elhomályosult. Aztán hirtelen a férfi egy ágyúdörgéssel felérő nyögéssel összerogyott felette, s mozdulatlan maradt.

Hatidzse felidézte, mily boldog volt egy pillanatig. Hiszen azt hitte, hogy a pókkezü végre meghalt. Elsírta magát. Nem is tudta, hogy miért. Azért, mert a férjének fogadott férfi halott volt? Vagy mert elvették tőle a szeplőtlen gyermekkorát?

A férfi persze élt és virult. Miután egy jó darabig így feküdt rajta, egyszerre felkelt halottaiból. – Elájultál, igaz? – vigyorgott rá. – Ezúttal az élvezettől ajultál ám el.

Hatidzse azóta bánta, hogy akkor nem köpött az arcába: „Inkább az undortól”.

– Gyerünk! – S ismételten maga alá gyűrte a lányt. – A félelemtől úgy fekszel alattam, akár egy darab kő, bár legyen... Ez Iszkender, meglepne, ha nem rettegnél... Még azok a tüzes lányok sem bírták ki reszketés nélkül, akkor te sem lehetsz különb.

A férfi olyan erővel vihogott, hogy még a púpja is fel-alá mozgott tőle.

– Majd megszokod. Egy alkalom egyébként sem elég. A végén majd te fogsz nekem könyörögni, hogy adjak többet. Ne aggódj... Van még, mit adjon Iszkender... Itt is van, ebből sosem elég.

A tortúra kezdődött előlről.

Hatidzse ismét átélhette azt a vérfagyasztó pillanatot. A feje rázkódott a rajta taposó fenevad csapásai alatt. A kislány a mennyezetre szegezte a tekintetét, s egyre csak zokogott...

Amikor a kora reggel érkező cselédek kacarásztak és sugdolóztak, miközben begyűjtötték az ágyneműt, leírhatatlan szégyent érzett.

– Hagyjátok, tűnés, takarodjatok! Hagyjatok magamra!

– Nem lehet – kacagtak tovább a szolgák. A hónuk alá dugták az ágyneműt. – Mennünk kell, hogy bemutassuk a bizonyítékot.

Minek a bizonyítékát? Hogy megfojtották a gyermekkorát?

Kit tesz majd boldoggá lelkének kiontott vére? Az édesapját, az édesanyját?

Vagy pusztán a púpos szörnyeteg diadalának tanújaként volt rá szükség, melyet egy tizenegy éves gyermekkel szemben aratott?

Ez volt a rémálom utolsó képe.

A kislány az ágyra dobta magát, s kisírta a szemét.

Egyszeriben egy új jelenet következett, amit addig a napig még nem látott. A mostani önmaga lépett be az álmába, az arannyal díszített, sötét selyem hálóingében. Egyenesen a remegve pityergő, gyermekkori önmaga mellé ment.

Megsimogatta a kislány haját. – Most már ne sírj, egyetlenem – suttogta. – Vége van... Ő már nem létezik... De te igen... Nézd, te még itt vagy... Te és én... Látod... Gyere hát, töröld meg azokat a bájos szemeidet.

A gyermek könnyeit a kezével törölte le az arcáról. – Már nincs miért szomorkodni. Most csak te vagy, és még... És még a bozótposztád... Szeretni fogod őt... Imádni fogod őt.

– Szultánám?

Ez Dzsevahir hangja volt. Hatidzse már félálomban volt. – Mi az? – ocsúdott fel. – Eljött?

– Nem – mosolyodott el a lány gyengéden. – Az idő jött el, hogy cselekedjünk.

Korábban minden alkalommal újabb sötétség nyelte magába, mielőtt felriadhatott volna a rémálomból. Ez alkalommal viszont rögtön kinyithatta a szemét. Nyoma sem volt a viharoknak, ami ilyenkor magával ragadta őt.

Körbepillantott. Egyedül voltak. – A lányok?

– Ne aggódjon miattuk. Nem fogják elhagyni a szobájukat, amíg én vissza nem jövök.

– Az őr?

– Két váltásnyi időnk lesz. Mindkettőről gondoskodtam már.

– Na, és a pödört bajszú? Mi lesz, ha Hidir hadnagy állít beellenőrzésre?

Előrehajolva Dzsevahir csintalanul elkacagta magát. – Nem hiszem, hogy a hadnagy egykönnyen ki tudná szabadítani magát Serife kezének szorításából, szultánám.

– Dzsevahir!

A lány válaszul ismét felkacagott úrnője tettetett haragjára. Serife egyike volt a szultán szolgálatában álló fekete bőrű cselédlányoknak. Sem a tilalmakra, sem a hagyományokra nem hallgatott. Vétkekről papolni neki falra hányt borsó volt. A lányok intése ellenére sem tudott megálljt parancsolni magának: „Ne tedd, ne tedd, egy nap rajtakapnak. Allah őrizz, akkor megköveznek!”

– Mit tehetnék, kedveseim? – mentegetőzött mindig. – Nem Allah adta ezt a testet is, és ezt itt? – S kuncogva a dereka alá mutatott. – Mit tehetnék? Ha én meg is akarnék állni, ez nem hagyná. Amellett, ha valóban bűn volna, miért bízta volna ránk Allah; megmondanátok?

A lányok erre mind elvörösödtek, de végül egy szót se tudtak kinyögni. Nyilvánvaló volt, hogy titokban igazat adtak neki. Legfőképpen Dzsevahir. Az egyetlen különbség közöttük az volt, hogy Serife több kurázsival volt megáldva, ennyi az egész.

– Ha ennek az útnak a végén megkövezés vár ránk, akkorlegyünk megkövezve, ó, lányok. Mindaddig, amíg ennek a dolognak végre igazságot nem szolgáltatnak.

És Serife azon az estén a hadnagy karjai közt igyekezett elégtételt nyerni.

Kezében az összekészített batyujával, Dzsevahir az ajtó felé indult.

– Ne feledje – szólta még utoljára a szultánának. – Előszörkétszer fog kopogni. Aztán vár, majd még egyszer kopog.

Hogyan felejthetné el?

Két hosszú és egy rövid kopogás után Hatidzse kinyitja majd az ajtót, amin a bozótposztátája fog belépni. Azt mondja, rózsám, és leszáll az ágaira!

Huszedik fejezet Szaruhan, Kaszim aga gazdasága Ferahsad sóbálvánnyá változott.

Ibrahimnak leesett az álla.

A herceg pedig még mindig a válaszra várt.

– Eladná nekünk Pargalit, úrnő aga?

Eladnám-e? hüledezett Ferahsad. Hogy eladnám-e őt? Nem mintha azt felelhette volna a szultán fiának: „Hát eladná valaki a lelkét, az életét?”

Miután Ibrahim lerázta magáról a meglepetés okozta sokkot, a szeme sarkából először Ferahsadra pillantott. A nő arca még a mézskőnél is fehérebb volt. A mellkasa úgy préselte ki, majd szívta magába a levegőt, akár a kovácsfújtató. Ezt követően Szulejmánra siklott a tekintete. A herceg a párnán fészkelődött, látszott, hogy egy kissé zavarja a válasz késlekedése. Végigmérte Szulejmán embereit. Mindannyian riválist láttak benne. Noha azonnal megértették, hogy ez a zenész fiú nem volt több egy makacs kölyöknél. Kétség nem fért hozzá, hogy amint a herceg ráun a szócsatáikra és a fiú muzsikájára, egykettőre kiesik a kegyei közül. Hiszen elképzelhetetlen volt, hogy Szulejmán sah, akit kizárólag a kardforgatás, az íjászkodás és a vadászat érdekelt, éjjel-nappal a zenébe feledkezzen.

– Mi az, miért nem szólal meg, úrnő aga? Azt kérdeztük, hogy eladná-e nekünk Pargalit. Természetesen csak akkor, ha ő is így akarja... – Szulejmán ezzel felé fordult.

– Miért hallgatsz te is, Pargali? Szeretnéd, hogy megvegyelek?

Ibrahim érezte, ahogy a lelke sebei ismét vérezni kezdenek.

Megvenni... Eladni... Elfelejthetetlen szavak visszhangoztak a fejében.

„Ez a görög ebadta jó pénzt hoz majd.”

„Akkor adjuk el gyorsan.”

„Mit értesz te a rabszolga-kereskedéshez, te tébolyult? Mi a rossebért adnánk el azon nyomban? Azt fogod mondani, hogy addig nem adom el, amíg nem jön valaki, aki sokat ígér érte, így az ára is felmegy.”

Hátborzongató kacaj visszhangzott az emlékei közt: „He, he, he.” „Ide süss. Egy szemrevaló, fehér fiúcska. Néhány év múlva már

magától ül majd az ember ölébe. Akik az ilyesmit szeretik, annyi aranyat adnak majd ezért a fattyúért, amennyi a súlya.”

Eladni... Elárverezni... Annyi aranyért, amennyit nyom...

Újabb hangok törtek utat maguknak az elméjében. Ismét ostor csattant a hátán, annak a férfinak a kezétől, aki maga volt a Sátán.

– Vagy férfivá válsz, vagy eladlak... Nehogy azt mondd, hogynem figyelmeztettelek. Mi mást akarsz még, az áldóját... Napi háromszor tömnek teli étellel. Mit kérek tehát cserébe?

Ibrahim nem felelt.

– Mondd csak! Mit akarok én cserébe?

Ibrahim most sem szándékozott megszólalni. Jól tudta, milyen büntetés várná, ha válaszolna a gazdája kérdésére, ezért összeszorított fogakkal tűrte a verést.

– Engedelmisséget! – üvöltötte a férfi. – Engedelmisséget! Azt teszed, amit parancsolok neked. Ha azt mondom, le lesz vágva, akkor le lesz vágva.

A nyavalyás ostor csattogása ütötte meg a fülét. Az ajkait már véresre harapdálta, nehogy elsikoltsa magát a fájdalomtól.

– Eladlak! Mivel nem hallgatsz rám, mivel lázadozol! Engemmár nem érdekel. Odaadlak egy kereskedőnek, aztán tégy, amit akarsz. Eladlak ám!

Az ajtó résén át kémlelte a Sátánt. Egy nővel tárgyalt. A nő háttal állt neki, ezért nem láthatta az arcát. – Eladja? – kérdezte a gazdáját.

– Én felettébb tiszteltem Kaszim agát, ezért magának elárulom az igazat. Ez a fiú nem hallgat a jó szóra. A saját kedvére cselekszik. Egy teljes hónapig ellenállt, mire végre körülmetélhettük. Végül saját magának kellett lefognom. Mondtam neki, most nyughass egy percig. Kész is van. Ilyen körülményes kölyök. Önt viszont az örületbe kergetné, úrnő aga. Azonkívül, nincs is önnél olyan férfi, aki gatyába rázhatná.

Ráadásul, nem kevés pénzébe kerülne.

– Kíváncsian hallgatom.

A Sátán odasúgta neki az árat, amit Ibrahim nem hallott. A nő egy csörgő erszényt dobott a férfinak. – Meg is van, megvettem.

A Sátán pedig nevetve dobálta a zacskót egyik kezéből a másikba.

– Eladtam. Remélem, hogy jó hasznát veszi. Csak ne feledje, amit mondtam.

Amikor a nő az ajtó felé fordult, Ibrahim végre megszemlélhette az arcát. Mosolygós, gyönyörű nő volt.

– Ne aggódjon. Majd én férfit faragok belőle.

És ő úgy is tett, gondolt vissza. Úgy is tett. Egy másodpercig érezte a teste melegét, a bőrén bóklászó tüzes ajkait, a cirógató és markolászó apró kezét, hallotta a nyögését, „Ibrahim, Ibrahim”, majd látta örült vonaglását. Valóban férfit faragott belőlem, vallotta be.

– Szóval, mit szólsz? Nem te vagy az, aki egy perce mégszavakkal csatázott velünk? Mondd meg hát, Pargali. Szeretnéd, hogy megvegyünk téged az úrnődtől?

Ibrahim tisztában volt azzal, hogy Ferahsad feltűnés nélkül figyelte őt, miközben reszketve várt a válaszára. Allahom, hadd mondja ki ő. Kérlek, hadd mondja ő, én nem tudom. Bizonyára így fohászkozhatott.

Felemelte a fejét. Somolyogva, de mégis határozottan nézett Szulejmánra. – Miért? – A hangja csupa érzelem volt. – Miért akarsz megvenni engem, hercegem? Mihez fogsz velem kezdeni?

A herceg alárendeltjei dühösen hóbörögtek.

– Nézd ezt az arcátlant!

– Ki vagy te, hogy csak így letegezed az urunkat?

– Kitől tanulta a jó modort?

– Az ilyeneknek csak ostor jár.

– Vegyük el tőle azt az démoni szerkezetet, és törjük szét afején!

– A hercegem majd megtanítja kesztyűbe dudálni.

Szulejmán egy ingerült kézmozdulattal lecsitította őket.

Ibrahimra nézett.

– Muzsikusnak teszel meg engem?

A herceg kacagott. – Ha ezekre hallgatok, akkor megvesszőztetném a talpadat, ahogy elvittelek a palotába. Ők addig ütnének a bottal, amíg meg nem tanulod, hogyan kell egy herceggel beszélni, mi több, Szelim sah fiával és örökösével, akitől retteg a világ...

Felőlem, morgolódott magában Ibrahim. Tégy úgy. Mást nem is tudtok. Csak elrabolni, megcsonkítani, kiherélni, gyilkolni...

– Csakhogy mi nem fogunk rájuk hallgatni. Először is, áruldel, hogy velem jönnél-e vagy sem. Áruld el, hogy elmagyarázhassam, miért szeretnék megvásárolni téged, miután elértünk Szaruhanba...

– Muzsikusnak teszel meg engem?

A hercegnek tátva maradt a szája. – Miért is ne? Vannak muzsikusaink. Egy kis időre elhallgatott, és mélyen Ibrahim szemébe nézett.

– Vagy netalán megbántottunk, amiért arra kértünk, hogyzenélj nekünk? – Az embereihez fordult. – A művészek már csak ilyenek – tréfálkozott. – A szívük, mint a kristályüveg. Egy pillantástól, egy szótól máris darabokra hullanak.

– Nem, nem lettünk megbántva... Csupán...

Szulejmán félbeszakította. – Figyelj, ez a javaslatom: mostantól nem értünk muzsikálsz, hanem saját magadért. Amikor csak akarod. Nem kényszerítünk majd, hogy gyerünk, Pargali, fogd azt a hangszeret, és játssz valamit... Amikor zenélni támad kedved, mi kinyitjuk a lelkünket, és messziről hallgatunk... Akárcsak most.

Ibrahim ekkor különös elégedettséget érzett. Ez lehet a győzelem íze. Szembeszegült, a hatalmas herceg pedig meghátrált. Diadalt aratott a jövőbeli szultán ellen. Sándor legelső diadala.

Elég legyen, róttá meg az elméje. Ne váraoztasd meg sokáig. Ne hidd, hogy a herceg veszített. Ezt az elégedettséget is csupán az ő jóvoltából érzed.

Felemelve a fejét Szulejmán szemébe meredt.

– Eljössz velem?

Teljesen tudatában volt, hogy a válasza megváltoztatja az egész életét. Az úrnő aga mellett mindig rabszolga marad. A szőlők, napraforgók és kukoricák ura... Ha ezzel a nagyturbános ifjúval tart... Nem tudhatta, hogy mi lesz a sorsa, de abban biztos volt, hogy ennél rosszabb már nem lehet.

– Megyek.

Ekkor váratlan dolog történt. Egy egér cincogására emlékeztető sikolyra lettek figyelmesek, ami valahonnan Halil aga mellől érkezett.

A fejek mind egyszerre fordultak abba az irányba.

Münire volt a sikoly forrása. A keze már a száján is volt, de sajnós elkésett. Ha nem lett volna fekete a bőre, bizonyára mindenki látta volna, ahogy az összes vér az arcába tódul. A lány tágra nyitotta a szemét.

– Mi volt ez? – kérdezte Szulejmán Münirét. – Milyen jelentést tulajdonítsunk ennek a sikolynak?

Ibrahim sem értette. Halil aga kövé dermedt rémületében.
Ferahsad szintén.

Feketeszeder hirtelen felugrott. Félrelökve az útjában állókat, sietve elmenekült.

Szulejmán herceg tekintetét ismét Ibrahimra fordította.

– Nekem úgy tűnik... – mondta játékosan mosolyogva. – Hogy egy összetört szívet hagysz majd magad mögött, Pargali.

A legtöbben felnevettek.

Csupán az úrnő aga nem. És Ibrahim. Erre egyáltalán nem számított. Honnan tudhatta volna... Rendben, egy ideje észrevette a szeméből sugárzó érdeklődést, de azt mindig annak tudta be, hogy a lány sejtí a kapcsolatukat Ferahsaddal... Ez a sikoly viszont közel sem erről árulkodott. Ez inkább szívből jövő kiáltás volt.

Halil aga is meghökkent. S még éles szeműnek nevezed magad, Halil, korholta magát. Hogyan kerülhette el a figyelmedet, hogy a sötét lány belehabarodott a bolond fiúba? Ó, az én Feketeszedrem, ó, az én sötét szultánijém^{49}...

– Nos, tegyük pontot ennek az ügynek a végére – tért visszaa tárgyra a herceg. – Az óra már későre jár. Hosszú út áll előttünk. A szó az öné, Ferahsad úrnő. Bármit is mond, az történik. Bár ön is hallotta. Pargali beleegyezett, hogy velünk jöjjön. Hajlandó volna eladni?

– Miféle szavak ezek, hercegem? – Közben a földet bámulta. Attól tartott, ha felemelné a fejét, mindenki meglátná a tekintetében a szívében tomboló hurrikánt. – Ibrahim nem eladó.

Szulejmán szeme egy pillanatig mérgesen szikrázott, aztán lecsillapodott.

Ibrahimot mintha meglőtték volna. Nem tudta eldönteni, hogy örüljön-e vagy szomorkodjék. Ó, úrnő agám, siránkozott. Nem vagyok eladó. Nem.

– Egyszer sem gondoltam rá, hogy eladjam – folytatta Ferahsad. A nő minden egyes szóval újabb darabot tépett ki Ibrahim szívéből.

– Ugyanakkor... – nagy nehezen tudta csak kiejteni a szavakat. – Átgondoltuk herceg urunk kívánságát és parancsát.

Ibrahim mégsem eladó.

A medence körüli levegő egyszeriben szinte fagyossá vált.

Ferahsad minden erőfeszítését latba vetette, hogy elkerülje a hangja remegését.

– Ibrahim Kaszim aga gazdaságának ajándéka hercegünknek.

A jég megtört, s a megfagyott levegő is felolvadt. Az elégedett suttogások közepette Szulejmán durcás arca széles vigyorra húzódott.

– Ha elfogadja... – motyogta Ferahsad –, az ajándékunkat... megtisztelne bennünket... hercegem.

Szulejmán felpattant. – Elfogadjuk, Ferahsad úrnő – vágta rá jókedvűen.

– Azt mondták nekünk, hogy az úrnő aga bőkezű, s a férfiaknál is vakmerőbb. Úgy látom, még ezzel sem mondtak eleget. Vakmerő férfinak lenni könnyű, a vitézség már annál nehezebb falat. Hozzá kellett volna tenniük, hogy az ön vitézsége példátlan. Hogy ön nagylelkű és hősies is...

Ezzel az embereihez szólt. – Nekünk most már mennünk kell... Az úton a helyünk.

Mindenki, aki előtt elhaladt, fejet hajtva tisztelgett a hercegnek. – Ön nem – mosolygott hálásan az úrnő agára. – Önhöz nem illik a főhajtás.

Majd mélyen a nő szemébe nézve tovább lépdelt. Tudja, gondolta a nő, talán már ezredszerre aznap. Tudja, hogy kivájja a szívemet. Tudja, hogy elveszi az életemet.

A herceg egy ugrással a lován termett. Ismét Ferahsadra pillantott.

– Egy kérésünk van önhöz, úrnő aga. Pargali egyelőre önre van bízva. Bánjon vele jól a következő három napban. Kétségtelenül van még elintéznivalója a gazdaságban. Hadd fejezze be. A negyedik napon érte jönnek, és magukkal viszik... – S amikor már éppen megsarkantyúzta volna a lovát, lehajolt és a fülébe súgta.

– És azt a cselédlányt is, aki felugrott és távozott a színünkelől, az engedélyünk nélkül.

Ezzel Szulejmán ellovagolt.

Ibrahim várt rá aznap este. Ő nem jött.

Hajnalba zörej csapta meg a fülét. Jön, ült fel reménykedve az ágyában. Itt van, aki eloldozta a láncaimat.

Csak hogy nem ő volt az.

– Ibrahiim...

A hang az ablak mögül érkezett. Felkelt, és kinyitotta a redőnyt.

Két hatalmas, fekete szem világított a szürkületben.

– Münire! Mit keresel itt?

– Igaz, amit Halil aga mondott?

– Nem tudom, hogy mit mondott.

– Ő... Úgy értem... az urunk... a herceg... azt kérte, hogy én is veled menjek?

A lány már-már elájult az izgalomtól. Ha azt válaszolja, „igen”, akkor az örömtől. Ha azt, „a kahja félreértette”, akkor a bánattól. A férfi azonban biccentett egyet. – Úgy van.

Feketeszeder örömeiben tapsolni kezdett. Annak ellenére, hogy boldogságában legszívesebben elkiáltotta volna magát, nem kell elválnunk, nem kell elválnunk, végül nem szólt. Csak ugrott egyet a levegőben. Aztán megfordult és elfutott.

– Münire – szólt utána suttogva. – Figyelj, Münire...

A lány azonban meg sem hallotta... Ezen túl másra amúgy sem volt most kíváncsi.

Annyi bőven elegendő volt neki, hogy vele mehetett.

Ferahsadot egész nap nem látta senki. Ibrahim ezerszer több munkát végzett el, mint amennyit egy átlagos napon szokott. Sürgött-forgott, ide-oda robogott szakadatlanul. Amint a horizont vörösre színeződött, lement a medencéhez. Az úrnő aga ablakát fürkészte. Az viszont csukva volt.

Még asztalt sem terítettett magának.

Münire helyett egy másik lánnyal végeztette a közvetlen szolgálatát.

Éjjel majd biztosan eljön, bizakodott. Bárcsak eljönne. A karjaiba akarta őt venni, hogy megőrizze a vágy, hogy minden erejét és elevenségét beleadva megköszönhesse neki a nagylelkűségét.

De a második este sem jelentkezett.

Aztán eljött a harmadik nap.

Holnap van az indulás napja. Ma este feltétlenül jönnie kell.

Mégis hiába várt. Nem jött.

Napfelkeltekor már nem bírta tovább. Felkelt, míg a többiek még mélyen aludtak, s lesétált a medencéhez. Az ablak most sem volt nyitva. Felvett egy kisméretű kavicsot a földről, és a redőnynek dobta. Semmi sem történt.

Elhajított még egy kavicsot.

Aztán egy harmadikat.

A redőnyök csak nem nyíltak.

Megharagudhatott rá.

– Ferahsad – hívogatta suttogva. – Én vagyok az... Soha nem foglak elfelejteni... Úrnő agám, nem foglak elfelejteni...

Megfordult. Visszaindult az istálló irányába. Nem láthatta, hogy egész idő alatt egy női alak figyelte a redőny résein keresztül.

A nő zokogott. – Viszlát – zokogott Ferahsad... – Én sem foglak téged elfelejteni... Sok szerencsét...

A herceg emberei délután érkeztek. Több zsáknyi ajándékkal, egy fekete bőrű lánnyal, s egy borzasztóan nagydarab férfival.

Az úrnő aga még Szulejmán herceg küldeményét átvenni sem jelent meg.

– Az úrnő nem érzi jól magát – magyarázkodott Halil aga. – Hálásak vagyunk az urunknak. Ő aztán elkényezteteti az alattvalóit. Mi szükség volt minderre, kérdezi az úrnő.

A szakaszvezető tizedes így felelt. – Az urunk két munkást küldött azért a kettőért, akiket magunkkal viszünk, hogy ne boruljon fel Kaszim aga gazdaságának rendje.

Halil aga magában nevetett. Az már rég felborult, derék katona.

Már rég. Egy bolond fiú miatt már sem rend, sem béke nincs itt.

– Te vagy az, akit Pargalinak hívnak? – kérdezte a tizedes ahegedűvel és a vonóval a kezében ácsorgó Ibrahimtól.

– Igen, én.

– Tedd a cókmókot a hátsó kocsiba.

– A cókmókot? Ez az én cókmókom – majd felemelte ahegedűjét.

A férfi megvonta a vállát. – Lovagolsz?

Egyáltalán nem törődött most a katona lealacsonyító hangnemével. Minél hosszabbra nyúlt a búcsú, annál

bánatosabbnak képzelte a redőny mögött sírdogáló Ferahsadot. Minél hamarabb menni akart. – Lovagolok hát.

– Remek. Pattanj fel arra a pöttyösre. Vigyázz. Elég konokállat. Ha nem jársz a kedvében, menten lehajít a hátáról.

Ibrahim a szürke alapon fekete pöttyös lóhoz ment. Megsimogatta a nyakát. Megpaskolta a hasát. Az állat pedig lassan felé fordította a fejét, és fel-le rázta.

– Bolond fiú?

Ibrahim hátranézett. Halil aga állt mögötte könnyes szemekkel.

– Menj békével. Tégy minket büszkévé. Mutasd meg a palotabelieknek, mily eszes, erős, derék az úrnő aga bolond fiúja.

Ibrahim biccentett. – Megfogom.

– Még ha néha rád is kiabáltam...

Látszott rajta, hogy csak nagy nehezen tudja összeszedni a szavait.

– Add az áldásod, bolond fiú.

– Adom. Sok mindent megtanultam tőled. Te is add hát atíédet.

– Én is adom ám, Ibraaam. Még mennyire, hogy adom.

Összeölelkeztek. Magukba szívták egymás illatát. – Ne feledkezz meg rólunk – súgta a kahja a fülébe. – Ne töröld ki az úrnő agát a szívedből.

– Úgy vigyázz rá, mint a szemed fényére – szólt hozzá azölelés végeztével, s a csukott redőnyre pillantott.

– Te meg őrá.

Halil aga erre a csomagjával várakozó Münirére bökött.

Még egyszer átölelték egymást.

– No! – kiáltott rá a tizedes. – Fogjátok rövidre. Gyerünk,zenészfíú. Ugorj fel a lovadra.

Ibrahim ismét megcirógatta a ló nyakát, aztán a nyeregbe mászott. A foltos felágaskodott, és nyerített egy nagyot. Mellső lábaival a levegőben kapált. A katonák már várták, hogy a zenész mindjárt a földre bukik, Ibrahim azonban gyakorlott mozdulatokkal egykettőre lecsillapította az állatot. A ló nemsokára négy lábon járta körbe a medencét. Ibrahim megrántotta a gyeplőt, s ezúttal a mén az ő parancsára ágaskodott két lábra. A patái a zárt redőnyű ablak felé kapáltak a levegőben.

Ne felejts el engem, úrnő aga, búcsúzkodott Ibrahim. Szavamat adom, hogy én mindig emlékezni fogok!

Ügetve érte utol a szakaszvezetőt.

– Gyerünk – szólta hozzá. – Készen állok. Induljunk. Ne várassuk meg a hercegünket.

Huszonegyedik fejezet

Egy fogadóban, a főváros felé vezető úton

Az égvilágon semmi sem történt. Az érzékeid becsaptak, Behnam, bosszankodott miközben a búvóhelyéről fürkészte a lovas kocsit. Semmi.

Órák teltek el, mióta helyzetet változtatott. Most egészen közelről kémlelhette a járművet. Egyúttal a vendéglő főbejáratára is tökéletesen rálátott. Teljes volt a nyugalom. Mire örváltásra került sor, már szürkülni kezdett az ég. A pödört bajszerű hadnagynak nyoma sem volt.

Ekkor váratlanul kinyílt a vendégház ajtaja, s egy vékony, magas nő lépett ki rajta, aki egy darabig a verandára vetülő árnyékban téblábolt.

Behnam természetesen úgy ugrott fel, mintha egy szöggel teli hordóba dobták volna. Nahát, ez lenne a célpont? Minden figyelmét a fel-le járkáló nőre szegezte. Innen képtelenség lett volna bármivel is próbálkoznia. Mi több, arról sem tudott egyelőre megbizonyosodni, hogy valóban ő-e a kiszemelt áldozat.

Ez nem ő, tiltakozott az elméje. Ha a szultán lánya volna, az örök már rég tisztelettudóan hajlongának előtte. Az egyik szolgáló lehetett csupán. Az örök szinte rá sem hederítettek.

Egy-két szónál többet nem is fecséretek rá, amikor megjelent a tornácon. Bizonyára azt tudakolták meg tőle, hogy hová mehet, és hasonlók.

Azt követően még egy lány érkezett a küszöbhez. Behnam idegeinek egy percnyi pihenő sem jutott. Most tényleg ő az? A lány azonban csak nem akart mutatkozni. A küszöbön ácsorogva mondott valamit az öröknek, majd a továbbra is unottan ténfergő cseléd felé kiáltott. A lány bólintott, és sietős léptekkel a pajta felé vette az irányt. Az egyik őr csakhamar utolérte. Mindketten megálltak, és váltottak néhány szót az út közepén. A lány eltűnt a csűrben. Kisvártatva már igyekezett is vissza a fogadóba. Az ajtó becsukódott, mellyel újból tökéletes nyugalom szállt az út menti szálláshelyre.

Időközben a fogatok mozdulatlanul álltak.

Ahogy a fogadós komótosan tolt maga előtt a kézikocsiját, melyen a csapat szakácsa által elkészített, két üstnyi étel gőzölgött, Behnam észrevett mellette egy nőt. Csakhogy ez nem a kövér feleség volt. Az asszony ma még egyszer sem került elő. Ez egy nyúlánk, vézna, sötét bőrű lány volt. Hollófekete bőre úgy csillogott a késő délutáni nap alatt, mintha kifényesítették volna. Amikor a fogadós, a szakács és a lány belépett a pajta ajtaján, a katonák életvidám nevetése még Behnamhoz is eljutott.

Lássuk, visznek-e a vacsorából az orvosnak is?

Egyhamar megkapta a választ a kérdésre. Ugyanis a várakozásaival ellentétben, az orvos ment az elemózsiához.

A rozsdás kézikocsi fülsiketítő nyikorgással megállt, az orvos pedig kiszállt a batárból. A ruháját elrendezve, fürge léptekkel elindult a fészker felé. Amikor már éppen belépett volna, a sötét bőrű nő termett előtte, s közölt vele valamit. Behnam efelől holtbiztos volt. Amikor elsétáltak egymás mellett, a nő átadott neki egy üzenetet.

Ugyanabban a pillanatban a hadnagy bukkant fel a nő mögött.

Hála Allahnak, hogy itt vagy, örvendezett Behnam. És én még azt hittem, hogy kimúltál. Ne feledd, személyesen akarom elvenni az életed. Aztán ne légy ünneprontó.

További furcsaságok hívták fel magukra a figyelmét. Még ilyen messziről is láthatta azt a rémes, fanyar mosolyt a hadnagy arcán, melyen ehhez hasonló érzelmekre eddig nem volt példa. Ferdén vigyorogva csevegett egy rövid ideig a nővel, aki nem sokkal később futva távozott. A hadnagy ingerülten hátranézett a mögötte tébláboló orvosra, akinek az útjában volt. „Tessék”, mondta valószínűleg, miközben beengedte az ajtón. A pödört bajszerű kezet rázott vele, s az orvos besiklott a pajtába.

Körülbelül háromnegyed óra telhetett el, mire végül meggyújtották a lámpásokat. A hasukat tömő katonák mostanra hangosan lármáztak. Valaki egy dalba is belekezdett. Mintha csak otthon volnék, tört Behnamra a felismerés. Valójában minél többet töprengett ezen, annál kevesebb ellenszenvet talált magában. Hiszen annyi közös vonásuk volt! Akár két rokon, akinek ugyanaz a vallása, de más a nyelve. Két véres kezű rokon. Bármilyen történt, mindig vér folyt közöttük. Az oszmánok és a szafavidák között. Úgy

tűnik, hogy a vérontásnak és a háborúskodásnak már soha nem akar vége szakadni.

Behnam ezzel mit sem törődve megvonta a vállát. Ne gondolkozz, förmedt magára. Nem arra neveltek, hogy a fejedet törd. Nincs más dolgod, mint gyilkolni. Összpontosíts a megbízatásodra. Hagyd a gondolkodást másoknak.

Az ajtóban felvillanó sudár sziluettből arra a következtetésre jutott, hogy az orvos feltételezhetően befejezte teendőjét a fészerben. A férfi gyors léptekkel suhant el mellette. Kitérte a lovas kocsi ajtaját, s eltűnt annak gyomrában.

A teremtésit! Megint eseménytelen időszak következett.

Fogalma sem volt róla, hogy mióta lapulhatott már ott. Egyre későbbre járt, s még a tücskök is elszenderedtek. A szívverésén és a láthatatlan baglyok szárnycsapásain kívül más nem zavarta meg az este csendjét. Olyanok, mint én, sóhajtozott. Éberen várakoznak a zsákmányukra, lesben állva valamelyik ágon, hogy hirtelen rájuk vessék magukat.

Az ő zsákmánya azonban sehol nem volt.

Kénytelen lesz a munkát holnapra halasztani. Ha egyáltalán útnak indul végre az istenverte csapat. Akkor pedig még előttük el kell majd érnie azt a lapos sziklát. A számításai alapján a súlyos szekereket vonszoló lovak elég lassúak lesznek ahhoz, hogy véghez vigye a tervét.

Ejha, mi folyik itt?

Csak nem résnyire nyílt a vendéglő bejárata?

Behnam összegömbölyödött, amennyire csak lehetett. Csupa szem és fül volt. Még nem lehetett őrségváltás, hiszen a mostaniak alig töltöttek el néhány órát a helyükön.

Lélegzet-visszafojtva figyelte a fáklyákkal megvilágított ajtót.

A fény középen kettévált.

Valaki van ott, jelezte egy hang belülről. Légy óvatos.

Egy árnyék távozott az épületből.

Egy nő!

Egy viszonylag magas hölgy.

Ő lenne? A növekvő bátorságtól még a vér is gyorsabban áramlott az ereiben. Tényleg ő jönne elő?

Az örökre nézett. Amint meglátták a nőt, tüstént a sarkukra álltak. Behnam érzékei kíméletlenül dolgoztak. Még a levegőbe is beleszagolt próbaképp, hátha az segít kiderítenie, kicsoda az illető.

Ki ez a nő? Ő lenne a célpontom, akit meg fogok ölni?

Muszáj volt elfojtania az izgatottságát. Haladéktalanul cselekednie kellett. Az idegesség csak akadályozta. Az minden nőről elhitette vele, hogy ő a szultána. S minél többször döbrent rá, hogy hibázott, pedig már a orrában érezte a vér szagát, az annál jobban megviselte az idegeit.

Most is ugyanaz a veszély fenyegette. Miért fogja el azonnal a pánik, azt kérdezve, ő lenne az? Bárki más is lehetett. Például az a cseléd, aki vacsora előtt ögyelgett a tornácon. Ő is lehetett, de ugyanakkor bárki más is. Tudniillik nőkből aztán nem volt hiány Szelim lányának oldalán!

Ennek szintén olyan kúp alakú kalap volt a fején. Behnam ki nem állhatta a női süvegeket. Azoktól az ember soha nem tudta megmondani, hogy hol kezdődik és hol ér véget a nő nyaka. Az sem volt nyilvánvaló, hogy melyik rész tartozott az illetőhöz, és melyik a fejfedőhöz. Mintha még egy tüll is lett volna a fővegén. Ezt abból derítette ki, hogy a fehér fátyol zászlóként lobogott az éj sötétjében, amikor kidugta a fejét a levegőre.

De vajon miért nem nyitotta még ki az ajtót teljesen?

Mit gondolsz, miért? gúnyolódott a belső hangja. Hát nem érted? Mert titokban akar kiosonni.

Miféle titok lehet ez? Nézd, még az örökkel is beszédbe elegyedett.

Aztán az egyik katona bólintott. Mit jelentsen ez? A férfi tisztelgett volna? Vagy mindössze helyeselt? És ha nem is bólintott, hanem fejet hajtott?... Akkor viszont nem volt helye kétségnek. Szelim lánya, Hatidzse volt az. Behnam áldozata!

Az még rendben is volna, de mi dolga lehetett a hatalmas szultán sarjának éjjelek éjjelén egy vendéglő előtt?

Csevegne-e valaha a szultána a testőrökkel?

Ez az Oszmán Birodalom, Behnam, emlékeztette magát. Soha nem tudni, hogy miben mesterkednek. Légy résen!

Amúgy is résen volt. A keze már régóta az inge alatt pihent, mégpedig a selyemövébe rejtett, villám formájú tűre markolatán. Olyan lendülettel döfné bele a pengéjét, hogy az ellenségének még arra sem maradna ideje, hogy egyet pislogjon.

Az örök visszavonultak. A nő tovasétált.

Senki nem követte.

Tehát a szultána most egyedül bandukolna az éjszaka sötétjében, bármilyen kíséret nélkül? Még ilyet, képedt el. Ez még nekem is sok.

A nő maga mögött hagyta a fáklyák lángját, s most az orgyilkos felé közeledett. Behnam megfeszült akár egy íj.

Kobraként térdelt, kiegyenesített háttal.

Egy tárgy tűnt fel neki a nő kezében.

Egy csomag!

Ennyi furcsaságot egy nap, csodálkozott. Reggel óta egymás után érték a meglepetések. Szelim lányának letörne a keze, ha csomagokat kellene cipelnie. Ez csak az egyik szolgáló lehet.

A nő már csak egy köhajtásnyira volt. Még a harmattól nyirkossá vált apró macskaköveket taposó lábának hangját is tökéletesen hallotta.

Alábukott. Nesztelenül előhúzta törét az övéből. Egy másodpercre az acél úgy villant fel a sötétben, mint egy szentjánosbogár, mely aztán tüstént ki is aludt.

Közelebb... Közelebb... Köze...

Váratlanul a fogat ajtaja nyikordult meg.

A nemjóját. Hogy a frász törje ki. Az orvos volt az.

Behnam elterült a földön. Még épp időben, hogy elkerülje a nő figyelmét.

Ó, jaj! Ó, jaj! Ez ő!

Felismerte a fejdíszét ékesítő, ökölméretű rubinról. Kizárólag ő lehetett. Szelim lánya, Hatidzse. Egy cseléd még ebben a bizarr országban sem viselhetne ilyen nagy darab rubint a homlokán.

Az arcát nem volt lehetősége megvizsgálni, habár arra már nem is volt szükség. Ez ő. A fenébe is, ez ő. A célpontja két lépésnyire haladt el mellette, mégis hagyta, hogy kicsússzon a kezéből az átkozott orvos miatt.

Már elérte a kocsit. Az orvos felsegítette. Az ajtó bezárult mögöttük.

Behnam megdermedt. Szóval mi ez az egész?

Még mindig nem érted? gúnyolódott rajta az elméje.

Nem értem. Mit keres itt ez a nőszemély?

Csalódtam benned, Behnam. Tényleg rólad állítanak azt, hogy még a rókánál is ravaszabb, a kígyónál is halálosabb vagy? A szultána és a jóvágású orvos... Ugyebár? Így sem világos? Hogyan is lehetne? Mit tudsz te a szerelemről? Csupán az öléshez értesz.

Még mit nem, nevette ki a belső hangját Behnam. Ez egy oszmán szultána. Nem mintha az öntelt Szelim lánya, az egy és egyetlen Hatidzse szultánája egy szőrtelen úrral bolondozhatna.

Miért ne? A szívedből soha nem csírázott más érzelem a vérszomjon kívül? Égette egyszer is a lelkedet a szerelem tüze?

Behnam iszonyatosan bedühödött.

Egy pillanatnyi habozásról volt szó, egy pillanatról, pusztán egy másodpercről, talán még annál is kevesebbről, amikor a fogat felé fordult. Ezáltal Szelim lánya megmenekült a tőre halálos mérgétől.

Egy vadászhoz hasonlította önmagát, aki elől elillant a kiszemelt szarvas. Gyűlölte ezt a metaforát. Ő inkább sivatagi oroszlán volt. Türelmesen várakozott, ám a végén mindig elkapta és szétszaggatta az áldozatát.

A batár erre enyhén megrázkódott, majd a tengely csikorgása hallatszott.

Lehetetlen, hitetlenkedett. Felsorolta az összes trágár szitkozódást, amit csak ismert. A szultán lánya és a szeretője a lovas kocsiban... Allah nevében, mi folyik itt?...

Nem egy, hanem ezer halált is megérdemelt!

Nem kívánt ennél tovább civakodni az irgalomért könyörgő lelkiismeretével. Egy ilyen feslett céda élete nem lehetett vita tárgya.

Ahogy a nő bemászott a járműbe, mutatóujját az ajkához érintette.
– Pszt, itt az idő.

Fehim cselebi arca olykor fehér volt, olykor vörös az izgalomtól.

– Dzsevahir, nem lesz ebből baja a rózsámnak, ugye?

– Ha azt csinálod, amit mondok, akkor nem. Két váltásnyi idő van. Vissza kell térned mielőtt a második ór befejezi a szolgálatot.

Máskülönben tragédia lesz a vége.

– Hogyan fogok egyáltalán bemenni? Az örök a világért sem engednének be – siránkozott Fehim.

Dzsevahir kuncogott. – Te nem fogsz. Én fogok.

Az orvos értetlenül, tágra nyitott szemekkel nézett a nőre.

Igaza van, dohogott magában Dzsevahir. Allahra esküszöm, a szépséges szultánámnak igaza van. Ha nem ennek a daliás férfinak adnád a szívedet, akkor vajon kinek? Alig észlelhetően felsóhajtott. A férfi ölébe ejtette a csomagot. – Ezt vedd fel nyomban. Aztán ezeket is.

Levette a kaftánját, majd a süvegétől is megszabadult.

– De hát ez egy salwar – hökkent meg Fehim, amikor felnyitotta a batyut.

– Pssst. Gyerünk, és húzd fel a salwart a lábadra. Kifutunk azidőből. Muszáj minél hamarabb visszatérnem a fogadóba.

– Azt hittem, hogy én megyek oda.

Ó, őrjöngött Dzsevahir magában. A szerelmesek mind ilyen ostobák?

– Úgy értem, hogy te fogsz visszatérni az én öltözékemben.

Még tíz perc se telt bele, s a fogat ajtaja ismét kinyílt.

Behnam legnagyobb meglepetésére. Ennyi lett volna a bujálkodás? Ilyen rövid?

Mit számít, fegyelmezte magát. Nyisd ki a szemed. Ne foglalkozz badarságokkal. A végén megint meglóg a prédád. Nézd, már itt is van.

Az orvos ki sem szállt, hogy elköszönjön a szeretőjétől. Micsoda alak, furcsállta. A hatalmas szultán lánya árkon és bokron küzdi keresztül magát, hogy egy ágyba feküdhessenek, a mi úriemberünk viszont még azt se mondja neki, hogy viszlát.

Behnam érezte, hogy a fejében bujkáló ördög gonoszul elvigyorodik. Miért is tenné, morogta az ördög. Befejezte a munkáját. Teljesítette a szultánának járó szolgálatát. Most rajtad a sor. A te szolgálatodra a sahnak. Vedd el, amiért idejöttél.

A nő tétovázva megmerevedett a kocsi előtt, s a környezetét pásztázta. Hogy megigazítsa a kúpos süveget a fején, felemelte a karját.

A fejdíszének jókora rubinja vörös tüzet okádott.

Behnamban egy cseppnyi kétség sem maradt.

Ez volt a beteges néember. Szelim szultán gyengélkedő lánya!

Senki más nem hordott volna ekkora drágakövet a homlokán.

A célpont megindult.

Egyenesen feléje. Ezúttal is alig két-három lépésre lesz tőle.

Behnam testtartása egy kobrára hasonlított. Minden érzékszerve kiélesedett. Ahogy elhalad majd előtte, rugóként ugrik elő a búvóhelyéről, s a töre egy mozdulattal átvágja a torkát. Ez a stratégia még soha nem okozott neki csalódást. Csak abban reménykedett, hogy még nem lesz halott, amikor a földre rogy. Ő akart lenni az utolsó ember, akit ebben a világban látni fog. Ahogy föléje hajol majd, hogy levágja a fejét.

A vörös lángú, fehér fátyolú egyre közeledett... közeledett... közeledett...

Már el is ment Behnam előtt. A gyilkos magába szippantotta a szagát. Mihelyt háttal volt neki, a kígyó elrugaszzkodott, s az acél megcsillant a levegőben.

Megragadta hátulról, befogta a száját és a nyakába döfte a tört. A porc recsegő hangja ismerősen csengett a fülében. Aztán a torokból előtörő sziszegő zörejt, ahogy a maradék levegő elszivárgott. Amikor vér spriccelt elő a sebből, enyhített a szorításán. A test térdre roskadt. Egy rövid ideig úgy is maradt, mintha már soha nem esne össze. Először a kúp alakú fejfedője zuhant a földre. Végül a viselője követte. Behnam az éj sötétjében bámulta egy darabig a nyakból szakadatlanul ömlő vérpatakat, melyet szomjasan magába szívott a talaj.

Most fordulj meg, Szelim lánya. A lábával meglökte a tetemet, ami az oldalára billent. Még egy kis segítséggel elérte, hogy a hátán feküdjön.

Egy pillanat erejéig elképzelte, milyen állapotban lesz a fennhéjázó Szelim, amikor értesül róla, hogy Iszmáíl sah bérgyilkosa levágta a kedves lánya fejét. Aztán arra az ünnepségre gondolt, amit Tebrizben rendeznek majd, miután felmutatta a szultána levágott fejét a sah előtt. Ettől óriási büszkeség fogta el. Jutalomképpen a

sah bizonyára megemeli majd az ópiumadagját. Akkor végre kénye-
kedve szerint kábíthatja el magát.

Lehajolt, hogy a megbízatása utolsó, apró részletéről is
gondoskodjon. Csakhogy valami nem stimmel.

A keservit!

Ez nem ő... Ez nem ő!

A halál eltévesztette a címzettet.

Ha ez nem ő, akkor ki van a lovas kocsiban? villant elméjébe a
nyilvánvaló kérdés. Netán még mindig ott rejtőzködne, mert
ráeszmélt, hogy a sahok sahnának, Iszmáílnak keze készült
rámarkolni a nyakára?

Behnam eszeveszett rohanásba kezdett. Szinte ajtóstul rontott be
a kocsiba, melyben még nagyobb sötétség uralkodott, mint odakint.
A ruha zizegéséből arra következtetett, hogy a nő felállni készült.
Tört markoló keze elképesztő gyorsasággal csapott le. A pengét érő
ellenállás alapján biztosan meg tudta határozni a sérülés helyét:
egyenesen a szívet találta el. Kirántotta a fegyvert. A karja
felemelkedett, aztán megint lesújtott. A nőnek még sikoltani sem
maradt ideje, a villám formájú tör már fel is hasította a mellkasát, a
légcsőtől egészen a gyomorszájig. A két vágás egy keresztény
keresztre hasonlított.

– Ez illik hozzád – zihált Behnam. – A nő, aki hitetlen züllöttek
módjára férfiakkal bolondozik, keresztet érdemel a mellkasára.

Őrült, sátáni kacaj rengette meg a kocsit. Ezúttal Szelim lányával
végzett. Hosszú hajánál fogva az ajtóig cibálta a testet, majd
kicsúsztatva rajta. A hosszú, selymes haj hullámozott a sáros
pocsolyában. Iszmáíl sah halálos fejevadásza rávetette magát. Az
áldozat fejét a térdére emelte.

– Szelim – morgott, mintha ugatna –, nézd, mit tettem.

Megmentettem a beteges lányodat a nyavalyájától. Az életével
együtt a fejét is elveszem. Lássuk, hogyan fogsz ezek után
szembenézni a világgal? Miképpen fogja a szultán megtartani a
birodalmát, ha még a saját lányát sem képes életben tartani?

Lássuk!

Fürgén elvégezte a műveletet.

A levegőbe emelte a levágott fejet.

– Aztán viselkedj rendesen, amíg mi elérünk a lovunkhoz, fejetlen Hatidzse. – Újfent lehajolt hozzá, hogy leszakítsa róla a salwarját. Abba göngyölte a testetlen fejet. – Meg is van, erre a bánásmódra még az édesapád se panaszkodhatna.

Behnam egykettőre kámforrá vált a sötétségben. Noha ez alkalommal nem érzett akkora megkönnyebbülést, mint általában.

De hát megölte.

A fejét a kezében vitte.

Szelim lánya már nem élt.

Teljesítette a feladatát.

Akkor miért volt ilyen ideges?

Egy talányt még mindig nem tudott megfejteni.

Miért settenkedett Szelim lánya a fogathoz?

Ha a szeretőjéhez jött, mi a csudáért távozott a férfi mindössze öt perccel a találka után? Mi több, nőnek öltözve?

Mi volt az oka Hatidzse maradásának?

Mi lehetett a céljuk ezzel a nevetséges színjátékkal?

Egyelőre sietősen szedte a lábait a magas fák között, mialatt ugyanazt a kérdést hajtogatta magában.

Miért? Miért álcázta magát nőnek az orvos? Miért? Miért?

Amikor rájött a válaszra, leguggolt ott, ahol éppen volt.

A keservit. Miért nem gondolt erre már korábban?

Bosszúsan az egyik fa alá hajította a fejet.

A fenébe, dühöngött. Te nem Hatidzse vagy!

Egyszeriben minden értelmet nyert. A fejét vesztett nő kétségkívül Hatidzse szultána egyik szolgálója lehetett.

Amiért a férfi nem mehetett be a vendéglőbe a hadnagy engedélye nélkül, akkor sem, ha a szultána hívatta, az udvarhölgy női ruhákba öltöztette.

Ezzel a csellel próbálták meg lehetővé tenni az együttlétüket. Hiszen messziről még az örök is összekeverték volna őt egy cseléddel.

Nem, tiltakozott. Azt kellett hinniük, hogy maga Hatidzse szultána van ott. Pontosan úgy, ahogyan eredetileg sejtette. A süveget díszítő rubin a szultánáé volt. Így a katonák távol maradtak volna a férfitől. A

rubin vörös lángja bárkit elvakított volna. Még Behnam sem volt kivétel. Senki sem futna oda hozzá, hogy kérdőre vonja.

És mit kezdtek volna az ajtónál ácsorgó örökkel? Hogyan tervezte az orvos megtéveszteni mindhármukat? Aztán még egyet belül, közvetlenül Hatidzse szobája előtt.

Azt sem lehetetlen megoldani, sziszegte. Az a fránya boszorkány mindenkit kész volt megvezetni, csak hogy találkozhasson a szeretőjével.

Ó, jaj nekem, sopánkodott. Éhes oroszlánok közt lenne most a helyem!

Hamarosan összeszedte magát. Félőrült állapotban üvöltött a levágott fejre. – Ki vagy te? Ha Hatidzseként viszlek magammal, vajon meg tudnád menteni Behnam hitvány életét?

Ha egy ilyen hazugság kiderül, a sah haragja még a kudarc beismerésénél is borzalmasabb lenne.

A fák között beszűrődő reggeli fényben felkapta a fejet a hajánál fogva. Alaposan tanulmányozta a vértől ázott arcot.

– Te sem voltál ám csúnya – vigyorgott. – Nagy kár, hogy most már hasznavehetetlen vagy.

Ezzel olyan messzire dobta, amennyire csak tudta.

Még nem végeztünk, Szelim lánya, fenyegetőzött magában. Előbb vagy utóbb az enyém lesz az életed. A szeretőd halálával kitéptem a szívedet. A fejed lesz a következő. Nincs menekvés. Ez egy sah ígérete. El fogsz pusztulni. Az apád családfája gyökerestül fog kiszakadni a földből.

Huszonkettedik fejezet Hol vagy már, bozótposzátám? Siess!

Dzsevahir távozása óta Hatidzse egy pillanatra sem tudott nyugodtan ülni. A szeme és a füle az ajtóra tapadt. Fehim cselebi kopogására várt.

Kopp. Kopp... Kopp!

Azonban még egy reccsenés sem hallatszott.

A percekből évek lettek, türelmetlenkedett. Már beleunt abba, hogy az ablak és az ajtó között körözzön. Először minden alkalommal kinézett az ablakon a koromsötét éjszakába, aztán az ajtóhoz ment, s rátapasztotta a fülét, hogy meghallja Fehim lépteit, amint felfelé jön hozzá a lépcsőn.

Ó jaj, egy lélek se volt az épületben.

A nyugtalanság kétségbeeséssé nőtt.

Hol vagy, bozótposzátám? Miért nem jössz már?

Hogy egy kis változatosságot vigyen bele, félbeszakította a szokásos útvonalát, s leült az ágyára. A kezével simogatni kezdte a párnáját. Nemsokára mindketten ezen fogják pihentetni a fejüket.

Mintha odakintről egy hang ütötte volna meg a fülét.

Eljött!

Tehát feleslegesen aggódott.

Torkából előtörő, örömteli kiáltással ugrott fel. Kapkodva kisimította a ruháját. Megigazította a tüll alatt hullámzó hosszú, mogyoróbarna haját. Megharapdálta az ajkait. Insallah, egy kis színt kaptak, bizakodott.

Térj észre, korholta egy hang magában. Nem szégyelled magad? Mi ez az idegeskedés? Te egy szultána vagy. A szultán lánya, Hatidzse szultána. Szultánaként fogadd őt.

Úgy is tett. Vett néhány mély lélegzetet, hogy ne mutassa ki, mennyire izgatott. Összekulcsolta a kezét maga előtt. Majd enyhén féloldalasan az ajtó felé fordulva várta, hogy Fehim kopogjon.

Várt.

Kopogj már, gyerünk, mérgelődött.

Még mindig nem jött kopogás.

Hol vagy?

Hegyezte a fülét. Ismét csend volt mindenhol.

Megtörte szultánás testtartását. Miféle szultána, sóhajtozott. Egy szerelmes lány vagyok. Egy sebesült gazella.

Az ajtóhoz rohant. Hallgatózott. Egy apró nesz sem jött a lépcsők felől. Az emelet leghátsó szobája viszont annál hangosabban visszhangzott. Egy férfi trágár szavai, s egy nő kacér, színlelt tiltakozása hallatszott.

Eszébe jutott, amit Dzsevahir mondott. „Ne aggódjon, már mindenről gondoskodtam.” Tehát így értette.

Csupán egy pillanatra ugyan, de sikerült megszabadulnia az őt már-már foglyul ejtő félelmektől. Ó, Dzsevahir, mosolyodott el. Te csavaros eszű lány.

Ez a gondolat legalább némileg megnyugtatta.

Mire ez a nagy sietség? dorgálta magát. Két váltásnyi időd van.

Várj. Kisvártatva eljön.

Csak hogy nem jött.

Hatidzsének mostanra teljesen elfogyott a türelme.

Valami nincs rendben! Valami baj történhetett.

Hirtelen felidézte, amit pedig ő mondott Dzsevahirnak.

„Érzem, valami szerencsétlenség fog történni.” Csak nem! Ó, Allahom!

Mi lehetett az?

Talán a hadnagy rájött a tervükre. Rajtakapta bozótposztátát, amint női öltözékben jár odakint, és büntetésképpen megvesszőztette a talpát.

Dühöngeni kezdett a szobában.

Még ha úgy is van, merre jár ez a Dzsevahir? Ha Fehimet elkapták, miért nem szalad hozzám, hogy értesítsen?

Esetleg Hidir őt is elfogta, mint cinkostársat. „Egy nőnek öltözött férfit becsempészni a szultán lányának szobájába, micsoda felelőtlen dolog ez?” Bizonyára így förmedt rájuk a pajtában. Vagy netán mindkettőjüket kínvallatásnak vetette alá, hogy kifecsegyék a tervüket.

Allahom!

Már nem bírták tovább az idegei.

Biztosan történt valami, s az ajtókilincsért nyúlt. Az ő természetesen nem volt a helyén.

– Segítség! – ordította el magát teljes tüdőből. A hangja kétségbeesett sikoltásként járta be a vendéglő hideg sarkait. – Lányok, igyekezzetek! Segítség! Valami baj történt. Gyerünk, igyekezzetek!

Két ajtó nyílt ki tüstént. Ahogy Hatidzse örülten rikoltozva visszaszaladt saját szobájába, a szolgálói utánasiettek.

Mi volt ez az egész? Hiszen Dzsevahirtól azt az utasítást kapták, hogy el ne merjék hagyni a szobájukat, amíg ő maga nem hívja őket. Hol volt most a főudvarhölgy? Mitől vesztette el a fejét már megint a szultána?

– Csillapodjon le, szultánám.

– Nem lehet, nem lehet. – Hatidzse már nem tudta magátirányítani. Toporzékolni kezdett, aztán a falat püfölte. A teste úgy remegett, akár egy felhúzott rugó.

– Nem lehet! Nem lehet. Valaminek történnie kellett. Valamirossznak. Valami történt a bozótposzátámmal. Valami baj érte Dzsevahirt.

Miközben a tomboló Hatidzsét igyekeztek megvigasztalni, a folyosó végén lassan kinyílt az ajtó. A három mezítlábas lány, aki Dzsevahir megbízásából a terv ráháruló részét végezte, kiabálva viharzott feléjük. – Úrnőm, úrnőm! – Az őr jelent meg mögöttük a küszöbön. Az ajtó résén keresztül a folyosót fürkészte. A szultána ajtaja tárva nyitva volt. Rettenetes zsvajj jött belülről. Tüstént a hangzavar felé vette az irányt. A ruháját igazgatva egyenesen az őrhelyére ment. A nyakát nyújtogatva belesett a szobába. Annak ellenére, hogy egy perce még kettőjükkel huncutkodott, szinte elszédült, amikor meglátta a tucatnyi félig csupasz lányt odabent. Allah bocsáss meg, s visszahúzta a fejét. Abban a pillanatban Hatidzse kiáltása rázta meg az ablaküveget.

– Katona!

Az őr azonmód a szoba szájánál termett. – Szultánám.

Meghökken a szultána rémülettől eltorzult arcát látva.

Mintha a szemei ki akarnának ugrani az üregükből. A haja összekócolódott. Vér borította a kezét, összekarmolta az arcát és a szemét. Ó, egek, a férfit kis híján megütötte guta. Persze nem

mondhatta, hogy ez teljesen váratlanul érte. Szelim kán lányának végképp elborult az elméje.

– Rohanj – parancsolta Hatidzse az udvarhölgyek nyugtatóölelései közepette. – Ébressz fel mindenkit! A hadnagyot, az egész szakaszt, a szolgákat, az inasokat, az istállófiúkat, bárkit akit találsz. Mindannyian rohanjatok... Könyörgök, siessetek! Valami történt az én bozótposzátámmal. Rohanj, és ments meg az életét!

Bozótposzátá?

Ó, egek, a katona még jobban sajnálni kezdte szegényt. Még hogy bozótposzátá!

Hatidzse olvasott a férfi gondolataiban. – Te féreg! – visított. Ha a lányok nem fogják le, ott helyben nekiesett volna a katonának.

– Nem vagyok örült. Rohanj. Rohanj Fehim cselebi szekerehez...

Az őr végrevalahára megfordult, és leiramodott a lépcsőn.

– Riadó... Riadó!

A vendéglő főbejárata menten kitérült. – Ezer árboc és vitorla, mi folyik itt? – sziszegte az egyik őr a küszöbről, ahogy a katona feléje loholt – Mi ez a zaj odafent? Hallasz, Alacsamli, a macska rúgjon meg! Mit csináltál már megint?

A katona semmibe vette a férfi megjegyzéseit. – Riadó! – rontott ki mellette az ajtón. A környék kezdett feléledni, mire elérte a csűrt. Egyszerre elbizonytalanodott. A végén még mindenki gúnyt űz majd belőle, amiért rögtön ugrott egy félnótás nő szavára, noha a szultána megérzése valamilyen oknál fogva egészen a hatása alá vonta. Közvetlenül az orvos fogata felé futott. Eközben megállás nélkül kiabált.

– Igyekeztek! Gyertek! Valami baj történt. Igyekeztek!

Segítség.

Hatidzse az ablakból látta, amint Hidir hadnagy is követte őt.

– Átkozottak! – mennydörgött a vele együtt nyargaló katonákközött. – Mi folyik itt, valaki mondja már el!

A fáklyák és a hangok egyre távolabb kerültek a sötétségben.

Hatidzse az ablak előtt elhelyezett rozoga fadíványra hanyatlott.

– Vége van – zokogott. – Tudom, hogy vége. A tuském átszúrta a poszátám szívét.

S engedte, hogy magával ragadja őt a sötétség. Ez volt most az egyetlen hely, ahol menedéket lelhetett.

Amikor Hidir hadnagy átadta a rossz hírt, félelemtől, borzalomtól és dühtől remegve, Hatidzse csupán ennyit tudott kiböki. – Óóó... Szívtépő hang volt.

– Hogyan?

A hadnagy nyelt egy nagyot. Nyilvánvalóan azt latolgatta, vajon bölcs dolog-e elárulni az igazat a szultán lányának.

– Aga?

Ettől a hangszíntől felállt a szőr a hátán. Neki már egyébként is befellegzett. A lábai alig bírták megtartani, amikor Szelim szultán haragjára gondolt. Ha együtt úszom az árral, talán a nyakamon marad a fejem, tépelődött.

– Valaki... – hebegte. – Tette... Nos... – Nehezebbre esett folytatni a mondatot.

– Mit tett? A bozótpo... Mit tett Fehim cselebivel?

Kirázta a hideg a nő hangjától. Nem esett messze az alma a fájától, nyöszörgött belül. A villámokat szóró tekintete az apjéé. – Elvágta... Az orvos cselebi torkát, szultánám.

Az udvarhölgyei elborzadva felsikoltottak. Hatidzse úgy reszketett, mint a nyárfalevél. Azt kívánta, bárcsak itt és most elájulhatna, sőt talán meg is halhatna. Aztán csakhamar meggondolta magát. Nem, szegült szembe magával.

Akármennyire is rettenetes és fájó ez a helyzet, a végére kell járnod.

A jövő, melynek kezdetét oly szörnyen várta, már véget is ért.

Allahom..., jajveszékelt magában. Miért? Miért? Miért tetted ezt velem? Mert... mert... vétkezni készültem? Miért őt büntetted? Az én életemet kellett volna elvenned!

Felemelte a fejét és a hadnagyra nézett. A testtartásából egyértelmű volt, hogy még nem fejezte be a mondandóját.

– Dzsevahir? Ő merre van? Megtaláltad? Miért nem hoztad ide hozzám?

A hadnagy ismét nyelt egyet.

– Nos... Nem tudtuk elhozni őt, szultánám... Meghalt...

Az udvarhölgyek sikoltása, sírása ismét megtöltötte a szobát. Néhányan egymásba kapaszkodtak, mások Hatidzsét ölelték.

Ó, Dzsevahiom... Ó, az én drága ékkövem. Ezúttal nem tudta rávenni magát, hogy megkérdezze, hogyan.

– Kinek lenne szíve feláldozni őt? Ki tudna kezet emelni egyilyen ártatlan gazellára?

– Csakis egy szörnyeteg lehet – motyogta Hidir, aki már nem is mert a szultána arcára nézni. – Ember biztosan nem.

– Mit tett vele? – Az egyik lány szavai voltak ezek, aki asarokban kuporodott össze a rémülettől.

– Levágta a fejét!

Olyan eseménynek lehettek most tanúi, amire senki sem számított.

Hatidzse kitépte magát az őt átkaroló kezek közül. Az ablakhoz tántorgott. – Sors! – üvöltötte. – Ezt akarod tehát? Vigyél magaddal engem! Engem! Ahelyett, hogy minden nap, minden percben kínoznál, vedd el az életem, hogy most és mindörökké véget érjen ez a gyötrelem!

A lányok egyike az utolsó pillanatban képes volt megfogni Hatidzsét. Máskülönben valószínűleg kirepült volna az ablakon, a bozótposztájára mellé.

Míg a földön vonaglott, ahová a szolgáló rántotta, sírva fakadt.

– Miért? Miért nem hagytál meghalni?

Hatidzse érezte a lopva közeledő sötétséget. Ez alkalommal azonban boldogan vetette magát a karmai közé. A lány átölelte.

– Ki tudja, mit hoz a holnap, szultánám.

– Ki vagy te? – suttogta félájultan. – Nem is tudom a nevedet.

Mielőtt Hatidzsét teljesen elnyelte volna a sötétség, utoljára még hallotta a lány válaszát.

– Nebile. A nevem Nebile, szultánám.

A viharfelhők széteszlottak. A sötétség egybeforrt a világossággal. Hatidzse az aggódó tekintettel fölé hajló udvarhölgyek látványára riadt fel.

– Mi történt velem? – suttogta. – Megint elvesztettem az eszméletemet?

Majdnem arra kérte őket: Hívjátok az orvosomat. Hadd jöjjön a bozótposzátám.

Csakhogy Fehim már nem létezett. Sem Dzsevahir.

– De magához tért, úrnőm. Hála Allahnak.

Az a lány volt az, aki Nebilének nevezte magát. Akár egy virágbimbó, vette szemügyre őt Hatidzse. Mily gyönyörű, mily üde. – Hosszú ideig feküdtem itt, Nebile?

– Ó, dehogyis, szultánám... Csupán egy perc lehetett, vagymég annál is kevesebb... – A lány szeme ragyogott. – Már megijedtünk, hogy újból visszatért a betegsége, azonban egykettőre felépült.

Egykettőre felépültem, ismételte el magában a mondatot Hatidzse. Egykettőre felépültem. Két élet is kellett a felépülésemhez?

Furcsán érezte magát.

Két embert is elveszített, akiket mindennél jobban szeretett. Főképpen az egyiküket. Benne volt az összes reménye, a jövője. Fehim ki tudta volna őt szabadítani ebből a lidércekkel, óriásokkal teli barlangból, melybe gyermekkora óta be volt zárva.

Számára ismeretlen szerelmet élhetett volna meg vele.

A karjaiban úgy élvezhette volna az életet, ahogyan arra soha korábban nem volt lehetősége.

Nem tépelődött volna azon, hogy vajon a szultán odaadná-e valaha a lányát egy nincstelen orvosnak. Hát persze, hogy odaadná. Ha mégsem, akkor várta őt a sötét föld. Hadd jöjjön maga Azrael az életéért.

S miközben ő úgy ölelte volna át a boldogságát, akár egy csokornyí vadvirágot, Dzsevahir is ott lett volna mellette. Gondtalanul nevetgélve fogócskáztak volna a kertben, majd egy virágokból készített koronát tett volna a fejére. Most viszont egyikük sem volt már itt vele. Örökre elvesztette őket. Mégsem érzett semmit. Sem fájdalmat, sem kínt. Tisztában volt a veszteségével, ennek ellenére ahelyett, hogy a haját tépve őrjöngött volna, ő csupán ücsörgött itt bódultan, ostoba fecsegéssel múltatva az időt.

– Hova valósi vagy, Nebile?

Tétovázás ködösítette el a lány tekintetét. Egy pillanatra úgy tűnt, hogy mosolyogni fog, s egy parányi gödröcske formálódott a szája egyik sarkánál. Aztán ráeszmélt, hogy mennyire illetlen volna egy

ilyen bánatos napon a szultána előtt vigyorognia, s igyekezett összeszedni magát.

– Szinopból. {50}

– Milyen hely az? Szép arrafele?

– Ühüm – bólintott a lány. Hirtelen elvörösödött. Hiszen őmár nem egy falusi lány volt, hogyan felelhetett így a szultán lányának jelenlétében? – Bocsásson meg, úrnőm... Azt kívántam mondani, hogy igen, nagyon szép.

Hatidzse csodálkozva vette észre a lány zavarát, amitől nevetni támadt kedve.

– Szeretnél a főudvarhölgyem lenni? Tudod, most, hogy Dzsevahir elhagyott minket.

A beszélgetést ámulva figyelemmel kísérő többi udvarhölgy ekkor összenézett. A két lány, akik a sorrendnek megfelelően Dzsevahir helyébe léptek volna, most duzzogni kezdett. Azt állították, hogy háborodott, és én mégsem hittem nekik, dohogott az egyikük. Hogy lehetne egy pöttöm lányból főudvarhölgy? Még egy éve sem volt, hogy csatlakozott hozzájuk. Sem a szokásokat, sem a jó modort nem ismerte.

A másik arcából is világos volt, hogy hasonló dolgokon jár az esze. Mindenkinek leesett az álla.

Még magát Hatidzsét is meglepte az ajánlata. A hangja már nem remegett. Mi történik veled, Hatidzse? vont a kérdőre önmagát. Oly hideg volt, akár egy kő.

– D...d...de hát – dadogott Nebile, akit ez a felkérés a legjobban meghökkentett. – Én még túl fiatal vagyok... Attól félek, hogy hibát vétenék a szolgálatom közben.

– Azt mondtad volna, hogy fiatal?

Nebile bátortalanul bámult maga elé.

– Hány éves vagy?

– Tizenegy... – Aztán még sietve hozzátette. – Habár háromhónap múlva már tizenkettő leszek.

Ó, te kis lüke, búslakodott magában Hatidzse. A te korodban váltam nővé.

– Rendben van... Ebben az esetben, még várunk, amíg nőszege kicsit... Addig is... – elhallgatott, mintha töprengene. – Addig is, a barátom leszel.

Nebile épphogy tapsolni nem kezdett örömeiben. Aztán rádöbbsent, hogy megint kevés híján baklövést követett el, s meghajtotta a fejét. – Szultánám.... Én...én... nem is tudom, hogy mit mondjak...

– Semmit nem kell mondanod – Majd kitárta a karjait, mintha ölelésre bízhatná. Amikor Nebile átkarolta, és illatozó haja a szultána vállára omlott, Hatidzse csaknem elsírta magát. De nem tudott már könnyeket ejteni. Ekkor jött csak rá igazán, hogy mi is volt az a különös érzés, ami az ébredése óta gyötörte.

Ó, Allahom, jajgatott, miközben a lány haját simogatta. Velük együtt az érzelmeim is meghaltak! Semmit sem érzek már.

Elengedte Nebilét. – Te – szólt egy magas, szőke hajú lányhoz. – Gülendam, te veszed át az elhunyt feladatát.

Gülendam, aki nemrégén még a szultána betegségét átkozta, most a földig hajolt.

– Szultánám – hebegte hálával a hangjában. – Legyen Gülendam feláldozva az ön ösvényéért.

Hatidzse hosszasan és mélyen fürkészte a nő arcát.

– Két áldozat már bőven elég volt – csattant fel. – Két áldozatelég volt.

Ezzel feltápászkodott. – Hívasd ide Hidir agát.

– Itt van az ajtó előtt. Az ön parancsát várja – Gülendam jeltadott az egyik lánynak. A szolgáló rögvest felugrott és kinyitotta az ajtót. – Parancsnok.

A hadnagy főhajtvá bukkant fel a küszöbön.

Hatidzse állva üdvözölte. – Megtaláltad?

Hatidzse hangja olyan éles volt, hogy a hadnagy hirtelen azt hitte, megsebesült valahol. Amint a nő arcára pillantott, megértette, hogy mire gondolt.

– Már keressük, szultánám. Megtaláljuk, Allah a tanúm. Bár...– Bár?

– A gyalázatos áruló a lapos szikla felé menekült... Ott megtaláltuk a törét, amivel a bűntetteket végrehajtotta... A mellett...

Hatidzse érezte, hogy egyre dühösebb lesz. – Folytasd, aga.

Mi mellett?

– Nem szeretnénk felizgatni a szultá...

– Az hadd legyen a mi gondunk, Hidir aga. Folytasd, ha márbelefogtál. Aztán készüljünk fel az útra. Mit találtál az áruló töre mellett?

– Nos – makogott a hadnagy. A reggel óta tartó rettegetől éspániktól még a bajszt is elfelejtette bekenni mandulaolajjal, pedig minden nap ez volt az első dolga. Ezért aztán a bajsztjának egyik vége egyenesen meredt a levegőbe, a másik pedig lefelé lógott. Ez kifejezetten mulatságos volt, a lányok azonban nem igazán voltak tréfás kedvükben. Mindannyian féltek. És szomorkodtak. Akik nem, azok is úgy tettek.

– Dzsevahir... – suttogta a férfi.

Ugyan lefelé hajtotta a fejét, de így sem kerülte el a figyelmét, hogy az összes jelenlévő egyszerre pattant fel, mihelyt meghallották Dzsevahir nevét. A szemöldöke alól felfedezte a szultána alakját. Nem hitte el. Úgy állt ott előtte, akár egy szikla. Nem kellett volna már sikoltoznia és kiáltoznia, zokognia és törnie-zúznia, tüzet okádnia a szeméből a Dzsevahir-név hallatán? – Dzsevahir... – ismételtette.

– A megboldogult Dzsevahir hölgynek, Hidir aga.

Hatidzse hangjától a parancsnok újabb döfést szenvedett el.

– Bocsásson meg... A megboldogult... Dzsevahir... hölgy levágott fejét... – Óóó!

Az udvarhölgyek rémülten sikoltoztak és egymást ölelgették.

– Az aljas áruló, miután levágta Dzsevahir hölgy fejét...Ezt újabb sikolyok követték.

Hatidzse fejével intett nekik, csend legyen. Minden részletet hallani akart.

– Folytasd, Hidir aga.

– Leszakította róla a salwarját..., majd abba csomagolta a levágott fejet és elmenekült... Bár valamilyen okból kifolyólag nem sokkal később eldobta a fejet... és a tört... Talán észre sem vette.

Hatidzse nem volt benne biztos, hogy pontosan mennyit hallott a férfi beszámolójából. Kizárólag ezek a szavak visszhangoztak a fejében, Dzsevahir levágott feje... Milyen abszurdnak tündek ezek a

szavak egymás mellett. Mit kerestek ezek egy mondatban?
Dzsevahir levágott feje!

– Én... – mondta tovább a hadnagy. – Úgy vélem, hogy agazember véletlenül ölte meg Fehim cselebit és Dzsevahir hölgyet.

– Micsoda, véletlenül?

Hatidzse vállai megemelkedtek.

– Igen, szultánám. A gyilkos valódi célpontja valaki más volt.

– Ki?

Ez alkalommal Hidir aga szemrebbenés nélkül válaszolt. – Ön!

Huszonharmadik fejezet

Szaruhan, kormányzói palota

Ahogy megérkeztek az udvarra, Ibrahim szeme Szulejmán herceg után kutatott. Remélte, hogy a férfi kijön majd üdvözölni őt. Csakhogy senkit sem talált ott. Féleszű, szidta össze magát. Miből gondoltad, hogy a hatalmas szultán fia kifárad az udvarra, csak hogy egy nincstelen rabszolgát köszöntsön?

– Te, zenészfiú, meddig ácsorogsz még ott?

A szakaszvezető hangja volt az.

– Cseppet sem hasonlít az úrnő gazdaságára, ugye? Látom, hogy a szád is tátva maradt.

Ez valóban így volt. Alig tudta becsukni a csodálkozástól.

Nemhogy Ferahsadénál, ez még az első gazdájának udvaránál is tágasabb volt. Azonfelül ezt mind a négy oldalról épületek vették körbe. Egy gigantikus méretű kapun keresztül jutottak el ide, melyet világos nadrágot és inget viselő örök figyeltek. Az udvar csordulásig tele volt emberekkel. Mindenféle bőrszínű és küllemű emberekkel. A tömeg sietve sürgött-forgott.

Az épületek!

Ó, Allahom.

Ferahsad kastélya jelentéktelen kis házikónak látszott az egyik első uráéhoz képest, aki megvette őt a kereskedőktől. És még az is viskóvá törpült ezek mellett. A főbejárattal szemben tornyosuló épület három emeletből állt, a két oldalán lévő pedig kettőből. A kapu oldalánál magasodó építmények közül az egyiknek kettő, a másiknak csupán egy szintje volt. Mégis az utóbbi tűnt a legmagasabbnak, ugyanis egy terebélyes sziklán ült. A tetejét lőrészekkel ellátott fal határolta. Puskás katonák őrzésként álltak a falakon belül. Akár egy erődítményben.

– Gyerünk, mássz le onnan! – sürgette a férfi. – Hadd mutassam meg, hol fogsz aludni. Aztán visszajöhetsz még, hogy körülnézz. Csak egy tanácsot fogadj meg, ne lépj ki azon az ajtón, mielőtt megtanulnád a szabályokat és a modort.

– Miért?

– Nézd ezt az istencsapását! – fordult a tizedes az embereihez. – Még azt kérdezi, hogy miért. Kizárólag engedéllyel lehet rajta

kimenni. Nekem egyre megy, hogy te mit csinálsz, zenészfiú. Csak azért mondom el, hogy ne kerülj bajba már rögtön a legelején. A többi már rajtad áll. Próbálkozz, ha úgy tartja kedved. Aztán figyeld meg, hogy mi történik.

– Mi történik?

Az egyik katona elnevette magát. – Semmi, semmi. De hamar megijedsz. Mindössze a talpad fog feldagadni. Ennyi az egész!

Az udvar beleremegett a nevetésbe. Még az arra járók is érdeklődve bámulták meg őket.

Ibrahim rutinos mozdulattal átdobta a lábát az állat másik oldalára, majd lecsúszott a nyeregből. – Az nevet, aki utoljára nevet – mérgelődött. – Egy nap majd egy sorba állítalak mind, és elétek állok. Akkor pedig már én fogok nevetni. Pont így!

S a hasát fogta, miközben hahotázást színlelt. A tizedes éktelen haragra gerjedt.

– Zenészfiú – harsogta. – El ne vesd a sulykot!

Egy katona termett mellette, s elvezette a lovát, melyen Ibrahim érkezett.

– Egész jól megbarátkoztunk. Bárcsak megtarthatnám.

A szakaszvezető gyengéden meglökte a vállánál. – Gyerünk, lódulj – S ezzel megelőzte, hogy mutassa az utat. Hátranézett a válla fölött, hogy ellenőrizze, valóban követi-e Ibrahim. Nem kellett csalódnia. – Nem is tudom, hogyan képzelték, hogy belőled férfit faragnak majd. Nem lehet itt csak úgy akárkinek lova. Kíváncsi vagyok, hogy megengedik-e neked a lovaglást.

– Ki engedi meg?

– Haszip aga. Az itteni lovasság parancsnoka. – Egy pillanatig habozott. Egyértelmű volt, hogy azon töprengett, vajon eláruljon-e neki valamit, de Ibrahim nem kezdte noszogatni. Ugyanis megérezte, hogy a férfi amúgy is elmondja majd neki. És pontosan így is lett.

– Igazából a parancsnok is utasításoknak engedelmeskedik. Ezen a környéken még a legyek is csupán őfelsége, a herceg parancsára repülhetnek. Megint megállt. – Ó, te semmit sem tudsz. A mi sehzádnék pedig az urunk, Szelim szultán szavai alapján cselekszik.

– Ejha – képedt el Ibrahim részben gúnyolódva. – Tehát az oszmán szultán fogja eldönteni, hogy Ibrahim szolgál lovagolhat-e? Ha a szultán azt mondja, lovagolj, akkor mi lovagolunk, ha azt mondja, ne, akkor addig járunk két lábon, amíg el nem kopik a talpunk, erről van szó?

A férfi hirtelen megragadta Ibrahim karját. – Bárcsak ennyi lenne az egész – suttogta. – Az is öfelségén múlik, hogy kinek marad a vállai közt a feje.

Úgy tűnt, hogy a férfi ráeszmélt, hogy Ibrahim csak incselkedik.

– Honnan szalasztottak téged? Hogyan éltél eddig anélkül, hogy tudnád, miképpen zajlanak a dolgok az oszmánoknál? Hogy az alattvalók nyaka még a hajszálnál is keskenyebb?

Megvonta a vállát. – Palántákat ültettem a szőlőskertben. A szántóekét toltam. Szőlőt, napraforgómagot, kukoricát takarítottam be... Ó, és még – erre az orra alá dugta a hegedűjét.

– Ezt is nyekergettem.

A tizedes főhajtva belépett egy ajtón. Bent egy tucatnyi pokróc volt leterítve egy bokáig érő emelvényen. – Itt fogsz aludni.

Izzadság és dohos fa szaga járta át a termet. Négy mezítlábas cseléd takarított éppen. Az egyik vízzel mosta a fapadlót, a második neki segédkezve olykor-olykor vízzel töltötte meg a vödört a bejáratnál felszerelt szivattyúból. A harmadik térdelve dolgozott. Egy késszerű szerszámmal vakarta a nedves padlót. A negyedik pedig őt követte. Egy lapátra emlékeztető eszközbe söpörte a társa által eltávolított koszt.

Amikor a padlómosó észrevette, hogy jönnek, rájuk kiáltott. – Ti ott! Csak az előbb tisztítottuk le azt a részt. Miért nem sétálgattok a másik oldalon?

A parancsnok rá sem hederített. Egyenesen a takarítókhoz masírozott.

– Egy új segédet hoztam nektek. Tedd a követ a kezébe, hadd pucoljon napnyugtáig, más dolga úgy sincsen.

A vízhordó tetőtől talpig végigmérte Ibrahimot. A padlómosó társa arcából ítélve, ő egyáltalán nem bánta, hogy egy másodpercre végre kifújhatja magát.

– Ki vagy?

– Ibrahimnak hívnak. Te ki vagy?

Noha a hálóterem haloványan volt csak megvilágítva, Ibrahim így is láthatta a férfi elvörösödő arcát. A tizedes megérezte, hogy nemsokára elszabadul a pokol, ha nem lép közbe azonnal.

– Türelem, ne légy mérges. Mondtam már, hogy ő még új. Egytejfelesszájú. El se hinnéd, mennyire. Halvány gőze sincs, mi az a jó modor és az engedelmesség. Sem az öregebbet nem tiszteli, sem a fiatalabbat.

A vízfordó lassan közelebb cammogott hozzájuk, majd megállt Ibrahim előtt. Minden lépésére fenyegetően fröccsent fel a víz a padlóról. Tüzes tekintettel vizsgálgatta Ibrahimot. Amikor rádöbbsent, hogy valójában majdnem egy fejjel alacsonyabb nála, egy lépést tett hátrafelé. – Hogy ki vagyok én? Azt kérdezed, hogy ki vagyok én?

– Igen. Én már bemutatkoztam. Most rajtad lenne a sor, nemde?

A férfi izmai egy másodpercre megfeszültek, végül azonban óriási mosoly puffasztotta fel kövér arcát.

– Hallottátok? – kérdezte a kimerült takarítókat. – Azt kérdezi, hogy én ki vagyok.

A fapadlón törökülésben gyors pihenőt tartó férfiak egyrészt hálásan, másrészt pedig szánakozva vizslatták Ibrahimot.

A férfi egészen közel ugrott Ibrahimhoz anélkül, hogy most törődött volna azzal, mennyire egyértelmű lesz a közöttük tátongó magasságbeli különbség.

– Ki vagyok én? – sziszegett az arcába. – Ki vagyok én... Énennek a poklok...

Ibrahim már kitalálta a folytatást, s a szavába vágott. – Poklának?

– Úgy bizony – vigyorgott. – Egyesek számára talán nem, de aszámodra biztosan maga lesz a pokol – lihegte közvetlenül az arca előtt.

Amint az orrát facsarni kezdte a förtelmes szájbűz, reflexszerűen el akarta fordítani a fejét. Csakhogy nem járt sikerrel.

A férfi fürgén elkapta az állát, a szorítása pedig egy harapófogóval vetekedett, így könnyedén megakadályozta Ibrahim mozdulatát.

– Nizamullah – kiáltotta a háta mögé.

A többi három takarító egyike, a padlókaparó hanyatthomlok rohant oda.

– Igenis, őrmester!

– Magyarázd el a zöldfülűnek, hogy ki vagyok, hadd legyen kielégítve a kíváncsisága. Ki vagyok én?

– Ön Dzsela-jir őrmester, uram – felelt a férfi kimondottan magas hangon. – Őfelsége az Oszmán Birodalomért felelős, ön pedig a katonaszállóért. Addig nem lát párnát a fej, amíg ön azt nem parancsolja, hogy feküdj. Ha azt parancsolja, hogy kelj fel, nincs többé heverészás.

Ibrahim megkísérelte kiszabadítani az állkapcsát az őrmester acélkemény ujjai közül, de minden igyekezete hiábavalónak bizonyult. A három ujj úgy tartotta csapdában az állát, mint egy zsákmányra lecsapni és azzal tovaszállni kész sas.

– Tökéletes. Most pedig meséld el ennek a zöldfülűnek, Nizamullah. Miért nem ártja bele magát senki, még őfelsége, a herceg sem, Dzsela-jir őrmester munkájába?

– Mert a tisztaság fél egészség, őrmesterem. S mert Szulejmán sah minden egyes vitéz katonája egy oroszlán. Az oroszlánok fekhelye tiszta kell, hogy legyen, jól gondozott és rendszeren szellőztetett. Senki nem bízná az országot olyan hadseregre, mely sárba fekszik és sárból kel. Ezért nem avatkozik bele őfelsége a munkánkba.

– Nos, mit teszek azokkal, akik mulasztást követnek el a szolgálatukban, Nizamullah?

– Megégeti őket, őrmesterem. Rosszabb sors várj rájuk még apokol tüzénél is.

A férfi most olyan szemekkel meredt rá, hogy Ibrahimnak azt kellett feltételeznie, ezek szerint a szemeim megperzselésével kezdi a gyújtogatást.

– Értetted, zöldfülű? Megjegyezted, hogy ki vagyok?

– Meg.

– Nagyszerű. Tehát ki vagyok én?

Egy cseppet sem tétovázott.

– Az alvilág kapuit őrző véreb!

Most aztán véged, zenészfiú, kesergett a tizedes. A talpvesszőzéstől még én sem tudlak megmenteni.

Egy másodperc erejéig az őrmester olyan arcot vágott, mintha itt helyben meg akarná fojtani Ibrahimot. Természetesen a fiú sem hagyhatta a férfi vészjósló tekintetét viszonzás nélkül. Pislogás nélkül nézett a vérben forgó szemekbe. Dzsela-jir tüze fokozatosan alábbhagyott, s az arcvonásai ellágyultak. – Pompás – fújta a gyomorforgató levegőt az arcába. – Téged bármikor szívesen beengednék oda. – A saskarom szorítása meglazult. Ibrahim végre elránthatta a fejét.

– Örülök, hogy ezt tisztáztuk. – Azzal kinyúlt, és megpróbálta elvenni tőle a hegedűjét.

– Ez meg mi a túró?

– Egy hangszer.

Az őrmester hitetlenkedve bámulta a fadarabot. – Hallottad ezt, Nizamullah... Egy zenész az oroszán barlangjában!

Nem mondhatni, hogy a helyzet kifejezetten rózsásan állt volna.

– Az újonc ezen szokott játszani – vágott közbe a tizedes. –A hercegünk fülébe jutott és megtetszett neki vagy micsoda. Valahogy így történt. Aztán arra utasított, hogy hozzam ide őt. Én pedig idehoztam.

Arra számított, hogy a férfi viselkedése esetleg ezáltal némileg barátságosabbá válik, ez azonban túl nagy kérés lett volna. – Remek – biccentett egyet Dzsela-jir rövidebb hezitálás után. – Az urunknak a zenésze lesz, nekünk meg a latrinásunk.

Nizamullah?

– Igen, uram.

– A padló sikálásával kezdje. Az ajtótól a hátsó falig. Olyanalaposan, hogy csillogjon ám.

Ibrahim nem bírta tartani a nyelvét. – Mivel?

Dzsela-jir kárörvendően elmosolyodott. – A nyelveddel! Mit érdekel engem? Amivel csak akarod. De ha egyetlen apró foltot is találok, esküszöm, hogy felnyalatom veled.

Nizamullah segítőkészen egy rongyot gyömöszölt Ibrahim kezébe, nehogy már az első nap megvesszőzzék a talpát.

Az őrmester úgy sétált körbe-körbe, mintha azon mesterkedne, hogy a zöldfűlűnek minél több suvickolnivalója legyen. Miután befejezte, büszkén tért vissza hozzájuk.

– Aztán cibáld el őt a szaros vödörkhöz. Mutasd meg neki, hová kell őket kiönteni, Nizamullah.

Istenem, siránkozott Ibrahim magában. Hová küldtél engem? Ez tényleg a pokol?

És ő tényleg az alvilág bestiája? Ehhez hasonló kérdések foglalkoztatták, míg az őrmester az ajtó felé vette az irányt.

Dzselajir a szakaszvezetővel együtt távozott.

Ibrahim a földhöz vágta a rongyot. Ő márpedig kötötte az ebet a karóhoz. Nem fog a Vérebnek engedelmeskedni. Maga Szulejmán herceg kérte meg őt, hogy idejöjjön. Hogy hegedüljön. Hogy a szerelemről, a költészetről, a világ dolgairól társalogjon. Hogy legyen egy barátja, akivel hazugság és álnokság nélkül beszélhetett. A padlómosás és a vödörök ürítése nem tartozott a feladatai közé.

Még Nizamullah könyörgése sem tudott változtatni ezen.

– Ne tedd ezt, fivérem, ne viselkedj így. Dzselajir haragjanem ismer irgalmat. Soha nem éri be ötvennél kevesebb ütéssel. Aztán egy teljes hónapig sántítani fogsz.

– Én Szulejmán herceg barátja vagyok.

– Hát persze, hogy az vagy – veregette meg a vállát, holott nyilvánvaló volt, hogy nem hisz neki. – Először is fogj hozzá a padló súrolásához. Nézd, még én is segítek.

A többit már nem hallotta. – Nyomban látnom kell a herceget! – S az ajtó felé iramodott.

Nizamullah utána eredt, hogy megállítsa, csak hogy Ibrahim hosszú lábaival nem volt könnyű felvenni a versenyt. Végül megbotlott az egyik szennyvizes vödörben, aminek tartalmát a padlóra borította.

– Az áldóját, látod, hogy mit tettél?

Amikor Ibrahim már majdnem kilépett volna az ajtón, egy kint zajló párbeszédre lett figyelmes. Óvatosan kinyújtotta a nyakát, s kikukucskált a résen. Dzselajir őrmester és a tizedes útját egy pödört bajszerű óriás állta el.

– Nem úgy volt, hogy elmegy az úrnő aga gazdaságába?

Már megint ő volt a beszélgetés tárgya. Ibrahim sürgősen visszahúzta a fejét, és onnan hegyezte a fülét. Eközben jelzett

Nizamullahnak, aki végrevalahára utolérte őt a mosóronggyal, hogy maradjon csendben.

– Elmentem hát – válaszolt a tizedes.

– Menni mentél talán, de miért jöttél vissza egyedül?

– Elhoztam magammal a zenésziút is.

– Ha valóban elhoztad, akkor hol van most? – A pödört bajszerű egyre jobban kijött a sodrából. – Miért nem jelentetted be az érkezését tüstént a hercegnek? Hát nem tudod, hogy már várja őt?

A szakaszvezető csak makogott valamit az orra alatt, amit nem hogy Ibrahim, de valószínűleg a mellette állók sem értettek. – ... mutatni neki, hogy hol fog aludni...

– A te dolgod, hogy hol fog aludni, te fajankó?

– Az újonc fiúnak... – Ez a Véreb hangja volt. – Az újoncfiúnak előbb kiképzésen kell átesnie...

– Dzsela-jir őrmester... Mit mondhatnék? Nem benned van a hiba... Ha ez az agyalágyult nem fejt ki neked, hogy a herceg mily nagyra értékeli a zenészt, honnan is tudta volna? Nem nyomtad menten a kezébe a szaros vödröt, insallah.

Ibrahim szíve izgatottan vert. Nizamullahnak szintén leesett álla, ahogy azt hallgatta, milyen gyökeresen megváltozott a helyzet. Bár csak láthatta volna Dzsela-jir szégyenkező arcát is.

– Nem – motyogta a Véreb, s erre Ibrahim dugta ki a fejét azajtón.

– Talán engem tetszik keresni?

A kezében lévő hangszerből a testőr egykettőre kitalálta, hogy a herceg által hívatott férfival néz farkasszemet.

– Ne húzd az időt – róttá meg. – Az urunk már türelmetlen. Jöjj utánam!

Ibrahim határozottan elindult feléje, aztán megtorpant. – De hát még azt sem tudom, hogy hol lesz a fekhelyem.

Ó, Allahom, adj erőt, elégedetlenkedett a férfi. – Hát másról sem tudtok beszélni, csak az alvásról? Az urunk engedélye nélkül senki sem tér nyugovóra. Egyébként is, bizonyára már minden előkészületet megtett. Gyerünk, indulás.

Ibrahim soha nem követett ennyire szívesen egy parancsot.

– Jövök – szaladt a férfi után. Amikor elhaladt Dzsela-jir előtt, rávigyorgott.

- Mit tehetnénk? Úgy néz ki, hogy végül saját magad kell majd kiöntened azokat a ganés vödröket, Véreb bátyám.

Huszonnegyedik fejezet

Egy vendéglőben, a fővárosba vezető úton

Hatidzse nem kapott levegőt. Az udvarhölgyei a szoknyája végét szorongatva szipogtak.

– Szultánám.

– Igen – ismételte meg a hadnagy igencsak magabiztos hangon. – Ön az igazi célpont.

Hatidzse különös boldogságot érzett magában. Hála Allahnak. Nagy kő esett le a szívéről. Hiszen amióta csak a tudomására jutott, hogy a bozótposztáját meggyilkolták, az édesapja kezét látta az egészben, s ez a gondolat szinte az örületbe kergette. Hogy talán a kémei hírt adtak neki a Fehimhez való közelségéről. S ő pedig így utasította őket: „Eredjetek, és oltsátok ki a tüzet, mielőtt még megégetik őt a szerelem lángjai.” Valahogy így képzelte el.

Tehát tévedett. A szíve mélyén ettől egyfajta megkönnyebbülést érzett. Ha én vagyok a célpont, akkor nem az édesapám tette, jutott el a következtetéshez.

– Nincs kétséged efelől, Hidir aga?

– Az áruló abban a tévhitben végzett Fehim cselebivel és Dzsevahir hölgygel, hogy ön az egyikük. Amikor az orvosról leesett a süveg, rádöbbsent, hogy valójában férfi. Máskülönben levágta volna a fejét. Ekkor bizonyára eszébe juthatott, hogy egy nő maradt a kocsiban. Ha ez nem ő, akkor csakis Hatidzse szultána ülhet a fogatban, gondolhatta... Dzsevahir... Úgy értem, Dzsevahir hölgy életét a járműben vette el, aztán kihúzta őt a szabadba. Azt hitte, hogy ön az, ezért levágta a fejét. Majd salwarba tekerve elvitte magával.

– Hová tartott vele?

– Ha engem kérdez, a szafavida palotába, szultánám.

– Tessék?

– Úgy véljük, hogy az áruló Iszmáíl sah egyik fejjavadásza. Ezegyértelmű a villám formájú töréből is.

Iszmáíl sah? Mi baja lehetett a szafavidák sahnak övele? Miért akarta megöletni őt?

Hirtelen minden világossá vált. Hiszen a nagybátyja, Ahmed herceg legidősebb fia, Mahmud a szafavidáknál keresett menedéket. Felidézte édesapja szavait. „Ha nem fojtod meg az árulást, akkor az

fojt meg téged, Hatidzse.” Ebbe belesajdult a szíve. Miközben én szánakoztam rajtuk, hát nem épp az unokaöcsém küldött értem bosszúból egy gyilkost? Mégis, jobb ez így... Sokkal jobb, mintha az édesapám uszított volna hóhért a bozótposztámra.

Ekkor egy kérdés bukkant fel benne. Miként döbbenhetett rá Iszmáíl sah kéme, hogy nem ő az, akit eltett láb alól? A bérgyilkos nem tudhatta, hogy pontosan hogy néz ki. Honnan találta ki, hogy a levágott fej nem hozzá tartozik?

– Hogyan jött rá? Úgy értem... Úgy értem... – Ezúttal ő sem volt képes kimondani, „hogyan Dzsevahir feje nem az enyém”. Ám a parancsnok olvasott a gondolataiban. Igyekezett leplezni, mégis minden jelenlevő észrevehette Hidir szégyenlős vigyorát.

– Ésszel – motyogta. Hogy egy kis formát adjon végre bajszakadedvetlenül csüngő végének, ujjbegyével megpödörte, s felfelé húzta, az viszont nem engedelmeskedett. Lassacskán ismét gyászosan lehajtotta a fejét.

– Ésszel?

– Igen, szultánám. Ésszel. – Gúnyos célzást érzett a férfi hangjában, de Hatidzse nem reagált rá. – Mégis hogyan?

– Titokban egy nő érkezett Fehim cselebihez az éj közepén. Aztán a nő távozott. A féreg megesküdtött volna, hogy a nő nem lehet más, mint ön. Hátulról rárontott, és elvágta a torkát. Amikor ráeszmélt, hogy az áldozat egy nőnek öltözött férfi, arra gyanakodott, hogy ön ismeretlen okból a kocsiban maradt, és megint támadásba lendült. Lemetszette a zsákmánya fejét. Azt vitte volna magával az urának bizonyítékként. Csakhogy menekülés közben elbizonytalanodott, hogy... – Ezzel elhallgatott. Sokatmondó pillantást vetett Hatidzse felé.

– Min bizonytalanodott el, Hidir aga?

Ezúttal a hadnagy a tekintetével kérdezett, jó ötlet volna ezek előtt kitalálnom mindent?

– Mondd. Mire gondolt az áruló?

– Hogy miért álcázta magát nőnek az orvos. Ekkor tudatosult benne az igazság. A meggyilkolt nő hozta neki a női ruhákat. Az ön rubinját tette a fejdíszére, hogy félrevezesse a katonákat. A terv tehát az volt, hogy női viseletben közelíti meg a fogadót, ugyanis ismerték a

szabályt: az orvos nem kaphat belépési engedélyt az én tudtom nélkül. Mintha pusztán sétálni indult volna az ön udvarhölgye. Vagy mintha ön látogatta volna meg az orvosát, s jött volna vissza. A gyilkos ezt először nem értette. Megölte Fehim cselebit és Dzsevahirt... hölgyet... De minél többet törte a fejét, annál jobban összezavarodott... Miért csavarta magát női ruhába... És végül világossá vált számára a csel. S amikor belátta, hogy hibázott... – Itt kifújta magát. Látod, ez történik, ha megpróbáltok túljárni az eszemen. Hatidzse ezt az üzenetet olvasta le az arcáról. – Eldobta a levágott fejet, és elmenekült. A nagy kapkodásban még a véres törét is elejtette.

A szultána megingott kissé, de végül összeszedte magát.

Ennyi ellentétes érzélem teljesen összekuszálta a fejét.

Össze volt törve.

Elvesztette a férfit, akibe beleszeretett.

S Dzsevahirt is, akit sorstársaként szeretett.

Mi több, saját maga küldte őt a halálba. Ha ez az átkozott terv nem lett volna, még mindig élnének.

Az unokaöccse bérgyilkosa a jövőjét is megcsönkította.

Különös módon azonban a hátát továbbra is egyenesen tartotta. Sőt, mintha ezáltal erősebbé vált volna.

Akárcsak Tomirisz!

Hatidzse megborzongott. Egészen idáig annyit szomorkodott, hogy nem válhatott belőle Tomirisz királynő. Most végre eljött az idő. Emelt fővel kellett járnia, mint Tomirisz. Oly erővel kellett megrohamoznia Kurus hadát, hogy abba az egész földkerekség beleremegjen.

– Milyen intézkedéseket tettél, aga?

Még ő sem ismert rá a saját hangjára. Ez egy érzéketlen, parancsoló hang volt, melytől a hallgatóját kirázta a hideg.

– Megnöveltem a vendéglő körüli őrök számát. Futárt küldtem a burszai palotába, hogy magyarázattal szolgáljak őfelségünknek. Felderítőket menesztünk a birodalom minden sarkába. Hogy megtaláljuk az árul...

– Nem ezt kérdeztem, aga... Milyen intézkedéseket tettél velük kapcsolatban? Fehimmel... Fehim cselebitel és a szépséges

Dzsevahirral.

A hadnagy habozott. Erre egyáltalán nem is gondolt. Hát persze. Két holttest is volt. Egy fejetlen és egy elvágott torkú, aki kis híján szintén elveszítette a fejét, s most mindketten a szénán heverték az istállóban. Egy takarót terítettek rájuk és semmi több.

– Minden világos. – Majd hátat fordított a férfinak. Az ablakhoz ment, és egy darabig kifelé bámult. Megfordult. Az ablak előtti díványon helyezkedett el. Hatidzse most egy trónját elfoglaló királynőre hasonlított. Tomiriszra.

– Fogj hozzá az előkészületekhez... Majd... – A hangja rekedtessé vált. Két köhintés után tudta csak folytatni. – Majd itt eltemetjük őket. Akármilyen legyen az, amit az iszlám vallás parancsol, úgy történjen a szertartás.

– Szultánám?

Felemelte a kezét, s csendre utasította a férfit. – Dzsevahir temetésénél... majd az egyik lány fog segíteni... A délutáni imát követően kerüljön rá sor. Ennek megfelelően kérem az előkészületeket, aga. Ne legyen semmiféle mulasztás vagy hiba. Aközben az útra is össze kell pakolnunk. Még naplemente előtt elindulunk. Visszatérünk Burszába.

Hidir aga hirtelen úgy ugrott fel, mint akit mellbe szúrtak.

– Burszába, szultánám? De hát az lehetetlen.

– Miért volna az?

– Ön veszélyben van... A gyilkos talán valahol a környéken áll lesben. Ha újból meg...

Hatidzse megrázta a fejét. Igen, vallotta be. Ez a szerep a kedvemre való. Amikor a vezírei figyelmeztették, hogy Kurus serege verhetetlen, bizonyára így viselkedett Tomirisz királynő is. – Elég legyen. Mi Szelim kán lánya vagyunk, aga. Mi nem iszkolunk el gyáván a veszély elől. Ha a szafavida sah keze elért egészen ideig, az egész birodalomra veszély leselkedik. Ebben az esetben, nem távol, hanem közel kell, hogy legyünk az édesapánkhoz...

Hatidzse megtorpant. Tényleg én mondtam volna ezt? kételkedett magában. Egy szavát sem hitte el. Még hogy Burszába... Miközben oly borzasztóan vágyott rá, hogy végre valahára elszabadulhasson

onnan, hogy távol kerülhessen az édesapjától, most visszaszaladna hozzá?

– Száz szónak is egy a vége – döntött végül. – Naplementeelőtt útra kelünk. Este is folytatjuk az utazást, hogy holnapra Burszába érhessünk.

– De... de... erősítést kértem Burszából. Üzentem őfelségének, hogy a szultána élete veszélyben forog. Itt kell várunk, amíg megérkeznek... Különben az édesapja... Szelim sah haragra gerjed... – Hidir aga!

Olyan hangosan és élesen kiáltott fel, hogy a mellette ülő Nebile ijedtében majdnem hátraesett.

– Ez a parancsunk. Ne hidd, hogy a mi haragunk kevésbé lesz kíméletlen, mint az édesapánké, ha csalódást okozol! – S egy zord pillantás csattant a férfin. – És ne kelljen emlékeztetnünk, hogy hol is voltál, amikor a tragédia történt.

Hidir lábai reszketni kezdtek. Hogyan is felejthetné el. Hiszen már így is meg voltak számlálva a napjai... Mégis... mégis..., ha teljesítem ennek a tébolyult nőnek a kívánságát, talán szól majd egy-két jó szót az érdekemben, morfondírozott.

– Értettem, úrnőm, az ön kérése parancs.

– A szaruhani palotába is meneszteni kell egy hírnököt. Abátyánk, Szulejmán sah és az édesanyánk szintén értesüljön a történekről. Ha minket elárultak, talán ők sincsenek biztonságban. Óvatosnak kell lenniük.

– Öt percen belül a lován fog ülni a hírnök.

A hadnagy katonás mozdulattal megfordult. Az ajtóhoz sietett.

– Hidir aga!

Ó, atyám, mi lehet az már megint, hóbörgött a férfi. – Szultánám?

– Még nem fejeztük be. Először is, vigyél el minket hozzájuk!

Hozzájuk? Kikhez? Aztán csakhamar megértette. Ez meghibbant. Kétségtelenül. Mi dolga lenne a szultán lányának két vérbe fagyott tetem mellett, melyekre még a kőszívű katonák sem bírtak ránézni? Főképpen arra a fejetlen testre.

A hadnagy megpróbált ellenkezni. – Szultánám...

– Rögvest, Hidir aga. Vigyél el minket hozzájuk rögvest.

Egy pokróc takarta őket. A bozótposzáta lába lógott ki az egyik vége alól.

– Itt vagyok – suttogta Hatidzse.

Meghúzta a takarót egy kissé.

A másik végén ekkor felbukkant a rövid haja. Aztán a homloka. Az íjként feszülő szemöldöke. Tudta jól, hogy nem lesz képes elviselni a szemei látványát. Mégsem bírta megállítani a kezét. S most már a tágra nyílt szemeket fürkészte. Inkább meglepettség rejtőzött bennük, mintsem borzalom. Egyértelműen nem volt ideje lerázni magáról a szerelmével való találkozás izgalmait, amikor a halál váratlanul lecsapott rá, s elmetszette a torkát.

Azalatt mindent vér fedett. Csupán az ajkáig merte kitakarni a férfit. A csókra kész szájára vér száradt.

– Itt vagyok, bozótposzátám – szólította meg. Egy pillanatra úgy érezte, talán mindjárt felül majd, és azt mondja, rózsám, szultánám.

– Azért jöttem, hogy elmondjam, hallottam a dalodat. Hogytudd, te vagy az én poszátám.

Akaratlanul is kinyújtotta a kezét. Az ujjá hegyével lecsukta az orvos szemét.

– Nem kell már nyitva tartanod őket. Én így is örökké szeretettel fogok emlékezni rájuk. – Megcirógatta a férfi vörösre színeződött haját. Az az ötlete támadt, hogy lehajoljon és egy búcsúcsókot leheljen az ajkaira. Nem lenne helyénvaló, oktatta ki a belső hangja.

Ennek ellenére az arcához hajolt, amíg az ajkai meg nem érintették a férfiét, akivel szerelembe esett.

Most pedig csodának kellett történnie. Tökéletes lett volna az időzítés. Hogy ajkának tüze életet leheljen az övébe.

Bár Hatidzse már réges-rég megtanulta, hogy ebben az életben nem számíthat csodákra. Varázslatok csupán tündérmesékben, eposzokban léteztek. S nekik mindössze a kínkeserves, kökemény, förtelmes, sötét valóság maradt.

– Mindig szeretni foglak, bozótposzátám – súgta a fülébe. – Akárhol, akárkivel is leszek, mindig hallani fogom az éneked. Várj rám ott, ahová mentél... Egy napon újra találkozunk... De most élnem kell. Egy hüvelyéből kirántott kardnak kell lennem, Fehim... Érted... Egyelőre búcsút kell vennünk. Egyelőre.

Felegyenesedett.

A túloldalra ment.

Ott Dzsevahir karja volt az, ami kilógott a pokróc alól.

A lepel formájából ítélve úgy tűnt, hogy a fejet, amit a fejevadász lemetszett, is a test mellé helyezték. Azonkívül látni lehetett a szénaszálakba gabalyodott haját is. Azt a bájosan selymes haját most vér és sár piszkította.

– Dzsevahir? Én vagyok... A nővéred, Hatidzse. A te betegesúrhölgyed.

Letérdelt a holttest mellé. A tenyere közé vette a lány fedetlen kezét. Allahom, milyen hideg és kemény, jajgatott. Az én bűnöm miatt változtattad kővé ezt a gyengéd, drága, életvidám lányt?

Hosszú ideig simogatta Dzsevahir kezét. Annyira szeretett volna könnyeket ejteni érte, mégsem tudott.

– Bocsáss meg, sorstársam. Bárcsak ne hagytalak volna magadra. Bárcsak lett volna elég bátorságom, hogy magam fussak Fehim karjaiba. Ó, Dzsevahir! Mikor csitul el ez a tűz?

Aztán néhány percig mozdulatlanul ült ott.

– Tudod – szólalt meg egyszeriben. – Találtam egy lányt. Pontosabban, még csak nemrég vettem észre. Az a lány, aki folyton melletted volt. Biztosan beszéltél róla nekem, de már nem emlékszem. Talán nem is hallottam. A neve Nebile... Akár egy virágbimbó. Arra kértem Nebilét, hogy legyen a főudvarhölgyem... „Én még túl fiatal vagyok”, mondta erre. Még túl fiatal – kuncogott. – Megkérdeztem, hogy hány éves. Még csak tizenegy. Habár állítólag három hónap múlva már tizenkettő lesz... Ennyi idős voltam, amikor meghaltam, Dzsevahir... Tudod te is, nem? Ennyi idős voltam, amikor megfojtották a lelkemet.

Megcsókolta a lány kezét. – Tartozom neked, Dzsevahir. Azzal is tisztában vagyok, hogy ezt a tartozást már soha nem lehet megfizetni. Akármit is tennék, még ha felhalmoznam ide az apám összes vagyonát, az is hasztalan volna. Azt viszont megígérhetem... Nebilének nem ez lesz a sorsa. És olyan sem, mint az enyém... Oda fogom neki adni mindazt a boldogságot, amit én és te nem kaphattunk meg, húgom... Most pedig aludj nyugalomban...

Felállt. Az ajtó felé indult. Hidir aga lépett elébe, pimasz tekintettel a szemében. Egy másodpercre felállt a szőr a hátán, amikor meglátta a szultán lányának arcszínét. A szultána egészen elzöldült az émelyítő szagtól.

– Úgy vélem, ez az öné.

A férfi egy ököl nagyságú vörös rubint tartott a kezében, melyet Dzsevahir fejdíszén találtak.

Először dühbe gurult. Nem szégyelled elvenni ezt egy halottól? akarta üvölteni, majd agyonütni. Nyomban meggondolta magát.

A rubint Dzsevahir vére borította.

Soha nem ragyogott még ilyen vörösen.

Hatidzse eltökélte, hogy egész életében viselni fogja a homlokán. Mohón érte nyúlt, s kikapta a férfi kezéből.

A helyénvalóságokkal dacolva mégis részt vett Dzsevahir és Fehim temetésén. A pokolba a helyénvalóságokkal, panaszkodott. Egy szolgáló sem volt, aki ne zokogott volna. Az ő szeméből azonban egy könnycsepp sem hullott alá. Az édesapámnak van igaza, gondolta, mialatt földet szórtak az elhunytakra. Ha nem fojtod meg az árulást, az fojt meg téged.

Ez alkalommal az árulás célt tévesztett, csupán ennyi történt. Még egyszer nem követi el ugyanazt a hibát. A gyilkos nem fogja megszárítani. Az áruló célpontja továbbra is ő volt. Szelim kán, az oszmánok acélkarma. A fivére, Szulejmán... Az ártatlan édesanyja... Mindannyian célpontok voltak.

Én nem, szegült szembe Hatidzse. Nem fogom elkövetni ugyanazt a hibát, és nem is fogok sajnálkozni.

Patkó csattogása vegyült az imák morájába. A porfelhőből egy lovas bontakozott ki, s állt meg előtte.

– Híreim vannak Burszából – közölte lélekszakadva, mielőtt még leszállt volna a lóról.

– Őfelségünk elmosta Ahmed hadseregét Jenisehírnél. A lázadó herceget elfogták. Hóhérok fojtották meg egy íjhúrral. Megfizette a hűtlensége árát.

Valamelyest vidámság lett úrrá mindenkin. Néhányan tapsoltak, mások pedig Szelim szultán egészségéért és erejéért fohászkodtak,

hogy legyen a szultánsága végtelen. Ő pusztán figyelte őket. Ha ez a hír tegnap érkezett volna, most mennyire búslakodnék, gondolta.

Holott egy hajszála sem görbült.

Miután mindkét sírt betemették, két dombocska emelkedett ki a friss talajból. Hatidzse egy maréknyi földet szórt Dzsevahir és Fehim hantjára.

– Szép álmokat – suttozta. – Legalább az egyik áruló meglakolt.

Ahogy távozni készült, észrevette a fogadóst. A férfi a tömegen kívül álldogált a kövérke feleségével, főhajtva.

– Útnak indulunk – tájékoztatta őket. – Szomorúságot okoztunk. Adjátok az áldásokat... És lenne még egy kérésünk... Mostantól fogva nevezzétek ezt a helyet... Legyen bozótposzáta. Bozótposzáta.

Az égbolton lebegő fehér felhők sárga, piros és lila színben fürödtek.

A nap már jócskán hanyatlott lefelé.

– Gyerünk – kiáltott a lován várakozó Hidir agának.

– Hagyj hátra egy-két katonát, hogy az erősítés tudtára adhassák az úti célunkat, amikor az megérkezik.

A kocsiba szállva megijedt.

– Nebile? Hol van Nebile?

– Itt vagyok – csicseregte a lány.

– Jöjj ide hozzám. Hogyan utazzon valaki a barátja nélkül?

Huszonötödik fejezet

Szaruhan, kormányzói palota

Mamma mia. O moj bože... O thee mou... Khoda ye maen!

Miközben a testőrt követte, Ibrahim minden nyelven, amit csak ismert, elkiáltotta magát: „Ó, Istenem!” Ezt nevezem fényűzésnek!

Az úrnő aga gazdagsága szegénységnek tűnt emellett.

Egy faoszlopokkal kitámasztott, gigászi kapun léptek be, majd a szemben magasodó lépcsőkön a harmadik emeletig ballagtak. A feljáró mindkét oldalán hosszú, fehér nemezsüveges, dús szemöldökű, vastagon csüngő bajszú és vörös köpenyes örök sorakoztak. A jobb kezük nagyujját a derekukra feszülő fekete selyemövbbe akasztva mozdulatlanul kémlelték a környezetüket. Csakhogy mindannyian fegyvertelenek voltak. Ibrahim ezt felettébb különösnek találta.

Az előtte baktató katonát ki is faggatta erről.

– Hol vannak a lándzsáik, a tőreik?

Meglepettségről árulkodott a hangja.

– A palotában tilos fegyvert viselni.

– De hát ez nevetséges. Mi haszna ezeknek a fegyvertelenöröknek, ha jön a veszély? Ki védené meg a herceget az ellenségtől?

A testőr nem válaszolt azonnal. Majd anélkül, hogy hátrafordította volna a fejét, megszólalt. – Őfelsége a herceg a saját hasát fogja megvágni. Egy cseppet se aggódj.

Megvágja a saját hasát? Fogalma sem volt róla, hogy ez mit jelenthetett.

– Miért vágná meg saját magát?

A férfi hamar elvesztette a türelmét. – És még azt mondták rólad, hogy folyékonyan beszéled a nyelvünket. Ez csupán egy szófordulat. Annyit tesz, hogy ő majd megvédi magát.

– Ó – bólintott, mint aki pontosan érti, de közben továbbrais rágódott. Ezt a kifejezést teljesen abszurdnak találta. Megválni a saját hasadat, kuncogott belül. Miért nem az ellenségét? Felsőhajtott. – Türekök.

– Tessék?

– Semmi. Mindössze kifújtam magam.

– Ne veszteged a levegődet. Ha ennél is többet késünk, Szulejmán herceg mindkettőnket vízbe fojtat. Akkor pedig még szükséged lehet rá.

Ibrahim oda sem hederített, csak nézelődött. Alig bírta elhinni. Minden olyan káprázatos volt. Például a harmadik emelet előcsarnokának kellős közepén egy kolosszális sárgaréz tárgy hívta fel magára a figyelmét, melynek lába és fedője is volt.

– Mi ez?

– Egy fémüst. Télen színültig töltjük parázzsal. Képes az egész emeletet felmelegíteni.

A földön vagyok vagy az egekben? csodálkozott. Ugyanis a folyosó teljes hosszában kiterített, durva csomózású szőnyegből ítélve mindkettő egyformán elképzelhetőnek bizonyult.

A padlózat mellett a falakat is kárpitok borították, melyek egyértelműen nagyon értékesek voltak. Aztán azok a keresztbe helyezett, arany hegyű lándzsák is itt-ott, melyek óriási, domborított bronzból készült pajzsok mögött döftek fenyegetően két irányba.

Az örök és a szolgálók öltözéke szintén egy kisebb vagyont érhetett. Színpompás selyem salwarok, nadrágok, ingek, bolerók, különböző nagyságú börmellények, és ez még a töredéke sem lehetett a teljes ruhatárnak. Amellett fehér turbános férfiakkal is találkozott, akik jobb oldalra hajtott fejjel siklottak. A legtöbben hosszú fehér köpeny mögé rejtették magukat. Néhányuknak fekete hímzés volt a köpenyén, melynek nyitott felén át látható volt a vörös, lila vagy egyéb élénk színre festett, nyaktól hasig begombolt ingük.

Az oszmánok odavannak a világos színekért, furcsállta. Igazuk van, persze. Lágyn, halvány színek illenek ehhez a pompához, ehhez

a gazdagsághoz. Ám ha rajtam múlna, én soha nem hordanék olyan fehér ruhákat. Inkább egy lila köpenyt öltenék magamra, amilyen Caesarnak volt. Sőt, még arany zsinegekkel is kidíszíteném.

Miközben megpróbálta elképzelni magát egy arany madzagos kaftánban, nemsokára rá kellett döbbennie, hogy fekete pantallójában, fehér, bő ujjú ingében és a rövidke kék mellényében még az itt-ott sürgölődő, kék rövidnadrágos inasok mellett is koldusnak nézett ki. Az álma nyomban röpítévre tört. Hiszen ezek voltak a legékeesebb ruhái. Nem mintha olyan sok gúnya közül válogathatott volna. A munkás felszerelését el sem hozta a gazdaságból. Hogyan viselhetné azt az össze-vissza szakadt nadrágját még egyszer a herceg előtt? Már így is eléggé szégyellte magát, hogy azon az estén azokban a rongyokban jelent meg a hegedűjével.

Egyébként is, mi vagy te? szidta a belső hangja. Nézd ezt a fényűzést, aztán nézz magadra.

Mi bajod van a külsőmmel? állt ellen ennek a leírhatatlan érzésnek, melyet a vakító bőség keltett benne. Én egy halász fia vagyok. Az ő apja egy szultán. Állítólag a fél világ az övé. Én egy kétágyas halászkunyhóban születtem, ő pedig egy palotában. Mi másra számítottál?

Hamarosan ráébredt, hogy ez a belsejét emésztő féreg nem más, mint az irigység. Ha ilyen a fia palotája, vajon miféle szédületes hely lehet a szultán apjának otthona, féltékenykedett. Mindezek után már nem lenne képes visszasülyedni Dzsela-jir poklába. Ha ott kell aludnom, akkor veszem a kalapom, határozta el magát. Fogom magam, és eltűnök.

Mégis hová mehetne?

Jó kérdés, kellett beismernie. Mégis hová? Nem könnyöröghette vissza magát Kaszim aga gazdaságába.

Ferahsad már nem látna ott szívesen.

Vagy talán igen?

Nem lehetett biztos benne. Miért is venne vissza? töprengett. Ha igazán ott akarnék maradni, eleve nem fogadtam volna el a herceg ajánlatát.

Bár te még mindig az ő tulajdona vagy ám, emlékeztette egy hang. Nem adott el téged...

A büszkesége ezt nem hagyhatta annyiban. Csakhogy odaadott engem a hercegnek. Eldobott engem.

A hang felnevetett. Az nem oszt, nem szoroz. Ez esetben te egy elajándékozott tulajdon vagy. Akárhogyan is, nem tűnhetsz el, amikor csak úgy kívánod. Főleg nem a herceg palotájából.

– Először is a haszodadzsihoz^{51} mégy.

A testőr utasítása visszarántotta őt a jelenbe. Majd csak megleljük a módját, s ezzel egyelőre felfüggesztette az eszmefuttatást.

Amikor felemelte a fejét, egy grandiózus, zöld ajtóra lett figyelmes maga előtt, melynél két óriás őrködött.

A folyosó, amin egészen idáig haladtak, oly kacskaringós és hosszú volt, hogy Ibrahim már azt hitte, soha nem fog véget érni. Hála Allahnak, mondott köszönetet.

– Haszodadzsi? Az meg kicsoda?

– Az urunk bizalmasa.

Egy újabb furcsaság. – A bizalmasa? – Tehát egy hivatalnok, aki pusztán azért létezett, hogy a herceg titkait őrizze? Ez már tényleg túlságosan bizarr volt.

– Hogy titkokat őrizzen?

A katona megtorpant. Megfordult, és alig észrevehetően elmosolyodott. Aztán megigazította Ibrahim ósdi, elnyúlt mellényét. – Nos, úgy is lehet mondani. Emögött az ajtó mögött, bármire is van szüksége Szulejmán hercegnek, arról a haszodadzsi gondoskodik. Ő olyan dolgokat is tud, melyeket mások nem ismerhetnek, olyasmiket is lát, melyek elkerülik mások figyelmét. Felolvassa az urunknak érkező üzeneteket, s ha felkérik rá, megírja helyette a válaszokat. Tárgyalásokat hív össze. Senki sem mehet a hercegünk elé anélkül, hogy vele ne találkozna, hogy megkapja engedélyét. Az ő feladata, hogy urunknak soha ne legyen hiánya ételben, italban vagy semmi egyébben.

Na, ne már, miféle bizalmas?! hüledezett Ibrahim magában. Miért nem hívják inkább írónak...? Haszodadzsi. Itt muszáj mindenkinek egy különleges címet biggyeszteni a neve elé. Micsoda henegegés.

– Aztán itt van még a dajka is, persze.

– Dajka? Ő kicsoda?

– A herceg dadusa. A nő, aki a herceget gondozza, mióta csakmegszületett. Ez egy palotai hagyomány. A negyven napos csecsemőt egy szoptató dajkának adják. Amíg tejet iszik a gyermek, a szoptató dajka és a dadus együtt foglalkozik vele. Magyarán, a dadus jóformán a herceg édesanyja. Ennél a résznél csendesebbre vette a hangját.

– Tudniillik, ő több erőfeszítést ölt a nevelésébe még a vérbeli édesanyjánál is.

Ibrahim valahol mélyen fájdalmat érzett, s a szíve vágyakozással telt meg. Az édesanyja arca jelent meg a lelki szemei előtt. Magában szipogott. Az én gyönyörűséges édesanyám, siránkozott.

– Olyan nincs, hogy jóformán az édesanyja – csattant fel. –Az anya az anya. Senki más nem tud a helyébe lépni.

A férfi egyetértően bólintott, s megvonta a vállát.

– Mit lehet tenni? Ez a szokás errefelé.

– Törkök!

Annak ellenére, hogy Ibrahim suttogva panaszkodott, ráadásul egy sóhaj közepette, a testőr ismét meghallotta.

– Tessék? Mit mondasz?

– Semmi nem mondtam.

– Mintha azt hallottam volna, hogy törkök.

– Rosszul hallottad. Gyerünk. Már kezdem elveszíteni a türelmemet. Vigyél el a haszodadzsihoz vagy hogy is hívják őt. Ne várassuk tovább őfelségét, a herceget.

A férfi egy atlasz-szövet függönyökkel elsötétített, tágas szobában ült egy bársonydíványon. Jókora réztálca volt a heverő előtti kisebb asztalra helyezve. A jobb oldalán állt egy pergamennel megtömött polc. Az imaszőnyege közvetlenül az ajtó mellett volt a földre terítve. S azelőtt keresztben egy pulpituson hevert a nyitva hagyott Korán.

Nem tudta kitalálni a férfi korát. Bár Szulejmánnál egyértelműen valamivel idősebb lehetett. Az ő fején nem az a megszokott, masszív kavuk turbán ült. Ahelyett egy fehér, selyemszerű anyaggal tettek kísérletet a haszodadzi meglehetősen méretes koponyájának

körbetekerésére. A nagyméretű fej és az arra csavart pinduri turbán szórakoztató kontrasztot keltett. Ibrahim kis híján elnevette magát.

Mióta a szaruhani palotába érkezett – valószínűleg már órák is eltelhettek – még egy lelket sem látott fedetlen fejjel.

Nekem is ilyen turbánt kell majd vajon a fejemre húznom, kíváncsiskodott. Ez igencsak elgondolkodtatta. Ha ez volt a szabály, tőle is biztos elvárják majd, hogy kövesse. De hát hogyan mutatna ő egy ilyen terebélyes fővegben vagy egy olyan kúpos süvegben, mellyel csak meghajolva lehetett ki-be menni az ajtókon. Mióta ment ki a divatból a virágcserep formájú nemezsizak, amit még az ujjadon is pörgethettél, ha úgy tartotta kedved? Ha pusztán a fej elfedése volt a cél, arra az is kellőképpen megfelelt. Azonfelül, a nemez télen melegen tartotta a feje búbját, nyáron pedig hűsítette.

A nők egyáltalán nem mutatták magukat. Sem a széles udvaron, sem a verandákon, sem pedig az épület belsejében, ahová az útjuk vezetett.

Ebben a pillanatban Feketeszeder jutott az eszébe. Münirét legutoljára akkor látta, amikor a tizedes ráripakodott, s ő leszállt a lováról.

Ki tudja, hová hurcolhatták szegény lányt? szomorkodott. Az első adódó alkalommal meg kell őt találnia, vagy legalább kiderítenie, hogy hol lehet.

Amikor beléptek a terembe, a haszodadzsi éppen egy szétterített pergament tanulmányozott a díványon. A testőr a karjánál fogva maga mellé rántotta Ibrahimot, aztán megállt. A szemével és a szájával neki is jelzett, hogy nesztelenül várakozzon.

Viszonylag hosszú idő elteltével a férfi végre félretette a papirost. A tekintete átugrotta Ibrahimot, és egyenesen a testőrré szegeződött.

– Ez volna ő?

Vagy legalábbis valami hasonlót mondhatott. Olyan halk hangon kérdezte, hogy Ibrahim nem lehetett biztos benne, jól értette-e.

– Igen. Ő a várt újonc.

A katona szintén olyannyira halk hangon válaszolt, hogy Ibrahimnak még ilyen közélről is nehezebbé esett kihámozni a szavait.

A helyzetét tekintve egyszeriben elfojthatatlan jókedv támadt benne. Előléptettek, ujjongott. A gazdaságban Halil kahja bolond fiújánál nem voltam több. A herceg palotájában azonban egy zöldfülű lettem! Amint ez az öröm tükröződni kezdett az arcán, a haszodadzi leereszkedő pillantást vetett feléje.

– És ez itt a kezében, ez volna az, amit a hercegünk...

Megint nem jutott el a füléig a mondat nagy része. Istenem, elégedetlenkedett. Ha ezek folyton így fognak sugdolózni, akkor hosszú napnak nézünk elébe.

– Nem hallottam – közölte velük normális hangerővel. – Tudnának egy szemernyi hangosabban beszélni?

A haszodadzi döbbenete összeráncolt homlokából egyértelmű volt.

– Nem lehet.

A hangja ezúttal is alig észlelhetően hagyta el az ajkait, habár az megkönnyítette Ibrahim dolgát, hogy mindössze két szót kellett leolvasnia a szájáról.

A férfi felkelt a díványról. Egy darabig kutakodott valami után, aztán végül egy pár lapos talpú papucs bukkant fel a kezében, amit a lábára húzott. Közvetlenül Ibrahimhoz csoszogott. Savanyú képet vágva tetőtől talpig végigmérte őt. Úgy festett, hogy a haszodadzi sem volt nagy rajongója a magas természetnek.

– Nem lehet – ismételte el a feleletét. A testőrhöz fordult. – Nem figyelmeztetted őt arra, hogy csendben legyen, Bajram? – Szándékában sem állt megvárni a visszajelzést.

– Még nem késő, hogy megejtsük az első leckét. A palotábanmi a szemünkkel, a kezünkkel fejezzük ki, amit mondani kívánunk. Itt tiszteletlenség hangosan megszólalni. Nem szeretnénk megzavarni a hercegünk és az édesanyja békességét. Ezt már sikerült meghallanod, ugye?

Ibrahim biccentett. – Hallottuk. – Imádkozott, hogy ne fedezzék fel a gúnyt a hangjában. Szerfelett furcsának találta, hogy a férfi többes számban utalt önmagára. Elfújthatatlan kuncogás csúszott ki a száján. A herceg is ugyanígy beszélt.

– Ez a nevetésre is vonatkozik.

Tüstént megzabolázta magát. Megkísérelt komoly arckifejezést ölteni.

Vajon elég durcás a fizimiskám? csipkelődött. Csak megteszi.

A haszodadzsi némán mustrálta. Nem szabad fejfel rohannom a falnak. Bánta már az engedetlenségét. Mihez fogok kezdeni ennyi ellenséggel? Hiszen a Véreb után most még ezt a börek^{52}-turbános férfit is sikerült felheccelnie. Dzsela-jir csupán a katonaszálló bestiája volt. És ez? A herceg bizalmasa. A hasz valamicsoda. A férfi, akinek a beleegyezése nélkül nem látogathatta meg Szulejmánt. Úgy döntött, hogy jóban lesz vele. Legalábbis átmenetileg. Ugyan az továbbra is kétséges maradt, hogy eredménnyel járhat-e. Próbá szerencse.

A haszodadzsi intett, hogy itt várjanak, majd köddé vált egy vaskos, vörös bársonyfüggöny mögött, mely a magas mennyezettől egészen a padlóig lógott.

A testőr megcibálta Ibrahim karját, s a fülébe sziszegett.

– Mit képzelsz magadról? Hogy mersz csúfot űzni a hercegbizalmasából?

Mielőtt Ibrahimnak esélye lett volna, hogy mentegetőzzön, a bársony firhang megmozdult, és a haszodadzsi került elő mögüle. Egy pillanattal később már össze is csukódott mögötte, a férfi pedig Ibrahim mellett termett.

– Szóval – kezdte halkan –, most Szulejmán sah elé mehetsz.

Megtanultad miképp hajtasz fejet?

Erősen megrázta a fejét. – Nem!

– Így.

A férfi összekulcsolta a kezét a hasa alatt, aztán lehajolt, amennyire csak a háta bírta, s úgy maradt. – Fel ne egyenesedj, amíg Szulejmán sah úgy nem utasít.

Ez a testtartás borzasztóan lehetetlennek tűnt!

– Egy szót se, míg ő nem kérdez, míg ő nem engedélyezi, hogy megnyikkanj. – Itt egy rövid szünetet tartott. – Nehogy bármilyen szemtelenséget kövess el a hercegünk előtt! Nevetni sem szabad. Még ha rá is bólintana, akkor se ne vess nyíltan. Így elfordítod majd a

fejedet, a kezekkel eltakarva az arcodat, s alig hallhatóan fogsz nevetni. Megértetted?

Megértette. Ha ennyi tisztelet járt a fiának, nem tudta elképzelni, hogy milyen szertartásosság vehette körül a szultán apát. És neki most szintén ezen szabályok szerint kellett játszania.

– Állva fogsz várni, amíg másképpen nem rendelkezik. Ha úgy óhajtja, hogy ülj inkább, akkor oldalasan fogsz helyet foglalni és nem fészkelődsz. Zárd össze a lábadat illedelmesen. Ne nézz egyenesen a herceg szemébe, ahogy most velem teszed. A tekinteted legyen a földre szegezve. Még valami, a kezeid meg se közelítsék az övedet.

– Miért?

A haszodadzi szemöldöke a homlokára szaladt.

– Hacsak nem akarsz egy nyílvesszőt a hátad közepébe, természetesen.

Ejha, képedt el Ibrahim. Más szóval a herceg szobájában minden egyes mozdulatát lesni fogják. El ne feledd. Ezt jegyezd meg jól, emlékeztette magát. Nehogy a végén lyukat üssenek a mellkasodba egy véletlen ballépés miatt.

– Alaposan az eszedbe vésted, amiket mondtunk?

– Bevéstem.

– Nagyszerű. – Erre a férfi résnyire szétnyitotta a függönyt. – Gyerünk hát. Indulj. Ne várasd meg a hercegünket.

Ibrahim higgadt léptekkel haladt előre. Amikor a férfi elé ért, a szemébe nézett.

– Köszönöm, uram.

A haszodadzi meglepődött. Ez a zöldfülű már megint valami csintalan-ságra készül, s igyekezett belélni. Ugyanis az, hogy olvasson a tekintetekből, majd azok szerint járjon el, úgyszint a munkakörébe tartozott. Mégsem talált semmit. Vagy rendkívül jól értett az érzelmei elrejtéséhez, vagy valóban komolyan értette.

– Miért?

– Amiért felkészített engem. Máskülönben szégyenben és gyalázatban lett volna részem Szulejmán sah előtt.

A férfit tátott szájjal, mégis elégedetten hagyta maga mögött. A kezével felemelte a nehéz függöny egyik felét. Azt feltételezte, hogy

az közvetlenül Szulejmán szobájába nyílik, csak hogy ahelyett sötét üresség fogadta.

– Tovább – noszogatta a haszodadzsi. – Az ajtó ott van előtted. Kopogj, és várj a válaszra, mielőtt belépnél.

Ibrahim nagy lélegzetet vett. Két lépéssel az átjáró végére ért. Mihelyt hallotta, hogy a bársony firhang zizegve összecsupkodik mögötte, tapintatosan kopogott.

Kopp, kopp.

Ahhoz képest, amit várt, Szulejmán rögtön felelt. – Jöjj be, Ibraaam!

Huszonhatodik fejezet

Mintha az ajtó egyenesen a napra nyílt volna. A koromsötét folyosó után Szulejmán herceg szobája szikrázott az ablakon át besütő napsugaraktól. Ibraaam? Tényleg ezt mondta volna? morgott magában, miközben pislogva igyekezett visszanyerni a látását.

Szulejmán, látván az ajtónál vesztegelő Ibrahimot, ismét befelé tessékelte.

– Jöjj, jöjj. – A hangja egészen derűs volt. Ekkorra sikerült csupán megtalálnia a herceg sziluettjét a vakító fényben, aki ezek szerint az ablak előtt ült. Nem tekert turbánt a fejére.

A haszodadzsi intelmei máris kimentek a fejéből. Pontosabban, Ibrahim erre vágyott. Ugyanis egy cseppet sem volt kedvére a földig hajolni egy vele egykorú illető előtt. Az ördög persze ezt rögtön kihasználva a büszkeségét ostromolta. A testedet foglyul ejthették. De ne engedd, hogy a lelkedet is leigázzák. A lelked oly szabad kell, hogy legyen, mint a Száva folyó, a fejed pedig oly emelt, mint a hólepte hegyek, Sándor.

Ez nem ilyen egyszerű, szabadkozott Ibrahim.

Az ördög azonban rá sem hederített. Mije van, ami neked nincs, dohogott. Az ellenkezője éppúgy megtörténhetett volna. Te is világra jöhettél volna egy király fiaként, ő pedig egy halász sarjaként.

Megtörténhetett volna, igen, mégsem így alakult. Szulejmán félig-meddig egy szultán volt... Ő viszont mindössze a zenésze.

Ibrahim végül nem a haszodadzsi, hanem az ördög tanácsát követte. Hogy a lelke oly szabad lehessen, akár a Száva folyó, s a feje oly magasra tartott, akár a havas ormú hegyek.

A küszöbön alig látható mozdulatot tett, melyről képtelenség volt eldönteni, hogy meghajlás volt-e vagy csupán a nyakát nyújtogatta.

– Hercegem?

– Megharagudtál ránk, soknevű, amiért Ibraaamnak szólítottunk?

– Hogyan lehetne jogom arra, hogy megharagudjak a hercegünkre?

– Ebben az esetben, miért ácsorogsz még mindig a küszöbön? Gyere hát beljebb. – Szulejmán elhallgatott. – Á, már értem. A haszodadzsi bizonyára összezavart téged az utasításaival.

Ibrahim nem válaszolt.

– Ne is törődj vele – folytatta Szulejmán. – Ezek csak palotaiszokások, szabályok és hasonlók. Közöttünk nem lesznek effajta megkötések. A hajlongásra és nyaktekerésre sincsen szükség.

– Nem volna az udvariatlanság?

– Van már így is elég emberünk, akik udvariasak. Ámde nincsenkink, akivel társaloghatnánk, akivel megoszthatnánk a gondolatainkat, az érzé-seinket anélkül, hogy azon tépelődnénk, „vajon miféle érdek vezérli” vagy „nézd ezt a képmutatót”. Akivel összemérhetjük a tudásunkat, a logikánkat.

– De hát urunk – tiltakozott azonmód. – Hogyan lenne ez igaz? Hiszen önnek megannyi tanítója, tanácsosa van.

– Az van. Valóban, deee... – jócskán megnyújtotta az utolsó „e” magán-hangzót. Végül csak kibökte. – Nekünk nincsen barátunk.

Barát? A trónörökös Szulejmán sah és a barátja, a zenész rabszolga Ibrahim. Erre aztán köpni-nyelni nem tudott.

– Gyere, és ülj ide. A kantardzsizáde^{53} valószínűleg arra tanított, hogy az egyik sarokba húzódj, de azt felejtsd el. Érezd otthon magad. Itt nincsen más rajtunk kívül. Csak mi ketten. Senki sem jöhet be, amíg én nem szólok.

Csak mi ketten, ismételte a herceg szavait Ibrahim. Mi lesz, ha a kezem az övemre téved, hol van az a férfi, akinek a nyila átdöfi majd a szívemet? Végre elmozdult a küszöbről, majd a herceg kérésének dacára a haszodadzi parancsának megfelelően foglalt helyet. Akkor vette észre először, milyen dísztelen Szulejmán irdatlanul tágas szobája, ami az egyik faltól a másikig érő ablaksoron át a végeláthatatlan mezőkre nézett. Azok mögött a messzeségben egy hegység lilás árnya tornyosult. A látvány lenyűgöző volta meglepően ellenpontozta a szinte szegényesnek is nevezhető szoba berendezését. Ő egy gyémánttal, smaragddal és még Isten tudja mivel ékesített aranytrónon képzelte el a férfit.

Az aránylag magas és széles díványt egy földre lógó selymes anyag borította. Szulejmán a hátát vastag párnáknak döntötte. A dívány előtt két kisméretű asztal volt elhelyezve, melyeken két kristálypohár és egy keskeny nyakú kancsó várta, hogy kiszolgálja

az inni vágyót. A herceg turbánja és kaftánja félre volt téve egy ruhaakasztóra, az ágya közelében. Ha sötétben látnám, hétszentség, hogy azt hinném, egy ember van ott, tréfálkozott magában Ibrahim. Még egy faragott paravánt látott, mely a fal egy részét takarta el jobboldalt. Egyéb megfigyelhető bútort nem tartalmazott a szoba.

Feltűnően cingár férfi, állapította meg. Pedig azon az estén mily fenségesnek látszott. Nem sokban különbözik tőlem. Sőt, mintha alacsonyabb is lenne nálam.

Csakhamar rádöbrent, hogy miért találta soványnak Szulejmánt. Hát persze, róttá meg a lassú eszét. Mert levette a kaftánját. A szeme a háló-szobában felfüggesztett aranydíszítésű, fehér öltözetre siklott. Talán még engem is tekintélyessé varázsolna az a kaftán, tűnődött.

Szulejmán ezúttal zöld inget viselt, nyakától a hasáig begombolva. Sem túl bő, sem túl szoros nem volt. Az ingujjakat a könyökéig tűrte, s odagombolta őket. A derekára egy vörös selyemövet kötött. Ibrahim várakozásai egymás után hullottak darabokra. Tudniillik ékköves markolatú törökre számított a herceg övében, csak hogy az teljesen üres volt. Mondjuk honnan is tudhatnám, hogy nincs-e egy tör elrejtve valahol az alatt? Sőt, kellene hogy legyen. Esetleg megemlíthetném ezt neki.

Lejjebb, a lábán az ingénél néhány árnyalattal sötétebb salwart viselt, melynek végét elnyelte kunkori orrú, sárga csizmája. Egyértelmű volt, hogy mind az ing, mind a salwar igen értékes anyagból készült, arra viszont nem tudott rájönni, hogy pontosan miből. Selyem? Gyaníthatóan selyem, spekulált. Ki bugyolálná magát pamutba ilyen melegben?

Két méretes gyűrűt húzott a jobb kezére. Egy feketét a nagy, egy tengerkéket a mutatóujjára. A balján pedig egy harmadik csillogott olykor sárgászöld, olykor vörös fényben, attól függően, hogy miképpen érte a nap.

Ez aztán a gyémánt, álmélkodott. Hatalmas.

Szulejmán felfigyelt Ibrahim vizsgáló pillantásaira, de nem szólt egy szót sem. Vélhetően némi időt akart neki adni, hogy

feldolgozhassa ezt a sok újdonságot maga körül. A csendet kisvártatva a herceg kuncogása törte meg.

– Az volna a javaslatom, hogy legelőször erről döntsünk. Erről már a minap is kifaggattunk téged, noha akkor nem volt lehetőség alaposan végiggondolni. Most viszont így, hogy ide jöttél, az új otthonodba, hadd tudakozódjunk megint. Melyik nevedet kedveled tehát a leginkább? Hadd hívjunk mi is úgy.

– Milyen jelentőséggel bír az ember neve?

A herceg tüstént közvevágott. – Micsoda kérdés ez? Az emberek meghalnak s porrá lesznek. A nevükön kívül más nem marad ezen a világon.

Ibrahim enyhén biccentett.

– Vagyis, akinek emlékeznek a nevére, az gyakorlatilag nem halt még meg. Különben a név elmorzsolódik, és a csontjaival együtt lesz a föld martalékává. – Szulejmán habozott egy másodpercig. – Itt nálunk az imam^{54} minden temetéskor megkérdezi a koporsó előtt összegyűlt népet: „Milyen-nek ismerték az elhunytat?” Erre mindenki így kiált: „Nemesnek ismertük.” Még soha nem hallottam bárkit másképpen válaszolni, például: „Alávalónak ismertem. Nem volt több egy kétszínű, álszent, szívtelen alaknál.” Mégis az a meggyőződésem, hogy az ember meghal, a név hátramarad. Az egyén halandó, a név örök.

Felkelt, s elmélázó arccal körbe-körbe sétálgatott a szobában.

– Ó, aztán még ezt is kulcsfontosságú megemlíteni. A névsúlyát. A név rátapos az emberre, szétlapítja. Vegyük példának a dédapám nevét. Mehmed... Tegyük fel, hogy minket Mehmednek neveztek el. Milyen lenne az életünk? Ha nem döntjük romba a Bizánci Birodalmat, s kezdünk egy új korszakot, nem hoznánk rettenetes szégyent a nevünkre? Nem zúzna össze minket a nevünk súlya, amiért nem lehattunk rá méltóak?

– Akkor ön – suttogta Ibrahim –, a dédapjához hasonlóanhódítóvá vált volna.

Szulejmán azon melegében a férfira fordította a tekintetét, s úgy mustrálgatta.

– Már figyelmeztettünk, hogy ne viselkedj szőlőszemként. Már kevés híján sötétedni is kezdtél, annyit lested a többi szőlőt.

– Bocsásson meg nekem, hercegem. Azon az estén sem igazán értettem ezt az aforizmát.

– Hallottad a lalánkat, az agáinkat ott a szökőkútnál, nem? Nos, már te is úgy hízelelsz nekem, ahogyan ők.

Sebtében felkapta a fejét. – Hízelegni? Egyáltalán nem állt szándékomban ilyesmi. Kizárólag a kívánságomat fejeztem ki. Ha attól tart, hogy a dédapja neve összetöri önt, akkor nincs más választása, önnek is hódítónak kell lennie.

Szulejmán megállt, s merengő tekintettel nézett rá egy darabig, majd folytatta a céltalan sétát. – Jóllehet, minket nem Mehmednek neveztek el, hanem talán még egy annál is súlyosabb sorssal átkoztak meg: Szulejmán. A hodzsa mester Allah igazságos kardjának, őszentségének, Salamon királynak^{55}–nevét súgta a fülünkbe. Amennyiben méltóvá akarunk válni a nevünkhöz, mindvégig a méltányosság szerint kell cselekednünk, s nem szabad megengednünk, hogy az alattvalóink kétségbe essenek: „Vajon ki az igazságosabb? Őszentsége, Salamon vagy Szelim fia, Szulejmán?” Ellenkező esetben nem élhet tovább a nevünk, miután megadatott nekünk Allah kegyelme^{56}. S akkor a túloldalra érve őszentsége szidalma várna ránk: „Bemocskoltad a nevünket, Szulejmán”.

Ibrahim meghökkent. Mennyire félreismertem, vallotta be magának. Értelemszerűen abból a rövid beszélgetésből a gazdaságban sok mindenre nem derülhetett fény. Akkor egy olyan személynek könyvelte el őt, aki odavan a fajtiszta, kifogástalan lovakért, az ékszerekért, és ért valamennyit a zenéhez és a költészethez. De ha megkérdezted, volna hogy melyiket választaná, a zenét vagy a vadászatot, a költészetet vagy a kardforgatást, valószínűleg nem tudta volna eldönteni. Szóval ilyen embernek képzelte el. Jómód, rátartóság, sőt, egy leheletnyi elkényeztetettség is, habár ezt igyekezett elrejteni.

Ezzel szemben soha nem álmodta volna, hogy ilyen komoly témák is foglalkoztatnák őt. Ezidáig mindig az volt a benyomása, hogy a szegényeken, a birtokosok között hánykódó rabszolgákon kívül más

nem rágódik annyit az étellel és az emberiséggel kapcsolatos dolgokon.

– Most mondd el nekünk. Mi maradt őszentségéből, Salamonkirályból?

Ibrahim összeszedte magát, s kérdő tekintettel bámult rá, mi maradt?

– Az igazságossága, Sába királynője iránti szerelme vagy atemploma Jeruzsálemben?

Amikor látta, hogy a zenész továbbra is szótlanul ücsörög előtte, megválaszolta a saját kérdését. – Az igazságossága és Sába királynője iránti szerelme. És persze a temploma, mely ugyan összeomlott és betemette a homok, de a pompája még ma is szájra jár. Mindezek tették őt halhatatlanná. Egy porszem sem maradt már belőle a földben, a neve azonban szembeszállt az idő múlásával. Még most is itt él közöttünk.

– Igaza van.

– Akkor hát áruld el nekünk. Milyen néven kívánod hívatnimagadat? Melyik neved legyen örökkévaló?

Még hogy én örökkévaló, nevetett magában. Elmosolyodni készült, de aztán meggondolta magát. Halhatatlan rabszolga, gúnyolódott magával. Fejet hajtott. – Amelyiket ön előnyben részesíti.

Szulejmán arca felderült. – Mivel ránk bíztad a döntést, hagyjuk a régi neveidet a múltban. Ahogyan akkor mondtam neked az úrnő aga gazdaságában, ismerjen téged az Oszmán Birodalom Pargali Ibrahimbé. Így a szülőhazád emléke egyé válhat az oszmán identitásoddal. Emlékezz-zenek így rád a történelemben.

Egy kézmozdulatára rögtön egy cseléd ugrott elő a jobboldali válaszfal mögöl. A mellkasán keresztbe rakott kezekkel egészen a földig hajolt.

– Hozz nekünk sörbetét.

Az icsoglán hátrálva távozott, s a keze még ekkor is egy X betűt formált a mellkasa előtt, mintha odaszegezték volna.

Ahogy köddé vált a paraván mögött, Szulejmán felemelte a hangját.

– Gaffar agát is hívasd ide.

– A haszodadzsim – magyarázta Ibrahimnak, aki kíváncsianfigyelte. – Habár ő szeret mindent a szabálynak megfelelően végrehajtani, végül is egy rendkívül jóra való emberről van szó. Gondosan figyeld meg, hogyan végzi a munkáját. Egy nap talán még hasznodra válik.

Az ajtón, melyen nemrégiben még Ibrahim lépett be, most egy alig észlelhető kopogás hallatszott.

– Jöjj be, Gaffar aga.

Az ajtó kinyílt, s a férfi megjelent a küszöbön. A kantardzsizáde Gaffar aga állt ott meghajolva, pontosan úgy, ahogyan neki is kellett volna.

Ibrahim azon minutumban valamivel oldalra csúsztotta magát a földön. A dívány egyik sarkánál telepedett le. Összehúzta a lábát, aztán a térdére dobta a kezét, a haszodadzszi utasításának eleget téve. Lehajtotta a fejét, nehogy találkozzon a tekintete a férfival.

A haszodadzszi tétovázott egy pillanat erejéig, amikor észrevette a herceg közelében kuporgó újoncot, de hamar a sarkára állt. Csakis Szulejmán ültetne maga elé egy zöldfülű kölyköt, morgott magában. A szeme sarkából figyelte a fiút. Legalább úgy foglalt helyet, ahogy tanítottam neki. Le a kalappal. Lesütötte a szemét, s még a keze is a térdén van. Ügyes munka... A jó kezdet fél siker... Egykettőre megemberesedik.

Amint rajtakapta a haszodadzsit, hogy Ibrahim testtartását boncolgatva minősítgeti őt, Szulejmán mosolyogva intette rendre. – Aga...

– Parancsoljon, hercegem.

– Már biztosan megismerkedtetek odakint. Hadd mutassuk beőt mi is. – S a fejével Ibrahimra bökött. – Pargali Ibrahim. Mostantól éjjelnappal mellettünk lesz a helye. Még nem határoztuk el, hogy konkrétan milyen kötelességgel bízunk meg. Ám attól függetlenül, az ő hivatalos feladata nem lesz más, mint a társunknak lenni. Ennek te és mindenki más legyen tudatában. Pargali a mi barátunk, a mi pajtásunk. Elvárjuk, hogy ez alapján tégy előkészületeket.

Még mit nem?! Hogy a társa legyen, barátja és pajtása; egy devsirme^{57} rabszolga? Annak ellenére, hogy Gaffar nem

mindennapi hibátlansággal bírta leplezni a gondolatait, a meglepettségét, Szulejmán még ezen is átlátott. A haszodadzi bólintott az illedelmesen a jobb vállához hajtott fejével. Egy észrevétlen pillantást vetett Ibrahim irányába.

Ibrahim volt a leginkább elképedve. Vitathatatlan volt, hogy közel sem erre számított. Hogy ilyen módon mutassák be a haszodadzsinak.

Ibrahim agyában is Gaffar agához hasonló kérdések tömkelege nyüzsgött. Társ, barát, pajtás? Szulejmán herceg mellett? A barátja? S ennek megfelelően kell majd neki előkészületeket tennie?

– A barátom az én lakosztályom közelében fog aludni. Errőlis gondoskodj. Ha nem tetszik, amit látok, nem lesz bocsánat, tájékoztasd őket.

Hurrá, kiáltott magában győzedelmesen Ibrahim. Nem kellett a pokolban hálnia. Bár a Véreb is a fültanúja lehetne mindennek. – A többit már te is tudod. Ne legyen mulasztás. Ó, és vidd magaddal a barátomat az istállóba. – Ezzel Ibrahimhoz fordult. – Válassz magadnak egy lovat. Mi gyakran megyünk vadászni. Örömet okoznál, ha te is velünk tartanál.

Egy lovat? De hát ő már ki is választotta. Mi több, egészen közeli cimborák lettek az idefelé vezető úton. Vajon meg tudná találni Pöttyöst? Ha megleli a tizedest, ő kétségtelenül elvezeti majd hozzá.

– Értesítsd a dajkát. Rajta keresztül üzenj az édesanyámnak és Gülbahar úrnőnek. Ma este Ibrahimmal vacsorázom. Ne várjanak rám.

Gaffar aga egy kissé megnyújtott nyakkal biccentett a herceg parancsára, ahogy az szokása volt.

– Teríttess meg egy asztalt a ligetben, a Síró-kő tetejénél. Közel a tóhoz.

A fej ismét bólintott. Ez alkalommal még Ibrahimnak is feltűnt a csodálkozás Gaffar arcán. Nem értette a férfi viselkedését. Azt nem találta furcsának, hogy Szulejmán vele akart étkezni, de a helyszín hallatán jóformán tátva maradt a szája.

Síró-kő... Még amúgy sem látta azt a területet közvetlen közeliől.

– Ez minden, aga. Most távozhatsz. Ó, és még valami, ha Ibrahim meglátogat, tőle nem kell semmit sem eltitkolnod.

Nahát! Ez már tényleg megrendítette Gaffart. Istenre esküszöm, már-már remegnek a térdei, nyugtázta Ibrahim. Miért?

A haszodadzsi elbúcsúzott. Szulejmán erre odalépett Ibrahim mellé. A férfi megkísérelt tisztelettudóan felkelni, a herceg azonban a vállánál fogva visszaültette.

– Rövidesen előkészítik a szobádat. Akkor szólj a cselédeknek, hogy vigyék fel a holmidat.

Ibrahim felnevetett. – A holmim már nálam van. – S felemelte a földről a hegedűt és a vonót.

– Mást nem is hoztál magaddal?

Nem volt képes kimondani, ezért csupán egy fejmozdulattal felelt. Nem.

– Jól tetted. Itt egyébként is mindent megtalálsz, amire csakszükséged lehet.

Ibrahim egy hirtelen gondolattól vezérelve majdnem megszólalt.

– Mondani szeretnél valamit, barátom?

Ibrahim már nem bírta számon tartani, hogy hányszor tette fel magában ezt a hitetlenkedő kérdést. Miféle ember ez? Még azt sem kerüli el a figyelmét, hogy mi zajlik a fejében.

– Nos... – hezitált.

– Mondd hát. Mi nyomja a szívedet?

– Ő is velem együtt jött. Tudja..., ahogyan ön kérte.

Szulejmán herceg elhallgatott egy másodpercre, de mindjárt eszébe jutott.

– Az a fekete leány, aki felsikoltott, amikor meghallotta, hogy velünk tartasz?

Ibrahim bólogatott.

– Mi lett vele?

– Fogalmam sincsen. Érkezés után elváltunk egymástól... akatona-szállásra... – hebegte Ibrahim szégyenlősen.

– Azt a hétszázát, csak nekem van itt eszem? Elvittek a szállásra? Akkor találoztál Dzselaajir agával is.

A férfi nem válaszolt.

Szulejmán Ibrahim arcát fürkészte, majd az állánál fogva felemelte a fejét.

– Ne is törődj vele, barátom – vigasztalta. – A te helyedezentúl mellettünk van. Ami megtörtént, az már megtörtént.

Szóval arra kérsz, hogy találjam meg azt a fekete leányt?

– Nem is tudom... Lehetséges volna? Úgy értem, már így is...A herceg vidáman nézett Ibrahim szemébe.

– Idefigyelj – kezdte. – Elintézem majd, hogy Gülbahar lányaihoz tegyék. Napközben ő fog a szolgálatodról gondoskodni. Esténként pedig a lányokkal lesz. A lányok agáját is figyelmeztetni kell, nehogy rosszul bánjon vele.

Boldog volt. S jókedve még az arcára is kiült. Nem igazán tudta, miért, Ibrahim mégis úgy érezte, hogy jóvátétellel tartozik Feketeszedernek.

– Köszönet mindenért, uram.

Szulejmán megveregette a vállát.

Ibrahim a hegedűre mutatott. – Kívánja, hogy játsszak önnek, cserébe az oltalmáért?

A herceg megtorpant. Kifejezetten kedvére lett volna egy kis muzsika, de nem feledkezett meg az egyezségükről sem. – Pargali – szólott hozzá örömtelien. – Hát elfelejtetted? Mit mondtunk neked? Itt nem akkor fogsz zenélni, amikor én úgy kívánom, hanem amikor te.

Huszonhetedik fejezet Burszába menet

Az este eseménytelenül telt el. A baglyok huhogásán, a feketerigók csiripelésén kívül, s a füleskuvikok csattogását leszámítva teljes csend honolt. Olykor az ide-oda cikázó denevérek szárnyainak susogását is hallotta. Semmi mást. Hiába tapasztotta a fülét a földre, hogy még időben észlelhesse a lovak patáinak kopogását és a kocsikerekek lármáját.

Ismáíl sah bérgyilkosa, félőrülten a korábbi kudarc okozta dühtől, lest állított fel a lapos szikla tetején, ahol végül feleslegesen várakozott egészen napkeltéig.

A keservit, s ezzel felegyenesedett. Ezek már nem jönnek. Hiszen réges-rég el kellett volna itt haladniuk.

Talán meggondolták magukat, töprengett. De hát minden jel arra mutatott, hogy útra készülődnek. A saját szemével látta, ahogy megnyergelik a lovakat, s összepakolják a bálákat, a paplanokat, a szultána tányérjait és tálait, az összes cókmókjukat. Amikor a lovára ugrott, a kocsisok már elfoglalták helyüket a fogaton.

S az egyedüli fővárosba vezető út ez alatt az átkozott szikla alatt húzódik, mentegetőzött. Akkor viszont hol a csudába lehetnek?

Mégsem indulnak el pirkadatig?

Miért ücsörögnének a kocsisok egész este a bakon?

Egyszeriben végigfutott a hátán a hideg.

A rosseb egye meg, bosszankodott. És ha visszafordultak?

Hogy nem jutott ez eszébe korábban?

Talán Szelim lánya a törtétek miatt változtatott a tervükön. Egy biztonságosabb helyre, az apja mellé szaladt volna Burszába? Lehetséges?

Minél többet tépelődött, a felvetés annál inkább hihetőnek tűnt.

Vagyis míg én itt rostokoltam feleslegesen, ők már félúton járnak Bursza felé, mérgelődött.

Tüstént összeszedte a holmiját. A nyeregtáskájába szórta a felszerelését, közben felsorolta az összes szitkozódást, ami csak az eszébe jutott. Még volt remény. Biztosan megálltak valamelyik út menti fogadóban az éjszakára. Ki hallott már olyanról, hogy a szultán lánya egy kocsiban hajtsa álomra a fejét? Bizonyára a két nappal

ezelőtti vendégházban pihentek meg, ennél megfelelőbb helyszínt nem tudott elképzelni.

Ha lóhalálában vágatna abba az irányba, előbb-utóbb utolérné őket.

– Mi az, hogy 'bizonyára', te semmirekellő – üvöltött tébolyultan a vörösen izzó reggeli napra. – Más választásod nincs, mint elkapni azt a beteges libát, mielőtt eléri Burszát. Ez az utolsó esélyed.

Öt percre rá már szélesebben száguldott el a lapos szikla alatt, melynek tetején tegnap halálos csapdát állított. Az éjnél is feketébb ló feje Bursza felé mutatott.

Még a lovak is elálmosodtak. A kocsisokról nem is beszélve. A hadnagy egyik oldalról a másikra ügetett, hogy ébren tartsa a katonákat.

– Ó, fiaim, a puszta kezeimmel verlek agyon, ha elbóbiskoltok.

– Te, ott a jobb szélen. Nyisd ki a szemed. Mindjárt leesel a Szőrösről, Reso^{58}!

A fenyegetései azonnal meghozták a várt eredményt. Reso csakhamar lerázta magáról az álmoságot, és kinyitotta a szemét. Sőt, egy darabig talán ő volt a legélénkebb, egészen, míg a szemhéjai ismét el nem nehezültek.

Hidir aga külön figyelmet fordított arra, hogy a lova mindig látható legyen Hatidzse szultána kocsijának ablakából. Megmutatom neki, milyen alapos munkát végzek, ösztönözte magát. Máskülönben meg kell válnia a fejétől. Szelim szulán irgalma most teljes mértékben a lánya közbelépésén múlt. Rettegve dörzsölgette a nyakát. Majd térdével nyomást gyakorolt a lova oldalára, s enyhén megbökte sarkával a hasa tájékát. Ezzel egyenesen Hatidzse fogatához ügetett.

– Szultánám...

A járműben megmozdult valaki. Nebile, aki Hatidzsével szemben foglalt helyet, a hadnagy nyers hangjára ocsúdott fel.

– Bocsásson meg – motyogta szégyenkezve. – Elszenderedtem.

– Aludj – szólt hozzá Hatidzse erőltetett mosollyal. – Aludjcsak tovább.

– De szultánám... Ön...

Kinyújtotta a kezét, hogy megcirógassa a lány arcát. – Én még nem vagyok fáradt. Neked viszont pihened kell, hogy később jó erőben légy, ugye? Gyerünk, hunyd be a szemed... Ó, pont úgy. Ügyes vagy. Holnap is egész nap utazni fogunk. Lehet, hogy a naplementi imáig el sem érjük Burszát.

Hatidzse az ajtó felé fordult, majd résnyire elhúzta a bőrfüggönyt.
– Mi volna az? – szólt ki fojtott hangon. – Történt valami, Hidir aga?

– Közeledünk a tóhoz. Arra kért, hogy időben tudassam önnel. Ott egy rövid szünetet tartunk. Levest kell melegítenünk a katonáknak.

Leves? Miről karattyol ez a férfi? Miközben egy vérszomjas áruló üldözte őket, aki már két életet elvett, most megállnának gyönyörködni a tóban és levest szürcsölni? Hatidzsének más tervei voltak. Tomirisz sem cselekedne másképp, indokolta meg a döntését, mialatt már javában törte a fejét a megoldáson. – Gyere közelebb – súgta oda Hidirnek szigorúan.

A parancsnok buzgón követte az utasítást. A bal combja kis híján érintette Hatidzse nyikorogva rázkódó kocsijának oldalát.

– Emlékszel arra a tutajosra a tónál?

A férfi biccentett. – Igen.

– Küldj előre valakit, hogy kerítse elő. Azonnal tegyen előkészületeket. Amikor eléred a tavat, járj utána, hogy el tudna-e szállítani két fogatot. Ha igen, akkor menten húzasd fel őket a tutajra.

– Tessék?

– Két kocsi kerüljön a tutajra. Azzal kelek át a tavon. Ha kettőnem fér rá, legyen csak az enyém felrakva. Ezáltal legalább három-négy órát nyerhetek. A többiek lovon folytassák az utat. – Csakhogy... Csakhogy ez... Ez szörnyen veszélyes...

– Elfelejtetted, Hidir aga, hogy mily közeli barátságba kerültünk a veszéllyel?

– Allah őrizz, a tutaj fel is borulhat út közben.

– Ha a sors úgy akarja... Bár én nem hinném. Nyugodt az idő.

A tavon sem lehet különb. – Az áramlat... – Aga!

Hidir sehogy sem tudta elhatározni magát. Ha ennek a féleszű nőnek az ötletére hallgatok, és valami baja esik, nekem befellegzett. A szultán gyaníthatóan lassú halálra ítéli. Talán kibelezik, s Allah

irgalma előtt még végignézheti, ahogy a macskák és a kutyák felfalják a testét. Felállt a szőr a hátán. Ezzel szemben, ha nem engedelmeskedik a szultánának, akkor is hasonló végzet várja. Persze volt ott még egy utolsó mentsvár. Megszökni. Azt mondani, tégy, amit akarsz, és meglépni. Egy pillanat erejéig ez tűnt a legvonzóbb alternatívának. De hová is menekülhetne?

Még egy kísérletet tett, hogy lebeszélje a lányt erről az öngyilkos ötletéről.

– És azután? – dobta a kérdést a kocsi felé. – Úgy értem, miután eléri a túloldalt. Mi lesz utána? Még vízen sem ereszthetem önt útnak örök és kíséret nélkül, szultánám.

– Előbb tégy úgy, ahogy mondtam. Mi is gondoltunk ám akíséret ügyére. Habár az is mind a tutajostól függ. Hogy hány fogatot, lovat és embert képes elszállítani. Deríts ki minden részletet. Tüstént meneszd az előőrsöt.

A hadnagy erre fürgén irányt változtatott. Tisztában volt a kockázattal, de nem volt mit tenni. Ha a szultána felül arra a tutajra, neki is ott a helye. S ha nem fulladnak bele a tóba, esetleg a szultán is megkönyörül az életén. A hős hadnagy életén, aki hegyen-vízen át őrizte a lánya épségét.

Hajnalra megérkeztek a Szapandzsa tóhoz, ami úgy terült szét s sütkérezett a fátyolos felhő mögül elő-előkukucskáló nap sugarában, akár egy aranytálca.

– Hívjátok ide a tutajost – parancsolta Hatidzse.

Nebile már jó ideje éber volt. Tó, tutaj, vízre szállunk, szultánám? Mindenféle kérdésekkel ostromolta Hatidzsét izgatottságában.

– Igen, Nebile. Vízre szállunk.

A lány pedig örömtelien tapsolt. – A tavon.

– Nem félsz?

– Mitől félnék, mikor a szultánám itt van mellettem?

Az egyetlen nyereségem ezen az istenverte úton, fürkészte Nebile arcát szeretettel. Ő volt Dzsevahir ajándéka a túlvilágról, ahonnan most is biztosan figyelte őket.

A hadnagy hangosan köhintett egyet, jelezve, hogy a tutajossal a kocsi előtt várakoznak.

– Ott van veled a tutajos is, Hidir aga?

– Itt vagyok.

Egy ziháló hang felelt a parancsnok helyett.

– Tudod-e, hogy kik vagyunk?

– Állítólag egy tekintélyes hölgyről van szó. Persze a világértsem hittem nekik. Mi dolga volna egy úri hölgynek ezen a környéken, ráadásul ebben az órában, egy tucatnyi férfi közt?

Most azonban a hangodat hallva nincs már bennem kétség. Valóban egy nő van a fogatban.

Hatidzse elmosolyodott. A férfi ezt nem láthatta a függönyön keresztül, ezért a hangjával igyekezett kedveskedni.

– Legalább tíz nő van ezekben a kocsikban, tutajos – Mennyi? Tíz? Ó, Allah segíts. Már egy is túl sok belőlük, nemhogy tíz!

Ahogy Nebile kuncogni kezdett, Hatidzse sem tudta megállni.

– Tíz, bizony – nevetett. – Megkedveltünk téged, tutajos. Most már elárulhatjuk, hogy kik vagyunk, így annak megfelelően végezheted a munkádat.

– Ki vagy hát? – morgott a férfi a függöny másik oldalán. – Miaz, a nyavalyába? – nyögött fel kisvártatva. A hadnagy bizonyára oldalba bökte a könyökével. – Minek lökdösöl és tologatsz? Semmi közöm nincs a nőnéphez. Főleg nem, ha tízen vannak.

– Én – szakította félbe Hatidzse élesen. – Szelim szultánlánya, Hatidzse szultána vagyok.

A férfi köhögő nevetőrohamából egyértelművé vált, hogy nem volt meggyőzve. Bár a katonák jelenléte valamelyest összezavarta, nem annyira, hogy bedőljön ennek a trükknek. Még hogy a szultán lánya! Legfeljebb egy aga vagy egy bég felesége lehetett.

– Nagyszerű – lihegte két kacaj között. – Én ugyanis Nemrutszultán vagyok. Erre elkomolyodott a hangja. – De most már elég a tréfából, menj a dolgodra, akárki is vagy.

A függöny megmozdult. A tutajos mintha egy ablakon át kiszökni készülő fehér galambot látott volna. Ez egy apró női kezecske volt. S mihelyt meglátta a nő ujjára húzott borostyánköves gyűrűn a pecsétet, hatalmas pánik lett úrrá rajta.

– Szultánám – csuklott össze rögtön. – Bocsásson meg azalattvalójának. Végtére is, én csupán egy nincstelen falulakó vagyok. Tiszteletlenül viselkedtem. Ó, jaj, bocsánat, kérem! Ne rója

ezt fel nekem. Még a tó halainak is több sütnivalójuk van, mint nekem.

– Nem vettük zokon a szavaidat, tutajos. – A hangja biztató volt. – A sütnivalódat pedig hadd mérjük meg mi magunk.

Először is, mondd csak, el tudsz-e vontatni két kocsit?

A férfi habozás nélkül rávágta. – El.

– Biztos vagy benne?

– A tutaj az enyém, szultánám. Negyven éve már, hogy minden áldott nap partról partra siklok vele. Két kocsival még nincs gond, habár a négy és négy, tehát összesen nyolc ló, az már nem megy. Sajnos nem.

– Látja már? – vágott közbe a hadnagy. – Folytassuk az utat aparton, szultánám. Könyörgök. Ne tegye ki magát... Hatidzse rá sem hederített.

– Nos, egy kocsi és négy-öt ló... Ez már menne?

– Hány ember?

Hatidzse elhallgatott és számolni kezdett magában. Én, Nebile. Három udvarhölgy a másik kocsiból. Az öt. A kocsissal hat.

A hadnaggal hét. Aztán a katona a kocsis mellett. Nyolc.

– Nyolc. Elbírja?

A tutajos ezúttal sem tétovázott. – Engem sem szabad ám kifelejteni. Kilenc... Elbírja.

– Egy pillanat, egy pillanat – lépett közbe megint a hadnagy, magában szitkozódva. – Egy kocsihoz négy ló jár. A szultánám ötöt mondott. De hát hová fognánk be az ötödiket?

– Az... a te lovad. Vagy talán mellettünk kívánsz loholni Burszáig, miután a túloldalra értünk, Hidir aga?

Nebile és a tutajos is nagyot nevetett ezen.

A hadnagy elvörösödött mérgében. Ugyanakkor meg is könnyebbült. Jól van, fújtatott. Legalább ez a beteges nő nem hagy itt engem. – És örök? Nem lesz velünk egy ör sem?

– Te ott leszel, Dimetokali. Amellett a kocsisunk szintén. Ó, és még egy katona. A kocsis mellett ülő ör. Már bele is számoltam a kilenc főbe.

Hidir aga megpróbálta újra átszámolni az összeget az ujjai segítségével, valahogy mégsem jött ki neki ez a végeredmény. –

Ön... Az a lány...

– A neve Nebile, aga. Szóval – sóhajtott fel. – Én. Nebile éshárom szolgáló a második fogatból. Ez így öt. Te, a kocsis és az őr, ez már nyolc. A tutajossal kilenc. Természetesen még a lovad is ott van...

A hadnagy továbbra is az ujjait hajlítgatta szótlanul, hogy eljusson ugyanahhoz a végeredményhez. – Helyes a számolás, tutajos? – kérdezte Hatidzse.

– Nincs abban hiba, szultánám. Ez az aggastyán úgy repítimajd át önöket a túlpartra, akár egy madár.

– Ne aggódj, jól megfizetünk a fáradalmadért.

– Az már magában fizetség, hogy a szultán urunkat és a lányát szolgálhatom.

Hatidzse kitárta a kocsi ajtaját. Ő szállt le először. Azt követően lesegítette Nebilét, majd közvetlenül a második járműhöz indult.

– Ébresztő, lányok. Hármótok szárnyakat növeszt, s velemegyütt átrepül e tó felett.

Az udvarhölgyek csicseregve pattantak fel, boldogan, hogy ezt a rettenetes szerencsétlenséget átélt úrnőjük máris túltette magát a fájdalomán, és még a bolondozáshoz is megjött a kedve.

– Milyen parancsát ne teljesítenénk? Rögvest madarakká válunk, ha kell, hogy önnel szállhassunk a magasba – Félreértitek – mondta Hatidzse komolyan. – Talán halatkellett volna mondanom. Mivel úszva fogunk átkelni a tavon.

S a lányok összezavarodott tekintetétől övezve a hadnagyhoz fordult.

– Válassz egy vezetőt az élükre. A többiek folytassák az utat. Nincs sem leves, sem semmi. Azt egyék, amit az eleséges zsákjukban lelnek. Senki nem fog belehalni egy napnyi éhezésbe.

Ahogy a part felé haladt, hogy megmossa az arcát a tó hűsítő vizében, ráébredt, milyen emelt fővel jár. A léptei erőteljesek voltak. A nyaka és a vállai egyenesek. Egy rövid időre olyan érzése támadt, mintha a feje a felhőket érintené.

Mint Tomirisz, büszkélkedett.

Igen, most már biztos volt benne. Hatidzse tegnap a bozótposzátájával együtt ismét távozott az élők sorából, és Tomirisz éledt fel a lelkében.

Ha akarták, ezentúl is hívhatták őt Szelim szultán lányának,
Hatidzse szultánának.

Csakhogy ő már Tomirisz királynő volt.

Huszonnyolcadik fejezet

Szaruhan, Síró-kő

– Itt is volnánk – mutatott előre a lovon ülő Szulejmán. – Sírókő. Nem volt szükség további magyarázatra. Ahogy megpillantotta, Ibrahim agyán rögtön átsuhant egy gondolat: Olyan, mint egy síró nő feje. A zöld összes árnyalatát magán viselő szikla egy nő fejére emlékeztető alakban állt ki a hegységből a síkság felé. Messziről teljesen olyan látszatot keltett, mintha az utat fürkészve várna valakire, aki csak nem akar megérkezni. Akár egy vágyakozástól zokogó asszony.

A fák között lovagoltak felfelé. Négy lovas ment elől. Útmutatás helyett valójában inkább a herceg védelme lehetett a feladatuk. Nyilvánvaló volt az is, hogy Szulejmán úgy ismerte ezt a környéket, akár a tenyerét. Még ha ő nem is, de a lova minden bizonytalanságot tudta, hová tart.

Az első találkozásukkor a gazdaságban nem igazán szentelt neki elegendő figyelmet, ám most ráébredt, mily rendkívül fenséges állat az övé. A sörénye úgy omlott alá a nyakáról, akár egy arany vízésés. S amikor a palota udvarán mindannyian felszálltak a lovukra, körültekintően megvizsgálta a gazdája mellett álló idegent, sőt, hosszasan meg is szaglászta.

Szulejmán szavaiból ítélve már közel jártak az út végéhez, ami miatt Ibrahim némi idegességet érzett. Esetleg mégsem kellett volna a palotában hagynia a hegedűjét? Mi lesz, ha zenélni kérik? A végén még megbélyegzik. Egy barát, aki elutasította a herceg kívánságát. Tenne ilyen egy igaz barát? Persze senki sem mondta ki nyíltan, de efelől nem volt kétség: az élete Szulejmán szavától függött. Amilyen könnyen, egyetlen szóval magához vette, oly egyszerűen, mindössze egy kézmozdulattal meg is szabadulhatott tőle. Ó, jaj, siránkozott. Nem volt kifejezetten oda ezért a gondolatért. Ez a bizonytalan élet kibírhatatlan volt számára. Ferahsad mellett legalább nem kellett szüntelenül aggódnia, kidobnak-e holnap vagy akár öt perc múlva? Főképp a történetek után... Még abba is beleremegett, ha elképzelte magában Ferahsad mezítelen testét, az ölelését, a simogatását.

Végül elhatározta, hogy abbahagyja a felesleges aggodást. Szulejmán a szavát adta: „Itt akkor játszol, amikor kedved tartja, nem amikor mi úgy parancsolunk.” S ma este nem volt hozzá kedve. Jelenleg túlságosan is lefoglalták az új ruhái, melyet a haszodadzsi utasítására hozattak neki. Két órába telt, mire egyáltalán észrevette, hogy a salwar feneketlen zsebének mélyén még kettő, egymásba ágyazódó, titkos zseb rejtőzik. A bőrének egészen szokatlan volt ez az anyag. A boleroja pedig túl nagy volt rá. Ibrahim attól félt, hogy nem veszíti-e el útközben, annyira lötyögött a vállán. Mindent összevetve, az öltözékét nagyon szokatlannak találta. Úgy festett ennyi pompával és fényűzéssel körülvéve, akár a rózsakertben kinövő csúf kis túske. Egykettőre véget kell vetnie ennek gyötremnek, mégpedig úgy, hogy minél hamarabb kideríti az új élete adta lehetőségeket. Ezúttal nem hívhatta segítségül a hegedűjét.

Pöttyös elégedetten prüszkölt, és biztos léptekkel követte Szulejmán lovának lábnyomait. Ibrahim gond nélkül megtalálta a cimboráját. Amikor lement az istállóba a haszodadzsi által küldött kísérel, rögtön rálelt Pöttyösre. Mihelyt találkozott a tekintetük, a mén a földet túrva boldogan felnyerített. Aztán felugrott a nyeregbe, s Ibrahim közvetlenül a katonaszállásig lovagolt.

A pokol kutyája éppen a bejárati ajtó környékét mosatta valakikkel, szokásához híven kiabálva és üvöltözve.

– Szép estét, Dzselağir ağám!

Ezt az arckifejezést látni egy egész élettél felér, kuncogott magában Ibrahim. Amint a férfinak feltűnt, hogy a lovat megülő sudár legény nem más, mint az a keményfejű újonc, akivel szennyvizes vödröket akart cipeltetni, leesett az álla. Ám kisvártatva összeszedte magát.

– Nocsak, nocsak – vigyorgott gonoszul. – Azt hittem, hogyvelünk tartasz a pokolba. Eközben úgy látszik, hogy rábukkantál a mennyországba vezető útra.

– Úgy látszik, igen – felelt Ibrahim, miközben némileg lekezelően az ég felé emelte a fejét. – Bizonyára eljutott már hozzád is a hír. Ma este a barátommal, Szulejmánnal vacsorázom, ezért gondoltam,

elviszem magammal a lovamat. Hiszen hogyan is gyalogolhatnánk el hercegi útitársammal egészen a Síró-kőig?

Élvezettel figyelte, ahogyan minden egyes kiejtett szava sebet ejt a férfi önérzetén.

– Szívesen elcsevegnék még itt, de sajnos nincs sok időm.

További szép estét... Véreb. – S noha viszonylag halkán mondta ki a legvégét, biztosra vette, hogy a férfi így is meghallotta.

Dzselajir egy darabig csak bámult maga elé, aztán ráripakodott a beszélgetésüket kihallgató katonákra. – Zöldfülű! – kiáltott Ibrahim után, aki oly dölyfösen ügetett Pöttyösön, mintha ő maga volna a trónörökös. – Azért óvatos legyél ám, ne bízz meg annyira egy idegen jótékonykodásában. Máskülönben nemsoká alábuksz abból a te paradicsomodból. Szólj majd, ha a pokol kapuihoz értél, zöldfülű... Rendesen kiképeztem a katonáimat, hogy csordultig töltsék azokat a vödröket.

Felmerült benne, hogy megforduljon és visszavágjon, de semmilyen frappáns választ nem tudott kiötölni.

Mit jelentsen ez? Ne bízz meg egy idegen jótékonykodásában?

Ezek szerint nem lett volna szabad olyan elhamarkodottan elfogadnia Szulejmán barátságát, pajtáságát?

Míg a herceg lova után igyekezett, még mindig a férfi tanácsa és visszataszító arca foglalkoztatta. „Szólj majd, ha a pokol kapuihoz értél, zöldfülű.”

Ne igyál előre a medve bőrére, mérgelődött magában. Már eddig is eleget égtem az alvilág tüzeiben, te ebadta. Ibrahim oda többet már nem tér vissza... Ezúttal nem lesz szerencséd. Pargali Ibrahim ugyanis mostantól a mennyben fog lakni. Ő lesz az édenkert uralkodója. Te viszont a saját latrinádban fogsz elrohadni.

– Téged meg mi lelt, Pargali? Hol jár a fejed? Csak nem azon a fekete leányzón?

Ettől szörnyen elvörösödött. – Dehogy – vágta rá azonnal. – Csupán elméláztam. Egyszeriben a gyermekkorom jutott az eszembe. És hogy mi minden történt velem azóta.

A herceg lassított az iramon, hogy Ibrahim felzárkózhasson mellé.

– Azok a napok már mögötted vannak – vigasztalta. – Most itt vagy. Bár szeretnék többet hallani a múltadról. A szülőföldedről, a

házaadról, az édesanyádról, az édesapádról, mindenről... Természetesen, csak ha te sem bánod.

Mostanra már kiértek ahhoz a tisztáshoz, ahol a Síró-kő, s azon a megterített asztaluk volt.

Ez csak a mennyország lehet, hitetlenkedett Ibrahim. Vagy egy álom. Parányi vízesésekből üde víz bugyogott elő... A zöld terület közepén szőlők, rózsák és megannyi egyéb virág között, melynek még a nevét sem tudta, egy hívogató, kőbe vésett medence foglalt helyet. Az asztal rögtön a medence mellett állt. Egy-egy pokrócot terítettek a két keskenyebbik oldalára, melyek mögé párnákat sorakoztattak fel. Főképpen a herceg ülőhelye tűnt igen kényelmesnek, és persze az övé azzal szemben. A cselédek szolgálatra készen óriási, kerek fémtálcákkal várakoztak akörül. Mögöttük, a fák közt karcsú füst gomolygott, mely étvágygerjesztő illatokat sodort az orrukig. Mikor alaposabban is megfigyelhette, a fák árnyékában három férfit fedezett fel, akik bárányt sütöttek. Az egészet fel tudnám most falni, nyelt nagyokat Ibrahim. Az izgalomtól farkaséhes lett.

Az egyedüli fegyveres őr a szikla tetején ácsorgott. Sejtetően volt még rajta kívül legalább tíz másik, ha nem száz, akik rejtve maradtak a szem elől. S kétségtelenül minden mozdulatát figyelték. Talán puskacsövek, nyílhegyek tömege szegeződött rá. Végtére is, ő pusztán kívülállónak számított itt, akivel a legtöbben ma találkoztak először. Egy nap nem volt elegendő, hogy ezen változtasson. Jól nézzetek meg, üzent nekik szótlanul. Jól nézzétek meg ezt az idegent, véssétek a fejetekbe az arcát. Tudniillik, ettől kezdve olyan gyakran fogtok belebotlani, mint őfelségébe.

Ahogy Szulejmán megállította a lovát, két lovászgyerek futott oda hozzá, hogy elvegyék tőle a kantárt. Egy harmadik pedig igyekezett lesegíteni a herceget, de ő esélyt sem adva a fiúnak, tüstént lecsúszott a nyeregből. Amikor az előttük haladó négy lovas, s a tucatnyi társuk mögöttük sürgölődni kezdett, Szulejmán egy másodperc erejéig elkallódott az őt üdvözlők és a vele együtt érkezők sokaságában.

Ibrahimot kimondhatatlanul elbűvölte a pompa, a színek kavalkádja, a zaj, a ruhák, a selymes sörényű mének, az ékszerek, a

durva csomózású szőnyegek, melyekre oly türelmetlenül várta már, hogy ráléphessen. Ráadásul ez már több volt illúzióját. Hiszen láthatta, érinthette, szagolhatta mindezt. Isten valóban megvalósította az álmát. Isten szerette őt. Eltökélte, hogy eltörli a kínjait. Szent Jézus, fohászokodott, miközben megpróbálta feldolgozni az elé terülő látványt. Vagy hittél abban, hogy a lelkem nem szakadt el tőled, még azután sem, hogy a vallásom elhagyására kényszerítettek, vagy meghallottad a könyörgéseimet, az átkozódásaimat, az ígéreteimet, s a védelmemre siettél. Vagy talán megszántad volna a bánatomat, melyet a hegedűm húrjaival adtam a világ tudtára? Biztonságba helyezted Pargalit, mielőtt még leszédülhetett volna arról a szirtfalról. A világ leghatalmasabb emberének a fiát hoztad el hozzám. Lehetővé tetted, hogy a szívembe lásson és megkedveljen. Ó, Jézus, a vízen járó, ó, Istenem, aki lábat ad a rokkantaknak, s szemet a vakoknak. Én hiszek a csodáidban. Én hiszek. Hiszek. Tudom, a folytatás már rajtam múlik. Mégse sajnáld tőlem az oltalmadat. Engedd, hogy hasznát vegyem az elmének, melyet nekem adományoztál. Hadd maradjak itt örökké. Hadd hájgjak olyan magasságokba, hogy még az álmaimat is túlszárnyalhassam.

Tisztában volt azzal, hogy a beilleszkedés volt az egyetlen reménye. Ez egy aprólékos, fegyelmezett, szkeptikus és önhitt társadalom volt, ugyanakkor a nagylelkűség, az egyszerűség, a hűség, az álnokság sem hiányzott belőle. Mindenből volt egy csipetnyi. Első látszatra egytől egyig végtelenül lojálisnak tűntek a herceghez, az árulástól való rettegés nyomai azonban itt-ott megmutatkoztak. Szulejmán oly alázatosnak láttatta magát, aki még egy zenész rabszolgával is barátságot kötne, villámokat szóró szemébe tekintve azonban nyomban világossá vált, hogy ez a szerénység egy magabiztos trónörökös takar, aki reggelre vesződség nélkül át tudná venni ezt a határtalan birodalmat, ha az édesapja, Allah őrizze, az este folyamán elhunyna. Minden attól függött, hogy képes lesz-e beolvadni ebbe a társadalmi rendszerbe, s átvenni a szokásait. Oly gondosnak, áldozatkésznek, rátartinak és beképzeltnek kellett lennie, mint ők, de egyúttal oly kegyesnek, visszafogottnak, megbízhatónak és képmutatónak is. És

gyanakvónak úgyszintén. Mire is tanított engem Szulejmán lalája, Hüdaji cselebi? emlékeztette magát. „A kétség Allah adománya az alattvalóinak. Ez az elme egyik főbb hivatása... Még az életben maradás is a kétségen múlik.” Ezentúl neki is gyanakvónak kellett lennie. Még a saját árnyékával szemben is.

Amikor ő szállt le Pöttyösről, furcsa mód senki sem rohant, hogy a kezét nyújtsa. Miért nem? Mert ő egy vadidegen volt a számukra, aki a herceg jóakarata révén léphetett be a mennybe. Ismét a Véreb hangja csengett a fülében. „Azért óvatos legyél ám, ne bízz meg annyira egy idegen jótekönyködésében. Máskülönben nemsoká alábuksz abból a te paradicsomodból!”

Hadd legyen akkor ez a fogadalmam, szólt magához, míg Pöttyöst egy fához kötötte. Én aztán nem bukom alá! Ennél alább nem kerülhetek. Pargali Ibrahim csakis felfelé haladhat. Minduntalan felfelé... A csúcsra... Ezzel az istenadta eszével áll majd be az oszmánok sorába. Vagy legalábbis el kell velük hitetnem, hogy úgy teszek. Aztán már a csillagos ég sem szabhat nekem határt.

A vacsorára a fáklyák játékosan táncoló fényében került sor. Az egész mérhetetlenül fönséges volt. Ahogy az egyik szolga elvette előle a kiürült tálját, egy másik már hozott is egy telit.

Ahogy az egyik szolga elvette előle a kiürült tálját, egy másik már hozott is egy telit.

– Bort?

Micsoda? Bor? Ez már tényleg szürreálisan hangzott.

Szulejmán, látva barátja elképedt arcát, felnevetett. – Úgy értem, szőlőlé.

– Ez nem számít véteknek?

– Nem hallottad, Pargali? Azt mondtam, hogy szőlőlé. – Stovább kacagott.

Ibrahim gondolatai megint elkalandoztak. Az édesapja jelent meg a lelki szemei előtt. Ő mindig a vállának támasztotta a kis boroskancsót, majd onnan öntötte az italt a szájába. Akkoriban ámulattal bámulta, ahogy a vörös folyadék kicsordul a szájából, s az álláról a mellkasára csöpög. Amikor az édesanyja nem volt a közelben, néhanapján a borba áztatott ujját a fiú ajkához dörzsölte.

Ő pedig hosszasan nyalogatta a száját. Ó, hányszor kapta rajta őket az anyja...

– Armanno – tépte ki őt dühösen olyankor az édesapja karjaiközül.

– Azt akarod, hogy egy ártatlan is a pokolra ítéltesen miattad?

– Miért lenne úgy? – visszhangzott fejében az apja kacaja. – Miféle keresztény vagy te, Zeljena? Hát nem borral kereszteltek meg mindannyiönkat?

– Az más – tiltakozott az anya. – Az teljesen más. – Majdgyengéd kezével cirógatta őt, és összeborzolta a haját.

– Ne is figyelj oda az apádra, Justinianus – suttogta. – Amennybe vezető úton számtalan borral teli szökőkút van, de azokból kizárólag a felnőttek ihatnak.

– Nem Justinianusnak hívnak, édesanyám – nyöszörgött. – Sándor vagyok. Sán-dor.

Azóta sem ivott. A bort számára az édesapja ujjáról lenyalt íz jelentette. Egy amolyan savanykás ízt.

Nem mintha bármelyik gazdája valaha is borral kínálta volna a rabszolgákat. Az új gazdája különbözött tőlük. A barátja... A társa...

Egy cseléd vérvörös bort töltött a kupájába.

Jézus véréét.

Ibrahim nem volt benne biztos, hogy bele tud-e kortyolni sírás nélkül. Ámbár, amikor Szulejmán felemelte a poharát, s a barátságukra mondott köszöntőt, nem maradt más választása.

Ő is felemelte az övét.

– A hercegünk tiszteletére és egészségére.

Ibrahim ivott egy kortyot. Aztán még egyet. Ó, édesapám, sopánkodott. Hol van az ujjad íze, szaga? Szinte fulladozott, hogy elfojtsa a feltörő zokogást. A szemét égették a sós könnyek.

– Barátra leltünk benned, Pargali – szólt hirtelen Szulejmán. – Gyámoltalan gazellaként jöttél ma a palotánkba. Maradj ilyen mindörökké. Ne habozz kimondani, amit gondolsz, még akkor se, ha félsz. Ne hagyd, hogy a jólét és a dicséretetek átgázoljanak az elméden, a nyelveden és a büszkeségeden. Maradj ilyen mindörökké, hogy életünk végéig együtt tölthessük a napjainkat Pargalival, akire a társunkként tekintünk. Teljesíthetőnek véled a kérésemet?

Ibrahim rádöbbsent, hogy próbának vetik alá. Megitatta velem ezt az átkozott bort, hogy aztán kivallathasson, forrongott. Egy húzásra kiürítette a kupáját, s egy pillanat múlva már érezte is hatását. Mintha a feje egy ködbe burkolt hegyorom lenne. Nem véletlenül kezdett megijedni, hogy a végén még elakad a nyelve.

– És ha nem tudom teljesíteni?

Szulejmán herceg jóformán megdermedt, kezében a félig szájához emelt kupával. Hosszasan fürkészte őt.

Ibrahim sem fordította el a tekintetét. Itt vannak azok a hírhedt villámok, jegyezte meg magában. Amikor eljön a nap és felül a trónra, ezekkel a szemekkel fogja uralni a világot. Egy trón sem lesz magasabb az övéénél, s egy király sem állhat meg előtte főhajtás nélkül.

– Én nem kételkedem benned.

– Mitől oly egyértelmű ez, hercegem? Kiolvasta volna a szememből?

– Nem – mosolyodott el. – A szemed most ködös a bortól, barátom, abból aztán semmit nem lehet kiolvasni.

Elszégyellve magát meghajtotta a fejét, mégsem bírta megálljt parancsolni a nevetésének.

– Akkor honnan tudja, hogy képes leszek rá?

– Mert mi azt akarjuk, hogy megtegyed, Pargali. Hadd írják Pargali Ibrahim nevét a miénk mellé. S akkor nem egy, nem is öt év, hanem évezredek múlva sem vész el Szulejmán és társa, Ibrahim neve.

A herceg végre a szájához emelte a kupát, melyet fáradhatatlanul a levegőben tartott már ki tudja, mióta, s belekortyolt. Majd egyszerre témát váltott, amint a pohara odakocant a tálcához.

– Tudod, hogy miért hívják ezt a helyet Síró-kőnek?

– Nem, urunk.

Jelezve, hogy öntsenek még bort neki, felkelt az asztaltól.

– Gyere velünk. Hadd meséljem el a történetét a szikla tetejéről.

A kupájukkal a kezükben fel is gyalogoltak oda. A síkság végelethetetlenül terült szét előttük. Hébe-hóba vörös fénypontok villantak fel a sötétben. Ezek a szőlősgazdák tüzei voltak, akik kihasználva az esti hűvös levegőt, még ilyen kései órában is

dolgoztak. Feltehetően már a kosaraikba pakolták a termést, hogy reggel a vásárba vihessék.

Egy cseléd szaladt utánuk, két párnával a hóna alatt.

Szulejmán megrázta a kezét.

– Nincs rá szükség. Állva maradunk.

Néhány percig hangtalanul meredtek a feketeségbe. – Régesrégén, egy nő élt itt. Niobének nevezték. Gyönyörű, termékeny nő volt. Allah tizenkét gyermekkel áldotta meg... – Tizenkettő, hercegem?

– Bizony... Hat fiú, hat lány... Niobé kimondottan büszke volt erre! Sőt, a környék többi asszonyát is féltékennyé téve így hencegett: „Az én szépségemmel és termékenységgemmel egyikőtök sem veheti fel a versenyt.”

– A büszkeség olykor veszélyes lehet.

– Nem, csak az üres büszkeség – javította ki Szulejmán. – „Ne mondd ezt, Niobé”, intették óva a többiek, ő mégsem figyelt rájuk. „Hát hazudok?” kérdezte tőlük. „Nem érek többet mindannyiótoknál, mindenkinél, még Létó^[59] istennőnél is? Letónak két gyermeke született. Nekem pontosan tizenkettő.

Vitathatatlan, hogy ki a kiválóbb.”

Hová akar kilyukadni ezzel a legendával? töprengett Ibrahim. Szulejmán soha nem beszélt ok nélkül. Csakhogy ez alkalommal nem tudott rájönni a céljára.

– Nos, nem állt messze az igazságtól – motyogta alig hallhatóan.

– Amikor az asszonyok meghallották Létó istennő nevét, megrémültek és elmenekültek. Ám a szavak már elhagyták Niobé száját. Bánta egy kissé, de nem hitte, hogy rosszul is végződhet. „Még mit nem”, mondta. „Egyébként is, hogy jutna a fülébe?” A szél viszont nem tudott tétlenül ülni, s megsúgta a történeteket Létó istennőnek.

– Ó, jaj, nincs rosszabb egy nő haragjánál.

A herceg helyeslően bólintott. – Létó iszonyatosan felháborodott. Neki volt egy fia és egy leánya. A fiú neve Apollón volt, a lányáé pedig Artemisz. „Menjetek”, kérte őket. „Olyan büntetéssel sújtsátok

Niobét, amitől az örökkévalóságig sírni fog.” Erre Apollón lenyilazta Niobé hat fiát, Artemisz pedig a hat lányát.

Egy pillanatig teljes csend honolt. Ibrahim azért hallgatott, mert nem volt benne biztos, mit szóljon. Szulejmán ugyanakkor az elbeszélése hatását igyekezett lemérni a társán.

– Azt mondják – folytatta –, hogy Niobé, akinek mind a tizenkét gyermeke a szeme láttára lehelte ki a lelkét, kővé vált a könnyeivel együtt... Szóval, ez a szikla nem más, mint Niobé feje... Azóta is szüntelenül a könnyeit hullajtja.

Végre-valahára Ibrahim egy semleges válaszra szánta el magát.

– Szerfelett lenyűgöző mítosz.

Szulejmán kortyolt egyet a kupájából.

– Mégis – suttogta. – Minden mítosz tartalmaz egy kevésigazságot, nemde?

Megfordult, és az asztal felé vette az irányt. Ibrahim, fejében ezernyi kérdéssel, követte.

Miért mesélt neki Szulejmán Niobéről?

A tálcáknak már hűlt helye volt, s az asztal különféle gyümölcsöktől és sörbetektől roskadozott. Szulejmán egy nagyobbacska vörös szilvát csípett fel onnan.

– Most vélhetően azon töröd a fejed – szólt elmosolyodva –, hogy vajon miért mondta el neked Szulejmán ezt a történetet.

Ibrahim csupa fül volt. Egyfelől örült, hogy a legenda titkára hamarosan fény derül, másfelől azonban továbbra sem szabadott óvatlannak lennie.

– A tanulság az, hogy a büszkeség kockázatos dolog. Nemigaz?

– Megeshet – habozott Ibrahim. – Habár, nincs joga az embernek arra, hogy büszkeséggel töltsék el a sikerei?

– Ha igazat adunk neked, akkor hol lehetne meghúzni a határokat, Pargali? Azaz mennyi büszkeség az, ami még nem végzetes?

Ibrahim meg sem mukkant.

– Látod már, hogy ez nem olyan egyszerű? Ezért tehát én azt mondanám, hogy senki se hetvenkedjen. Nálunk az a szólás járja, hogy kérkedni csupán Allahnak szabad. Ez így igaz. Attól függetlenül, hogy mekkora a győzelmed, mennyi a vagyonod, soha ne dicsekedj, hogy „én mindenkinél magasabb rendű vagyok”.

Ezzel beleharapott a szilvába, majd rágta egy ideig.

– Ami pedig minket illet... Egy szívességet kérnénk a társunktól...

– Én csak azt kívánom, hogy legyen elég erőm végrehajtani, hercegem.

– Mi soha sem kérnénk olyasmit tőled, amire neked nem telik, Pargali. Nem ma, nem is holnap, hanem majd egy nap, amikor eljön az idő, az óra, ne hagyd, hogy Niobé váljon belőlünk. Megegyeztünk?

Tessék? Ezt most hogyan kell érteni?

– Ha megrészesgítene minket a dicsőség és henegegnék vele, emlékeztess minket a mai estére.

Ibrahim ismét szótlán maradt. Noha némasága ezúttal tiszteletről árulkodott. Mikért nem aggódik ez a fiatalember? Eddig az volt a benyomása, hogy rajta kívül senki más nem volt ezen a kerek világon, aki jobban szeretett volna elmélkedni, mint cseverészni, aki éjjel-nappal a jövőről szőtt álmokat, terveket. Rá kellett ébrednie, hogy Szulejmán merőben hasonlított rá. Viszont ő tagadhatatlanul ezerszer közelebb állt az álmai, a tervei megvalósításához. Ugyanis ő egy szultán fia volt. Miközben Ibrahim egy átlagos szolga. Na, ezt azért ne mondjuk. Egy zenész, akinek szaporán verdes a szíve, ha arra gondol, hogy a palotában felejtette a hegedűjét. És ha a herceg méregbe gurul, és kirakja a szűrömet?

Minél többet tanakodott a válaszában, Szulejmán annál türelmetlenebb lett.

– Mit mondasz, Pargali, bökd már ki.

– Miért tőlem kéri ezt, hercegem?

– Mert kizárólag te vagy képes rá. Te vagy az egyetlen körülöttem, aki nem tesz féket a nyelvére. Ez az oka annak, hogy azt szeretnénk, ha mindörökké ilyen egyenes és őszinte lennél, amilyen most. Áll az alku?

– Én egy haszontalan rabszolga vagyok. Egy iskolázatlan rabszolga. Ezzel szemben ön egy király sarja. A leghatalmasabb birodalom urának fia... Az idő, az óra az ön megkoronázásakor jön majd el. Akkor önnek a korona adta jogával kell nagy tetteket végrehajtania. Diadalokat aratnia... Én már látom is őket... Az egész világmindenséget tartja majd a markában. Trónok, koronák hullanak

a lábai elé... Nem jogos a büszkeség egy ilyen ember számára? Nem igazságtalanság azt kérni tőle, hogy ne legyen elbizakodott?

– Nem az – felelt Szulejmán kissé ingerülten. – Ezt óhajtjuk tőled. Ha akár egy fél lépésnyit is letérnénk az ösvényről, és fennhordanánk az orrunkat, mondd nekünk: „Ne légy oly öntelt!” Anélkül, hogy attól félnél, hogy megharagudunk rád, dühbe gurulunk, fejedet vétetjük. „Ne légy oly öntelt. Allah még nálad is hatalmasabb.” Rendben? Erre fogsz minket figyelmeztetni: „Ne légy oly öntelt, Szulejmán, Allah még nálad is hatalmasabb.” Megállapodtunk?

Ibrahim váratlanul megborzongott. Csupán most eszmélt rá, hogy Szulejmán szavai egy másik, titkos jelentést is hordoztak. A herceg tervezgeti a szultánságát. Igen... Ez csak természetes... De úgy festett, hogy valamiért ő maga is belekeveredett ezekbe a tervekbe. Megbízik bennem... De volt ott még más is... Közvetetten ugyan, de arra célzott, hogy megálmodott győzedelmeiben osztozni kíván Ibrahimmal. Így vagy úgy, Isten összekötötte a sorsukat, akár két hajókötelet. Akármilyen magasra jut Szulejmán, Pargali ott lesz, nem sokkal mögötte. – Megállapodtunk, urunk.

– Pargali – morgott a herceg a fogai között. – Hagyd ezt az „urunk” hízelgést. Amikor ketten vagyunk, nem léteznek ilyen címek és rangok. Pargaliként jöttél hozzánk, maradj is az. Ne kerülgesd a forró kását.

Erre egy barackot kapott fel az asztról. Miután egyik tenyeréből a másikba dobálta néhányszor, Ibrahim felé hajította. – Nos – derült fel az arca hirtelen. – Egész este mi jártattuk a szánkat. Most rajtad van a sor. Mondd el. Mi szél hozott téged erre a tájra? Mindent hallani akarunk.

Mi hasznod lenne abból, ha hallanád? nyugtalankodott. Hadd tartsam ezt magamban. Ne kényszeríts rá, hogy előássam a régi fájdalmakat.

– Hosszú történet az enyém, hercegem. Soha nem érne véget az este, ha belekezdenék. Emellett, már így is későre jár. Attól félek, hogy kialvatlan lesz holnap.

– Azt gondoltad, hogy aludni jöttünk ide? Holnap reggel együtt fogunk gyönyörködni a napkeltében, Ibrahim. Meséld el. Mi vagy te?

Ember vagy dzsinn?^{60} Milyen családból származol? Kik voltak a szüleid? Ki rabolt el téged az otthonodból, a szülőházadból? Értésemre adták, hogy az úrnő aga előtt valahol máshol szolgáltál. Arról is szeretnék többet megtudni. Nosza, csak mondj el mindent, töviről hegyire. Kezdd Pargánál. Miféle hely az?

Huszonkilencedik fejezet A Szapandzsa tónál

Behnam eszeveszetten nyargalt. Fogalma sem volt, hogy meddig lesz képes a lova tartani ezt az iramot.

– Ez a nő Allah csapása – morgott.

Szelim lánya jócskán felborította a számításait, ugyanis egy fogadóban sem álltak meg éjszakára. Mostanra bottal üthette a nyomát. Behnam ki nem állhatta ezt a kifejezést. Ha utolérem, azzal a bottal fogom agyonverni a lányt.

Megtorpant egy pillanatra, amikor a tó látványa tárult elé. Balról vagy jobbról kerülje meg? Vajon melyik út a rövidebb? Annál is fontosabb volt az a kérdés, hogy vajon melyik irányba ment ő? Könnyörtelenül rántott egyet a gyeplőn. A ló felnyerített a kintól, ahogy a zabla a szájába vágott.

– Ne merd feladni, te átkozott állat – mérgelődött. – Nemsétalovagláson vagyunk, hanem hajszán. Te most Azrael lova vagy.

Kocsikerék nyomai után kutatott. Már nem volt behozhatatlan köztük a távolság. A fogatok lassú sebességéből ítélve fél, legfeljebb egy órányira lehettek innen. A nyomok alapján már pontosabban fogja tudni.

Nem is kellett sokáig keresgélnie. Könnyedén felfedezte a mezőt, melyet nemrégiben egy csapat ló tiport le. A letaposott fűszálak egy része már kezdte felemelni a fejét. Kettő, dühöngött. Két tetves órányira vannak előttem. Rögvest folytatnom kell az utat. Felegyenesedett. Megcibálta a levegőért kapkodó mén kantárát. Úgy pattant fel rá, hogy még a kengyelbe sem tette bele a lábát. Délnyugat felé fordította az állat fejét, ami tett egy-két vonakodó lépést. Éppen, amikor már nekilódult volna, Behnamot különös érzés fogta el. Valami nem stimmel. Mégsem jött rá azonnal. A földre ugrott. Visszasietett a patanyomokhoz... Lehajolt, s tüzetesen megvizsgálta őket, az összezúzott seprűvirágokat, a patkó formájú bemélyedéseket a puha talajon. A kocsikerék lenyomatait... Valami nem volt rendjén. Valami nyugtalanította... Kisvártatva ismét leguggolt. Megszámolta a keréknyomokat... Eeegy... Kettőőő... Aztán az ott, hááárom... És ezzel együtt négy...

– Azt a hétszázát – őrjöngött. – Hol a pokolban van az ötödik?

Egy fogat hiányzott. Pedig tisztán emlékezett, hogy az eredeti kilencből öt kocsit készítettek fel az útra.

Szárnyakat növesztett?

Talán kitört az egyik kereke, és otthagyták valahol az út szélén. A sötétben észre sem vettem idejövet.

Lehetséges volt, bár a kétség már túl mélyen fészkelte magát az elméjébe.

Hol a pokolban van az ötödik kocsi?

Pusztán az idejét vesztegette. A patakhoz rohant. Egészen a csizmája tetejéig gázolt benne, s vizet fröcskölt az arcára.

Hol van az ötödik? Hová tűnt az a nyavalyás fogat?

Nem volt más választása, mint követni a nyomokat. Minden egyes tétlenül töltött percben egyre messzebbre kerültek tőle. Ahogy a lova felé iramodott, a tekintete megakadt valamin. A nedves homokon is nyomokra lett figyelmes.

Ó, Allahom!

Miért nem gondoltam erre? S a földre vetette magát. Közvetlen közlelől akarta tanulmányozni a homokot... Újabb keréknyom... Végre meglelte az ötödiket... Mégis mit keresett ez itt? A tóba hajtottak?... Tehát elsüllyedtek?

Ostoba, ostoba, ostoba, püfölte a földet... Még hogy elsüllyedtek!

Kis híján szívrohamot kapott a hirtelen felismeréstől.

Míg a katonákat a part mentén küldte előre, a lány sebesen átkelt a tavon a túloldalra. Pont itt húzták fel a kocsiját a tutajra. Oly világos volt, mint a nap. Itt is van az egyik elülső kerék nyoma... A baloldali a fűvön haladt... Azok ott pedig a hátsó kerekek... Valamelyikük megkísérelte eltüntetni a bizonyítékot. Nem sok sikerrel, gondolta kárörvendően. A nagy sietségben bizonyára nem maradt rá elég idejük, hogy alapos munkát végezzenek.

Ám ez a felfedezés kevés vigaszt nyújtott neki.

Hatidzse szultána megint csak megmenekült Azrael elől.

Lovon kellett továbbmennie. Addig, míg bele nem pusztul vagy ő, vagy a lova. Talán még így is beérheti őket Bursza kapui előtt... Esetleg a nő megpihen majd valahol, azt gondolva, hogy lerázta a fejdadászt. Bármi megeshet.

Egy kép bukkant fel a fejében, amire mosoly suhant át az arcán. Talán magával ragadta őket az áramlat és megfulladtak... Tyúkeszű Behnam, korholta magát. Mi hasznod lenne abból, ha Szelim lánya a tó fenekén végzi? Semmilyen. Iszmáíl sahnak a lány levágott feje kell, nem emlékszel?

Felmászott a lovára. – Indulj! – üvöltötte. – Át a hegyeken!

Amikor az áramlat sodorni kezdte őket, Hatidzse siránkozva fogta a fejét: Itt a vég. Csak ő ijedt meg? Körülnézett. Minden arcon ugyanazt a rémületet látta.

A tutajos kivételével!

A kora ellenére a férfi félsz nélkül szorongatta kezében a hosszú botját, amivel egy kiugró szikla után kutatott a vízben, hogy kimentse a tutajt az árból.

Elér egyáltalán a tó aljáig ez a fapálca? kételkedett Hatidzse. Úgy tűnt, mintha a korábban még oly nyugodtan és békésen szunnyadó tavat véletlenül felriasztották volna az álmából, s most mérgében a halálukat kívánná. Hiszen ki látott még folyóként örvénylő tavat?

– Hamar! – kiáltott fel a tutajos. – Szállítsák le a szultánát. Akocsi a végén még a vízbe pottyán. A lovakat is szabadítsák ki. Ha szükséges, tőlük is meg kell majd válnunk!

Sebtében végrehajtották az utasításait. Senkinek sem fordult meg a fejében, hogy mihez kezdenek fogat és hátságok nélkül. Most egyedül az életben maradás számított.

Hatidzse átkarolta Nebilét, aki az ajkait harapdálta, nehogy félelmében elsírja magát.

– Gyere ide, leányom. – Megpróbált a tutaj közepéből kiállóalacsonyabb rúdig elgyalogolni. Csakhamar rádöbbsent, hogy ezen az ide-oda dülöngélő fadarabon még talpon maradni sem volt képes, nemhogy egy-két lépést tenni. Letérdelt. Nebile utánozta. Térden csúszva végül eljutott a cölöpig anélkül, hogy eleresztette volna a lányt.

– Kapaszkodj ebbe szorosán.

Nebile minden erejével belecsimpaszkodott.

Hatidzse pedig a pózna és lány köré fonta a karjait.

Ha felborulnának, mindkettőjüket egyszerre nyelné el a víz.

A hadnagy úgy fogódzkodott a kocsi egyik kerekébe, mint akinek még arra is futja az erejéből, hogy egy egész fogatot a tutajon maradásra bírjon.

– Ne féljenek – igyekezett megnyugtatni őket a tutajos. – Eza Szapandzsa olyan, akár egy heves menyecske. – S tüstént meg is bánta, hogy ebbe a mondatba belekezdett. Ezek nem illettek egy nő füléhez. Nem is beszélve a hatalmas szultán lányának füléről.

– Ó – rázta meg a fejét. – Ne is figyeljen erre a szenilisöregre... A vénember állkapcsa nem ismer sem illemet, sem szégyent.

Senki sem volt olyan állapotban, hogy ítélkezessen felette. Hatidzsét is beleértve, az összes lány a rövid cölöp körül gyűlt össze, s térdepelve mormolták az imáikat. Eközben a kocsis és az ő a lovakat csitítgatta.

– Ez a hóbertos víz már csak ilyen váratlanul szokott megbokrosodni – folytatta a tutajos. Annyit még ő is tudott, hogy amikor veszély kopogtatott az ajtón, a beszéd valamelyest bátorságot adott az embernek. Hányszor csinálta már ezt végig? Megbékíteni a rémült utasokat, s egyidejűleg a vízbe mártogatni a botját. Amint ki tudja, mennyi próbálgatás után végtére megtalálta, amit keresett, teljes testsúlyával rátámaszkodott, s csűrte-csavarta, hogy megváltoztassa a tutaj haladási irányát.

– Most is azt mondom, hogy ne féljenek. Már túlvagyunk alegrosszabb részen, csak egy rövidebb szakasz van még hátra... Naponta kétszer átverekedem magam ezen az áramlaton. Pontosan tudom, hogy hol lassú, hol mély, hol kerülhetnénk a mélybe. Allah engedélyével nemsokára kikerülünk innét.

Minden lélek ezért fohászkozott.

Egyszeriben hangzavar ütötte fel a fejét. Az egyik ló megtántorodott, és a két lábán ágaskodva kapált a levegőben.

– Gyerünk! – ordított a tutajos. Ez alkalommal tisztán hallható volt a hangjában a pánik.

– Valaki zabolázza meg ezt a hátast!

A hadnagy elengedte a kocsi kerekét, és a tutaj végébe támolygott. Csakhogy az állatok megfékezése lehetetlen feladat volt. Minél jobban megvadultak, annál nehezebbé vált a jármű irányítása.

– Miért nem lököd már a vízbe ezt az engedetlen gebét?

– De hát ez a lovam! – Ám Hidir aga összes erőfeszítése sem volt elegendő, hogy a paripája lelkére beszéljen.

– Ha továbbra is itt marad, ez a ló taszít mindannyiunkat ahalálba – lázongott a tutajos.

– Miért nem segítesz neki, derék vitéz? – kérlelte az őrt.

Az igazi veszedelem csak ekkor csapott le rájuk. A kocsi kereke, melyet két izmos kar is alig tartott egy helyben, most megcsúszott, és a maga útjára elindult. S mivel a lovak nem előtte, hanem mellette vesztegeltek, semmi sem állíthatta meg. A tengely alól már elfogyott a tutaj, s az összes hámmal és lófelszereléssel együtt ott imbolygott a feldúlt tó felett... Először a jobb elülső kerék érintette meg a vízfelszínt, aztán kisvártatva követte a bal is... Hatidzse fogata egy szempillantás alatt a tóba siklott. A tutaj, mely a kocsi rakoncátlanságától kibillent az egyensúlyából, ezúttal a másik irányba süllyedt meg. Mihelyt Hatidzse rádöbbsent, hogy lassacskán gyengül az ujjai szorítása, felsikoltott. A következő nagyobb rázkódás lesöpörte őt a lábáról. – Szultánám, szultána nővérem! – hallotta a rikoltást, amitől felocsúdott, és az utolsó erejével belemélyesztette körmét a tutaj fadeszkáihoz erősített kötélbe. A hadnagy végül belátta, hogy el kell búcsúznia a lovától. Elengedve a gyeplőt, az életéért küzdő Hatidzse szultána mellett temett. Egyik kezével az alacsony póznába kapaszkodott, melynél Nebile erejét megfeszítve viaskodott az elemekkel, a másikat pedig Hatidzse felé nyújtotta.

– Fogja meg!

Hatidzse ugrásra készülődött, hogy elkaphassa Hidir aga kezét. A férfi azonnal megértette, hogy abból a pozícióból nem lesz képes ilyen messzire szökkenni.

– Nebile! – kiáltott a szultána. – Hagyj engem, mentsd meg alányt!

– Nem! – jajveszékelt Nebile. – Szultánám, szultánám. Szépséges szultánám!

– Nem hagyom – tiltakozott Hidir. – Még nincs minden elveszve.

A parancsnok hangja most először volt ennyire magabiztos.

– Tegyen úgy, ahogy mondom. Rögtön!

Hatidzse érezte, hogy az élet és halál közötti egyetlen kapocs, az ázott kötél fokozatosan szétfoszlik a körmei közül. Mindössze

néhány másodpercnyi ideje maradt, vagy még annyi sem. Bozótposzátám, fohászzkodott. Itt jövök. A rózsád érkezik hozzád. Várj rám.

– Hatidzse!

A kiáltás kiszakította a gondolatai közül. Hidir aga volt az.

– Most rögtön húzd a térdedet a hasadhoz. Gömbölyödj össze! Értetted?

Gondolkodás nélkül követte a férfi tanácsát. A hasához csúsztotta az egyik lábát. A bőrét felhasító deszka szálkái okozta fájdalmat meg sem érezte.

Ismét két világ között ragadt. Egyik oldalon ott volt Nebile, aki az életéért fohászzkodott, aki egy pillanatig sem habozna utána vetni magát, akár a halálba is. A másikon viszont tragikus sorsú bozótposzátája kóborolt, akitől anélkül volt kénytelen elválni, hogy a keze megérinthette volna az övét. Ki mellett döntsön? Nebile oldalán élet várta. Bozótposzátája oldalán a halál.

– Gyerünk, most a másikat!

Hatidzse elhatározta magát. Nebilét választom. Ha másért nem is, legalább őérte élnie kell. Fehim cselebit már nem tudta megvédeni, Nebilének viszont még volt rá lehetősége, hogy szép élete legyen. Ragyogó jövőt adhatna neki. Amellett, ennyivel tartozott Dzsevahirnak is.

Nagy nehezen magához húzta a másik lábát. A kötél már kis híján teljesen szétfoslott.

– Figyelj rám – szólt hozzá a hadnagy higgadtan, miközben az egyik karjával továbbra is a cölöpbe fogódzott. – Csupán egy esélyünk van. Ereszd el a kötelet, és a térdeddal lökd magad felém. Aztán kapd el a kezem.

– Nem megy.

Nebile ismét rázendített. – Szultánám, szultánám...

– Dehogynem – mennydörgött Hidir aga. – Meg fogod csinálni. Ne félj. Hát nem te vagy Szelim kán lánya?

Én vagyok, felelt magában. Én vagyok. Én vagyok Szelim szultán lánya.

Képzeletében Tomirisz királynő jelent meg. Mindig is elbűvölő nőként gondolt rá, akinek a haja a combjáig ért, akinek magassága

ciprusfákkal vetekedett, aki fehér kendőt viselt. Nézd, csendült fel Tomirisz hangja. Nézd, mily bátran rontottam rá Kurus seregére. Gyerünk, Hatidzse... Légy merész, akárcsak én... Nem te akartál olyan lenni, mint Tomirisz? Eljött az idő. Bizonyítsd be, mire vagy képes.

Minden oly gyorsan történt.

Hatidzse íjként feszítette meg a testét, és a térdével a tutaj közepe felé lökte magát. Amikor a síkos falapokon földet ért, feljajdult: Itt a vég. Már senki sem tudná megakadályozni, hogy a vízbe csússzon. Itt a vég, hajtogatta. Mindennek vége. Kudarcot vallottam.

Hirtelen sajogni kezdett a csuklója.

– Megvagy.

Hidir hangja valahonnan a feje fölül érkezett.

– Én is elkaptam.

Ez a tutajos volt. A hadnagy satuként ragadta meg a csuklóját, a tutajos pedig, attól tartva, hogy a katona ereje egyedül nem lesz elegendő, lasszóként kulcsolta át a derekát.

– A szultánám megmenekült! Allahom, a szultánám megmenekült.

Hatidzse a karjaiba vette a lányt. A bőrén érezte az örülden kalapáló szíve ritmusát. Jól döntött.

Nebile menten a mellkasába fúrta a fejét, és örömeiben elsírta magát.

A hadnagy számára azonban, akinek a szultána az életét köszönhette, még nem érkezett el a megkönnyebbülés pillanata. A lova ugyanis éppen akkor zuhant bele a tóba, s onnan hiába próbált visszakecmeregni a tutajra, a patája folyton lecsúszott a nyirkos fáról.

– Dárda! Dárda!

Ez volt Hidir aga hátasának neve. Dárdát hamarosan szem elől veszítették. A túlélők elborzadva bámultak a kíméletlen vízbe. Pár csepp kristály hullott alá a hadnagy szeme sarkából a ráncos arcára. Tüstént le is törölte a kézfejjével, nehogy bárki észrevegye.

– Én tehetek róla – Hatidzse soha nem látott, szívbemarkolótekinettel nézett megmentőjére.

– Szultánám életben van, ami mindennél fontosabb...– Odanézzetek! Ott!

Nebile vidám, gyermeki kiáltására mindenki a mutatójja irányába fordította a fejét.

Dárda feje kint volt a vízből. Az állat szembeszállt az áramlattal és a part felé igyekezett.

Nebile boldogan tapsolt. – Úszik!

– Remek – nevetett fel a tutajos. Tudniillik az áramlat ezen aponton már nem volt olyan legyőzhetetlen. – Ne aggódjanak.

Erős állat. Ha Allah is úgy akarja, talán már előttünk partot ér. Aztán előbb-utóbb önt is megtalálja.

Hidir aga árnyalatnyi mosollyal az arcán felsóhajtott, ami melleleg egyáltalán nem vallott az örökké durcás arcú férfira.

– Insallah – ezzel térdre ereszkedett Hatidzse előtt. – A nyakam vékonyabb a hajszálnál is – pusmogta. – Bocsásson meg alattvalójának, amiért a nevéen szólította önt.

– Parancsnok – tette Hatidzse gyengéden a vállára a kezét. – Neked nincs lovad, legalábbis egyelőre, nekünk pedig odalett a kocsink. Törd hát a fejedet, miképpen folytatjuk az utunkat Burszába?

–

Harmincadik fejezet

Szaruhan, Síró-kő

Ibrahim elmélázó tekintettel nézett Szulejmánra. – Parga? – buzdította. A herceg oldalvást foglalt helyet a pokrócán, s egy másikon a könyökét pihentette, miközben az egyik lábát viszonylag közel húzta az állához.

– Számomra – folytatta Ibrahim –, az a legszebb hely az egész világkerekségen. Tudom, vannak bizonyára még annál is bámulatosabb városok az önök birodalmában. Csakhogy Pargali számára, Parga maga a mennyország. – Itt elhallgatott egy másodpercre. Talán el is mosolyodott egy kissé.

– Nem – vont a vissza végül a legutolsó kijelentését. – Otttalálkozik a menny és a pokol.

– Mondd hát – igyekezett Szulejmán minél jobban felbátorítani a barátját, míg egyre csak fészkelődött a helyén. – Van erdő, mező arrafelé?

– Még szép. A háztetők nem is látszanak a fák sűrűjében. Azerdő, akárcsak egy zöld óriás, aki a hegyek és a tenger között alussza örök álmát. Némely fenyőfa a víz felé nyújtja az ágait. A mogyorófák... A szomorú fűzek a keskeny patakocska két oldalán... A Pargát körülölelő nyárfák, tölgyek, s annak közepén növő gigászi platánfák... A zöldnek öt különböző árnyalatát tudtam megszámolni akkoriban... Az édesanyám szerint hat is volt. Az édesapám pedig kigúnyolt minket. „Sem öt, sem hat”, mondta ilyenkor. „A zöld az zöld. Mind egyforma. Mit számít az, ha az egyik világosabb vagy sötétebb?” Most én is pontosan így vélekedem... Csak zöld. Csupa zöld...

– Ha így van, akkor mit keres ott a pokol?

– Mert a pokolnak közvetlenül a mennyország mellett a helye, azért. A tenger hirtelen mélyül. A víz alatt rejtőző éles kövek falként merednek a part felé, mintha a fák ostromától tartanának. Amikor a tenger csendes, nincs mitől félni. Ha azonban egyszer dühbe gurul, nyomban láthatóvá válik a pargai alvilág, uram. Az képes felkapni a legnagyobb hajókat is, majd a kiélezett szikláknak vágva rípiyára törni. Két gálya is elsüllyedt már a partfok közelében. Esténként

hatalmas tüzet gyújtanak ott, hogy figyelmeztessék a tengerészeket. De foglalkozik egy vihar a tűzzel, a figyelmeztetésekkel?

– Tehát nem könnyű az élet.

Ibrahim biccentett. – Nem az, noha a pargaiak sem adják könnyen magukat. Minden nap makacsul harcba szállnak a tengerrel. Nem nagy településről van szó. Ha ők nem halásznak, éhen veszik a lakosság. A halászat pedig nem más, mint találkozó a halállal.

Szulejmán szótlánul hallgatta a férfi történetét, s eközben mindent elképzelt.

– A halászok persze tudják, hogy hol vannak ezek a sziklák, ugye?

– Még a gyermekek is tudják. Ha nyugodt a tenger, igen egyszerű őket kikerülni. Mindenki úgy ismeri a sekély és a mély részeket, akár a tenyerét. Ám Parga a nyílt tengerre néz. A nyugati és az északi szelek kedvükre kószálhatnak. Azaz a viharokból, a hurrikánokból sosincs hiány. Még ha napos időben hajózol ki, akkor is megeshet, hogy egy hurrikánnal térsz haza. Ha a hullámok nem borítják fel a hajódat, s nem nyelnek el mindenestül, akkor várnak még rád a kövek. Olyan időben már nem számít, hogy mennyire vagy jártas a környéken. A vihar úgy állítja visszájára a tengert, hogy a sekélynek hitt víz helyén akár egy feneketlen árok is tátonghat, s a mélynek vélt vízből fűrészfogú sziklák nézhetnek veled farkasszemet.

Egy pillanat erejéig csend honolt. Ibrahim a sötét síkságra fordította a tekintetét, aztán a feje fölött pislákoló csillagokra. Habár a körülöttük fénylő négy fáklya miatt alig látott belőlük valamit.

– A csillagok elszöktek. Tudja, hercegem. Pargából soha nemszöknének el. Akármikor felnézel az égboltra, milliányi csillag vár. S ahogy bámulod őket, olyan érzésed támad, hogy ők is visszabámulnak te rád.

Szulejmán felemelte a kezét. – Csemsit aga!

Az éjszaka sötétjénél is sötétebb férfi lépett elő a semmiből.

– Parancsoljon, hercegem.

– Oltsd el ezeket.

A férfi oly sebesen vált köddé, mint ahogy érkezett. Egy perc sem telt bele, s amennyi fáklya égett a Síró-kőnél, az mind kialudt.

– Most hogy tetszik?

Ibrahim felemelte a fejét. Ott voltak azok. Mindannyian...

– A csillagaim... – suttogta... – Parga csillagai...

Szulejmán herceg felkuncogott. – De könnyelműen átruháztad a csillagokat a szülőhazádra, Ibrahim. Hol van Parga, s hol van Szaruhan? Nem Szaruhan csillagai volnának ezek?

– A megfigyelőtől függ, hercegem. Az én szemeimnek azok Parga csillagai. Hiszen ha az édesanyám, az édesapám... – egyszeriben berekedt a hangja. Megköszöri a torkát.

– Elnézést... Ha a testvéreim éppen most odanéznének, ők is azt látnák, amit én.

Szulejmán hallgatag maradt. Észrevette, hogy Ibrahim kis híján elsírta magát. Ő szintén tapasztalt már ehhez hasonló érzéseket. Trabzonban, Kefénél... Amikor megrémítették őt a nagybátyjai által küldött fenyegetések, akik megharagudtak az édesapjára, amiért őt nevezte ki Bolu^{61} kormányzójává... Akkoriban teljesen egyedül volt. Nem esett nehezére megérteni, mily kínzó tud lenni a vágyakozás.

– Mi volt az édesapád neve?

– Armanno... Az édesanyámé Zeljena... Én félig görög vagyok, félig pedig olasz. De ha a nagyapámat kérdezi... Akkor horvátok vagyunk.

Ismét csend hullt alá. – Pargali – törte meg azt Szulejmán. – Hallottál felőlük azóta?

Megrázta a fejét. – Nem.

– Mennyi idő telt el, mióta utoljára láttad őket?

A herceg arra számított, hogy most fejben össze kell majd adnia az éveket, a férfi viszont tüstént válaszolt: – Tíz.

Pontosan tíz év, nyolc hónap és tizenhét nap.

– Ejha! Ennyire számon tartod a napokat?

– A vágyakozás az oka. Ha nem félnék attól, hogy eltévesztem a számolást, akkor még az órákat és a percekét is hozzáadnám.

– Hány éves is vagy?

– Tizenhét.

A herceg vidáman mocorgott. – Sejtettük, hogy hasonló korban lehetünk. De valójában épp egyidősek vagyunk, Pargali. Mi is a tizenhetediket töltöttük be az idén.

– Az édesanyám azt mesélte nekem, hogy amint megszülettem, a fák virágozni kezdtek. Április volt.

Szulejmán herceg rácsapott a térdére. – Nahát! Mi is áprilisban születtünk! Az édesanyánk feljegyezte a dátumot a Korán hátuljába: április 27.

Ibrahim sem volt kevésbé meglepődve. Szentül hitte, hogy Isten csodájának köszönhető az ismeretségüket, de ennyi véletlen egybeesést... Milyen véletlen, tiltakozott. Ez csakis Isten műve lehet. Ezek égi jelek. Mindnek van jelentése, indoka. Mostanra már egy cseppnyi kétségnek sem volt helye a szívében. Isten segítségével keresztezte egymást az ösvényük.

– Ebben az esetben fivérnek kellene hívnia engem, hercegem. Ugyanis egy héttel idősebb vagyok önnél.

– Allah útjai kifürkészhetetlenek – motyogta Szulejmán jókedvűen. Különös, gondolta eközben. Hogyan lehetséges ez, hogy ennyi közös vonásunk van?

Fokozatosan, de ő is kezdte elhinni, hogy valamilyen isteni szándéktól vezérelve találtak egymásra... Ez a hegedűje hangjából is egyértelmű volt. Azon keresztül Allah szólt hozzá.

Ha akkor nem hallja meg, most Pargali nem ülne itt vele szemben.

– Nos – nevetgélt –, erre aztán tényleg innunk kell. Még egykorty?

Felemelték a cseléd által újratöltött kupákat – Van valami ebben az egészben, Pargali – szólt oda nekirejtélyes hangon. – Nyilvánvalóan Allah mesterkedése rejlik a találkozásunk mögött. A mi részünkről, ezentúl veled együtt szeretnénk továbbhaladni az ösvényünkön.

Ibrahim szája szólásra nyílt, de a herceg megakadályozta. – Az én ösvényem hosszú és tele van veszélyekkel, tudnod kell.

Türelmet, hűséget és bátorságot igényel.

– Ura...

Amint meglátta Szulejmán felemelkedő szemöldökét, rögvést kijavította magát.

– Hercegem... Amennyiben önnel lehetek, sem az út hossza, sem a veszélyek nem tántoríthatnak engem el. Követni fogom önt az összes türelmemmel, kitartásommal és teljes szívemmel.

A herceg tekintetéből gond nélkül ki lehetett olvasni, mily nagyon kedvére volt a társa felelete. – Ibrahim – suttogta. Az arca

beragyogta a sötét éjszakát. – Egyet mondunk, kettő lesz belőle. Mi megbízunk benned, a hűségedben. Ennek cserébe, te is bízz meg a mi barátságunkban.

Ismét összekocintották a kupájukat, s egy-egy kortyot ittak belőle.

Ibrahim már-már szárnyakat növesztett ezektől a szavaktól, melyeknek milliónyi és milliónyi csillag volt a fültanúja. Istenem, Istenem, sóhajtozott boldogan. Egy villámokat szóró herceg sorsához kötötte az alattvalód sorsát. A megváltásom most az ő kezében van.

És a halálad, vélt hallani egy gyöngye hangot belülről. Oda se hederített. Még az ördög sem tudná megtörni ennek a pillanatnak a varázsát.

– Mondj hát el mindent. Hogyan raboltak el? Ki szakított eltéged Pargától? Milyen volt az életed azután? Mi történt addig a napig, amikor Allah egyesített minket...

– Ez tíz év története... Nem szeretném önt kimeríteni.

– Nem az előbb mondtuk, hogy együtt várjuk meg a pirkadatot? Ma este Niobé vendégei vagyunk. Minden apró részletre kíváncsi vagyok. Nosza.

Ibrahim egy pillanatra elveszni tűnt a gondolatai között. A szemei rendkívül messzire kalandoztak. S egyszeriben elrepült a szikla felett, ahol Niobé vált sóbálvánnyá a fájdalomtól, miután Apolló és Artemisz nyilai végeztek a gyermekeivel. Majd még annál is messzebbre szállt, tíz évvel korábbra, Parga sziklás tengerpartjához. Mikre nem képes egy ember képzelőereje, csodálkozott. Még az idővel sem fél dacolni.

– Minden – fogott bele –, Parga szikláján kezdődött. Egy viharos éjjelen...

És csak mesélt és mesélt.

Azt is, ahogy az édesapjával megmenekültek a halál torkából. Ahogy megmászták a sziklákat. A gyülekezőhelyen történt beszélgetést a halászok közt... Aztán az ajtó kinyílását... Ahogy kiszaladtak a szabadba... Ahogy felfigyeltek arra az átkozott hajóra, s ahogy az édesapja utasította: „Rohanj, Sándor!

Rohanj!” Azokat a rettegetve eltöltött órákat a bűvőhelyen. Ahogy foglyul ejtette a szeméből tüzet okádó kalóz... A kiáltóását...

Mindent.

A herceg egészen addig közbevágás nélkül hallgatta a történetet. Kizárólag szüntelenül változó arckifejezésével adta tudtára az érzelmeit. Az olykor felhőtlen volt, máskor komoly, aztán néha mosolygós, néha viszont mérges, ingerült, és végül a bánat felhői gyülekeztek az arcán.

– Honnan jöttek ezek a kalózok?

– Genovából.

– Azok a semmirekellők. Minden kő alatt rájuk bukkan azember.

– Pontosabban – folytatta Ibrahim –, a férfi, aki a hóna alá vett engem és elrabolt, genovai volt. A gálya mindenféle jöttmenttel volt tele. Afrikaiakkal, dél-és kelet-európaiakkal... Még az óceán szigeteiről származó kalózok is voltak közöttük. – A hajóra vittek téged, aztán...

– Egy koromsötét raktárhelységbe dobtak. Oly sötét volt, hogy még a saját kezeimet se láthattam. Ráadásul jéghideg. Mindent víz borított. A falnak csapódó hullámok hangja hallatszott. És szüntelen zörejek... Hirtelen valami hozzáért a lábamhoz. Valami ázott... szőrös... undorító...

Nem bírta kimondani a nevét. Alig kapott levegőt, akárcsak azon a napon. A herceg szemén persze látszott, hogy kitalálta, micsoda lényekről van szó.

Patkányok! Mindenféle nagyságú patkányok!

– Sikoltozni és zokogni kezdtem, s mindent rugdostam, amitcsak elértem... Azután...

Megint elhallgatott. Az ajtó rettenetes zajjal tárult fel. Az a hátborzongató férfi állt ott, azokkal a tüzes szemeivel. Melyik a rémisztőbb? töprengett. A rohangáló patkányok, melyek a lábára, a hátára másztak, s olykor meg is harapták, vagy az a kalóz, akinek a feje szinte az eget súrolta, akinek a tűzokádó szemén kívül mást nem is lehetett látni az arcán a szőrtől?

A démon megválaszolta a kérdést helyette.

Megragadta a tarkóját, majd kicibálta onnan. Mit sem törődve a fiú erőtlenségeivel a nyakán, a lábán, a fején, egészen a fedélzetig hurcolta. Ott még egy tucatnyi démon várakozott.

Kinevették, lökdösték, elgáncsolták.

Ibrahim nem tudta abbahagyni a sírást, az üvöltözést.

– Engedjete el! Engedjete el, ha mondom! Mindjárt itt lesz az édesapám, és mindannyiótokat kinyuvaszt!

– Ó, jaj nekünk – színlelt kétségbeesést valaki a tömegben. – Hallottad? Az apja mindjárt itt lesz, hogy kinyuvaszon minket... Ó, Istenem! Annyira berezeltem.

Egy másik felkiáltott. – Escamilio! – Ez lehetett a tűzokádó démon neve.

– Ne légy ilyen otromba. Ha nem bánsz rendesen a kölyökkel, megtalál az apja, és a fülednél fogva a falhoz szegez!

A kalózok örült hahotába kezdtek.

Escamilio feleletül előrántotta a törét az övéből. – Foglalkozz a magad dolgával! Meguntad az életed? Azt akarod, hogy kibelegzem valamelyikötöket, s megsüssöm a beleit?

A fegyver kedvüket szegte, s a férfiak egy lépéssel visszavonultak, Escamilio pedig folytathatta útját a fedélzet közepén magasodó árboc felé.

Amikor a démon a póznának nyomta a mellkasát, rádöbbsent, hogy most oda fogják kötözni.

– Engem... – Nehézkesen bukkantak fel a szavak. – Odakötött az árbochoz... A többi kalóz rögtön megértette, hogy mire készül, s a segítségére siettek. Felemelték a végtagjaimat, majd egymáshoz csomózták őket az árboc túloldalán. Egy másik kötéllel pedig a derekamat erősítették oda. Addigra már egyáltalán nem bírtam megmoccanni. „Figyelj jól, te kis taknyos”, kurjantott rám, miközben a mocskos kezével maga felé fordította a fejemet. „A kezembe adom a döntést.” A férfi gyomorforgató lehelete csapta meg az orromat. „Vagy befogod a csőröd, és megszokod a hajó fenekét, vagy itt aztán annyit siránkozhat, amennyit csak akarsz.” Befogtam a számat... Iszonyúan féltem... Mind körülöttem ácsorogtak. Úgy legeltették rajtam a szemüket, mint az áldozatukat bekerítő, éhes farkasok.

Szulejmán gondterhelten rázta a fejét. Hibát követett el, hogy feltépette vele a múlt sebeit. Emiatt Ibrahimnak most mindent át kellett élnie még egyszer. Még az sem tűnt fel neki, hogy a herceg próbálja megállítani.

–Voltak ott olyanok is, akik a szájuk szélét nyalogatták. A démonból ugyanaz a kacaj tört elő, mint az elrablás éjszakáján. „He, he, he.” Az arcomba nevetett. Mindössze két fog volt a szájában. Két visszataszító, sárga fog. „A helyedben”, ezzel közvetlenül a fülemhez hajolt, „én a hajófeneket választanám. Mi rettegnivaló van azokban a pöttöm patkányokban? Na, és ha megharapnak, és kitépnek belőled egy-két falatnyi húst? Nincs igazam?” Az egész társaság úgy röhögött a démon szavain, hogy majd megfulladtak... Hosszú percekig tartott ez a víg hangulat. „Te ott”, szólt aztán valaki hátulról. Ó, Istenem. Jókora kampó kandikált elő a férfi jobb csuklójából. Mi több, az egyik szeme is hiányzott. Sötét üreg volt a helyén. „Ne szórakozz a zsákmánnyal. Ő a vacsoránk...” – Ibrahim kis szünetet tartott, hogy erőt gyűjtsön a folytatáshoz.

A herceg belátta, hogy Ibrahimot nem lehetett már csendre inteni. Úgy látszott, mintha egyfajta furcsa élvezetet nyerne abból, hogy kiadja magából a sok megtapasztalt borzalmat.

– Melyiket választottad?

A válasz habozás nélkül érkezett.

– Az árbcot... Mert nem hittem el, hogy a kalózok megennének egy embert. Úgy véltem, hogy csak a frászt akarják hozni rám. Nemsokára kiderült, hogy mégsem tették a dolgot. Valóban farkaséhesek voltak. Nem érdekelte őket, hogy ember volt-e vagy akármi más. Azt ették, amit találtak.

Falatonként, ráérősen.

– Megbántad-e a döntésedet?

Ibrahim fájdóan felnevetett. – Igen is, és nem is, hercegem. Csupán gyerek voltam. Még nem volt lehetőségem megtanulni, hogy alkalomadtán az emberek még a vadállatoknál is embertelenebbek...

– Pargali...

Ibrahim arckifejezése megijesztette Szulejmánt. Milyen ocsmány dolgot műveltek veled? Igazából ezt a kérdést akarta feltenni, mégsem tudta rávenni magát. Egy borsszemnyi kölyökkel? Ó, Allahom, viszolygott magában. Ibrahim meg sem hallotta a nevét.

– Így hát a póznához kötözve maradtam. Könyörögtem nekik, hogy engedjenek el. Üvöltöztem. Hiába. Éhes voltam, szomjas... Egy idő

után újból ordibálni kezdtem... Ennek is csak annyi haszna volt, hogy a morcos kalózok még kíméletlenebbül elpüföltek és belém rúgtak. A szemem bedagadt a sok ütéstől. Alig láttam valamit. Később Escamilio viharzott a mögém. „Elég legyen”, mennydörgött. Egy hosszú bőrvö volt a kezében, terebélyes fémcsettal... – Megkorbácsolt?

Nem felelt. Mit is felelhetett volna? Hogy hány napon át korbácsolták? Hogy hányszor?

A herceg dühösen felpattant. Kezét a háta mögött összekulcsolva néhány kört írt le Ibrahim körül. – Ennyi elegendő lesz ma estére.

–Bocsásson meg, ha untattam. Szóltam előre, hogy hosszú az én történetem.

– Nem untattál. Csupán nem kívánom, hogy ennél továbbkínózd magad az emlékezéssel.

– Emlékezéssel, hercegem? – csodálkozva nézett Szulejmánra. – Egy pillanatra sem tudnám elfelejteni. A múlt az én köszörűkövem. Észben kell tartanom, hogy azon köszörülhessem a bosszúmat.

Szulejmán egy ideig mozdulatlanul állt előtte. – Köszörűkő? Mit gondolsz, mit nyersz abból, ha élesre köszörülöd a bosszúdat? Azok a csirkefogók többé nem kerülnek már a szemed elé.

Természetesen nem csupán a kalózokról volt szó. Még másról is. Főképpen a Sátánról, aki körülmetélte. Ő sem kerülhetne egy nap a szeme elé? Akkor hát teljesen feleslegesen imádkozott minden áldott este? Már soha nem jön el az ítélet napja?

Nem állt szándékában mindenről beszámolni. Azt sem árulta el, hogy elalvás előtt minden alkalommal felidézte Escamilio förtelmes arcát, nehogy kitörlődjön az emlékezetéből. A kalózok által követett utat, a zsákok közül meglesett roskatag kikötőt, a lármás árusokat, a hangosan vihorászó rabszolgakereskedőket, akik a gályáról leszállva sötét arcú férfiakkal társalogtak, a csont és bőr rabszolgákat, akik a láncaikat húzták maguk mögött.

Végre-valahára lekerült a hajóról. Két dologban különbözött a többitől. Rajta nem voltak béklyók, és kisebb is volt mindenki másnál. Escamilio a fülénél fogva vonszolta el egy idegen férfihoz. Ha korábban azt mondják neki, hogy létezik annál a démonnál is rusnyább ember a világon, kinevette volna őket. Pedig létezett, sőt, most ott állt előtte, hús-vér valójában. Színes fonalak és szalagok voltak a mellkasáig érő szakállába fonva. Első ránézésre úgy festett, mintha nem lennének szemei. Amikor Escamilio hangjára hátracsapta a haját, sötét szempár bukkant elő az arcán. Mintha egy kútba nézne az ember. Fogalma sem volt róla, hogy vajon veszekednek-e vagy pusztán csevegnek, olyan fülsértő hangon beszéltek egymáshoz. Csak annyiban lehetett biztos, hogy róla folyt a tárgyalás. Ugyanis a démon ide és oda forgatta, majd a gusztustalan kezével nyitogatta a száját, hogy megmutassa az ép fogait a kútszeműnek.

Elad engem, gondolta akkor. A férfi, miután két ezüstöt és egy maréknyi rézpénzt szórt Escamilio tenyerébe, megrántotta a haját.

„Lódulj!”

A második gazda, a második hajó újabb kínokat okozott. A legénység Vezérnek vagy elvértve Sárkányhalnak hívta a kútszeműt.

Miféle név ez, űzött belőle tréfát magában.

A Vezér akkor is elverte, ha csinált valamit, de akkor is, ha nem. Úgyhogy attól kezdve igyekezett legalább kiérdemelni a testi fenytéseket. Minden rábízott munkát elrontott. A férfit az örület kerülgette. „Jézus kedvéért”, üvöltözte, ahogy ellátta a baját. „Keresztre foglak feszíteni. Ha Sárkányhal parancsot ad, te megteszed. Isten a tanúm, hogy eltöröm a lábaidat, ha nem engedelmeskedsz.”

Végül elérte, hogy a férfi feladja. Segéd lett belőle a hajósinas mellett. Először kapott rendfokozatot életében. Már nem számított közönséges rabszolgának. Felemelkedett. Egy inas inasa volt.

A hajósinas egy göndör, fekete hajú, tizenhárom-tizennégy éves, fekete bőrű fiú volt. Az Igonda nevet viselte, bár mindenki csak Igónak becézte. Esténként kizárólag Igo gyöngyként világító fehér fogsorát és szeme fehérjét lehetett látni. A kölyök maradék részét elnyelte a sötétség.

– Nincs neve a Vezérnek? – kérdezte tőle egyik nap.

– Biztos van. De senki sem tudja. És senki sem mer rákérdezni.

– Na, és miért hívjátok őt Sárkányhalnak?

– Miféle halász fia vagy te? Nem ismered a sárkányhalat?

Ibrahim megrázta a fejét. Fogalma sem volt róla, hogy mi az.

– A sárkányhal az egyik legmérgezőbb hal a világon. Aki megérinti a tüskéit, azt azonnal megmérgezi, és az illető meghal. Ha egy nagyobb hal bekapná, az is belepusztulna. – Erre a fiú egészen közel vitte a száját Ibrahim füléhez. – Azért hívják így őt, mert a Vezér is mérgező.

A gyermeketeg elméje további válaszokra szomjazott.

– Láttad?

– Micsodát? A sárkányhalat?

– Aha.

Igo összeráncolta az arcát. – Láttam. Pfuj. Rémes lény. Nem is olyan rég hálót dobtunk a tengerbe. Amikor felhúzták, mindenki riadtan kiabálni kezdett, „sárkányhal”! Egy ronda, tüskés, bogárszemű hal volt. Ahogy ott vergődött, a tüskéjével megszúrt halak menten elpusztultak. Aztán a tüskés uszonyával a levegőbe szökellt, egyenesen egy szerencsétlen tengerész kezébe. A férfi egy órán belül elpatkolt.

– És ha jól fejbe vágnánk?

A fekete fiú kuncogni kezdett. – Miről beszélsz? Csak nem vadászni mégy?

– Nem. Csupán kíváncsi vagyok, hogy miképp lehetne eltenniláb alól a mi Sárkányhalunkat.

– Nem tudom. Talán van rá mód, de Igónak fogalma sincs.

Ibrahim viszont tudta. Bosszúval!

A bosszúnál még ez a hal sem lehetett mérgezőbb.

Ez is része volt az esti imájának. Szent Jézus, jöjjön el a nap, amikor a bosszúm végezhet a Sárkányhallal, a Sátánnal!

– A bosszú felemészti az embert.

Ibrahimot Szulejmán herceg hangja húzta vissza a jelenbe.

Olyannyira elveszett a múlt emlékei közt, hogy egy szavát sem tudta feldolgozni.

– Elnézést kérek, hercegem. Bocsásson meg. Ha egyszer kinyílik a múlt zsákja, nem könnyű bevarrni a száját.

Szulejmán egyetértően bólintott. – A lalánk arra tanított minket, hogy a bosszú bűn. Elsősorban Dzsezerizáde^{62}. Kaszim emlegette mindig: „A bosszú felemészti az embert.” Hirtelen ez jutott az eszembe.

Hamar észrevette, hogy a tanácsa egyáltalán nem volt hatással Ibrahimra.

– Én nem tudom, hogy valóban felemészti vagy sem. Nohaennyit én is mondhatok, Pargali. Ereszd el a keserves múltat. Most egy új jövő vár rád. Menj hát, térj nyugovóra. Húzd el a függönyt, s hagyd mögötte a múltadat. Amikor holnap reggel felkelsz, és elhúzod a függönyt, látni fogod, hogy a múltad helyén már csak a szél fúj.

Összeszedte magát. – Gyerünk – szólt a fejét rázva, miközben egy nehezen érthető jelzést adott a cselédeknek. – Hazamegyünk. Majd máskor meghallgatjuk a többit.

Harmincegyedik fejezet

Vissza Burszába

Hatidzse ezúttal nem tiltakozott. A hadnagynak volt igaza. Megmenekültek ugyan, de az áramlat jóval délebbre sodorta őket, mint ahol eredetileg partot kellett volna érniük. Legalább egy órányi gyaloglás várt rájuk a part mentén északnyugati irányba, mielőtt egyáltalán a Burszába vezető útra tehetik a lábukat. – Bocsásson meg, szultánám – szólt a hadnagy. A testtartásából és az arckifejezéséből egyértelmű volt, hogy semmilyen ellenvetést sincs szándékában elfogadni. – Innen egy tapodtat sem mozdulunk.

– De hát Hidir aga...

– Előreküldöm az őrszemünket a burszai úthoz. Vagy a minket követő karavánunkból hozat ide magával egy kocsit és néhány katonát, vagy a Burszából érkező segítséggel tér vissza hozzánk.

– Hidir aga...

– Később lecsaphatja a fejemet, de most hallgasson a szavamra. Nem adok engedélyt a szultánánknak arra, hogy még egyszer veszélybe sodorja magát.

– Engedélyt? – Hatidzse nem tudta elfojtani a nevetését. – Én nem kértem tőled engedélyt, parancsnok.

– Az most nem számít, szultánám. És igen, engedélyt. Én, az ön alattvalója, az ön szolgálja, Dimetokali Hidir, nem adok önnek engedélyt. Itt maradunk. Nem tágitok. Hadd kísérem el önt épségben Burszáig, aztán ott majd...

A hadnagy végighúzta a mutatóujját a torkán. – Ott majd gondoskodhat a többiről.

– Ebben az esetben – adta be a derekát Hatidzse –, mit tehetnénk? Ha valóban beleuntál az életedbe, nincs mit mondanom. Várjunk. A többiről pedig Burszába érve...

S Hatidzse Hidir kézmozdulatát utánozta. – Gondoskodunk majd... – zihálta, miközben úgy tett, mint aki elvágja a saját torkát.

Annak ellenére, hogy felállt a szőr a hátán, Hidir aga egy cseppet sem mutatta a nyugtalanságát. Ami elmúlt, elmúlt. Hiába szántabánta a figyelmetlenségét, ami két útitársuk életébe került, azon már nem lehetett változtatni. Hatidzse is kizárólag Allah jóakarátának köszönhette az életét. Máskülönben ő lett volna az udvarhölgye

helyében, s most a levágott feje már úton lenne Tebrizbe. Habár az egész a szultána hibája volt, Hidir semmi esetre sem közölhette Szelim szultánnal, hogy a lánya beleszeretett egy orvosba. Még ha úgy is tenne, ki hinne neki? Ezért felesleges volt Hatidzse ítélete miatt aggódnia. Hiszen még neki se vágathatnák le a fejét kétszer. Egy halál épp elég volt.

– Legalább – folytatta Hatidzse –, gyújts tüzet nekünk. És kutasd át az őr elemózsiás csomagját. Egy kis sült hús csodákat tenne. Az a sok félelem, izgalom és víz... Szörnyen megéheztünk.

A hadnagy tüstént felpattant. Két perc múlva már égett is a tűz egy távolról is jól látható helyen. Az őrszem pedig javában vágatott a burszai út felé.

Az őr, akit a parancsnok útnak indított, sólyomszemekkel pásztázta a síkságot. Alig hitte el, hogy mind életben maradtak a tavon. Számtalan háborút, feje mellett elsüvítő nyilat és puszkagolyót látott már életében, mégsem érezte még ily közélről a halál lehetőségét. Soha nem remegtek még a lábai, bármekkora is volt a veszedelem. Csakhogy a tutajon egy pillanatra sem tudta csillapítani a remegést... Minek áltatom magam, vigyorgott keserűen. Úgy reszkettem, akár egy nyárfalevél. Belekapaszkodott egy kötélbe, leguggolt és megdermedt a pániktól. Ó, Allahom, siránkozott. Ha már úgyis elveszed az életemet, akkor miért nem a harcmezőn teszed, ahol hitetlenekkel csap össze a kardom. Túl soknak találnád alattvalód számára a mártírságot, hogy vízbe fullasztva megtagadod tőle a paradicsomot?

Minden tiszteletem Hatidzse szultánáé, ismerte el az őr. Eközben körültekintően fürkészte a végtelenségbe nyúló rónát. Csupán ő nem volt megrémülve! Pedig titokban mennyit gúnyolódtunk rajta, hogy beteges liba... Kiderült, hogy valójában mindenkinél bátrabb ez a lány.

Még jó, csattant fel egy hang belül. Beteges vagy nem. Végtére is, ő az apja lánya. Ki látta már Szelim szultánt megijedni, hogy a lányának meg kellene?

A férfi helyeslően biccentett. Allah tudja. A lány elképesztően vakmerő. Míg mi a saját életünket féltettük, ő a tökmag szolgáját mentette. Mi is a neve? Ó, Nebile... Annyira igyekezett biztonságba

helyezni a lányt, hogy magáról megfeledkezett. A víz kis híján elvégezte a piszkos munkát Iszmáíl sah bérgyilkosa helyett.

Hirtelen az agya riadót fűjt. Minden idegsejtje felriadt.

Felegyenesedett a sziklán, ahol eddig lapult.

Valaki erre tart! Barát vagy ellenség? Vajon kik azok?

Még meglehetősen messze voltak. A porfelhőből ítélve viszont rendkívül sokan lehettek.

Kezével kitakarta a napot, hogy jobban lásson. Nem véletlenül hívták Súlyomszemnek. Ha figyelmesen meresztette a szemét, egy nyúl vagy fácán sem maradt rejtve a bokrok között. Ez meg mi a fene, morgolódott. Mi ez a tömeg? Azt hihetnéd, hogy maga a császári hadsereg masírozik itt.

A lovasok elő-előbukkantak az általuk felvert porfelhő mögül. Legalább két szakasz, állapította meg.

Tovább leste a közeledő sokadalmat. Végül arra a következtetésre jutott, hogy két szakasznál is többen vannak. Különös megézés uralkodott el rajta, amitől szinte megkövült. Hogyne. Megvénültél te is. A szemeid már nem olyan élesek, mint annak idején. Ha még azt sem tudtad kihámozni, hogy hány szakasz vágtat feléd, akkor hogy lennél képes felfedni a kilétüket?

Az összes figyelmét a közeledő porfelhőre szegezte. A szemei már-már görcsölni kezdtek a nagy erőfeszítéstől.

Az iménti megézése immáron erősebb volt, mint valaha. Csak egy ember van a birodalomban, aki ennyi lovassal menetelhet ezen a vidéken.

Lehetséges volna? Képtelenség, hitetlenkedve rázta a fejét. Ne légy nevetséges.

Ekkorát még ő sem tévedhetett... Újból megszámolta. Egy... kettő... három.... A felkavart por igencsak megnehezítette a számolást. Hat... hét... nyolc...

Ó, egek, hüledezett. Kilenc... Pontosan kilenc?

Behunyta a szemét. A kézfejével megdörzsölte, majd ismét kinyitotta. Valamit elnézhettél, agg súlyom. Ezúttal nézd meg alaposan. Nem lehet, hogy pusztán lándzsákat láatsz?

Nem lándzsák voltak.

Először is, a számukkal kapcsolatban holtbiztos volt. Vitathatatlanul kilenc volt belőlük.

Másodszor, ha lándzsák lennének, a hegyük visszaverné a nap sugarát. Ezek viszont nem csillogtak... A végükön mintha lobogna valami...

Némileg közelebb kerültek. Lehajolt és a földre tapasztotta a fülét. A nemjóját! Ez se nem kettő, se nem három szakasz. Ez egy teljes hadsereg.

Feltápáskodott. Folytatta a megfigyelést. Egy lándzsa, két lándzsa, számolta. Nyolc lándzsa... Nem... Kilenc... kilenc tug!

Tug!

Egy fekete mén nyargalt a tugok előtt. A porfelhő miatt nem lehetett igazán jól kivenni a lovasát. Annyi viszont nyilvánvaló volt, hogy oly egyenes háttal ülte meg a lovát, mint akinek a feje a fellegek érintésére vágyakozna. Egy fél lóhossznyira mögötte két fehér paripa dübörgött a fennsíkon. Mintha a nap aláereszkedett volna az égből, és a jobboldali lovas bal vállára telepedne. A baloldalinak pedig a jobb vállára. Ily nagyon ragyogott a két katona válla.

Ó, Allahom!

Egyszeriben minden világossá vált. Ami eleinte nem volt több egy gondolatnál, most egy teljes hadsereg képében robogott felé.

Az a fekete táltos!

A fellegeket érintő lovas.

Az a kettő, akiknek a nap szállott le a vállára. Miféle nap, korholta magát. Azok a szultán kardjai... A kardhordozó agák vállán.

És kilenc tug!

Magában üvöltözve iramodott le a szikláról.

A szultán! A szultán! Szelim kán érkezik!

Szelim szultánnak két lova volt. Egy fekete, melynek Sötét

Felhő volt a neve, s egy világos színű, melynek Fehér Felhő. Amikor őfelsége háborúba indult, Sötét Felhőt nyergelte meg. Békeidőben azonban Fehér Felhőn ült. Ó, jaj, nyöszörgött a férfi, ahogy félig gurulva szaladt lefelé. Szelim kán most Sötét Felhőn lovagol!

Ez egy dolgot jelenthet... A levegőben kapálódzva, akár egy szélmalom, végül a fához kötözött lovánál termett. Amint felugrott rá, megsarkantyúzta az állat oldalát. Megragadta a sörényét és a nyakához hajolt. – Igyekezz, ötcsatás hátasom – suttogta a fülébe. – Versenyezz a széllal... Szelim kán a harci lován jön mögöttünk. Emlékszel Sötét Felhőre? Hányszor száguldottál már mellette... Mutasd meg minden emberfiának, hogy még nem öregedtél meg. Fuss, repülj. Azonnal értesítenünk kell Hatidzse szultánát!

Egy darabig visszafelé sietett. Majd egy hirtelen támadt ötlettől vezérelve megrántotta a gyeplőt. A lova fájdalmasan felnyerített. Hová a csudába megyek, szidta össze magát. Hová? A szultán nem felénk tart, hanem oda, ahonnan legutóbb üzentek neki. Hatidzse viszont már nincs ott!

Az ellentétes irányba fordult. Az állat két oldalát csapdosva a kantárszárral, a szemből jövő ezred felé eredt.

Egyre inkább elbizonytalanodott útközben. Hogyan fogadnak majd egy ilyen eszeveszetten vágtázó lovat?

Egy nyíllal, egyenesen a homlokába.

Anélkül, hogy megkérdeznék, ki vagy te, mi vagy te.

Jobbra húzva a gyeplőt, megpróbált egy olyan helyet kiválasztani, ahonnan könnyen észrevehetik őt. A hirtelen hozott döntésekhez szokott ló nyomban engedelmeskedett. Egy percen belül már egy magasabb domb tetején várakoztak. Innen már jól láthatta, ahogy a kilenc tucos sereg özönvízként vonul végig a völgyön.

Minden erejét beleadva rántott egyet a gyeplőn. A mén fújtatva felágaskodott. Aztán úgy maradt egy darabig, mialatt dühösen a levegőt rúgta a vékony bokájú mellső lábaival.

– Hééé!

A férfi a fogai közé vette a kantárszárat. Felállt a kengyelben, s hadonászni kezdett a kezével. – Hééé! Nézzetek már ide... Hééé!

Nem hallották. Nem is észlelték a jelenlétét. Az özönvíz megállíthatatlanul folyt tova.

A teringettét, mérgelődött. Az még hagyján, hogy nem hallotok, de hogy ne is lássatok? Ha Szelim kán katonái nem figyelnek fel minden parányi mozzanatra, akkor mi hasznuk?

– Hééé! Őfelsége lovasai! Derék vitézek! Kánok kánja...

Szakadatlanul kalimpált a levegőben. – Rossz irányba mentek! Hatidzse szultán nem arra van! Nem arra. Erre, erre! Nyugatra... A nyavalyába, forduljatok már nyugatnak!

Ekkor feltűnt neki, hogy az egyik lovas a domb felé mutatott, amin ő is állt, bár közben egy pillanatra sem állt meg. Az illető talán kiáltott is felé valamit. Aztán egyre többen csatlakoztak hozzá. Egyikőjük levált a seregtől, és megkerülve őket előbbre viharzott...

A szíve repdesett az örömtől. Hála Allahnak. Sikerral jártam. Észrevettek. Most már percek kérdése, és átadhatom nekik a hírt.

A férfi közvetlenül a bal kardhordozóhoz vezényelte a lovát. S kisvártatva ő is a domb felé pillantott. Amikor a paripája alig észlelhetően lelassult, egy másik fehér állat bukkant fel a két kardhordozó között. Ejha, esett le az álla. Eközben sem hagyta abba kapálódzást. Ez Musztafa pasa, az áldóját... A szadzazam... Tehát ő is itt van velük. Az Oszmán Birodalom hadjáratra indult, és nekünk fogalmunk sem volt róla.

Ekkor tudatosult benne a valóság. Mellélőttél, agg sólyom, róttá meg önmagát. Szelim kán nem a lányához siet, hanem a csatatérre.

Senki nem volt, aki ne tudná, hogy a lázadó fivérei után a szafavida sah szerepelt Szelim listáján. Ezek szerint eljött az idő. Ő pedig most arra készült, hogy letérítse őfelségét az útvjáról... Nekem befellegzett, jajveszékelt.

A kardhordozó aga a szadzazamhoz fordult, aki mostanra szintén az őrszemet kémlelte. Most már kétségtelenül felismerte Musztafa pasát. Az a galád, átkozta a férfit.

Egyáltalán hogy maradhatott ez az alak Szelim kán kegyeiben? Nem ő volt a főkolompos Ahmed herceg felbujtásában, hogy trónörökösödési harcot kezdeményezzen?

Musztafa pasa úgy értelmezte az idegen jeleit, hogy ne arra menjenek, hanem nyugatnak. Megsarkantyúzta a lovát. Átvágott a kardhordozók között, hogy utolérje a szultánt, akivel aztán egy-két szót váltott. Szelim el sem fordította a fejét. Őfelsége váratlanul felemelte a jobb karját. Sötét Felhő lefékezett. S a mögötte vágózó lovasok szintén... Végezetül az egész ezred megállt. A szultán, akinek a jobb karja továbbra is a levegőbe magasodott, fordult egyet és a domb irányába tekintett.

Az áldóját!

Az uralkodó tekintete villámokat szórt.

Behnam döbbenetes közönnyel nyugtázta a fogatok és a katonák látványát a fák között. Beérte a karavánt, mégsem ment velük semmire. Hiszen a célpontja valahol teljesen máshol volt.

Bár óvatosnak kellett lennie. Minden irányba küldhettek őrszemeket. Az erdőben bolyongó ismeretlen tüstént felkeltené a figyelmüket. S amikor felfedezik azt a három mély, vastag heget a bal mellkasán, arra is rájönnének, hogy kinek dolgozik. Túlságosan eltávolodni tőlük sem oldott meg semmit. Hiszen ezáltal a kíngeservesen behozott távolságot növelné meg ismét. Elhatározta tehát, hogy észrevétlenül fogja őket követni. Előbb vagy utóbb egyébként is elvezetik majd a nőhöz. Gyerünk, noszogatta a karavánt. Behnam persze nem láthatta magát, de jól tudta, hogy az az alattomos mosoly húzódott az arcán, mely akárki vérét képes volt megfagyasztani. – He, he, he – sziszegte. Mutassátok csak az utat és vigyetek el hozzám. Ne vesztegeljetelek annyit. Egy fejet még le kell vágnom.

Harminckettedik fejezet Szaruhan, kormányzói palota

A Síró-kő irányából fújó kora hajnali szél szívbemarkoló muzsika hangját csempészte be Szulejmán herceg nyitott ablakán. Hegedül a fiú, örvendezett. Pargali saját magának játszott. Siránkozó, jajveszékelő, kintől nyöszörgő, lázongva kiáltozó dallamok voltak ezek.

A fülével hallgatta Ibrahim szívét. Amiket elárult neki, s azokat is, amiket nem.

Úgy tűnt, hogy az előbb még a mellkasán szendergő nő is felfigyelt a zenére. Sóhajtozva mozgolódott. A férfi azonban nem akarta, hogy a nő ébredésével megtörjön a szél szárnyain érkező muzsika varázsa. Gyengéden cirógatni kezdte a fekete haját.

– Hallod? – suttogta a nő.

– Pszt.

Valamelyest felemelte fejét a férfi mellkasáról, álmos szemekkel nézett rá.

– Ez ő?

A herceg egy bólintással válaszolt. Egy apró neszt sem akart most maga körül. Behunyta a szemét, mint aki alszik. Pargali most a lelki szemei előtt húzta a vonót a hegedű húrjain.

A nő enyhén megint felemelte a fejét. – Felettből gyönyörű – suttogta félálomban, ahogy az ujjai Szulejmán mellkasán kalandoztak. – Elbűvölő.

A herceg tovább simogatta a nő fejét a kezével. – Csak hallgasd, Gülbahar.

A nő felült, mintha megbántották volna ezek a kioktató szavak. A férfi arcára lógatta a haját. Tudta jól, hogy a haja végével csiklandozza Szulejmánt, és önkéntelenül felkuncogott. Habár ezúttal eredménytelen volt a próbálkozása.

– Ez a férfi, mit is mondtál, hogy hívják? Ó, Ibrahim, egyvarázsló?

Ez illetlenség volt. Amikor Ibrahim zenél, mindenkinek csendben kell lennie. A madaraknak és a bogaraknak úgyszintén. Gülbahar sem volt kivétel. A kezével elhessegette a nő haját az arcáról.

– Uram bizonyára nálam is jobban tudja, de... – kuncogott anő. – Akármilyen is legyen ez, a zenész, aki ezeket a dallamokat játssza, kétségtelenül szerelmes.

– Gülbahar! Csendben hallgassuk!

A nő tüstént megérezte a suttogással leplezett haragot. Visszahajtotta fejét a mellkasára. Szemérmesen dorombolva szorosán hozzábújt. Ez megőrijtette. Ő a Kaukázus szabad levegőjén nevelkedett. Lehetett az a szultán vagy egy közönséges ágrólszakadt. Senki sem parancsolhatott egy cserkesz^{63} lánynak. Még a szeretett férfi sem. Én Gülbahar vagyok, mondta büszkén magában. Mahidevran Gülbahar, aki a jövőbeli szultán magvát hordozza magában. Enyém az utolsó szó. – Nos, mit tehetnénk? – színlelt felháborodást. – Akkor nincs más választásunk, mint később közölni a hírünket a hercegünkkel...

Szulejmán rá se hederített.

Gülbahart rendkívül meglepte, hogy a férfi becsukott szemmel hallgatja a zenét. Nem, határozta el. Ez valóban nem a legjobb időzítés, hogy elmondjam. Azonfelül, előbb az édesanyjával kell beszélnem. Holnap egy új nap vár.

Kéjvágytól fűtve ostromolta meg a férfi nyakát az ajkaival.

– Hallgass Gülbaharodra, hercegem – suttogta. – Ez a szerelem muzsikája.

A herceg nem vette észre a nő hangjában lapuló burkolt célzást. Azzal sem foglalkozott, hogy Gülbahar kendőzetlen sértődöttséggel fordított hátat neki. Minden figyelmével Ibrahimra és a hegedűjére összpontosított.

Szerelem?

Mi a csudáról beszélsz, asszony, mérgelődött. Ez egy vulkánként kitörni készülő lélek zokogása... Ez egy kiáradni készülő, vadul hömpölygő folyó moraja...

A hajnali szellő nem csupán Szulejmán herceg szobájába repítette el a Pargali Ibrahim lelkéből kiszakított sikolyt, hanem a palotában mindenfelé.

Az első hang, melyre a rémálmából verejtékezve felocsúdó Hafsza szultána, Szulejmán édesanyja fülét megcsapta, az egy hosszú, érzelmekkel teli A-hang volt és a csengés, melyet rövid ütések keltettek a húron. Pargali zenéje gyógyír volt Hafsza szultána

aggodalom csonkította szívének. Ő volt Szelim szultán asszonya, aki elkísérte kormányzó fiát Szaruhanba.

Rettenetes, véres álmot látott. Egy farkas. Egy szörnyeteg, melynek véres nyál csöpögött a pofájáról... Szikrákat hányt a szeméből. Hafsza kövekkel dobálta, a farkas mégsem hátrált meg. Ellenkezőleg, a fejét lehajtva lassan közeledett hozzá. Szimatot fogott. Hirtelen a tekintete találkozott a farkaséval. A segélykiáltása nem talált válaszra. A farkas megszólította: – Hafszaaaa! Az állat szemében erőszak ült. A lehelete pedig szinte perzselően forró volt. – Szelim szultán asszonya – vonyított a farkas, felemelve a fejét az ég felé. A zabolátlan hang foglyul ejtette. Jóformán megkötözte a kezét és a lábát. Nem tudott már köveket hajítani. Elfutni sem.

– A pokol démonai küldtek engem, Hafszaaaa! – morogta a farkas, miközben az egyik mellső lábával a földet túrta. – Közelít a bosszú órájaaaa... Reszkessss! A családot vére szomjazoom, Hafszaaa...

Aztán nyüszítést hallott. Mintha egy sebesült oroszlán lenne. Vagy inkább egy sérült gazella, töprengett. Az oroszlánjaim, a gazelláim, rázta ki a hideg Hafszát. Hideg izzadságban úszott, amikor sikoltozva felriadt.

A farkasnak nyoma sem volt... A nyöszörgés viszont még ott csilingelt a fülében. Felkelt az ágyából... Ez nem nyöszörgés, ez muzsika. Egy muzsika, mely véget vetett a borzalmaknak, s egyszerre hordozott reményt és bánatot.

Valaki zenél a palotában, jutott el a következtetésre. Még soha nem hallotta ezt a dalt. Egy vonóval megszólaltatott rövid nyeles, zömök hangszerre^{64} emlékeztette, még a trabzoni napjaiból. Noha ennek a hangja még annál is lágyabb, érzelmesebb és magával ragadóbb volt.

Insallah, Allah ezt a szerencsénkre fordítja majd^{65}, motyogta magában, míg a hegedű sírása lecsillapította szaporán kalapáló szívét. Bár Hafszát eddig még egyszer sem vezették félre az álmai... Valami történt... Vagy valami történni fog, borzongott. Hírek fognak érkezni. A szörnyeteg szájából érkeznek.

Az udvarhölgyek, a katonák is Ibrahimot hallgatták. Az örök, a cselédek, a reggeli elkészítésén sürgölődő szakácsok, azok segítői... Az újoncszállás fáradt, összetört lakosai, akik vágyakozással teli álmaikból ébredtek... Emberek, madarak, bárányok, rovarok... A világ a hegedű húrjáról ömlő mennyei dallal ébredt az új napra. Gyötrelmek, honvágy, bevallatlan szerelmek, palástolt féltékenység, mindez s minden más éberem lüktetett... Sójajok törtek fel. Álmodók születtek.

Münire már a pirkadó égig szálló első dallamra maga mögött hagyta az álmvilágot. Egyébként sem aludt jól. Eldöntötte, hogy reggel első dolga lesz, hogy meglátogatja. Az előző este egy kövérke, idős nő hívta magához a lányok csarnokában.

– Melyikötök érkezett ma? Egy gazdaságból vagy honnan, ha minden igaz.

Egész testében remegett. – Én vagyok az.

A hangja oly gyenge volt az izgatottságtól, hogy még talán ő maga sem hallhatta.

– Nocsak, manapság már süketeket is felfogadnak? Mennyi ideig ordítózunk itt, mire meghallod?

A többi lány felé fordulva kuncogott. Münire egy utolsó erőfeszítéssel felelt.

– Én... vagyok... az...

– Remek. Legalább nem vagy néma. Gyere ide, hadd lássalak.

Münire bizonytalan léptekkel ment az ajtóhoz.

Az öreg, pufók nő méricskélő tekintete tetőtől talpig megvizsgálta. Aztán a többihez fordult. – Aki azt mondja, az éjnél nincs sötétebb, téved. Hiszen itt is van, ni. Valaki, aki még az éjnél is feketébb.

A csarnok visszhangzott a nők, a lányok kacajától. Münire érezte, hogy a vére az arcába tódul. – Szólj a lányok agájának, hogy öltöztessék fehérbe. A végén még elbotlanak benne a sötétben, Allahra esküszöm.

Addig folytatta Münire mustrálását, amíg a hisztérikus nevetés irányíthatatlanná nem vált.

– Elég legyen – kiáltott fel, s erre teljes csend lett. – Valakivelegyütt jöttél ide az úrnő aga gazdaságából, ugyebár?

Igen, szerette volna kiáltani. Igen, valakivel együtt... Az életemmel, a lelkemmel...

Végül aztán beérte egy biccentéssel.

– Nagyszerű... Holnap reggel korán kelsz. Átmegy a hercegünk lakosztályához. Ott megtalálod a férfit. Hafsza szultána azt az utasítást adta, hogy az ő szolgálatába kerülj. Engedelmesen végrehajtod minden kérését. Esténként pedig visszatérsz ide, a lányokhoz.

Münire megfélemedezett a dühéről. Sőt, legszívesebben odarohant volna a nőhöz, hogy átölje a nyakát, s megcsókolja az orcáját boldogságában.

Mégis türtőztetnie kellett magát. Ismételten biccentett egyet.

– Kiosztották már a fekhelyed?

Senki nem törődött vele. Ezúttal a nő ingerülten pillantott a lányokra.

– Gondoskodjatok róla. Miféle viselkedés ez? Azt hiszitek, hogy palotai úrnők vagytok, csak mert előtte érkeztetek? Akkoriban ti sem voltatok ám különbek... Félénk, tudatlan, csenevész... Mutassátok meg, hogy hol tud megfürdeni... Rendesen dörzsöld le magadról a koszt, lány... Talán attól kivilágosodsz egy kicsit.

Már ez a megjegyzés sem tudta kihozni a sodrából. Mostanra úgy repdesett az örömtől, akár egy madár. S még ez a megalázó helyzet sem változtathatott ezen. Hiszen őt fogja majd szolgálni. Örökké az oldalán lehet. Reggel máris melléje szaladhat... Hozzá, Ibrahimhoz!

De az este valahogy csak nem akart véget érni.

A számára kijelölt, papírvékony siltén^[66] hevert. „Menj, terítsd ki a siltédet az ajtó mellé. Ott alszol!” dirigáltak neki a lányok kuncogva.

Az ajtó, ahová mutattak, a mellékhelységbe nyílt.

Münire ezt sem vette rossz néven.

Olyannyira belefeledkezett a másnappal kapcsolatos ábrándozásába.

Kire gondolva zenélsz vajon? elmélkedett. Órá? Hát legyen... Melletted leszek, nekem ennyi is elég. Ezért cserébe még azt is elviselem, hogy valaki mást szeretsz, hogy őt hiányolod.

Mozdulni sem mert attól félve, hogy felkelti a többieket.

Aztán valaki felsóhajtott a sötétben.

– Ó – nyögött egy másik.

– Allahom – búgott messzebről egy halk, kimerült hang.

Valaki szipogni kezdett. Aztán még valaki.

Tehát Ibrahim hegedűjátékára mindenki felébredt. Jövök már, bátorította magát. Várj, mindjárt ott leszek.

Ibrahim zenéje az újoncszállás kőfalait is megcirógatta. A horkolás abbamaradt. Dzselaajir aga is felriadt. Egy darabig hegyezte a fülét. Még soha nem hallott ehhez foghatót. Egy madár lenne? Mégis milyen madár? Melyik madár tudná ennyi ideig kibírni lélegzetvétel nélkül, s ráadásul még énekelni is közben? Remélem, hogy ezek nem sakálok, rémüldözött. De jöhet ilyen hang a sakálok torkából? Meg volt zavarodva.

– Mi a tőrő ez? – bosszankodott. Nem jött válasz. Annakellenére, hogy az összes újonc ébren volt, mindannyian behunyt szemmel gyönyörködtek a melódiában. Néhányan a falujukra gondoltak, mások az otthon maradt szerelmükre, az édesanyjukra.

A szótlanság feldühítette Dzselaajir agát.

– Hát nem hallatok, a teremburáját! Valaki pattanjon már fel, és űzze el ezt az átkozott állatot!

Vonakodó, bátortalan, mezítlábas léptek indultak az ajtó felé.

Hol a fenébe fogják megtalálni ezt az állatot ilyen sötétségben? Dzselaajir végül elhatározta, hogy amint virradni kezd, annyi embert mozgósít, amennyire csak szükség lesz, hogy megleljék, és befogják a csőrét ennek a különös lénynek. Egyre csak várakozott, hogy befejeződjön... Hiába... Ezek olyan furcsa hangok voltak, hogy olykor jajveszékelték, olykor viszont jókedvűen áriáztak.

– Dögölj meg! – szitkozódott. – Ez lesz az utolsó csiripelésed... Reggel a pokolra küldelek.

– El az útból! – harsogta a porfelhőt felkavaró lovas. S anélkül, hogy figyelmet szentelt volna az őt megállítani igyekvő kapuőröknek, viharként száguldott el mellettük.

Egyszeriben az udvar szörnyen zsúfolt lett.

Münire éppen akkor lépett ki a konyhából, amikor meghallotta a lópatkók dübörgését. Ibrahim reggelijét vitte egy tálcán. Itt vagyok.

Legszívesebben ezt mondta volna neki, mihelyt leteszi elébe az ételt, de nem hitte, hogy lesz hozzá elég kurázsija.

A lovas villámgyorsan tört keresztül a feléje igyekvő katonák tömegén. Ahogy a katonák össze-vissza rohagáltak ordibálva, hogy valaki állítsa már meg a lovast, a nagy kapkodásban Münirét is fellökték. A szerencsétlen lány az oldalára esett, és kiejtette a kezéből a tálcát. Ijedten elbújt az egyik veranda árnyékában, nehogy megint elállja az útjukat.

– Fuss – kiáltozta a lovas. – Értesítsd a hercegünket.– A mindenségit!

– Állj meg, te bolond! Állj meg, ha kedves az életed!

A lovát két oldalról körülvéő örök fej-fej mellett loholtak vele. Ugyanakkor azon mesterkedtek, hogy a férfi lábába kapaszkodva leráncigálják őt a hátságáról. Mindenholnán lándzsás, muskétás férfiak ugrottak elő.

A megrettent paripa felágaskodott. A lovas nem is próbálta megnyugtatni.

– Eresszetek el – kiáltott, és megkísérelte elhessegetni azőröket azzal, hogy a gyeplővel csapdosta őket.

– Ahelyett, hogy engem háborgattok, eredjetek, és értesítsétek Szulejmán saht. A fővárosba vezető útról érkezem... Egészen a Szapandzsa tó környékéről.

– Onnan jössz, ahonnan akarsz – dühöngött az egyik tizedes.– Ki látott még ilyet, hogy valaki így törjön be a kormányzónk házába?

A hadnagy, akinek még a süvegét sem volt ideje feltenni, már az udvar végéből osztogatta a parancsokat.

– Vagy leszáll magától. Vagy mi húzzuk le a holttestét.

A lovas átdobta jobb lábát a ló másik oldalára, majd lecsúszott annak bal csípőjénél. Abban a pillanatban tizenöt, de lehet, hogy húsz acélsatu szorult a végtagjaira.

– Ne vesztegessétek az időmet, féleszűek! – dühöngött, miközben igyekezett kiszabadítani magát. – Fontos híreim vannak hercegünk számára. Ébresszétek, ha még alszik. Ha nincs itt, vigyetek el hozzá. Hamarjában.

– Ejha! Mi folyik itt?

Ettől a mennydörgéstől, mely minden lármát félbeszakított, Münirét kirázta a hideg.

– Miféle arcátlanság ez, hogy csak így üvöltöztök a házunkudvarán, mint a sakálok?

Münire felismerte a hangot.

Ó, egek, hiszen ez Szulejmán herceg!

Erre mindenki olyan hévvel térdepelt le, hogy kis híján beletörött a térdkalácsuk. Az örök a lovast is magukkal rántották.

Szulejmán észrevette a földre kényszerített kakukktojást a katonái között.

– Te ki vagy?

– Híreim vannak Szulejmán herceg számára.

– Mondd, amit mondani jöttél. Habár a te helyedben én azimáimmal kezdeném. Amennyiben a híreid nem életbevágóak, ez a felfordulás, melyet okoztál, a nyakadba kerülhet. Még ha én meg is bocsátanék, ezek... – s a fejével az őt tovább szorongató örökre bökött –, nem engednék meg, hogy talpvesszőzés nélkül megúszd.

Mialatt a lovas nagy nehezen feltápászkodott, a fiút fürkészte. Szóval ez volna a hatalmas Szelim szultán fia? Ez a suhanc, aki egy alacsonyán viselt salwarban és egy gallér nélküli pamutingben ácsorgott előtte? Hogyan jelenhet meg ilyen öltözékben a szultán fia, ráadásul egyetlen kísérő nélkül? Mi több, ilyen korai órában? Melyik herceg hagyná ott asszonyát az ágyán, és kelne fel magától hajnalok hajnalán?

– A mondandóm Szulejmán hercegre tartozik.

– Tökéletes. Megtaláltad. Én vagyok Szulejmán.

Amikor a futár meglátta azt a villámokat szóró tekintetet a fiatal férfi szemében, akit szinte egy nincstelen cselédnek könyvelt el az imént, elismerte, hogy ténylegesen a herceg áll előtte. „Félelmetes a szeme” figyelmeztették. „Azt hinnéd, hogy egy villám csapott le egyenesen a fejedre!”

S a csupaszar arcú ifjonc most pontosan így meredt rá. Hogy is lehetne neki szakálla, dorgálta magát. Nem tudod, hogy a hercegeknek tilos szakállat növeszteniük?

Erre ő is letérdelt. – Bocsásson meg, hercegem.

– Milyen hírt hoztál? – kérdezte Szulejmán közelebb lépve. – Azt hallottam, hogy sürgős ügryről van szó. Miért nem nyögöd már ki?

– Hercegem... – A lovas bizonytalan pillantással nézett körbe. – A mondandóm szigorúan bizalmas.

– Bizalmas?

A férfi bólintott.

– Ki küldött?

A lovas könyörgő szemekkel nézett. Egyszerűen nem tudta eldönteni, hogy elárulhatja-e ezt ennyi ember előtt.

– Hogy a rosseb egyen meg, miért nem felelsz már? Ki küldött a küszöbünkhöz?

– Önnek... Az ön édesanyjának...

Szulejmán ettől kifejezetten meglepődött. – Az édesanyánknak?

– Csakis önökre tartozik, urunk.

– Ki lenne az, aki mindkettőnknek hírt küldene?

A férfi már nem bírta tovább. – Az ön húga... Ófelsége, Hatidzse szultána... Hatidzse!

Az én tragikus sorsú testvérem, sóhajtott magában Szulejmán. Ha Hatidzse futára ekkora felfordulást csinált, akkor biztosan fontos hír lehet. Legutoljára akkor hallott felőle, amikor egy kissé felépült a betegségéből, s Burszából útnak indult a fővárosba. Nem kellett volna már rég elérnie Isztambult?

Igencsak nyugtalan lett. – Mit mondtál, honnan jössz?

– Nem messze, a Szapandzsa tótól...

Rádöbbsent, hogy Hatidzsének kétségtelenül el kellett haladnia a tó mellett.

– A szultána – folytatta a férfi –, attól a fogadótól küldetettide, melynek a nevét meg óhajtja változtatni.

– Miről karattyolsz? Miféle fogadó?

– A Bozótposzáta fogadó!

Bozótposzáta? Mégis mit jelentsen ez? Netán a férfi egy titkosított üzenetet hozott volna? Ezért akarta Hatidzse, hogy az édesanyjuk is részt vegyen a beszélgetésben? Ha más nem is, Hafsza szultána nyilvánvalóan fényt tudna deríteni a tartalmára.

Amint a katonák megértették, hogy a lovas nem jelentett veszélyt, egyesével-kettesével szétszéledtek. Ketten a biztonság kedvéért ott

maradtak mellette. Szulejmán tudomásul vette, hogy a férfi még akkor sem mondana többet nyilvánosan, ha halállal fenyegetnék.

– Ebben az esetben... – Megfordult, s a lépcsők felé vette az irányt.

– Vigyétek a tárgyalóterembe... És valaki tájékoztassa az édesanyánkat. Rögtön jöjjön ő is.

– Hatidzse szultánát meg akarták ölni.

– Micsoda!

Kiáltott fel egyszerre Hafsza szultána és Szulejmán.

– Megölni? Allah őrizz!

Hafsza szultána a kezét a mellkasához szorítva a díványhoz ment és leült.

– Hogy van a leányom? Jól?

– Hála Allahnak, Hatidzse szultána él és virul. Jóllehet, afővárosba utazás kapcsán meggondolta magát. Úgy határozott, hogy visszatér Burszába. Én azt az utasítást kaptam, hogy beszámoljak erről az édesanyjának és a fivérének. Hogy legyenek óvatosak. A halál lesben áll, mondta.

Hafsza szultána jajveszékelt. – Ó, Allahom, védj meg minket.

– A szultána arra is felkért, hogy meséljem el a történeteket.

– Rendben van – nógatta Szulejmán. – Akkor meséld el.

Úgy is tett. Amikor meghallotta, hogy a lánya orvosát, Fehim cselebit meggyilkolták, a szavait Hafsza szultána sikolya szakította félbe. Mikor aztán megtudta, hogy a fejevadász megölte és lefejezte Hatidzse udvarhölgyét, Dzsevahirt is, mert azt gondolta, hogy ő a szultána, Szelim szultán asszonya tombolni kezdett.

– Ó, az én szegény Dzsevahiom, az én szegény leányom.

Hiszen oly fiatal vagy. Hogyan tudna bárki is feláldozni téged? Ki... miért?

– Mi lett az árulóval? – vágott közbe Szulejmán türelmetlenül. – Elkapták? Ne merd azt mondani, hogy az a sok őr, aki Hatidzse szultánát kísérte, nem volt elég, hogy megtalálják a férget!

A férfi szégyenkezve lehajtotta a fejét.

– Hogy nyílna meg a föld mindannyiótok alatt! – átkozódott Szulejmán. – Miféle szolgálat ez? Meg akarják ölni az apánk lányát, a testvérünket, és az áruló kicsúszik egy csapat őr keze közül?

– Csakhogy... Amikor a bérgyilkos ráeszmélt, hogy a levágottfej nem a szultánánkhöz tartozik, eldobta... A törét is megtaláltuk mellette... Villám alakja volt.

Egy szafavida tör!

Szulejmán fejében egyszerre minden értelmet nyert: az egésznek a nagybátyja, Ahmed herceg az oka. Ő volt, aki lopva tárgyalásokat folytatott Iszmáíl sahhal, idézte fel. Mielőtt veszített az édesapámmal szemben Jenisehírnél, és azzal a mocskos életével fizette meg az árulása árát, az ő fia könyörgött menedékért a szafavidáknál. Egyértelműen Mahmud volt a ludas. Micsoda dolog, egy nőre fejevadászt uszítani! Zaklatottan ökölbe szorította a kezét. Eszébe jutott, hogy néhanapján elítélte az édesapját, amiért a trónra jutás érdekében kiontotta a testvérei véréét. Igaza volt, zihált. – Iszmáíl sah kutyái!

Szulejmán hangja egy földrengés erejével rázta meg a falakat.

– Ő a kígyó feje! Azt hiszed, hogy annyiban hagyjuk majd, amit elkövettél? Itt a fogadalmam: ha az apánk nem zúzza porrá a trónodat, a hazádat, akkor tudd, hogy rajtunk a sor. Mostantól szent kötelességünk, hogy elpusztítsunk téged és az államodat.

Egy másodpercig alig kapott levegőt. Fuldoklott a méregtől.

Ibrahim!

Hirtelen Ibrahim bukkant fel a fejében. Nem ilyen sorsdöntő helyzetekben kellene kikérnie a társa véleményét?

A harag rossz tanácsadó, intette magát óva. Jól van, Ibrahim jó barát, de végtére is, ő pusztán egy szolga. Mit ért a szolganép az államügyekhez? Mégis arra vágyott, hogy bárcsak itt lenne most vele Pargali. Hallottad, Ibrahim, képzelte el, ahogy megtárgyalja vele az esetet. A szafavida sah egy kutyát uszított ránk. Tetejébe, levágta egy ártatlan lány fejét, összetévesztve őt Hatidzse szultánával. Milyen intézkedéseket tegyünk?

Ő persze értetlenül kérdezne vissza, Iszmáíl sah? Ő meg kicsoda? Netalán még azt se tudná, hogy mi az az „intézkedés”. De legalább megoszthatná vele a dühét, a gyűlöletét, a bosszúszomját. Ibrahim számára sem volt ismeretlen a bosszú fogalma.

Levegő... Levegőre volt szüksége... Vagy itt helyben megfullad.

– Találd meg Pargalit, és hozasd ide! – lihegte, ahogy az ajtó felé sietett. A haszodadzsi rögtön ott termett mellette. – Találd meg Ibrahimot, és hozasd őt ide hozzám, Gaffar aga – parancsolta, miközben átugrotta a küszöböt és távozott. – A társamat... Ne nézz rám úgy... Azt a hegedűst!

Harmincharmadik fejezet

Bursza felé

A közeli domb felől érkező kiáltásra a tűz körül ülők mind felpattantak.

Egy lovas vágatott feljük lóhalálában.

– Ez Sólyomszem – állapította meg a hadnagy.

Hatidzse dugta elő a fejét egy fa árnyéka alól. – Mire fel ez a nagy sietség? – szedte össze magát. – Veszély leselkedik ránk?

Nebile azonnal az úrnőjéhez bújt. – Szultánám.

– Kibál valamit, de én sem értem, szultánám. Valóban sürgős lehet – értett egyet Hidir aga.

Sólyomszem egyre közelebb került, s továbbra is üvöltözött.

– A szultán!... Az urunk.... Szelim kán!... Őfelsége érkezik!

A nemjóját, mérgelődött. Milyen átkozott nap ez a mai. Először farkaszemet nézett a halállal, aztán letérítette az útvonalról a szultán seregét, s ráadásul a torka is fájni kezdett a sok kiáltozástól.

– Azt kibálom, hogy a szultán, a nemjóját... Őfelsége tartide... Nyissátok ki a fületeket! Szultáááán!

– Mit mond?

A hadnagy habozott egy pillanatra, hogy elárulja vagy sem, amit kihámozott a férfi szavaiból. Hiszen a férfi nem volt bolond. Egyértelműen azt ordibálja, hogy szultán.

– Nos... – motyogta. – Azt mondja, hogy szultán, szultánám... Szelim kán érkezik, azt mondja...

Hatidzse boldogan ugrott fel. Az édesapám, ujjongott magában. Emlékezett, hogy még talán soha nem várta ilyen szívélyesen a találkozásukat... Édesapám... Az én jótevőm... A szultánom. Hozzám jön... A lányához.

– Hamar, kapjátok össze magatokat – parancsolta a fa árnyékából kifelé jövet az udvarhölgyeknek, akik ámulva bámulták a dombról idenyargaló lovas.

– Gyerünk, tegyetek rendet... Őfelsége érkezik.

Sólyomszem végre-valahára szerencsésen leért a domboldalról anélkül, hogy a lova elbotlott vagy ő lezuhant volna a hátáról. A szultán ezrede legfeljebb tíz percnyire lehetett mögötte.

– Gyíte, gyíte – buzdította a lovát, amint kiértek a tisztásra. – Szelim szultán érkezik.

Amikor megfelelően közel volt már Hatidzse szultánához, átlépett a lova felett és lecsúszott róla, miközben az még mindig teljes gőzzel haladt előre. Néhány futva tett lépés után megállt. Egy másodpercre úgy tűnt, mintha elhasalna a nagy lendülettől, de végül megtalálta az egyensúlyát. S Hatidzse szultána elé érve a földre rogyott...

– Szultánám... szultánám... az urunk... A szultánunk érkezik... Szelim kán...

Hatidzse igyekezett elfojtani feltörő örömét, izgatottságát. – Hol van most?

– A domb mögött. A völgyben. Tíz percnyire innen, vagy talán még annál is kevesebb.

A hadnagy utasításokat osztogatott. A lányok Sólyomszemmel együtt felsorakoztak az egyik oldalra, a férfiak pedig a másikra. Ő maga az élükre állt, majd alaposan kisimította a ruháját. A harag már megállíthatatlanul robogott feléje. A végén csattan az ostor, sóhajtozott.

Mindannyian egyszerre figyeltek fel a morajló zajra. A föld remegett. Az őrszem lova eközben kifulladtan tántorgott el a tó partjához, hogy enyhítse a szomját. Rajta kívül mindenkit nyugtalanság fogott el, amikor ráébredtek a rengés okára: száz és száz ló tartott az irányukba.

Kisvártatva a morajból mennydörgés lett. S Hatidzse meglátta őt a domb tetején.

– Édesapám!

Sötét Felhőn ült. Amikor elérte a dombtetőt, oly jókedvűen ágaskodott fel, mintha értené, hogy a gazdája újra találkozhat a lányával. Aztán elindult lefelé a lejtőn.

Hatidzse rádöbbsent, hogy az apját látva büszkeség töltötte el. Holott, amikor szinte menekülve hagyta maga mögött Burszát, ki nem állhatta őt. Akkoriban még nap mint nap csengett fülében a kis Emirhan kiabálása, ahogy az életéért küzdött: „Ne áldozz fel, nagybátyám!” Mostanra viszont csupán az édesapja tanácsa visszhangzott benne. „Ha nem fojtod meg az árulást, az fojt meg téged, Hatidzse!”

Noha ezúttal az árulás sikertelen lesz. Már eleve jó jelnek számított, hogy kiszabadult Azrael keze szorításából. Vissza fogják verni az árulást. Nem történhet másképp. Az édesapja, az édesanyja, a fivére és ő szemtől szemben fog harcolni a lázadókkal. Ha összefog a szultáni család, a birodalom, még Iszmáíl sah bérgyilkosainak sem lesz esélye.

Dzsevahir helyette veszítette életét... Őmiatta hallgatott el örökre a bozótposztátája.

Viszlát, szerelem, suhant át egy gondolat a fején.

Viszlát, vágyakozás egy férfi érintéséért.

Viszlát, remény.

Viszlát, barátság.

Már a kezdeteknél hibát követett el. A legelején. Ő Szelim sah és Hafsza szultána lánya. Mégis valaki más igyekezett lenni. Ha Allah valóban úgy akarta volna, akkor egy másik anyaméhbe ültette volna el, egy másik apa magjaként. Semmibe akarta venni a létezése valódi okát. Haszontalan erőfeszítés volt. A rettenetes Szelim szultán lányának Szelimhez méltón kellett élnie, éreznie, ahogy arra az apja is vágyott. Ahogy az apja szeretné. Tomirisz királynőként...

Most pedig az ajtaján kopogott a lehetőség. Hatidzse hirtelen minden sejtjében érezni vélte a közeledő háborút. Két ugyanabból a vérből származó világhódítónak túl kicsi volt ez a világ. Akárcsak Timur Lenk^{67} és az ő ősapja, a villámok villáma, Bajazid kán esetében. Ők például nem fértek el egy világban. A villám kudarcot vallott, a világ pedig Sánta Timurra maradt. Ez alkalommal rajtuk a sor. Vagy Szelim fogja a világot uralni, vagy Iszmáíl. Ő szintén részese kívánt lenni ennek az élet-halál harcnak. Ha szükséges, még arra is készen állt, hogy az apja lába elé borulva esedezzen, hogy kardot köthessen magára, és vele együtt vonulhasson a szafavida sah ellen. A szívét perzselő tüzet kizárólag így lehetne eloltani.

– Kard – morgott váratlanul Hidir agára, aki egy lépéssel ácsorgott mögötte. – Ide a kardodat!

A hadnagy arca eltorzult az elképedéstől. – Szultánám...

Hatidzse meg sem hallotta ezt a habogást. A derekáig eresztette a bal kezét.

– A kardodat, hadnagy. Nyújtsd át a kardodat.

A szultána hangja késnél is élesebb volt. Hidir kihúzta kardját a hüvelyéből, s a markolatát a lány kezébe nyomta. Hatidzse karját majdnem a földre húzta a kétoldalas damaszkuszi acél elképesztő súlya. Az egész teste addig nem tapasztalt élvezettel feszült meg. Széttérpesztette a lábát. Kezét kinyújtva megragadta Nebilét. A csípőjénél fogva magához rántotta a lányt. Boldogság töltötte el. Felemelte a fejét a kék égbolt felé, melyet fehér felhők kezdtek beborítani. Egy darabig így állt ott.

Nem sokkal később így szólt magában: Tomirisz királynő. Látod? Itt vagyok... Szelim kán lánya, Hatidzse. Hatidzse szultána kardot rántott az oszmánokért. Mosd ki elmémből, lelkemből a múlt fájdalmait, hogy az államnak szentelhessem az életemet, akár az édesapám. Ne a szívemnek, hanem az eszemnek és a karomnak adj erőt, hogy ne maradjak alá vitézségben a katonáktól. A felhők rámosolyogtak. Meghallgatott, örvendezett. Tomirisz királynő meghallgatott. Rám mosolygott.

Ahogy közeledtek a lovak, a patkóik keltette zaj egyre fülsiketítőbbé vált. Az édesapja oly tekintéllyel ülte meg Sötét Felhőt, mint egy bevehetetlen erőd. Vörös fejdíszre mögött a legértékesebb fehér muszlinból készült turbánja volt átlósan a fejére kötözve. A fejdíszével megegyező színű kaftánt viselt, melyet az állától az aljáig begomboltak. Egy szál aranyfonál sem díszelgett azon. Mi szükség lenne rájuk? Dús, fekete szemöldökével és sötét bajuszával maga volt a pompa. Szeme villámokat szórt.

Sötét Felhő lelassított. Az édesapja ezután ügetve folytatta az útját a lányához. Körülötte mindenki meghajolt, a hagyománynak megfelelően. Mindössze ő maradt egyenes háttal, s természetesen Nebile, akit a világért sem eresztett volna el.

A paripa pajkos léptekkel, oldalazva érkezett, a fejét rázva, amitől hullámozott a sörénye, majd közvetlenül előtte állt meg. Hangosan kifújta magából a levegőt. Amikor Hatidzse érezte Nebile reszketését, még szorosabban húzta magához. Az édesapja kunkori

orrú, fekete csizmája, mely a vörös kaftánja alatt hordott zöld salwarja alól kandikált ki, most egy magasságban volt a szemével.

Felemelve a fejét, az édesapjára nézett.

Nem, tiltakozott egy hang belül. Te most a leghatalmasabb oszmán szultánra, Szelim szultánra tekintesz.

Mintha az egész világ lángolt volna Szelim szemében.

– Urunk – szólította meg. Ám a hangja oly gyengén jött elő, hogy inkább hasonlított egy egér cincogására, mintsem egy királynő ellenszegülést nem tűrő zengésére. Nem, elégedetlenkedett. Ez a múltbeli Hatidzse hangja volt. Így szólalna meg Tomirisz királynő? Kihúzta a vállát és a nyakát. Félsz nélkül nézett a tűzokádó szemekbe. Teljesen elvesztette önmagát, amikor észrevette a tűzben rejlő szeretetet.

– Édesapám!

Amikor már éppen megölelte volna az apja lábát, feltűnt neki, hogy a szultán mögött mindenki a jobb válla felé fordította a tekintetét. Az édesapja parancsolhatta így.

Mily lélegzetelállító modor, mily lenyűgöző fegyelem volt ez.

Azért cselekedtek így, nehogy illetlenül szemtanúi legyenek öfelsége és a lánya szívszaggató találkozásának.

– Jól vagy, leányom?

Ez tényleg az édesapám hangja lenne? lepődött meg Hatidzse. Először hallotta ilyen gyengédnek, mint amilyen egy apáé, aki aggódik a lánya miatt.

– Velem minden rendben, öfelségem.

– Hálával tartozunk Allahnak. Nyugtalanná tettek minket ahírek. Miután egy futárt küldtünk Szaruhanba az édesanyádhoz és a fivédhez, azonmód útnak indultunk, hogy megtaláljunk.

Szelim ezzel leszállt Sötét Felhőről. Kinyújtotta a kezét. Hatidzse tétozás nélkül megcsókolta és a homlokához érintette. Mintha csak néhány napja lett volna, hogy bizonytalanság tört rá az édesapja kezét fogva. Ezt a kezet vér mocskolta be, siránkozott akkor. Emirhan és a többi unokatestvére vére feketítette be az édesapám kezét. Most már tudta az igazságot. Mindent világosabban látott. Az állam nem adott, pusztán elvett. Ahogy az

édesapja is mondta. „Az állam a lelkedet is követeli.” Ezentúl az ő lelke szintén a birodalomé.

Szelim kán ekkor a lányához hajolt. Mindenki arra számított, hogy a szultán most egy csókot nyom a lány arcára s homlokára. De nem így történt. Kezét a vállára helyezve magához szorította. – Bocsáss meg, Hatidzse.

– Megbocsátani, őfelségem?

– Igen... tudod...

Hatidzse szíve repesett. – Milyen gyermek az, aki neheztel az édesapjára? Kiváltképp, ha az apa nem más, mint a hatalmas oszmán uralkodó. Emellett nem ön véste az eszünkbe, hogy az állam nem ad, hanem elvesz? Mi a bánat abban, ha az állam egy szultána áldozatára vágyik? Ennél is inkább, őfelségem bocsásson meg a lányának.

A szultán felegyenesedett. Derűs kifejezés volt az arcán. Az állával Hatidzse derekát átkaroló lányra mutatott, aki félelmében tágra nyílt szemekkel bámulta. – Ő kicsoda?

– Nebile... Ajándék Dzsevahirtól, aki az életét is feláldozta azösvényemért. Nagyon szerette őt. Én sem hagyom magára. – Aztán a kislányra pillantott.

– Nebile, csókold meg a szultán urunk kezét, leányom.

Ezúttal Szelim a nyárfalevélként reszkető lány felé nyújtotta a kézfejét. Nebile megfogta az óriási kezet, és óvatosan megcsókolta. S ahelyett, hogy a homlokához emelte volna, izgalmában végül a feje búbjára tette.

– Ügyes vagy, Nebile – dicsérte meg Szelim szultán, miközben Hatidzse és a többi lány igyekezett visszafogni a nevetést. – Legyen boldog életed. Tudod a neved jelentését?

Ezt sem Hatidzse, sem Nebile, sőt még az agák, a bégek vagy a szultánt követő katonák sem hitték el. Szelim szultán egy öklömnyi szolgálólánnyal beszélgetett. Lehetetlen!

Hatidzse kezét szorosan markolászó Nebile kis híján elájult a lelkesedéstől. Csupán annyira futotta az erejéből, hogy a fejét rázza. Nem tudom.

– Hadd áruljuk el. Nebile becsületes embert jelent. Aki okos, megértő, értelmes, talpraesett... Soroljam még? Nagyon szép

neved van. Azt kívánjuk, hogy mindig légy hozzá méltó.

Ezzel megint Hatidzsére fordította a tekintetét. Allahom, fohászzkodott Hatidzse. Kérlek, engedd, hogy mostantól örökké így nézzem rám.

– Látom, hogy kardot ragadtál, leányom.

Nem szólt egy szót se.

– Jól illik hozzád.

Hatidzse nyelt egyet. De vajon helyénvaló-e, berzenkedett. Mikor szabadulhat már meg ezektől az átkozott helyénvalóságoktól? A pokolba velük.

– Akár Tomirisz királynő, édesapám.

Szelim szultán büszkén fürkészte. A szemei mosolyogtak.

– Hát nem felejtetted el, Hatidzse?

– Nem. Soha nem is fogom.

A szultán jókedvűen bólintott. Aztán az embereihez fordult. – A leányunk kardot ragadott, agák. Egy Hatidzse szultánához méltó fegyverre lesz szükségünk.

A férfiak hátul összesúgtak. A szultán alig észlelhetően megcirógatta a kezét, majd kivette belőle a kardot. A közelében meghajolt hadnagy felé nyújtotta. – Tessék.

Hidir aga kihúzta a hátát, és átvette a kardját őfelsége kezéből. Háromszor megcsókolta és ugyanannyiszor a homlokához érintette.

– Ki ez a férfi, Hatidzse?

A hadnagy jóformán menten szívrohamot kapott. A szultána mindjárt biztosan elmesél mindent, és a szultánok szultánja iszonyatos haragra gerjed: „Te istencsapása, te!”

– Hidir aga, őfelségem. Az engem kísérő katonák parancsnoka. Az, hogy most itt állhatunk ön előtt épségben és egészségben, teljes mértékben az ő erőfeszítésének és hősiességének köszönhető. A hadnagy kétszer is megmentette az életünket.

A hadnagy nem hitt a fülének. Allahom, Allahom, motyogta magában boldogan. Ha engednék, hálája jeléül most rögtön megölelte volna Hatidzse mindkét kezét, mindkét lábát.

– Köszönöm, aga – szólt hozzá Szelim meleg hangon. – A két legbecsesebb ékkövünk egyikének életével tartozunk neked. Hálánk nem marad el.

A két legbecsessebb ékköve? Hatidzse majd kiugrott a bőréből. Én és Szulejmán. Mi volnánk tehát az apánk két legbecsessebb ékköve? Már-már hálával gondolt Iszmáíl sah bérgyilkosára. Hisz mindez az ő tettehez vezethető vissza. Az árulása jóvoltából árasztották most el ezek a kedves szavak és ez a meleg tekintet. Hatidzse újjászületett.

A hadsereg felől ismét zszibongás ütötte meg a fülüket. Az egyik kardhordozó aga érkezett egy drágakövekkel kirakott karddal a kezében, s letérdelt öfelsége előtt. A feje fölé emelte a tenyerén pihenő fegyvert.

– A két kard közül, melyet a hercegségünk idején használtunk, az egyik Szulejmán herceg derekán lóg most. A másikat magunknál tartottuk. Mivel Allah nem adományozott nekünk egy másik fiút, azt mondtuk, viselje azt a leendő vőnk.

Szelim felfigyelt a lánya arcát elborító viharfelhőkre, s belátta, milyen gondatlanul válogatta meg a szavait.

– Mindazonáltal, jövőbeli pasákra, agákra várakozni nem volna-e igazságtalanság ezzel a lánygyermekkel szemben? Azonkívül, miért is kösse magára a kardunkat egy idegen emberfia? Ezért úgy határoztunk, hadd nőjön még egy kicsit a leányunk, és akkor az övé lehet. Amikor az előbb Hatidzse szultána úgy fogadott minket, akár Tomirisz királynő, karddal a kezében, tudatosult bennünk, hogy eljött az idő. Ő egy kán leánya. Kánok unokája. A kaji törzs leszármazottja.^{68} Egy kaji lány számára ennél nem is lehet elképzelni megfelelőbb hozományt. Egy előd emlékkardja.

Míg mindenki elismerően bólogatott, Hatidzse elméje megragadt az egyik szaván: hozomány. Talán újra hozzá akarja kényszeríteni valakihez? Ez alkalommal nem engedné meg, az hétszentség. Sebtében elhessegette ezt a gondolatot a fejéből.

Elvéve a kardot az agától, kinyújtotta Hatidzse elé. – Ez a kard réges-rég Hatidzse szultánát illeti, mi azonban csak most ismertük fel ezt. A sors bizonyára a mai napot választotta ki a sok közül...

Hatidzse kivette az apja kezéből a kardot. A szokáshoz híven egy kézzel megragadta a hüvelyénél fogva, felemelte, egy csókot nyomott rá, aztán a homlokához húzta. A szíve a fülében dobogott a büszkeségtől. Azt sem tudta eldönteni, hogy rögvest az övére kösse-

e, vagy itt tartsa a kezében még egy ideig. Végül az előbbire szánta el magát. Nebile megpróbált segíteni. Bár egyikőjük sem járt sikerrel, annyira remegett a kezük az izgatottságtól és kapkodástól. – Szóval – szólt a szultán elégedett mosollyal az arcán. – Itt álldogálva fogjuk eltölteni a napot? Nem tettél előkészületeket?

Dehogynem. Egy viszonylag nagyobb szőnyeg volt kiterítve a földön. Azon két drágaköves nyereg hevert.

– Jöjj, Hatidzse – hívta a szultán. – Ülünk egymással szemben. Most pedig mondd el töviről hegyire, hogy mi történt.

Hatidzse elmesélte. Semmit sem hagyott ki. Kivéve a tüzes szerelmet Fehim cselebivel.

– Nos, szultán leányom – suttogta a szultán elmélázó tekintettel. – Tudja valaki, hogy miért látogatta meg Dzsevahir hölgy az orvos cselebit?

Ó, jaj, sírt fel magában. Ilyen kérdésre nem volt felkészülve. De már túl késő volt. Iszonyúan bánta, hogy ennyire alábecsülte az apját. Az arca lángra kapott.

Szelim kán figyelmét a lánya elvörösödő arca sem kerülte el. Ezzel félig-meddig válaszolt is a kérdésére. – Akárhogyan is – fordította el a fejét. – Mindketten részesültek Allah irgalmában. Ez már nem számít többé... Áruld hát el: miből vált világossá, hogy az áruló egy szafavida kém?

Hatidzse elővett egy selyembe burkolt tárgyat az övéből.

– Ebből. – S kinyújtotta a kezét az édesapjának. – Hidir agakatonái követték a nyomát. Ezt találták Dzsevahir levá... – Nem bírta befejezni a mondatot. – Tehát Dzsevahir mellett.

Szelim kibontotta a csomagot. Gyűlölettől szikrázott a tekintete.

– Egy szafavida tör!

A két testből származó vérnyomok még mindig rajta voltak. Fehim cselebi és Dzsevahir vére egymáséba vegyülve, sötét foltokban száradt a pengére.

Hatidzse az apja szemében megint csak meglátta a lángokban álló világot. A szultán hirtelen felállt.

– Musztafa pasa – kiáltott jobbra. Rá sem nézett a mellettehajlongó szadrazam arcára.

– Arról biztosítottál, hogy garantálva van a szafavidákkal való békesség. Itt van a békéd! Azt akarod, hogy az Oszmán Birodalom egy ilyen kígyóval kössön békét?

Aztán a baljára fordult. – Zülfikar aga.

A janicsárága futva jött mellé. Tisztelettudóan meghajolt.

– Azonnali előkészületekre van szükség – parancsolta Szelim. – Haladéktalanul el kell taposni a kígyó fejét. Szét fogjuk morzsolni Iszmáil seregét, aki megkísérelt lesújtani a háremünkre, s porrá égetjük a hazáját.

A szadzam Musztafa pasa szólásra nyitotta a száját. Szelim mérgesen az orra alá dugta a véres tört. – Egy szót se, pasa. Nem látod? A vér ezen az átkozott törön a leányunké is lehetett volna.

A férfi kétségbeesetten bámult maga elé.

– Ha azt mondjuk, hogy előkészületek, akkor előkészületek, Musztafa pasa. Tégy meg minden szükséges lépést.

Szelim elhallgatott egy pillanatra, hogy lélegzethez jusson, de a pasa továbbra is főhajtva ácsorgott előtte, s ettől szörnyen begurult. – Mi az? Még mindig itt lopod a napot? Talán arra vársz, hogy mi magunk készítsük elő a seregünket? Vagy... ennyire ragaszkodnál az álláspontodhoz, hogy nem kell megtámadni az áruló szafavidákat? Ezzel a véres törrel a kezünkben a háborún kívül milyen más megoldás létezik? Itt ülünk ölbe tett kézzel? Terveket szőjünk? Követséget küldjünk? Orvgyilkosokat uszítsunk rá, ahogy ő tette? Mozgósítsunk őket, hogy lemészároljuk az asszonyát, a csecsemőit a bölcsőben? Erre gondoltál?

A rá záporozó szidalmaktól a szadzam színe mézsfehér lett.

– Természetesen nem, szultánom...

– Akkor viszont állj a sarkadra, pasa. Visszatérünk Burszába. Onnan pedig a fővárosba megyünk. Át sem kell kelned a Boszporuszon^{69}, egyenesen a katonai táborba mégy. Tüstént nekifogsz a hadjárat előkészítésének. Mégpedig olyan módon, Musztafa, hogy amint Sötét Felhőre pattanok és felkiáltok, „ó, Allah, biszmilláh^{70}, Allahu akbar^{71}„, a császári sereg már ott legyen mögöttem teljes hadifelszerelésben. Máskülönben nem állok jót magamért.

Musztafa pasa keze önkéntelenül is a nyakára tévedt. Mire céloz ez az ember, töprengett. Talán megtudta, hogy titokban segítettem Ahmed hercegnek? Jóllehet, erről Ahmeden kívül senki sem tudhatott. Egyszeriben borzalmas gyanú fészkelte magát az agyába. És ha megkínóztatta Ahmedet, aki mindent kitálalt?

Bölcsebb volt nem feszíteni tovább a húrt. Keresztbe tett karokkal meghajolt.

– Értettem, őfelségem. – S hátralépett, majd tovatűnt a sokadalomban.

Szelim szultán ezt követően visszafordult a bal oldalára. – Te is itt vagy még, aga? – Ahogy a janicsárága megrovásába kezdett, egy vékonyka hang csendült fel.

– Urunk.

Hatidzse volt az.

Szelimet meghökkentette a lánya közbeszólása. Senkitől sem tűrte el, hogy félbeszakítsák. Hatidzse elfelejtette volna? Mi több a pasák és az agák előtt... – Hatidzse?....

– Ne hagyja itt Tomirisz királynőt sem, őfelségem. Ő is bosszúra szomjas. Kérem, vigye őt magával.

Még hogy Tomirisz királynő!

Szelim melle dagadt a büszkeségtől, s egy arckifejezéssel ezt a pasák, az agák tudtára adta. Ez az én lányom. Komótosan visszacsomagolta a tört a selyem zsebkendőbe. Nyilvánvaló volt, hogy válaszon töri a fejét. Aztán eltökélte magát, és átnyújtotta a gyilkos fegyvert Hatidzsének.

– Ezt őrizd meg nekem. Addig a napig, amikor elhozzuk alábad elé Iszmáil trónját és koronáját.

– Őfelségem... Édesapám?

– Indulás... Mindenki a lovára. – Sokat sejtetően nézett Hatidzsére. – Ki tudja, mit hoz a holnap. Te is kösd fel a kardodat. Az igazi Tomirisz királynő nem fogná úgy a kardját a kezében, mint egy botot.

Ezzel hátat fordított neki, és Sötét Felhőhöz sietett.

Harmincnegyedik fejezet

Szaruhan, kormányzói palota

Mint egy ketrecbe zárt oroszlán. Ez volt Ibrahim első benyomása Szulejmán hercegről, amikor kezét összekulcsolva a háta mögött, fel-alá járkált a szobában. Nem mintha valaha is látott volna egy valódi ketrecbe zárt oroszlánt. Csupán arról van szó, hogy úgy vélte, ha egy oroszlánt bezárnának egy ketrecbe, az bizonyára így viselkedne.

Ő pedig csak állt ott szótlánul. Arra várt, hogy a herceg mondjon végre valamit.

Annak ellenére, hogy Szulejmán észrevette az érkezését, egy pillanatra sem hagyta abba a feldúlt sétát. Olykor-olykor dörmögött valamit, teljesen érthetetlenül.

Egy idő után végül megállt Ibrahim előtt. Ibrahim most először ijedt meg a férfi szemében sisztergő szikráktól. Korábban már találkozott rémisztő szemekkel: az őt rabul ejtő kalóz démoné és persze Sárkányhalé is ezekhez tartozott. De azok különböztek Szulejmánétól. Azokban nem volt több primitív vadságnál. Azok egy áldozatát széttépni készülő farkas vagy medve tekintetei voltak. Ezzel szemben a Szulejmán szemében égő tűztől az ember megborzongott, elolvadt. Lebilincselte őt, engedelmességre kényszerítette. Az a nap fényével vakította el a megfigyelőt. Hogyan is állhatna ellen bárki a nap vonzerejének? Nem maradna más választása, mint hogy önként és dalolva haladjon tovább a nap által kijelölt keringési pályán.

Akaratlanul is lesütötte a szemét. Szulejmán ezt a tisztelet jeleként értelmezte.

– Megkísérelték megölni a testvéremet, Pargali – mondta a herceg éles hangon.

– A hercegem... az ön testvérét?

– A húgomat...

– Nem tudtam, hogy önnek van egy húga.

Szulejmán bólintva jelezte, hogy van. – Hatidzse. Burszában volt.

– Ki akarná megölni az ön testvérét? Hogyan... Szulejmán sziszegve válaszolt. – Iszmáíl sah.

– Iszmáíl, kicsoda?

– A szafavidák vezére. Az oszmánok legnagyobb ellensége.

Amikor rájött, hogy Ibrahim ebből egy kukkot sem értett, részletesebb magyarázatot adott. – A szafavidák földje az Oszmán Birodalom keleti határán túl fekszik. Szüntelenül viaskodik velünk. S minden alkalommal vereséget szenved, majd behúzza a nyakát. De soha nem fárad bele az ármánykodásba. Amint a szafavida uralkodó fülébe jutott, hogy a nagyapám az édesapámra kívánja hagyni a trónt, megpróbálta megakadályozni. Viszályt szított a birodalmunkban.

– Bocsásson meg, hercegem, mit jelent ez a szó, „viszály”?

– Azaz gyűlölködést, hogy az emberek egymás ellen forduljanak. Egymásnak uszította a testvéreket. Az édesapámnak két fivére is volt. Féltestvérek. Korkut és Ahmed... Iszmáíl sah őket bujtotta fel. „Jogod van a trónhoz. Miért adnád át ily könnyen Szelimnek? Menj, és vedd el, ami neked jár. Én mögötted leszek.” Ezzel provokálta mindkettőjüket.

– Ilyen egyszerű volna?

Szulejmán az ingerültsége dacára elnevette magát. – Nem igazán, de ezzel elültette a bogarat a fülükbe. Természetesen emellett észrevétlenül pénzzel és katonákkal is ellátta őket. Korkut nagybátyám hamar feladta. Csakhogy Ahmed herceg nyíltan fellázadt az édesapám ellen. A szultán erre harcba vonult, és megsemmisítette a hadseregét Bursa közelében. Foglyul ejtette a fivérét. Aztán az egész családját meggyilkoltatta.

Ibrahimot kirázta a hideg. Ó, Istenem. Az egész családját? Ráadásul milyen közönyösen mondta ki ezt Szulejmán! Úgy beszélni a gyilkosságról, mintha az természetes dolog lenne, egyáltalán nem illett egy ilyen érzékeny lelkű, költészetet és zenét kedvelő férfi ajkához.

– Nem volt más gyógyír a helyzet kezelésére – folytatta Szulejmán.

A herceg arc kifejezése azt sugallta, hogy ez az ügy nem lehet vita tárgya. Egyébként is, mit számít ez neked, figyelmeztette magát. Ha ők ezt helyesnek vélik, mi haszna lenne, ha ellenkeznél?

– Értem – egyebet nem tudott felelni. – Mégis mi köze van ehhez a testvérenek? Úgy értem, ennek a sahnak miért állna szándékában megöletni az ön hűgát?

– Lehetséges, hogy rám is vérdíjat tűzött ki – töprengett Szulejmán kimondottan hűvös hangon. Hiszen Hatidzse üzenete azt is sejtette. „Legyenek óvatosak. A halál lesben áll.” – Isten óvja meg önt, hercegem. Örvendetes, hogy az ön húga megmenekült.

Szulejmán ismét összekulcsolta a kezét a háta mögött, s nekikezdett a szokásos sétájának. Két lépést egy irányba, aztán ötöt a másikba.

– Ha lehet ezt megmenekülésnek nevezni – morogta. – Iszmáíl sah kéme végzett Hatidzse egyik udvarhölgyével, azt gondolva, hogy ő az, és az orvosával. Állítólag levágta a lány fejét.

Ibrahim kis híján keresztet vetett maga előtt. Az utolsó pillanatban sikerült átvennie az irányítást a keze felett. – Ó, Istenem.

– S amikor rádöbbsent, hogy nem Hatidzsét ölte meg, elhajította a szerencsétlen lány fejét az erdőben, és elmenekült. Eközben véletlenül elejtette a gyilkos fegyvert. Egy hosszúkás, villám alakú, szafavida tört.

– De miért, miért teszi ezt? Mármint, az ön testvérét...

– Már meséltem az idősebbik nagybátyámról, ugyebár?

Ahmed hercegről. Aki veszített az édesapánk ellen Jenisehírnél. Veszíteni veszített ugyan, de még azt megelőzően az egyik fiát Iszmáíl sahhoz menesztette. Tehát most Mahmudon van a sor, hogy a trónhoz való jussát követelje. Bosszúból. Iszmáíl nyilvánvalóan tisztában van azzal, hogy az édesapám listáján ő a következő célpont a testvérei után. Azért igyekszik annyira zűrzavart okozni a birodalmunkban, hogy megvédje a saját trónját. És ha mindeközben megszabadulhatna Szelim kántól és a gyermekeitől is, számára annál ideálisabb helyzetet nem is lehetne elképzelni.

– De hát ez megvetendő... Az ön testvére... És az a lány... Nemde? Amit mondani szeretnék... Milyen háborúban ölik meg a nőket?

Vajon Szulejmán húga gyönyörű? Csodálkozva eszmélt rá, hogy amióta a lány szóba került, folyton ezen töri a fejét. És ha igen? Szép vagy csúf, neked az nem oszt, nem szoroz.

– Beteg volt az ön testvére? Az előbb említette, hogy az orvosa is vele volt.

– Igen, Hatidzse egy kissé rosszul érezte magát azóta. – Elhallgatott. Mi a fenének jártatom ennyit a számat Ibrahim előtt, korholta magát. Hatidzse állapota most nem tartozik ide. Úgy tűnt, hogy a bánat és a düh megoldotta a nyelvét.

– Mióta, hercegem?

Szulejmán megrázta a fejét, mint aki megpróbál elhessegetni valamit.

– Azóta, vagyis... a házasság óta...

Szulejmánnál is fiatalabb lánytestvér... Aki házas. Ezt szerfelett különösnek találta... Hisz Szulejmán és ő is pelyhes állúak voltak még. Miképpen lehetett egy lány, aki náluk is fiatalabb... Ó, szidta meg magát. Már megint felesleges dolgokon tépelődsz. A húga házas. Most aztán tényleg mindegy volt, hogy szép-e vagy csúf.

Szulejmán látván Ibrahim üres tekintetét, igyekezett visszaterelni a beszélgetést az eredeti medrébe.

– Hatidzsét fiatalon férjhez adták... Nem sokkal később a férfimeghalt... Bárhogyan is... Most nem erről van szó... Hatidzse Burszában volt, az édesapánk mellett. Ám ez a trónörökösödési harc, a sok halál megsebezte a törékeny lelkét. Ezért a fővárosba indult egy orvos kíséretében... Minden azon az úton történt... Az az alávaló féreg.

Újabb köröket írt le a szobában. Aztán idegesen megtorpant Ibrahim előtt. A mutatóujját félig-meddig fenyegetően a férfi mellkasának nyomta.

– Ez itt a fogadalmam. Ha az édesapám nem zúzza szét Iszmáil sah fején a trónját... Még egyszer a mellkasára bökött.

– Allahra esküszöm. Amikor eljön a nap és az óra, befejezem majd, amit az édesapám félbehagyott. Ha nem rombolom le az áruló szafavidák tanyáját, akik Hatidzse szultána életére törtek, ne legyen többé a nevem Szelim kán fia, Szulejmán. Te lettél a tanúja az ígéretemnek, Pargali... Ha elfelejteném, a te kötelességed lesz, hogy emlékeztess erre az ígéretre. Te vagy a tanúm.

Szóval így működnek itt a dolgok, hüledezett.

– Én vagyok az ön tanúja, hercegem. Nem hinném, hogy valaha is elfelejtené, de rám számíthat. Emlékeztetni fogom önt, ha úgy hozza a sors.

– Remek.

Szulejmán ujja végre visszavonult. Mikor már éppen arra készült, hogy folytassa félbeszakadt járkálását, Ibrahim motyogott valamit. – Azonban...

– Azonban? Talán valami kifogásod van ezzel kapcsolatban, Pargali? – Szulejmán szemébe visszatért a korábbi ijesztő láng.

Gyorsan megrázta a fejét. – Ez nem kifogás, hercegem.

Csupán egy kívánság.

– Egy kívánság? Hadd halljuk akkor a kívánságodat, mi az?

– Azt kívánom, hogy az ön édesapja büntesse meg az árulót... És hogy ön ne keletre, hanem nyugatra szegezze a tekintetét.

Szulejmán herceg kövé dermedt. Egyértelműen össze volt zavarodva. A válla felett nézett hátra Ibrahimra. – Mit mondtál?

– Azt kívánom, hogy Szulejmán sah hódításának ösvénye nyugatra vezessen.

A herceg mozdulatlanul bámult a háta mögé egy ideig. Aztán egyszer csak fogta magát és leült a díványra. – Mit akarsz mondani, Pargali? Beszélj nyíltan. Tudhatnád már, hogy nem kedvelem, ha valaki nem tér rögtön a lényegre.

A palástolt megfélemlítés ellenére Ibrahim elmosolyodott.

– Pargában senki sem kertel, hercegem. Amit mondtam, akívánságom magától értetődő. Ön egy olyan személy... még a kelet legnagyobb koronája is túl csekély volna Szulejmán sah számára. Az nem méltó az ön fejére. Én értem, hogy mire utal ezzel, „amikor eljön a nap és az óra”. Viszont amikor az eljön, ne kelet, hanem nyugat felé tekintsen. Az oszmánok az ön ősapjának köszönhetően váltak a Keletrómai Birodalom örökösévé. Noha az igazi Róma még mindig áll. Ebben az esetben, nem a sivatagi bégek rozsdás koronája illik a hercegem fejére, hanem Rómáé, a nagy Caesaré. Miért is rejtegessem, ez van a szívemben.

Szulejmán hosszasan bámult maga elé a semmibe. A halálos csend már szinte fojtogatta Ibrahimot. Végre-valahára a herceg megszólalt.

– Van egyáltalán olyan dolog, amit nem tudsz? – kérdezte elismerően. – Van olyan dolog a világban, amit nem értesz?

Ez legalább jó jel volt. Ezek szerint a herceg nem haragudott meg rá.

– Természetesen van – hajtotta le a fejét szégyenkezve. – Caesar árnyékában lenni, és Caesarnak lenni nem ugyanaz.

– Caesar... olvastam róla.

– Amikor eljön a nap és az óra, hercegem, Caesar nyomábankell járnia. Ez van az ön sorsában megírva. Én tudom. Érzem. A tekintélyes Szulejmán újjá fogja éleszteni a nagy Caesar Rómáját.

A herceg újfent ráébred, milyen jól tette, hogy magához vette Ibrahimot.

Allah segítségével találtak egymásra.

Borotvaeszű volt, művelt, leleményes és érzékeny. Pontosan ilyen emberre volt szüksége. Csak ne lőjön bakot útközben, és akkor örökké útitársak maradhatnak.

Megfeszült arcizmai fokozatosan ellazultak.

– Tudod, mindaz, amit most nekem mondtál, Pargali – suttogta. – Bőven elég lenne ahhoz, hogy az édesapám lecsapassa a fejedet.

Ibrahim rémülten tapogatta a nyakát.

Szulejmán felkacagott. – Sőt, még az enyémet is. – Ezzel felkelt és melléállt. – Nehogy bárki más előtt ilyesmikről fecseggj. Mi viszont gyakran fogunk veled ezekről az ügyekről tárgyalni. Sok kérdeznivalónk van, és sok elmagyaráznivalónk is. De csak te és én... Aztán pedig várni fogunk... – A napra és az órára.

– Igen. De ne feledd: mindennek megvan a maga ideje. Várnunk kell. S amikor elérkezik az idő, a terv készen lesz a fejünkben. Akkor már nem kell azon tanakodnunk, hogy mit tegyünk. Akkor már pusztán a cselekvés van hátra.

Ibrahim habozás nélkül megragadta Szulejmán kezét. A herceg meglepődött ugyan, mégsem rántotta el a kezét.

– Ön pedig kinyújtja majd a kezét – zihálta Pargali. – Megfogja szerezni Róma koronáját és a fejére helyezi. Az Oszmán Birodalom veszi át a világuralkodó Róma helyét, és Szulejmán Caesarét.

A herceg felkuncogott. – Pszt... – S egy kést utánozva végighúzta az ujját a nyakán. Aztán felemelte a hangját. – Most menj, és add át a parancsodat. Nyergeljék meg a lovainkat. Kedvem szottyant egy kis lovagláshoz. A Hatidzsével történtek meglehetősen felzaklattak,

Pargali... Túlságosan is... Az édesanyám szintén nyugtalan... Ó, erről jut eszembe. Hafsza szultána szeretne veled találkozni... A szokásunk nem engedi meg, hogy a hölgyek katonák közt járjanak, ezt már te is megtanultad. Menj holnap reggel a rózsakertbe. Az édesanyám ott fog várni. Légy illemtudó vele.

Ibrahim izgatottan meghajtotta a fejét.

Az élete mostanra maradéktalanul összefonódott Szulejmánéval. Isten akarta így. S ezentúl is minden Isten akaratának megfelelően fog történni.

Harmincötödik fejezet

Bursza kapuinál

Behnam félőrült állapotban volt az ópiumhiánytól és az indulattól. A tény, hogy a nő ilyen könnyedén lóvá tette, teljesen kihozta a sodrából. Mi több, az ópium nélkül eltöltött napok száma immáron hétre emelkedett. Esténként rohamok lettek úrrá rajta, s olyankor eszét veszve tört-zúzott. S minden egyes alkalommal hevesebbé és gyakoribbá váltak ezek a rohamok. Nem tudta, hány napig lesz még képes ezt így folytatni. Minél hamarabb muszáj volt pontot tennie erre a megbízatásra, hogy végre nála legyen a kézbesítendő csomag tartalma. Máskülönben itt fog elpusztulni.

A keservit, mérgelődött. Hol vannak már ezek? A tónál kettévált karaván nagyobbik részét alkotó katonák és fogatok éppen most, a szeme láttára haladtak át a város kapuján. Csakhogy a lánynak nyoma sem volt.

Egy ujjai közül kicsúszó célpont sosem tartozott a vidám élményei közé. De ez különbözött minden korábbi helyzettől. Ezúttal az a veszély is fennállt, hogy kudarc esetén ő maga válik Iszmáíl sah haragjának áldozatává, s négy vadlóhoz kötve végzi. Vagy netán élve az éhes farkasok közé hajítják eledelül. Átkozta magát. Ha Hatidzse egyszer beteszi a lábát a palotába, már nem lesz több

esélye. Azután lehetetlenné válik, hogy akár egy ujjal is megérintse. Bármilyen történjék, annak itt kell bekövetkeznie, a falakon kívül.

Hirtelen felfigyelt valamire, amit egészen idáig eltakartak előle a düh felhői. A kocsik és az örök egy két sorban várakozó, kíváncsi tömegén keresztül vágta át a kapu előtt.

Mire várnak ezek? töprengett. Mire várnak ezek az átkozottak?

Egykettőre meglelte a választ: rá!

Az összegyűlt emberek szüntelenül az utat fürkészték. Abban a pillanatban érezte, ahogy az adrenalin szétterjed az egész testében. A kezei viszketni kezdtek. Mindig ez történt, amikor működésbe lépett a gyilkos ösztöne.

Eszerint nem késett el... Még volt lehetősége befejezni a feladatát. Egy utolsó esély.

Először is meg kellett szabadulnia a lovától. Lecsúszott az állat hátáról, mely már állni is alig volt képes a kimerültségtől.

– Itt az út vége – súgta a fülébe. – Jó munkát végeztél. Most pedig lódulj, szabad vagy.

Az éhes és holtfáradt ló úgy tűnt, hogy megértette a gazdája mondanóját. Felé fordította a fejét, és bámult rá egy darabig, aztán lomhán elindult a nedves fűvön, maga után vonszolva a gyeplőjét.

Ezt követően bizonyítékra volt szüksége. Mire várt a tömeg? Vagyis inkább kire, vigyorgott. Arra a nőre várnak, akinek letétem majd a fejét. Olyan látvánnyal lepem meg őket, amit életük végéig sem fognak elfelejteni.

Kiosont az erdőből. Majd észrevétlenül elvegyült a tömegben.

Jelenleg ő sem volt külön egy közönséges falulakónál, aki zsákját a hátára dobva kiruccant a városba.

Meg sem próbált betolakodni az első sorba. Az úttól való távolsága nem számított. Legalábbis egyelőre. Óvatosan megérintette egy meglehetősen idős férfi karját.

– Allah békéje legyen veled.

Az öreg megfordult, és tétován végigmérte Behnamot. Csak egy földönfutó, gondolta, s megnyugodott. Nézd, milyen mocskos az a zsák. Ki tudja, melyik ágról szakadt ide. – Veled is, utazó.

Honnan jöttél, merre tartasz?

– Miből találtad ki, hogy utazó vagyok, öregember?

A férfi önelégülten bólogatott. – Fáradtnak látszol.

– Az vagyok. – Olyan nyájasnak mutatkozott, amennyire csakfutotta az erejéből. Jól tudta, hogy a vigyora a legtöbb emberre ijesztően hatott. Nem volt benne biztos, hogy a foglalkozása miatt, vagy mert Allah szokása volt ilyenre formálni Azrael segítőinek az arcát.

– Egészen Sarkikarahiszarból^{72} jövök – füllentett. – Innen pedig odamegyek, ahová Allah vezet engem.

Szerencsére a vénember nem vette le a szemét az útról. Ellenkező esetben szemtanúja lett volna rémisztő vigyorának, és azt még senki sem élte túl. Hezitálás nélkül elvágta a torkát. Noha most nem volt ideje ilyen apró-cseprő ügyekre.

– Sarkikarahiszarból? – kérdezte az aggastyán. Először hallotta ezt a helységnevet.

– Ismerős vagy azon a vidéken, öregember?

A vénember jót nevetett ezen. – Már hogy lennék? Miért nem azt kérdezed inkább, hogy hányszor hagytam el egyáltalán ezt a vidéket? Na, de ha már itt tartunk, szép arrafele?

Biccentett, mint aki tudja. – Tűrhető. Persze össze sem lehetne hasonlítani Burszával.

A vénember bólogatott. – Gondolom, rettenetesen messze van.

– Bizony... – rázta körkörösén a kezét maga előtt, jelezve, hogy de még mennyire. – Tizenhét olyan hegy mögött, mint ez itt. Egy hónapig utaztam – s a hólepte hegytetőre mutatott.

– Egy hónapig?

– Úgy van. Még egy lovam sincsen, aminek azt mondhatnám, gyíte, s a hátán hét, legfeljebb tíz nap alatt idenyargalhatnék. Két lábon jöttem hát, más megoldás híján.

Az aggastyán kezdett beleunni a csevegésbe. A tekintetét az útra tapasztotta.

– Mire vártok itt ennyien?

A férfi megfordult és elképedve nézett rá. Iszmáíl sah fejvadásza egy újabb kedves mosolyt kísérelt a szájára erőltetni, de hamar letett róla.

– Nyilvánvaló, hogy nem idevalósi vagy. Miközben hegyekenés völgyeken vágta át, egy hír sem jutott a füledbe?

– Nem mondhatni. Mi történt?

A vénember visszafordította a tekintetét az útra. – Ó, hát annak se vége, se hossza. Egész Bursza ébren töltötte az estét. Kikiáltók hozták a hírt, hogy csapdát állítottak szultán urunk lányának, Hatidzse szultánának, aki a fővárosba tervezett utazni. Hála Allahnak, a gyilkos keze nem ért el a szultánáig. Ahogy őfelségünk tudomást szerzett erről...

Egy másodpercre Behnam szíve már-már kiugrani készült a helyéről... Szelim! kiáltott fel magában. Szelim is itt van? A dzsinnjeim megint valami rosszban sántikálnak... Aranytálcán kínálnák nekem a legnagyobb ellenségem nyakát?

Ha a vénember ekkor észreveszi az idegen arckifejezését, tüstént rádöbbsent volna, hogy magával a fejedéssel van dolga. Őt viszont kizárólag az út érdekelte.

– Amikor Szelim kán értesült a történésekről, nyomban alovára pattant, és egy teljes ezreddel indult útnak. Rájuk várunk most.

– Rájuk?

– Igen..., hogy lássuk a szultánunkat és a szultánánkat... Allah megkímélte mindkettőjük életét.

– Bizonyára elfogták már a tettest. – Hatalmas erőfeszítésébekerült, hogy szenvtelennek hangozzon.

– Bárcsak úgy lenne. Megszökött a féreg... Hová szaladhatna? Szelim kán kardja akkor se hagyná büntetlenül az árulókat, ha azok a föld hetedik bugyra alá rejtőznének. Akárki lázadt fel ellene, annak mind a fejét vette. Ilyenkor sem fivérnek, sem unokaöccsnek sincs kegyelem. Egy ilyen jöttment ebadtárol nem is beszélve.

Ennyi már bőven megtette. Hamar leshelyet és célpontot kellett választania. Szelim vagy Hatidzse? Mindössze egy lehetőség áll rendelkezésére. Nem több. Ez alkalommal a menekülés sem szerepelhetett a tervei közt.

Előrébb furakodott a tömegben. Az út másik oldalán összegyűlt népet fürkészte. Mögöttük magukra hagyott üzletek sorakoztak. Hirtelen az egyik ilyen düledező tákolmány hívta fel magára a figyelmét. Két emeletből állt. A második szint ablakát egy zsalu

takarta. Még ennél is fontosabb volt az épület tökéletes elhelyezkedése: azon a sarkon építették, ahol az út a városkapuk felé kanyarodott. Legyen az egy kocsi vagy ló... Elkerülhetetlen volt, hogy a forduló előtt le ne lassítson.

Már nem kételkedett. A dzsinnjei a segítségére siettek, s feltűrték az ingujjukat. Ennél megfelelőbb helyet keresve sem találhatnék, vigyorodott el kajánul. Keresztülvágott a földúton. Nehézkesen átvergődött a csődületen, s megérkezett a kijelölt búvóhelyére. Ez egy gyógynövény-kereskedő boltja volt. Az ajtót nyitva hagyták. Egy fafülke volt kikészítve az ablak elé, melyen különféle fűszeres zacskók heverték.

Egy ideig a nyitott ajtó előtt várakozott, hátával az üzletnek. A környezetét kémlelte. Téged meg mi lelt? korholta magát. Kinek tűnnél fel ekkora zűrzavarban?

Ezzel szélesebben besurrant az ajtón.

Bent koromsötét volt. Egy lelket sem talált.

– Jó napot – motyogta próbaképp. – Van itt valaki?

Nem jött válasz. Talán a boltos is a tömegben rostokolt, hogy egy pillantást vethessen Szelim szultánra és beteges lányára.

Türelmesen kivárta, amíg a szemei megszokták a sötétséget. Ekkor ráakadt a lépcsőre, ami felfelé vezetett. Mihelyt abba az irányba iramodott, az eddig számára rejtve maradt, lépcsők alatti ajtó kinyílt, és egy kövér férfi lépett ki rajta. Kis híján egymásba ütköztek.

– Szép napot – üdvözölte az árus, miután összeszedte magát.– Óhajt valamit?

– Köszöntem, de... – Igyekezett tisztelettudóan viselkedni. – Amikor nem láttam senkit, az emeletre indultam, hátha ott rábukkanok a tulajdonosra.

– Hátul dolgoztam, ezért nem hallottam. Sok volt a kidobnivaló. Ha bent felejtí az ember, ellepik a legyek. Ezért hátracipeltem mindet. – A férfi hosszasan törölgette a kezét a kötényében. – Ott az a rengeteg ember odakint, s mégsem tért be ide Allah egy alattvalója se, hogy vegyen valamit.

Behnam kuncogott magában: Nos, én azért jöttem, hogy elvegyem az életed. Mi mást akarsz még?

A pufók férfi a pultjához cammogott. – Mire van szüksége?

Negyvenféle fűszerem van. Keverje össze őket, és jól főzze meg. Minden nyavalyát meggyógyít.

Megperdült, amikor megcsapta a fülét a gyanús zaj, de már túl későn. A halála előtt még végignézhette, ahogyan vér spriccel fel a hasán ejtett vágásból, melyen át a tör a máját érte, majd kisvártatva a szíve következett.

A földre roskadt férfi testét a lépcsők alatti feketeségbe rúgta. Nem volt könnyű kirántani a törét a tetem mellkasából.

– Te hájas disznó – morogta. Letisztította a pengét egy közelben talált ronggyal, s elindult felfelé a lépcsőn. Ahogy felért, kilesett a zsalu két szárnya között. Igen, kitűnő rálátása volt a kanyarra. A pókhasú egy tornácszerű párkányt toldott a második szint külső falához, a kinti fapult fölé. Pont kapóra jön, s kinyitotta a zárat a spalettán. Addig fog itt várakozni, amíg a szultán hadserege látótávolságba nem kerül. Amikor a tömeg kiáltozni kezd majd, a hangzavarban senki sem venné észre, hogy ott lapul a párkányon... S amint közvetlenül alatta lesznek, ráveti magát az áldozatára.

De melyik legyen a zsákmány?

Az apa vagy a lánya?

Iszmáíl sah utasítása kizárólag a lányra vonatkozott.

Szelim egy másik bérgyilkos küldetéséhez tartozott. A szabály pedig azt mondta ki, hogy tilos egymás munkájába beleavatkozni. Ha Szelim itt tartózkodik, akkor az őt követő kémnek szintén a közelben kell lennie. Még ha meg is ölné Szelimet és életben maradna, a hagyomány szerint Tebrizbe visszatérve azonnal kivégzés várna rá. Ráadásul a kínkeserves fajtából. Foglalkozz a saját kötelességeddel, Behnam, szidta össze magát. Azt a fejet kell leszakítanod, amiért ideküldtek.

Ugyanakkor a hírnév nagysága, mely egy nő vagy Szelim szultán életének kioltásával jár, mérhetetlenül eltért egymástól. Szinte hallotta a győzelmi kiáltásokat Tebrizben. „Az iszfahani Behnam lekasabolta Szelim szultánt!”

Az emberek ujjongva özönlenek majd az utcákra. „Nyugodjék békében Behnam, aki végzett a legádázabb ellenségünkkel!” Az örömteli harsona egészen a mennyekig szállna, ahol fültanúja lehetne a dicséreteiknek. Talán még maga Iszmáíl sah is a nevét

magasztalná: „Ellenszegült ugyan a parancsunknak, de a derék Behnam hősie tettet vitt véghez.”

Végül ugyanott volt, ahol korábban: nem tudta elhatározni, hogy kit öljön meg. Mialatt idegesen pásztázta az utat, nagyszerű ötlete támadt. Allah fogja eldönteni, ki legyen a prédája. Amelyikük közelebb lesz a tornáchoz, abba döfi a törét. Ha a kiválasztott célpontja az út másik oldalán halad el előtte, egyébként sem érhetné el a lovát egy ugrással.

Jobb ez így. A dzsinnek majd elvetik a kockát Behnam helyett, vihogott.

Amikor porfelhő emelkedett fel a horizonton, elszabadult a poklok pokla. Valahol még a janicsárzenekar is muzsikára zendített: dobok, trombitakürtök, klarinétok, csengők hangja hallatszott.

- Már jönnek.
- Éljen soká a szultánom!
- Tartson örökké a szultánsága!
- Ámen, ámen, ámen!
- Hatidzse szultána, Allah óvja meg!
- Halál az árulókra!

Micsoda zshivaj, panaszkodott Behnam, aki a zsalu mögül vizslatta az eseményeket. Az emberek mindenütt ugyanolyanok voltak. Például, amikor Iszmáíl sah végigvonult Tebrizen, az utcákat csordulásig megtöltötték az egymás hegyén-hátán tülekedő lakosok. Mi volt az oka ennek a kavalkádnak? Szeretet? Behnam ezen a felvetésén nagyot kacagott. Hisz milyen szeretetreméltó tulajdonsága volt Iszmáíl sahnak? Őt csak félni lehetett. S a hallottak alapján, Szelim sem különbözött tőle oly nagyon. Még azt is mesélték, hogy tüzet okádott a szeméből. Akkor erre a lármára csupán egyetlen magyarázat létezett: hogy elkapjanak egy-két rézpénzt, melyet a szultán kísérei szórtak ilyenkor a tömeg elé.

Nem mindegy az neked? dorgálta magát. A saját dolgoddal törődj. Most várnia kellett, hogy az ezred kedvező közelségbe kerüljön hozzá. Az út menti csődület túlságosan is izgatott volt ahhoz, hogy közülük bárki észlelni tudná a jelenlétét. A Szelim szultánt és a lányát őrző katonák viszont annál körültekintőbbek voltak, és könnyen gyanút foghattak. Ezért volt elengedhetetlen, hogy csak az

utolsó másodpercben mutatkozzon, és rögtön rárontson a célpontjára, akár egy villámcsapás.

Vajon kit jelölt ki a dzsinn? Melyikük lesz közelebb az épülethez? Az apja vagy a lánya?

Figyelmesen kémlelte a láthatárt. Igen. Ő az. Minden eldőlt. Az egész teste megfeszült. Már talán egy perc sem volt hátra. Nem hitte, hogy elég időt hagynak majd neki a fej levágására. Kénytelen lesz beérni azzal, hogy fültől fülig hasítsa az illető torkát.

Résnyire nyitotta az egyik spalettát.

– Szelim kán, Allah vigyázzon önre!

– Szultánom, győzelem legyen megírva a sorsában!

– Hatidzse szultána, legyen hosszú és termékeny élete!

Behnam az egyik lábával kilépett az ablakon. Senki sem nézett abba az irányba. A másik lábát is maga után húzta. Ott állt a kiszögellés tetején. A háta mögé bújtatta a tört szorongató kezét. A lenti sokadalmat utánozva ordítózni kezdett. Ezáltal, még ha észre is vennék a katonák, azt gondolnák, hogy ő szintén a szultánt fogadó polgárok egyike.

– Éljen soká a szultánom!

– Hatidzseeeee!

– Szeliim!

Mostanra Behnam részben tébolyodottan vihorászott, részben pedig a nép szavait ismételve kiabált. Így sem nyújtott kifejezetten szokatlan látványt. Egy egyszerű csavargó volt, aki a maga módján ünnepelte a szultán és a lánya érkezését. Jóllehet, ez valójában annak volt a kétségtelen jele, hogy a gyilkosnak, aki egy életet elvenni és cserébe egyet adni jött, visszafordíthatatlanul elborult az elméje.

– He, he, he... Szelim kán... He, he, he!

– Hatidzseeeee! He, he, he!

Egy lélek sem szentelt figyelmet a tornácon fel-le ugráló bolondnak.

Amint a lovak a bolt elé értek, Behnam teste íjhúrként feszült meg. A párkány egyik sarkához húzódott... Néhány másodperc múlva az áldozata pontosan alatta fog elhaladni...

– Gyere – lihegte. – Gyere, gyere már... He, he, he.

És...

Mint akit kilőttek... Behnam jobb karja a levegőbe emelkedett. Mintegy repülve szökellt le a második emeletről. Még egy pillanat, és a halál ujjai rátekerednek Hatidzse szultána nyakára, hogy többé el se engedjék már. Őrá esett a dzsinn választása.

Senki sem hallotta az első süvítő hangot. Még Behnam se. A torkába fúródó nyílvevessző vége a tarkóján távozott. A zsidongás a meglepett kiáltását is elnyomta.

– Éljen soká Hatidzse szultána! – Egy rövid időre mintha a levegőben ragadt volna.

Aztán a második egyenesen a jobb szemét találta el. A szemüregén keresztül az éles fémhegy az agyába fúródott.

Behnam élettelen porhüvelybe, melyet két nyíl díszített, üres zsákként roskadt Hatidzse lovának lába elé.

A tömegben többen felsikoltottak.

Valaki sírva fakadt. – Szultánám, szultánám. – Hatidzse a zajban is képes volt felismerni Nebile hangját. Jelenleg azonban ő maga szorult segítségre, nem Nebile. Megriadt lova majdnem ledobta a hátáról. Minden erejével megkapaszkodott a kantárszárba, s eközben nyugtatóan simogatta az állat nyakát. Csodálkozva tapasztalta, hogy ilyen higgadt tudott maradni. Tomirisz királynő sem tenné másképp, emlékeztette magát. Őt sem ejtené foglyául a rémület, a pánik, sőt, vakmerően szembenézne a halállal. Ő pedig az imént pont így cselekedett. A szeme sarkából vizsgálta a holttestet, ami a kissé már lecsillapodott lova lábai előtt hevert. Ez lehetett az a pokolfajzat, aki kioltotta Dzsevahir és a bozótposztája életét.

– A gyilkosod elpusztult, Dzsevahir! – kiáltotta. – Hála Allahnak, a bosszútok nem váratott sokat magára.

A sokkból felocsúdott bosztandzsik rögvest ott termettek. A népet kordában tartó janicsárok sem késlekedtek. Néhányan Hatidzse szultána lovát igyekeztek megzabolázni. A többség kizárólag azzal volt elfoglalva, hogy Behnam förtelmes tetemére szórjon átkokat, s közelebb furakodva belerúghasson egyet.

– Az áldóját! Elég legyen!

Mennydörgés vetett véget a felfordulásnak. Mindenki földbe gyökerezett lábbal fordította fejét a hang irányába.

Szelim szultán volt az.

– A saját kezemmel tépem ki a szívét annak, amelyik megérinti. Szétszéledni.

A szultán ezzel leugrott Sötét Felhőről, ami közben ingerülten a földet taposta, s úgy tűnt, mélyen átérzi gazdája zaklatottságát. A férfi Hatidzse mellé sietett. Egy mosollyal jutalmazta a lányát, aki fegyelmezetten ült a lován.

– Akárcsak Tomirisz – suttogta. – Tomirisz.

Aztán a lábujjával megbökte az áruló testét, akivel már az első nyíl végzett.

– Valaki vegye le róla az ingét.

Az egyik karnyújtásnyira álló bosztandzsi letérdelt, és megragadta Behnam gallérját. Őt több más jelenlévő is követte, s a végén már egy tucatnyi kéz vetkőztette a gyilkost.

– Ne vigyétek túlzásba – türelmetlenkedett a szultán. – A balmellkasa elegendő lesz.

A parancsot tüstént végrehajtották. Lerántották Behnam ingét a baljáról.

– Aljas áruló!

– Semmirekellő!

– Kígyó!

– Százlábú!

A feldúlt moraj közepette mérges és ijedt tekintetek szegeződtek Szelimre.

A szultán félrelökte az útjában álló és guggoló, megrendült katonákat. Lehajolt a feje felé. Tüzetesen megvizsgálta a Behnam mellkasát csúfító három mély vágásnyomot, melyet egy forró késsel égettek a bőrébe.

– Iszmáíl – sziszegte. Szelim ökle a magasba emelkedett. Abosztandzsi és a cselédek helyben összekuporodtak attól való aggodalmukban, nehogy esetleg az ő fejükre sújtsa le vele.

– Reszkess, Iszmáíl. Legyen ez egy fogadalom: Szelim haragjaegy földrengés erejével fogja romba dönteni a birodalmadat.

A dühtől elvörösödött arccal nézett Hatidzsére. Az édesapja szeme vérben forgott.

A lány felidézte a pihenőhelyen elhangzott szavakat, melyekkel a szultán öntött lelket beléjük. – Nincs mitől félni. Az áruló valószínűleg újból támadni fog, mielőtt még elérnénk Burszát. Csakhogy mi már megtettük a szükséges lépéseket. Nem kell félni. A lövészek megtalálják. A legapróbb rendellenesség, és már zúdítják is rá a nyilaikat. Ó, jaj annak, aki hibát követ el.

S hajszálpontosan így is történt. A Behnam életét kioltó nyílvessző a városkapu jobb tornyának bástyáján elrejtőzött íjásztól származott. Az pedig, amelyik az agyába fúródott, a Bajazid Mecset tetejéről érkezett, melynek a minaretjét egy villám rombolta le még annak idején.

Szelim a gyilkost szétmarcangolni kész bosztandzsikra pillantott.

– A fejét akarjuk.

Mielőtt befejezhette volna a mondatát, egy kard csillant fel a levegőben, majd lecsapott, és leválasztotta Behnam eltorzult arcú fejét a testétől.

– Békére talált ezzel Dzsevahir hölgy lelke? – kérdezte Hatidzsétől.

A katonák arra számítottak, hogy a szultána mindjárt leesik a lováról, és az eszméletét veszti az imént átélt szörnyűségtől. De neki a szeme sem rebbent. Csupán könnyek gördültek végig az arcán. Egyértelmű volt, hogy nem az ijedség miatt sírt. Bebizonyította tehát, hogy valóban az apja lánya.

Rettenthetetlenül nézett farkasszemet a halállal. Idefele az úton egyszer sem fordult meg a fejében, hogy mi lesz vele, ha a nyilak eltévesztik a célpontjukat. Mégis mi lett volna, kesergett magában. Akkor újra találkozhattam volna a bozótposzáttal.

Igazából az elvesztett életekért zokogott, még ha a tettes meg is bűnhődött értük. Semmilyen bosszú vagy erőszak nem hozhatta vissza Fehim cselebit és Dzsevahirt.

Hálásan tekintett az édesapjára.

– Mindkettőjüké – suttogta. – A bozótposzáttámé is.

– Szadrazam pasa!

Musztafa pasa eközben egy másodpercre sem bírta levenni borzalomtól tágra nyílt szemét a földön fekvő, fejetlen tetemről.

– Őfelségem, itt vagyok – pusztán ennyit volt képes kinyögni.

– Küldesd el ezt a fejet Iszmáílnak. Hadd csináltasson belőlekoronát magának, ha úgy óhajtja.

A kezébe fogta Hatidzse lovának gyeplőjét. Maga után húzva a vértócsa előtt megtorpanó állatot, arra bízta, hogy nyugodtan lépjen csak át a holttest felett. Nem sokkal később a mén oldalához sétált.

– Azt mondtad, hogy „bozótposzáta”, lányom? Nem igazánértettem.

Hatidzse orcája lángra lobbant. Az apja figyelmét semmi sem kerülte el.

Szelim erre lesütötte a fejét, hogy ne hozza ennél kellemetlenebb helyzetbe a lányát. Egyszerre rádöbbsent, hogy miért is ment Dzsevahir azon az estén Fehim cselebi kocsihoz, és miért álcázta magát nőnek az orvos. Még hogy bozótposzáta, kuncogott magában. Bozótposzáta...

Felugrott a melléje hozatott Sötét Felhőre. – Hallottad a nép imáit, Hatidzse szultána?

– Az imákat, őfelségem?

– Amikor azért fohászkodtak, hogy legyen az életed hosszú és termékeny. Hogyan létezhetne termékenység egy vitéz férfi nélkül?

Hatidzse szívében mindaz a boldogság, melyben reggel óta volt része, hirtelen darabjaira tört. Egész közel irányította a lovát az édesapjához. A válluk jóformán egymáshoz ért. A nyilak, a levegőben lemészárolt gyilkos, a vérbe fagyott, fejetlen test, minden kitörlődött a fejéből. Mindössze az ujjongó tömeg képe lebegett a szemei előtt.

– Kérem, ne tegye, urunk – habogta Hatidzse olyan gyengehangon, melyet csupán az édesapja hallhatott. – Könyörüljön Tomirisz királynőn.

–

Harminchatodik fejezet
Szaruhan, kormányzói palota

1514 tavasza

A mandulafák már virágoztak. De nem voltak egyedül: a szilva és a cseresznyefák is tarka ruhát öltöttek. A Síró-kő két oldalát pedig menyasszonyok fátylára emlékeztető, tejszínű százsorszépek ékesítették.

Ibrahim szóhoz sem jutott a meglepetéstől. Két év alatt mennyi minden megváltozott! Mintha újjászületett volna. S noha örömmel és jóhiszeműen karolta át ezt az üde életet, az alkalmazkodás nem volt könnyű folyamat.

A palotai élet magasztosnak magasztos volt, ugyanakkor tömördek hagyomány és előírás korlátozta a lakóit. Azonkívül meglehetősen bosszantotta, hogy az oszmán földön eltöltött ennyi év alatt sem volt képes megjegyezni az összes illemszabályt. Főleg a palotában nem! Már két év múlt el, mióta ideérkezett, mégis számtalan dolog maradt ismeretlen előtte.

Miután a démon a hóna alá fogta és elrabolta őt, a gyermekkor kalózhajók gyomrában és rabszolgakereskedők börtöneiben telt, ahol szüntelenül megszegyenyítésnek és erőszaknak volt kitéve. Az elején még érezte a fájdalmat s a lázongást a szívében, a végére viszont teljes mértékben hozzászokott. A rúgások, pofonok, korbácsütések elválaszthatatlan részévé váltak a mindennapjainak. Amikor eladták az első úri gazdájának, a megváltásban bizakodott. Tele volt reménnyel. Fogalma sem volt, hogy valójában a Sátán szolgálatába keveredett. Lehetne bárki mérgezőbb Sárkányhálnál? kétkedett. Jóllehet, mint megpillantotta a férfit, tüstént belátta, hogy tévedett. A bég mellett, akit látatlanban messiásnak képzelt, Ibrahim élete maga volt a pokol. Olyannyira, hogy még az öngyilkosság gondolatától sem riadt vissza. Végül, mikor Ferahsad magához vette, és elvitte a gazdaságba, olyan érzés fogta el, hogy a Sátán alvilágából egyenesen a mennyországba került. S az úrnő a paradicsom egyik angyala. Ez az én otthonom, ez az én családom, gondolta akkor.

Ha Isten kiszabadította őt a pokolból, talán egyszer Pargába is visszajuttatja majd. Hiszen ki tudott volna lemondani az Istenben és

a csodákban való hitről? Ki állíthatná, hogy Isten nem repíti őt el Pargáig, mint egy madarat, akár már holnap? Amellett, talán az egész nem volt több rémálomnál. „Justinianus, gyerünk, ébredj”, súgna egy szép napon az édesanyja a fülébe. „Ébredj, nézd, a mandulafák virágot bontottak. A pillangók is táncolnak odakint.”

Az is Isten műve volt, hogy Szulejmán herceg ösvénye találkozott az övével. Alig merte elhinni. Éppen akkor talált rá Szulejmán, amikor a Ferahsaddal történetek miatt már kezdett megijedni a jövő bizonytalanságától. Most pedig barátok, társak voltak. Tisztában volt azzal, hogy örökre elveszítette Ferahsadot. Mérhetetlen hálával tartozott neki. Tőle tanulta meg életében először, hogy vannak jólelkű emberek is a világon. És hogy miképpen váljon férfi belőle. Ennél tovább azonban már nem folytathatta azt az utat. Lehetetlen lett volna anélkül, hogy be ne mocskolja az általa annyira szeretett nőt. Aznap, amikor eljött az idő, hogy elhagyja a gazdaságot, akár azt is mondhatta volna: „Menj, és üzend meg a hercegednek. Üzend meg neki, hogy soknevű meggondolta magát.” Hogy aztán Ferahsad karjaiba szaladhasson. Csakhogy hamar lemondott erről az abszurd ötletéről, s Pöttyöst megsarkantyúzva az új élete felé vágatott.

És most itt volt. Még a mennyországon is túl...

Minden beilleszkedéssel járó nehézség és Szulejmán herceg szakadatlan, a múltjával kapcsolatos kérdései ellenére, egy szemernyit sem bánta a döntését. Még a herceg édesanyjának folytonosan kutató tekintete és célozgatása sem változtathatott ezen. Hála Istennek, hogy itt vagyok, hálálkodott. Itt volt az ő helye. Ilyen életre volt teremtve. Kiválasztott vagy, Sándor, mondogatta magának elvértve, mikor a párnára hajtotta a fejét. Isten kiválasztott téged. Az oszmánok egy második eséllyel ajándékoztak meg. Használd jól az életed adta adományokat. Csupán egy dolgot kell tenned... Ne veszítsd el Szulejmán barátságát, bizalmát. Az ő esze hódításokon jár. Te pedig őt hódítsd meg!

Ibrahim érzékelte, hogy a barátságuk minden egyes nappal egyre mélyebbé vált, s már egyáltalán nem hasonlított egy közönséges úrszolga kapcsolatra. A herceg jóformán az összes idejét vele töltötte. Együtt mentek vadászni, és még a laláknál is többet beszélgetett vele.

Felidézte azt az időszakot, amikor a hír, mely szerint a herceg húga, Hatidzse szultána majdnem áldozatául esett egy bérgyilkos csapdájának, teljesen feldúlta Szulejmánt. Az azt követő két hét mindkettőjük számára végtelenül hosszúnak tűnt.

– Ha az édesapám engedné, azonnal a lovamra ugranék és nekik irontanék a kígyónak – hajtogatta megállás nélkül. – Eltaposnám a fejét.

Amikor a tizenötödik napon egy újabb örült lovaglásból visszatértek a palotába, és megtudták, hogy ismét egy futár érkezett, szinte megdermedtek a félelemtől. Senki sem volt felkészülve egy második szerencsétlenségre. Hafsza szultána magához hívatta a hírnököt, ám a férfinak ennek nem állt módjában eleget tenni.

– Őfelségemtől azt az utasítást kaptam, hogy először Szulejmán sahnak számoljak be.

Amint kiértek az udvarra, a futár már ott várakozott.

– Jó híreim vannak, hercegem – futott Szulejmán elé. – Aszultánunk, Szelim kán és Hatidzse szultána biztonságban elérték a burszai palotát. Továbbá, az urunk arról tájékoztatja a fiát, hogy a fejevadászt, akit Iszmáíl sah uszított a szultánára, két nyíl küldte a pokolra a város kapuja előtt. A feje mostanra már úton van Tebrizbe. Az urunk ezt az üzenetet tűzte a csomag mellé: „Tessék, Iszmáíl, legyen ez a kígyófej a koronád!”

Az aggodalom és a bánat helyét egyszeriben jókedv vette át. Olyannyira, hogy Szulejmánnak aznap másodszorra is kedve támadt kilovagolni. Ezúttal még Pöttyös sem bírta tartani az iramot a herceg lovával.

Egy rövidebb pihenő után Szulejmán hirtelen így faggatta.

– Miért Sándor? Úgy értem, miért hívattad magadat Sándornak, ha már a Keletrómai Birodalom leghatalmasabb uralkodójának, Justinianusnak a nevét viselted? Hódító akartál lenni, akár csak a makedóniai, Pargali?

Meg sem próbált köntörfalazni. – Igen – vágta rá nyíltan. – Justinianus nagyszerű uralkodó volt, de nem hódító. Ezzel szemben Nagy Sándor egyik hadjáratról a másikra nyargalt. Talán még a Sírókőnél is megfordult. S valamilyen oknál fogva azt kívántam, hogy bár csak én is olyan lehetnék, mint ő. Róla ábrándozva merültem

álomba estéenként, s még álmomban is a vörös sisakos Sándort láttam. Amikor felkelt a nap, felpattantam a falovamra, és az apám készítette fakardomat előrántva össze-vissza futkároztam... „El az útból, Pargali Sándor érkezik!” Hadseregek semmisültek meg, trónok dőltek össze előttem. A fejemen már nem maradt hely a tucatnyi koronától. Egy nap aztán... Elhallgatott.

– Egy nap? – bátorította a herceg.

– Rádöbentem, hogy soha nem leszek olyan, mint Nagy Sándor.

– Hogyan? Miért?

– Sándor egy király fia volt, hercegem. Ahogyan ön is. A hódítás a vérében volt. Míg az enyémben a halászat, de még talán az sem. Kérem, ne gondolja, hogy szégyellem ezt. Arról van szó csupán, hogy az én sorsomban nem hadjáratok voltak megírva.

Megint elcsendesedett. Hódító ugyan nem lehetek, de valaki mást azzá tehetek, spekulált magában.

– És én, Ibrahim... – törte meg a csendet Szulejmán herceg. –Én egy szultán fia vagyok. Arra akarsz kilyukadni, hogy az én sorsom viszont hódításokban bővelkedik? Ezt akarod mondani?

– Igen. Ön kétségtelenül az az alkat.

Szulejmán elmélázó arckifejezéssel szállt le a lováról.

– Mégsem lehet akármelyik király fiából hódító. Miből olyanegyértelmű, hogy belőlünk az lesz?

– Ön nem akármelyik király fia. Az édesapja nem közönségeskirály, ön sem közönséges herceg. Fenséges hódító válik majd önből.

A herceg szívből jövő nevetéssel fogadta ezeket a szavakat. – Pargali, tudod, ha nem ismernénk téged, még azt hinnénk, hogy a kegyünkbe akarsz férközni, azért beszélsz így.

– Urunk...

– Tudom, tudom. Nem mondanád, ha nem hinnél benne. Rendben van, elismerjük, hogy van ebben logika. Amikor eljön a nap és az óra, én hódító leszek. Te pedig egy hódító társa.

Mire a szobájába jutott, már jócskán beesteledett. Feketeszeder várta a küszöb előtt. Münirét már két hete a szolgálatába állították, mégis úgy érezte, hogy most látja őt először a gazdaság óta.

A lány a térdein ülve várakozott. Boldognak tűnt. Hiszen az imádott férfi mellett lehetett. Minden áldott nap láthatta az arcát, hallhatta a hangját, magába szippanthatta az illatát. Ő hozta az ételét, és vitte el az üres tányérait, ő ágyazott meg neki lefekvés előtt, majd cserélte le az ágyneműjét napközben. Noha éjjelente vissza kellett mennie a lányok közé, de erre sem volt panasza. Legalább megsimogathatta, megszagolhatta azt az ágyat, melyet a férfi bőre érintett, miközben elképzelte, ahogy ő is melléfekszik ezen a hófehér pamutlepedőn. A fantázia pusztán eddig tartott. Amúgy sem volt már tovább. Műnre kénytelen volt tudomásul venni, hogy a többi már túl képtelennek számít.

Mihelyt észrevette őt, a lány arca felderült. A szeme élénken felragyogott. Az ajka végtelen mosolyra húzódott. Még gyöngyszerűen fehér fogai is előbújtak.

Ibrahim megtorpant. Roppantul illett Feketeszederhez a mosolygás. S mily sima volt a bőre... Aztán a szemei... A reggeli harmattól csillogó fekete szőlőszemekre emlékeztették őt.

A szobába belépve egymás illatával töltötték meg a tüdejüket.

– Nem kellene már a lányok szálláshelyén lenned?

A hangja némileg ridegen és közömbösen hagyta el a száját.

– Vártam, hogy visszatérj. Úgy véltem, hátha szükséged lesz valamire.

– Nincs semmire szükségem. Menj aludni.

– Ettél már?

Nem evett. De most egy csipetnyi étvágya sem volt. Bólintott. – Ettem.

Az ágyát már előkészítették. A puha, tiszta ágynemű hívogatóan hatott rá ennek a megterhelő napnak a végén: Feküdj le ide. Gyere, és fekédj rám.

Hirtelen Ferahsadra terelődött a gondolata. Eszébe jutott, hogy mennyire hiányzott neki. A lelke, az összes sejtje hiányolta őt. Bárcsak ő is itt lenne, epekedett. Hogy együtt bújhassunk ágyba. A következő pillanatban szinte érezni vélte a nő cirógatását. Ekkor eszmélt rá, hogy igazából nem csak Ferahsad volt az, amire vágyakozott. Az a szédületes mámor, az a testében földrengést okozó élvezet... Egész lényével egy nőt követelt... Már hetek teltek el, mióta vége szakadt a kapcsolatuknak Ferahsaddal. Az úrnő aga nem csupán odaadta magát Ibrahimnak, hanem ellenállhatatlan kéjvággyal is megtöltötte az ereit. S most kibírhatatlan éhséggel áhította a női érintést. Ó, Istenem, sóhajtozott, miközben igyekezett elfojtani a teste lázadását. Szent Isten. Szent Mária...

Ferahsad, mit tettél velem, siránkozott. Mihez kezdek mostantól nélküled?

Amikor felemelte a fejét, felfedezte, hogy Münire még mindig nem távozott. Ott ácsorgott az ajtónál, szikrázó szemekkel fürkészve őt.

– Jöjj.

A lány egy röpke pillanatig habozott.

– Jöjj beljebb.

Ahogy Feketeszeder átlépte a küszöböt, Ibrahim továbbra is viaskodott a lelkével, a lelkiismeretével és az elméjével. Ne tedd ezt, nehogy meg merészeld tenni, tiltakozott az elméje. Ámde a vágy sem adta fel ilyen könnyen. Mire vársz még? Egy nőt akarsz? Itt áll előtted.

De hát ő Feketeszeder!

Ibrahim felelevenítette azt a napot, amikor Münire a gazdaságba érkezett. Egy pöttöm, sötét, csont és bőr lány volt. A fekete szedrek abban az évszakban kezdtek megérni. A szederfák alját a lehullott és megsérült gyümölcsök vörös szőnyege díszítette. Ő nevezte Münirét először Feketeszedernek... A lány erre vakítóan fehér fogsorát kivillantva elmosolyodott.

– Feketeszeder? Még hogy én Feketeszeder?

– Igen... Mostantól Feketeszedernek foglak hívni.

Azon a napon egy forráshoz hasonlította a lány nevetését. Oly tiszta, szeplőtlen és gyöngyöző volt.

Na és aztán, mérgelődött a bujasága. Nincs meg neki mindaz, ami után epedezel? Még nem jöttél rá, mennyire bolondul érted?

Kié volt ez a hang a fejében? A kéjvágyé vagy az ördögé? Valójában mindegy volt. Nem ugyanoda vezetett mindkettő tanácsa? A bűnhöz...

Nosza. Hívd oda magadhoz.

Minden erőfeszítése ellenére Ibrahim nem volt képes megakadályozni a teste remegését. Izzadságcseppek gyűltek össze a homlokán. Ez Münirének sem kerülte el a figyelmét.

– Rosszul érzed magad? – Az arca aggódalmasan megfeszült.

– Lázad is van? Hisz verejtékezel. Várj, hadd töröl...– Feketeszeder.

Már éppen indult volna, hogy hideg vizes borogatást hozzon, de a lábai nem engedelmeskedtek. Eddig még egyszer sem hallotta Ibrahim hangját ennyire érdesnek.

– Megyek, és bevizezek egy rongyot, hogy a homlokodra tehessük... Azzal egykettőre csillapodni fog a lázad... Aztán levest melegítek neked a konyhában...

– Jöjj...

Münire végképp elbizonytalanodott. Ez nem egy hétköznapi meghívás volt... Az úrnő agával való együttlétekor volt ilyen a hangja. Akkor mondta így mindig, hogy „jöjj”. Netalán Ibrahim most... őt akarná? A szíve örülten kalapált. Hogy lehetett öröm és félelem ily közel egymáshoz? Nem tudta eldönteni, hogy melyik érzelem erősebb. Esetleg tévedek, tépelődött. Mit szeretett volna inkább?

Hogy hamisnak, vagy hogy igaznak bizonyuljon a megérzése? Ebben sem volt biztos. Boldog leszek, ha tévedek? kérdezte magától. Nem, az szörnyű fájdalommal járna.

Még egy lépést tett.

– Csukd be az ajtót!

Allahom, nem tévedtem... Nem tévedtem... Münire szintén lúdbőrös lett. Olyan dolog készült most valóra válni, amiről neki ábrándozni sem volt szabad.

Becsukta az ajtót. Megfordult, s Ibrahimhoz sétált.

A lány közvetlenül előtte állt. Két oldalról gyengéden átkarolta a csípőjét. Münire nehezen kapott csak levegőt.

Mily karcsú, mily törekeny, állapította meg Ibrahim. Attól tartott, hogy a végén összetörik a karjaiban...

Találkozott a tekintetük. Mindketten ráébredtek, mennyire küszködik a másik, hogy lélegzethez jusson.

– Vedd le a mellényt.

Münire tétovázás nélkül végrehajtotta Ibrahim érdes hangú parancsát.

– És az ingedet.

Mindjárt megfulladok, jajgatott Ibrahim. Akkor is ilyen légszomj lett rajta úrrá, amikor Ferahsad vetkőzött le a szemei láttára.

Feketeszeder a fején áthúzva bújt ki az ingéből. Előbukkantak alóla telt, fekete mellei. Még soha nem látta őket ilyennek. Münire érezte, ahogy mellbimbói megkeményednek, és különös bizsergés fogja el. Sőt, arra vágyott, hogy Ibrahim azon nyomban a tenyerébe véve simogassa, csókolgassa azokat.

Ibrahim felült a padlóról. Szó nélkül nekifogott, hogy kigombolja a saját ruháit.

– Várj.

A lány odaugrott és letérdelt Ibrahim elé. – Majd én.

Ismételten egymásra néztek. Mindkettőjük szemében tűz égett. Mialatt Münire a férfi gombjaival küszködött, Ibrahim tekintete lefelé siklott. Aztán megragadt a lány keblein. A bőre úgy csillogott az apró gyémántszerű verítékcseppektől, mintha kifényesítették volna. Megmarkolta a melleket, melyek veszettül megremegtek a tapintására.

– Ibrahim... – suttogta a lány imádattal teli hangon.

– Ne félj.

Félni? Még hogy félni? Münirét megrészegítette az élvezet. Ahogy Ibrahim nyelve bolyongani kezdett a mellkasán, nem bírta elfojtani az ajkain kicsúszó bódult kiáltást.

– Csendesebben – figyelmeztette Ibrahim, s az egyik kezével betapasztotta a lány száját. – Ne kiálts.

Feketeszeder nem sikoltott többé... Ibrahim pedig nem vette le a kezét a szájáról.

S miközben hevesen rávetette magát a lányra, észre sem vette a Münire szeméből előbuggyanó könnyeket.

Harminchetedik fejezet

Amikor felébredt, Münire már nem volt mellette. Helyesen tette, bólogatott. Jobb, ha senki sem látja meg ilyen korán a szobája környékén.

Kimondottan meglepte, hogy mikre nem képes a sors. Az ágyon fekve felkacagott. Élete első szeretőjével titokban kellett hálnia. S most a második kapcsolata is így alakult.

Lustán kinyújtózott. Micsoda viharos éjszaka volt ez! Minden felgyúlt testi vágyával támadt a lányra... Ő pedig viszonzta. Harapdálták, karmolászta egymást, és ezalatt sorra mászták meg a mámor legmagasabb csúcsait.

Amikor Feketeszeder behozta a reggelijét, felettébb higgadtan viselkedett, sőt talán még ridegnek is lehetett mondani. Mintha nem is az egész éjjel alatta és rajta vonagló nő lett volna.

Ez is így van rendjén, ismerte el Ibrahim. Meg kellett őrizniük a látszatot: hogy ő csupán egy szolga. A férfi szintén távolságtartónak mutatta magát.

Mintha a tegnapi együttlétük meg sem történt volna. Ha Münire körmének nyomai nem lennének a hátán és a foga lenyomata a vállán, esetleg ő maga sem hinné el. Azt gondolná, hogy mindössze egy álmról van szó.

Amikor a lány közölte vele, hogy két lovászinas vár rá az udvaron, meghökkent. Történt valami Pöttyössel? Sietve szedte a lábait. A két férfi éppen egy teljesen fekete, féktelen lovat igyekezett lecsillapítani a kövekkel borított előudvarban. Oly gyönyörű, akár egy álom, ez volt az első gondolata. Ha valaki éjjel lovagolna rajta, senki sem vehetné észre. Hollófekete sörénye minden mozdulatára úgy hullámozott a nyaka két oldalán, mint az ingerült tenger. Azt a tenyérnagyságú fehér foltot leszámítva a homlokán, amit valaki festékes kézzel nyomhatott oda, maradéktalanul fekete színben tündökölt. Nem tudott nyugton maradni. Annak dacára, hogy az inasok mindkét oldalon szorosán tartották a gyeplőjét, a robusztus állat könnyedén magával rántotta őket, ha úgy támadt kedve, miközben a patkóival szikrát csiholt a köveken, ahogy néha dobbantott egyet.

Vajon kié lehetett?

Miféle kérdés ez, dorgálta magát. Csakis Szulejmáné. Vagy valamelyik bégé.

Egyenesen hozzájuk iramodott. A paripa felé pillantott, mely hangos fújtatással rázta meg a fejét. A férfi keze végigsimított az állat dús sörényén. Megpaskolta a nyakát. Aztán fésűszerűen fúrta az ujjait a sörényébe. A ló megint ránézett. A tekintete találkozott az állat óriási, sötét szemével.

– Te vagy Ibrahim?

– Igen, úgy hallottam. Az a nevem.

– Pargali Ibrahim?

Okosabban tenné, ha nem kötekedne mindenkivel, akivel csak szóba állt. Apránként megtanulta, milyen fontos a tapintatos, kimért beszéd a palotában. Vagy legalábbis annak a színlelése. Azonfelül a tegnapi esti kéjvihar fásultságát sem tudta még kiheverni, ezért beadta a derekát.

– Mondom, hogy igen.

A ló ismét fújt egy nagyot. Egy másodpercre sem vette le a szemét Ibrahimról.

– Kié ez a fekete legény?

A két lovászinás vigyorogva felelt. – A tiéd.

Hihetetlen! Biztosan csak ugratnak, bosszankodott.

– Mostanáig a hercegünk istállójában volt. Szulejmán sah egyszer-egyszer lovagolt is rajta. Ma azonban arra utasított minket, hogy adjuk Pargalinak. És mi el is hoztuk.

Az egyikük erre a kezébe nyomta a mén kantárszárát.

Ezek komolyan beszélnek, ujjongott. Nincs itt szó tréfáról. Szulejmán valóban nekem adta ezt a lovat. Öntudatlanul is egyre buzgóbban cirógatta az állat nyakát, ami kisvártatva két kisebb csapást mért egyik lábával a kövezetre.

– Megkedvelt téged.

– Mi a neve?

– Őszintén szólva még nincsen neki. A döntés rajtad áll. Aherceg urunk Sötét Nyílnak szokta hívni. Ha engem kérdezel, ő csak szimplán Sötét. – S a társára bökött az állával. – Ali őrmester szerint pedig Sötét Pokol. Eddig kétszer is hátba rúgta már, gondolom, azért...

Az inasok terjengős magyarázatba kezdtek, noha Ibrahim nem igazán figyelt oda. Egyértelmű volt, hogy elképesztően értékes ajándékot kapott. Az állat olyan acélos volt, mint amilyen impozáns. Még soha nem látott ily kecses bokákat. Kivétel persze Szulejmán paripája. S ezentúl ő nyargalhatott ezen az elragadó lényen. Istenem, fürkészte a felhőket. Mivel szolgáltam rá erre a sok kedvességre?

Végighúzta a kezét a ló hátán. Az állat szintén izgatottnak látszott. A hasa szüntelenül össze-összerándult. Gyengéden megsimogatta homlokán a fehér foltot. Végül nem bírta megállni, még egy csókot is nyomott rá.

– Az urunk még ezt szeretne volna átadni önnek.

Ali őrmester egy bőrbe csomagolt, lapos küldeményt kotort elő az inge alól.

– Nos, mi akkor már itt sem vagyunk. Aztán légy óvatos SötétPokollal. Nem könnyű eset. Ha mellkason rúg... Négy napjukba telt, mire talpra állítottak. Csak hogy tudd.

Egy darabig leesett állal bámult a férfiak után. Majd ismét a lovával volt elfoglalva.

– Az enyém vagy – súgta az állat fülébe. – Még nem tudom, hogy miképp foglak hívni téged... Ha engedély nélkül megváltoztatom a nevedet, talán Szulejmán megharagszik ránk. Amíg meg nem kérdezem a herceget, maradj Sötét Nyíl.

Ezúttal maga viszi majd el az istállóba. Ahogy a kengyelbe csúsztotta a lábát, eszébe jutott az a csomag, amit az imént adtak a kezébe. Majdnem meg is feledkezett róla a nagy öröm közepette. Kinyitotta a négybe hajtott bőrdarabot.

Egy levél.

„Pargali”. Szulejmán kézírása volt. „Amennyiben egy napon tényleg meghódítjuk a világot és hódítóvá válunk, nem lenne illő, hogy falovon ügess mögöttünk.”

Ibrahim szája mosolyra húzódott. „Egy fehér táltos juttatta el a te makedónodat az indiai földekre... Mi nem találtunk számodra megfelelő fehér lovat az istállónkban. Amellett, legyen a tiéd inkább fekete. Hogy azt mondhassák: Volt egyszer egy Pargali, aki az éjnél is feketébb lovon nyargalt. Mi a miénken, te pedig az ő hátán, együtt

vágtassunk az álmaink után. Én Sötét Nyílnak hívtam. Te viszont úgy nevezd el, ahogy kívánod. Ám mihelyt elolvastad ezeket a sorokat, pattanj fel rá, és jöjj villámgyorsan a vadászmezőkre. Híreim vannak.”

Arra nevelték, hogy az oszmánok goromba, civakodó, köpcös, rémisztő arcú emberek, akik élnek-halnak a harcért. S ugyan az élete során bemutatta a sors néhány kivételnek, koránt sem volt meggyőzve róla, hogy a róluk alkotott képe valóban hamis.

Ugyanakkor ilyen figyelmes emberrel sem találkozott még eddig. Imádom ezt a türköt. Ibrahim majd kiugrott a bőréből. Egyszerűen imádom.

– Később kiötlünk neked egy remek nevet – súgta oda a lovának, ahogy felmászott rá. – Most más elintéznivalónk van. A férfi, akiből hódítót faragok, hívat engem.

Sötét Nyíl nem vágtázott, hanem szinte repült. Ibrahim megesküdtött volna, hogy már mind a négy lába a levegőben volt. Erősen a ló nyakába kapaszkodott. Hadd menjen a maga feje után. Egyébként is tudta, merre van a célállomás.

Váratlanul felegyenesedett. – Héééé! – kiáltott az erdők, a hegyek, a folyók felé boldogan. Hiszen rábukkant a tökéletes névre. – Parga! – kiáltott a ló nyakába csimpaszkodva. – Halld hát a neved... Parga! Mostantól Parga vagy... Mert te is oly mesés szép vagy, mint az én otthonom...

Szulejmánra az egyik kétemeletes faház előtt talált rá, ahol vadászat idején szokott megpihenni egy-két éjszaka erejéig.

Amint látótávolságba került, a herceg nyitott karokkal szaladt felé.

– Apa leszek, Pargali... Apa leszek... Gülbahar hölgy várandós.

Ibrahim hibátlan mozdulattal szállt le a lováról. Tüstént a herceg előtt termett és tisztelettudóan letérdelt. Megkísérelte elkapni a kaftánja szélét, hogy megcsókolja, de Szulejmán fürgébb volt, és elrántotta a keze ügyéből a ruháját.

– Gratulálok, hercegem. Imádkozni fogok a gyermekért.

– Imádkozni? Mit fogsz kívánni Allahtól a fiúnknak, Ibrahim?

– Azt, hogy legyen olyan nagylelkű, mint az édesapja... Hogyolyan hatalmas világuralkodó legyen, mint ő... Hogy az ő nevére is Hódítóként emlékezzenek.

Szulejmán kis híján átölelte a barátját. – Valójában – motyogta, mint aki egy titkot készül elárulni. – Nem ez az első. Korábban már született egy fiam Kefében, habár sajnos nem volt hosszú életű.

– Nem is tudtam, urunk. Ez elszomorít. Tehát Gülbahar úrnőmásodjára lesz anya...

– Ó, Allahom – kacagott fel Szulejmán a kezét rázva a levegőben.

– Az a gyermek mástól volt. Mahidevran most fog először életet adni.

Ibrahim bólintott. – Bocsásson meg, hercegem... Mahidevran... Mit jelent ez a név?

– A hold ideje vagy a holdarcú. Voltaképpen, mint a telihold.

– Kívánom, hogy a fia az ön eszét, rátermettséjét és az édesanyja szépségét örökölje. Hogy az ön nyomdokaiba lépve belőle is hódító váljon majd.

– Psszt – csitította, s félig komolyan, félig bolondosan széjjelnézett. – Nehogy ezek a szavak eljussanak az apánk fülébe. Mi több, a fiunk is meghallhatja az édesanyja hasában. Aztán, ha felnő egy kissé, mit teszünk majd, amikor ő úgyszintén elkezd számolgatni a napokat, hogy mikor jön már el a nap, az óra? Azt akarod, hogy félünk kelljen az árnyékunktól, a saját életünktől és vérünktől?

Vidáman nevetve léptek be a házba. Ibrahim megtorpant az ajtóban.

– Szeretnéd-e, hogy eláruljam, mit érzek, hercegem?

– Mindig.

Ibrahim széttárta a karját. – Türk... Szeretlek téged!

Amikor maguk közt voltak, Szulejmánt kifejezetten boldoggá tette, ha Ibrahim Türknek szólította. – A Türk is szeret téged, Pargali.

– Fogalmam sincsen, hogyan hálálhatnám meg Pargát hercegemnek.

– Pargát?

– Igen – suttogta. – Nos, amikor a levelében azt írta, hogyúgy nevezzem el, ahogy kívánom... Úgy gondoltam...

– Parga... Kitűnő név, nekem is tetszik... Hozzon Parga szerencsét neked. És enyhítsen a honvágyadon. Nem tudom, hogy

sikerülni fog-e. Azt viszont igen, hogy miképp tudnád meghálálni az ajándékodat.

– Parancsoljon, hercegem.

– Ma este Gülbahar hölgy mellett leszek...Azonnal megértette.

– Mindkettőjükhöz fog szólni a muzsikám...

Mielőtt a Hatidzse szultána csodával határos megmenekülése és Iszmáíl sah bérgyilkosának halála miatti általános jókedv hanyatlani kezdett volna, máris elterjedt a szóbeszéd Szulejmán herceg asszonyának terhességéről a palota falain kívül is. Az egymás után érkező jó hírektől Szaruhanban végtelenül derűlátó és ünnepélyes volt a hangulat. Az utcákon, a bazároknak, a vásárhelyeken mindenütt efféle kiáltások hallatszottak: „Éljen soká Szelim sah!”

Mindenki boldog volt. Ibrahim is. A mennyekben érezte magát. Mindenekelőtt, már hivatalosan sem volt közönséges szolga.

– A fősolymászommá tettelek – jelentette be egyszer csak Szulejmán. Amikor rádöbbsent, hogy a munkája a vadászatért rajongó herceg sólymai és ölyvei körül forog, szerfelett elcsodálkozott. Ugyanis már egy tucatnyi cseléd volt kijelölve erre a feladatra. Vagyis a herceg az élükre állított engem, töprengett. Vajon miféle fontossággal bírhatott egy effajta beosztás? A palotában attól fogva fősolymász Ibrahimként utaltak rá.

Még a megjelenése is átalakult. Megannyi kaftánt varrtak neki oly fenséges szövetekből, hogy azt a pargai házokkal sem lehetne kifizetni. Legjobban a damaszkuszi selyem kaftánját kedvelte, melynek lilás-vöröses színe volt. Az tette ezt a ruhadarabot annyira rendkívülivé, hogy az anyag szövése miatt napfényben lilának, árnyékban pedig inkább vörösnek tűnt. Természetesen nem ez volt az egyetlen oka a választásának.

Tudniillik, a lila volt a császári szín. Ezt viselve a képzeletében valóra válhattak a Róma pompájával kapcsolatos álmái, s egyúttal az Oszmán Birodalom vakító fényűzését és hatalmát is képviselhetette. Valahol a kettő között lehetek, morfondírozott. Egyrészt római vagyok, másrészt, Szulejmán véleménye szerint, már oszmán is.

Ráadásul Feketeszeder segítségével az egyre hevesebben tomboló kéjvágyát is megzabolázhatta. Jóformán egy nap sem telt el

anélkül, hogy ne szerelmeskedtek volna. Legtöbbször fellángolásszerűen. Olykor a férfi szobájában, olykor egy barlangban, melyet a palota mögötti erdőben fedeztek fel... Még az is előfordult, hogy a folyosóról nyíló beépített szekrények belsejében oltották ki egymás tüzeit. Münire tiltakozás nélkül belement a játékba. Arra sem volt már szükség, hogy Ibrahim befogja a száját egy esetleges nyögést elkerülendő. A lány elvállalta helyette ezt a kötelességet. Vagy Ibrahim ajkaival tapasztotta be a száját, vagy a vállába süllyesztette a fogát, vagy a saját öklét harapdálta.

Az így nyert gyönyör valahogy egészen különbözött attól, amit Ferahsaddal való együttléte során érzett. Akkoriban az úrnő aga irányított. Csakhogy ez alkalommal Ibrahim töltötte be a vezetői szerepet. Feketeszeder pedig ellentmondás nélkül teljesítette a kívánságait. Soha nem ellenkezett. Soha nem panaszkodott. Soha nem kért semmit. Mégis, a lány sötét szemének csillogásából tisztán ki lehetett olvasni, hogy milyen boldog. Ibrahim átérezte a lány helyzetét: a Ferahsad karjaiban álmodozó önmagára emlékeztette. Ferahsadt rendszerint úgy kezelte, mint egy nemesembert. Münirével pusztán önmaga volt. Ez ugyancsak eltérő ízt adott az élvezetének. Először is, sokkalta szabadabbnak érezhette magát. Tekintélyesebbnek. Esetenként csintalan gyermekként, alkalmanként viszont felhevült férfiként viselkedett, aki leszakította róla az öltözékét, csókolta és harapdálta a testét. Akinek semmilyen rejtegetnivalója nem volt, aki szenvedélyesen ostromolta a lány csípőjét. Ferahsaddal az érzelmei és a vágyai versenyeztek egymással. Egyszer az egyik, másszor a másik kerekedett felül. Feketeszederrel azonban csupán a férfi meggátolhatatlan, nyers és önző természete létezett. Akkoriban mindent megtett, hogy Ferahsadt a fellegekbe repíthesse. Most eljött az ő ideje. Kizárólag saját magával törődött. Neki kellett a felhők közé szállnia.

Utoljára, de nem utolsó sorban, napról napra elmélyülő barátsága Szulejmánnal is a gondtalanságát táplálta. Legfőképpen Gülbahar úrnő állapotossága alatt erősödött meg a viszonyuk. Hasonlóképpen Müniréhez, Szulejmánnal is csaknem minden nap találkozott. Sőt, az sem volt ritka, hogy akár reggelig fennmaradtak a herceggel, ha belemerültek egyegy beszélgetésbe. A haszodadzi sem kérdezte

már: „Tud hercegünk a látogatásodról?” Hanem beérte annyival, hogy az ajtót kinyitva a földig hajolt előtte. Ilyenkor Szulejmán már hívogatta is a szoba belsejéből. „Gyere csak, Ibrahim. Sok megbeszélőnivalónk van.”

Mindenféléről társalogtak. Európáról, a Kolumbusz által felfedezett Újvilágról, katonai taktikákról... Szulejmán váltig meg volt róla győződve, hogy egy állam, mely nem veszi irányítása alá a tengereket, nem képes megállni a helyét a szárazföldön.

– Nem hiszem, hogy bölcs dolog volna tengeri hadjáratokra indulni, mielőtt kellőképpen megerősödik a szárazföldi pozíciója. Ugyanis ott nem egy, hanem két ellenféllel fog szembenézni. A valódi ellenségével és még valakivel, aki még nála is hatalmasabb és veszélyesebb.

– Ki lenne az, Pargali? – gúnyolódott a herceg. – És még tedicsekedsz azzal, hogy egy halász fia vagy? Csak nem félsz a hullámoktól?

– Nem a hullámoktól félek, hanem Poszeidóntól, hercegem. Az ő haragját nem lehet egykönnyen kiengesztelni, legyőzni vagy annak útjába állni.

– Poszeidón? A tenger istene? Nehogy azt mondd, hogy mégmuszlimmá válva is hiszel ebben a sületlenségben.

Így hát, ahány legendát ismert Poszeidónról, azt mind elmesélte Szulejmánnak azokon a hosszú, téli éjszakákon. Amiket pedig nem ismert, azokat a saját képzeletéből pótolta. Az óriási tengeri szörnyekről, a teljes flottákat elnyelő hétfejű vízisárkányokról, az emberekre villámokat szóró Poszeidón háromágú szigonyáról, az elbűvölő hangú szirénekről, akik énekükkel a tenger mélységeibe csalták a tengerészeket.

A herceg előbb csupa fül volt, aztán mindegyik mítosz végén kacagásban tört ki.

– Ne aggódj, Pargali. Poszeidón szigonya nem árthat az oszmánoknak. A ránk uszított szörnyei bárányokká változnak majd előttünk.

Szulejmánt ennél is komolyabban foglalkoztatták az égisz érő kastélyok, az áthághatatlan bástyák és a vastag várfalak leküzdése. Ibrahim ezekről semmit sem tudott.

– Végre-valahára – csapott a herceg elégedetten a térdére. –Végre találtunk valamit, amit nem tudsz, nem értesz. Gyere, ülj ide, és hadd meséljük el neked, hogyan hatolt át Konstantinápoly falain az ősapánk, Mehmed kán, nyugodjék békében. Ebből mindketten rengeteg tanulságot tudunk levonni.

Ezzel azt sugallta, hogy őrá is számos áttörendő fal vár még.

Szulejmán herceg olyan emberekkel rokonszenvezett, akik nem kerteltek. Ezt már a legelső találkozásukkor a tudtára adta a gazdaságban. És ő szintén szókimondó volt. Egy este így kérdezte. – Voltál már nővel?

Nem tudta, hogy mit feleljen. Megrázta a fejét.

– Gyerünk már – nevetett Szulejmán. – Akkor magadra hagylak egy időre. Menj, és szellőztess ki a fejedet valahol.

Mire akar ezzel célozni? törte a fejét. Netán a tudomására jutott valamelyik titkos, erdei találkozásom Feketeszederral? Vagy valaki meglátott minket a szobámban... Mindketten rettentően óvatosak voltak, mégsem volt lehetetlen, hogy valahogyan kitudódott. Jó néhány illető szóba jöhetett, akinek nem volt az ínyére, hogy ily közel állt Szulejmánhoz. Könnyűszerrel befeketíthették előtte, hogy kiessen a kegyei közül. Noha az ilyen burkolt megjegyzések nem vallottak Szulejmánra. Még abban is volt valami kellem, ahogyan a nyilakat lőtte és a kardját forgatta. Úgy ült a lován, akár egy görög isten szobra. Ez a férfi nem beszélne útszéli nőcsábász módjára.

Egyszeriben a herceg utolsó mondatára fordult a figyelme. „Menj, és szellőztess ki a fejedet valahol.”

Szellőztess ki a fejemet...

Ez mit jelentsen? Azt kívánja, hogy a gazdaságba menjek Ferahsadhhoz? Tehát tudott róluk? Azon a napon bizonyára gyanút fogott. Ugyan tudomást szerezhetett a kapcsolatukról, azt viszont még ő sem tudhatta, hogy az úrnő aga végérvényesen bezárta előtte az ajtaját. Ezért most arra kárhoztatott, hogy egy sötét bőrű szolgálóval elégítse ki a vágyait... Legalábbis egyelőre.

– Kellott, hogy legyen valaki. Hisz ebben a korban már régesedékes.

Van hát, egy fekete lány. Feketeszeder. Persze nem tudta bevallani.

– Hercegem – helyette pusztán lesütötte a fejét és zavartanmotyogott.

– Mit kell ezen szégyenlősködni? A férfiak nem élhetnek nőnép nélkül. Bárhogyan is, ne nyugtalankodj. Egy napon talán majd megadatik nekünk, hogy részt vegyünk az esküvődön.

Esküvő?

Milyen különös dolgokat össze nem tud hordani ez a Szulejmán! Ki látott még olyat, hogy egy szolganak esküvője legyen?

Nem csupán a herceg, hanem az édesanyja érdeklődésének is hamar középpontjába került. Hafsza szultána gyakorta tette lehetővé, hogy elbeszélgethessenek. Túlnyomórészt a kertben, természetesen. Félig-meddig szervezett, de véletlenszerűnek tűnő, apróbb találkozások voltak ezek, melyek kerítések vagy más válaszfalak mögött zajlottak anélkül, hogy láthatnák egymást. Egyszer-kétszer a lakosztályába is meghívta Ibrahimot. S olyankor kettőjük közé egy elefántcsont-berakásos paraván volt elhelyezve. Akármennyire is mókásnak találta ezt, egy hang állandóan figyelmeztette: Térj magadhoz.

Azt hitted, hogy csak úgy, szemtől szembe leülhetsz és elcseveghetsz a hatalmas szultán asszonyával?

Igaza volt. Lehetett ő a herceg legközelebbi cimborája. Lovagolhatott a Pargához hasonló, káprázatos paripákon. Viselhetett selymet és pamutot. Gyűrűket húzhatott az ujjára – Szulejmántól kapta ajándékba az egyiket, a másikat pedig az édesanyjától –, ezek nem változtattak a keserű valóságon. Hogy ő egy szolga volt. Szulejmán jóindulata révén volt a palotában. És amint a herceg ráunt a barátságukra, már nem lesz itt keresnivalója.

Ezt alaposan belevészte a fejébe. Ezért is határozott úgy, hogy megnyeri magának Hafsza szultána barátságát és bizalmát. Kétség sem fért ahhoz, hogy egy roppant intelligens nővel van dolga. Aki emellett veszélyes is.

A nő a nagyobbik kert lombosátrának árnyékában foglalt helyet. Egy seregnyi lány volt körülötte. Néhányan vele szemben ültek az alacsony díványon, mások a szultána lábánál a földön. Mindannyian hímezőkeretet fogtak a kezükben. Messziről némileg megfigyelhette a szultán asszonyát is. Fehér kendő fedte a fejét. Az arca azonban

rejtély maradt a számára. Jóllehet a nő karcsú, magas, vonzó, és törékeny alakja a távolból is nyilvánvaló volt.

Egy cseléd futott oda hozzá, és a lugas mellett elhaladva a mögé kíséerte. Amikor ráeszmélt a kerülő okára, belül felkuncogott. Ezáltal Hafsza szultána feltűnés nélkül végigmérhette őt. A férfi a lugason kívül ültette le Ibrahimot, közvetlenül a nő ülőhelye mögött. Nem láthatták egymást a közöttük húzódó sűrű levelű, zöld bokrokkal benőtt kerítés miatt.

–A fiunk igencsak le van öntől nyűgözve. Sokat dicséri önt. – A hangja egyszerre volt száraz és lágy.

– Nagyon kedves őfelségétől, a hercegtől.

– Gyorsan megtanultad a nyelvünket. Állítólag kiváló nevelésben részesültél.

Ibrahim rögvest megfejtette a célzást. Ferahsadra gondolhat, elmélkedett.

– Gyermekek voltam még, amikor a gazdaságba kerültem, úrnőm. Kaszim aga és Ferahsad úrnő nagyon jól bánt velem.

Tanítókat fogadtak, hogy oktassanak.

– Azt hallottuk, hogy devsirme vagy...

Ez úgyszintén célzás volt. Azok, akik befogadtak egy begyűjtöttet, felelősséggel tartoztak a neveléséért. Ez kézenfekvő, sejtette a szultána.

– Kalózkodtak el kiskoromban. Először egy kereskedőnekadtak el, aztán két évre rá egy bégnek, aki devsirméket alkalmazott.

– Mi volt a neve, tudod?

Nem mintha elfelejthetné. Addig a napig, amikor elveszi az életét, valahol mindig ott lesz majd a fejében a neve: Sátán! Kevés híján kicsúszott a száján, a névrokonom^{73}. Az utolsó pillanatban ráncba szedte a nyelvét. Ez kizárólag őrá tartozott. Senki más nem avatkozhatott bele. Nem engedhette meg.

Megvonta a vállát, amit a nő értelemszerűen nem láthatott a túloldalról.

– Ahogyan mondtam, úrnőm. Még nagyon fiatal voltam.

Uramnak szólítottam. Egy tímártulajdonos bég volt.

– Értem. Merre lehet ez a tímár^{74}?

– Arra sem igazán emlékszem már, úrnőm. Egy fennsíkon volt valahol. A bégnek temérdek szolgálója volt.

– Feltételezhetően ott is sok mindent megtanultál.

Ibrahimot magában nevetőroham kapta el. Hát persze, mérgelődött. Hogy mi a fájdalom, a megszégyenítés, a megbecstelenítés, a talpvesszőzés... Hogy egy bég lehet könyörtelenebb még egy kalóznál is... Hogy milyen érzés a körülmetélés... A halál mezsgyéjén tántorogni... Miképp égeti az embert a bosszúvágy tüze... Hogyan kell káromkodni, átkozódni... Igen, tényleg sok mindent megtanult tőle.

Mozgásra lett figyelmes a kerítés mögött.

– Szulejmán nem egy könnyen barátkozó típus.

Hafsza szultána hirtelen témát változtatott. – És ez így helyénvaló – folytatta a nő. – A fiunk a trón örököse. A hercegeknek általában nem barátaik, hanem laláik és szolgálóik vannak.

Ó, tehát erről van szó!

A nő érthetően arra inti: Tudd, hol a helyed. Ne lépd át a határt.

– Igaza van – értett egyet vele. – Mi sem úgy tekintünk önmagunkra, mint a hercegünk barátjára, hanem mint hűséges szolgálójára.

A nő felsóhajtott. – Az állam már csak ilyen. Nem engedélyez szabadságot annak, aki az élén áll. Nem hagyja, hogy maga válassza ki a barátait, az ellenségeit. Minden döntés az övé. Megannyiszor tűnődtem már el azon, hogy vajon mi jobb, lónak lenni vagy inkább patkolókovácsnak?

– Bocsásson meg, úrnőm. Erre nem tudhatom a választ, ugyanis én nem tartozom a lófajták közé. Az ilyenek, mint én, mindig patkolókovácsnak mennek.

Kuncogás hallatszott a kerítés másik feléről. Hafsza szultána igyekezett elrejtteni a kacaját néhány köhintés mögé. – Csakugyan olyan szellemes és éles elméjű vagy, ahogyan arról értesültünk. A fiunk jól tette, hogy a szolgálatába fogadott. – Egy rövidebb csend következett. – Egy pióca urának lenni nem teszi naggyá az embert.

S egy világuralkodónak szolgálni sem lekicsinylő. Ne felejtsd el ezt a mondást.

Ez volt az. Ebben a pillanatban ébredt rá, hogy ezzel sikeresen átment a szultána próbatételén.

– Úgy fogok rá emlékezni, akár a saját édesanyám tanácsára, úrnőm. Pontosan ezért vagyok itt. Hogy egy világuralkodót szolgálva felemelkedhessek.

Ezt egy hosszabb szünet követte, legalábbis neki úgy tűnt.

Ibrahim várta, hogy a nő megszólaljon.

– Egy varázslatos hangszer van a birtokodban.

– A varázs nem a hangszerben rejlik, hanem a hallgató lelkének ragyogásában. Sokan egy dallamot sem hallottak meg abból, amit ezen a varázslatosnak nevezett hangszeren játszottam.

Érthetetlen női moraj tört fel a kerítés túloldalán.

Egyértelműen róla beszéltek.

– A lányaink – mondta Hafsza szultána egy idő elteltével –, azt szeretnék, hogy egy nap majd előttük is zenélj. Vélhetően arra kíváncsiak, hogy vajon az ő lelkük is ragyog-e, Pargali.

Kuncogás hallatszott.

Ibrahim nem futamodott meg a csipkelődő megjegyzés elől. – Mivel az ön fénye világítja meg őket, biztosra veszem, hogy mindannyiuk lelke úgy ragyog, akár a telihold, úrnőm.

– Mindenesetre – sóhajtott fel ismét Hafsza szultána. – Bizonyára hallottad már, hogy Kaszim aga gazdaságát eladták.

Micsoda!

Eladták?

A gazdaságot eladták?

Ibrahim köpni-nyelni nem tudott. Ezek szerint eladták volna azt a helyet, melyre a második otthonaként gondolt? De miért?

– Nem tudom, miért. Az úrnő aga állítólag váratlanul döntöttígy. Majd egy hónapra rá eladta a gazdaságot és elköltözött.

Elment! Ferahsad elment? Soha nem hitte volna, hogy ez lehetséges.

Úgy érezte, mintha egy világ dőlt volna össze benne. Ferahsad megharagudhatott rá, amennyire csak akart. Hiszen a harag előbb-utóbb elmúlik.

De hogy otthagyni mindent és továbbállni... Száznyi, sőt ezernyi
kés szúródott a mellkasába.

– Tudtad te is, nemde?

A nő válaszra várt.

– Nem, úrnőm – makogta. – Nem tudtam.

– Valóban? Akkor most már igen. Az úrnő agának nyomaveszett.

Nyoma veszett... Ferahsad nem volt már ott többé...

Harmincyolcadik fejezet Szaruhan, kormányzói palota

1514 tavasza

Napokig tartó tépelődés után végül arra a következtetésre jutott, hogy Ferahsad bölcsen cselekedett.

Az úrnő aga szörnyen megbántódott. Kizárta őt az életéből. Ibrahim pedig távolságot ékelt kettejük közé. Csakhogy mindketten tisztában voltak azzal, hogy ez nem mehet így tovább. Ha neki ilyen örülten hiányzott Ferahsad, az úrnő aga is egyértelműen vágyódhatott őrá. S attól tartott, hogy egy nap ismét egymás karjaiba ugranak majd.

Ez viszont mindkettőjükre nézve veszélyes volna.

Ha a titkos kapcsolatuk nyilvánosságra kerül, Ibrahimot kipenderítik a mennyországból. A nő mindezeket figyelembe véve jól megfontolt döntést hozott.

Már nem leselkedett veszély rájuk.

Megsebzett lelke lassacskán gyógyulni kezdett. A kilábalást jócskán felgyorsították a földi paradicsomban átélt örömteli pillanatai.

Ezúttal azonban kétségbeesés lépett a fájdalom helyébe. Ugyanis megtanulta, hogy minden boldogságnak véget kell egyszer érnie. Semmi sem volt maradandó ebben a világban.

Sem az élet, sem pedig a gondtalanság. S ez megrémítette.

Ahogy beköszöntött a nyár, hirtelen sötét felhők gyülekeztek. Valami Ibrahim számára teljesen értelmetlen esemény zajlott a színpalak mögött. Az emberek feszültek voltak. Még Szulejmán herceget sem találta a szokásos jókedvében. Először Gülbahar hölgy szülésének közeledtével próbálta megmagyarázni ezt a járványos nyugtalanságot. Hafsza szultána is gondterheltnek tűnt, s már egy ideje sem a rózsakertbe, sem a lakosztályába nem hívta meg. Mi több, az udvaron, az istállókban, a vásárban is hasonlóan feszélyezett hangulat uralkodott. Mintha vártak volna valamire.

Szulejmán egyszerre volt csüggedt és frusztrált. Már szinte alig lovagolt ki vadászni. Még ha úgy is tett, folyton csak maga elé bámult a lován ülve. S ha a nyila eltévesztette a célpontot, lemondóan annyit mondott: – Gyerünk. Visszatérünk a palotába. Megkegyelmeztünk a gazellának.

Néhány nappal később a herceg engedélyével Ibrahim egy rövid látogatást tett Szaruhan központjába. A szorongó kedélyállapot az utcákon is szétterjedt. A bolondozó, kiabáló, pörlekedő népből falak mögött sugdolózó, riadt árnyak lettek.

A vásárban lármát hallott. A tér közepén egy férfi ütővel verte a dobját...

Bumm, bumm! Bumm, bumm!

Ibrahim kíváncsiskodva elvegyült a tömegben.

– Közhírré tétetik – kiáltotta ki az újságot. – A kormányzónk, Szulejmán sah így szólt...

Meglepődött. Szulejmán? Tehát a herceg ilyen nagydobra verné valamelyik kisebb nyilatkozatát, amiről még neki sem számolt be?

Bumm, bumm! Bumm, bumm!

Ám ha már itt volt, úgy határozott, hogy végighallgatja. Egykettőre több száz járókelő és eladó állta körbe a kikiáltót.

– A szultán urunk, a szultánok szultánja, Szelim kán nemmondja el kétszer... Annak, aki ellentmond neki, Allahra esküszünk, nincs kegyelem... Aki megkérdőjelezi őfelségünk szavát, vagy még rosszabb, nem vesz róla tudomást... Bumm, bumm! Bumm, Bumm!

– ...halált érdemel!

Ebből semmit sem értett... Mi a csuda folyik itt?

Némi dobszó után megkapta a választ: – A hercegünk, Szulejmán sah így szól: „A szadzazam Muszafa pasát, aki semmibe vette édesapánk szavát, és nem engedelmeskedett, aki megkísérelt ellentmondani neki, Allah irgalmára hagyták!

Bumm, bumm! Bumm, bumm!

Ejha, hüledezett Ibrahim. Ezek szerint kivégeztették a férfit?

– Az urunk pecsétje már nincs a Herszekli^[75]. Ahmed pasa birtokában!

Ennyi volt az egész. Két mondattal megszűnt egy élet, és a jóléthez vezető ajtó most egy másik számára nyílt ki. El ne feledd ezt, Ibrahim, figyelmeztette magát. A szultán parancsa nem tréfa errefelé. Ha egy szó egyszer elhagyta a szultán száját, azt vagy követed, vagy meghalsz. Nincs középút.

Bumm, bumm! Bumm, bumm, bumm!

– Közhírré tétetik... A kormányzónk, Szulejmán sah így szól... A szultán urunk... Hódító Mehmed kán unokája, Bajazid kán örököse, Anatólia és a görög területek ura, a mi szultánunk, az Oszmán Birodalom éles kardja, a harcmezők vitéze, Szelim szultán kinyilatkozza, hogy a szafavida kígyót el kell taposni... Figyelem.... Aki hallja, adja tovább!

Körbenézett. A közönség lélegzet-visszafojtva meredt a kikiáltóra. Mikor jut már el a közlendője végére?

Ez azoknak az oszmán szokásoknak volt az egyike, amit ki nem állhatott. Amit egy mondatban el lehetett volna mondani, azt nekik elképesztő módon sikerült húsz mondatra elnyújtani. Természetesen nem arról volt szó, hogy nem ismerték a tömör beszéd fogalmát, hanem ezzel is a felsőbbrendűségüket igyekeztek kimutatni. Mintha attól féltek volna, hogy ha véletlenül lényegre törő és konkrét kifejezéseket használnának, árnyék vetülne a pompájukra, a hatalmukra.

Bumm, bumm! Bumm, bumm!

– Közeleg a császári hadjárat ideje!

Egyszeriben takbírok^{76} visszhangoztak a téren: – Allahu akbar. Allahu akbar!

Az emberek összeölelkeztek.

A kikiáltó a dobot döngötte tudta csak lecsendesíteni a sokadalmat.

– A császári hadsereg... Hadjáratra készen áll... Reszkess, ó, Iszmáíl, szafavida sah, reszkess! Nézd, ó, Iszmáíl, nézd és lásd, milyen az igazi bátorság, vitézség!

A jelenlévők lelkesen felmorajlottak. Ahogy a kikiáltó a dobját püfölvé továbbindult Szaruhan többi terére, hogy közzé tegye a hírt Szulejmán herceg édesapjának hadjáratáról, a fiatalok már csókolgatták is az idősebbek kezét. Az öregek pedig szökőkutak mellett kezdtek bele a hajdani háborús napokat felidéző történeteikbe.

Türkök, gondolta Ibrahim. Milyen különös emberek ezek!

A június és július türelmetlen várakozással telt. Senki sem merte nyíltan kimondani, ugyanakkor mindenki pontosan tudta, hogy

Szelim szultán és Iszmáíl sah harcainak végeztével az egyik oldal kitörlődik majd a történelem lapjairól. A vesztes örökké vesztes marad, s megszégyenítve kell elhagynia a színteret. Ezzel szemben a győztes részt vesz a világ jövőjének megformálásában.

– Nem értem – vallotta be egy este a hercegnek. – Nem állnak önök rokonságban a szafavidákkal?

– De igen.

– Ők is türkök?

– Türkök bizony.

– Akkor miért?

– Különbözünk... A vallásunk elválaszt minket.

– Mi jelentősége van annak? Ugyanabból a vérből származókét uralkodó miért igyekszik elpusztítani egymást? Nem volna ésszerűbb inkább osztozni?

– Osztozni, Pargali?

Szulejmán szeme döbbenetről árulkodott.

– Igen, osztozni, hercegem... Az Oszmán Birodalom már betette a lábát Európába. A nyugat lehetne az oszmánoké, a kelet pedig a szafavidáké... Egy végtelen, határtalan türk birodalom. Egy birodalom, melynek egyik végén felkel a nap, s a másikon nyugszik...

– Elég nagy ehhez a világ, Ibrahim?

– Még hogy nagy-e, abban...

Szulejmán a fejét rázva jelezte, hogy nem ért egyet ezzel az elképzeléssel.

– Ez a világ, mely a te számodra talán valóban túl nagy, nemképes két türköt hordozni a hátán.

Váratlanul szikrák pattantak a herceg szemében. – Úgy hiszem, a türkök végzete már csak így van megírva, Pargali. Sokkal gyakoribb ám az ilyen eset, mint gondolnád... Hadd meséljem el a legutóbbit, hogy jobban megértsd.

Hunyorgó szemmel folytatta. – A messzi, messzi keleten... Még annál is messzebb, ahonnan az ősapám, gázi Ertogrül jött, réges-rég volt egy Timur nevű fejedelem. Ezidőtájt az oszmánok feje Bajazid kán volt. Nálatok Villámként ismerik őt.

Egy pillanatra elhallgatott. Aztán részletesen elmagyarázta Timur és Bajazid ellenségeskedésének okait, hogy a vetélkedés nem személyes, hanem politikai jellegű volt, s a háború menetét.

– Eleinte az oszmánok tettek szert előnyre. Bajazid szultánúgy viharzott az egyik vonaltól a másikig, akár a villám. Amint az egyik támadóvonal megtörni látszott, ő rögtön ott termett, és lelket öntött a katonákba. S mire Timur serege felfoghatta volna, hogy mi történik, az oszmán uralkodó már valahol teljesen máshol volt. Miközben az oszmánok örvendeztek, hogy a háború sorsa még ma este eldől, rettenetes robajra lettek figyelmesek...

A herceg felsóhajtott. – Kezdetben a mieink azt hitték, hogy földrengést éreztek. Allah nyilvánvalóan nem akarja, hogy két, ugyanattól az őstől származó uralkodó egymás vérént ontsa, gondolhatták. Amikor azonban egy porfelhő emelkedett fel a síkság túloldalán... A dübörgés egyre csak közeledett feléjük... És hirtelen olyan óriások bukkantak fel a porfelhőből, amilyeneket addig még soha senki nem látott. Ijesztő agyaruk és hosszú orruk volt... – Elefántok!

Szulejmán annyira belemerült a történetbe, hogy már se nem látott, se nem hallott.

– Oly természetesek és erősek voltak, hogy az agyarukkal átdöfték a katonák hasát, az ormányukkal a levegőbe emelték az útjukba kerülőket és a földhöz vágták őket... Fél óra leforgása alatt visszaverték Bajazid kán támadását.

– A Római Birodalomra súlyos csapást mérő Hannibálnak szintén voltak elefántjai.

A herceg bólintott. – Tudom. A laláimtól hallottam. Bár Hannibál elefántjai kettő kivételével odalettek az Alpokban.

Timur óriásai viszont rengetegen voltak...

– Ezért is mondtam azt, hogy célszerűbb lett volna osztozniinkább.

– Igazad van – sóhajtozott. – Mindazonáltal az emberek néha arra kényszerülnek, hogy azt tegyék, ami nem helyes vagy logikus... Emellett, ha ez a csata nem lett volna, nem hívnánk Timurt sántának és Bajazid kánt villámnak. Tudod, Pargali, a történelem igen borzasztó tud lenni. Az a győztest magasztalja, a vesztest megveti.

Ámbár ritkán az is előfordul, hogy a legyőzöttet és a diadalmast egyformán megdicséri.

Ibrahim nem szólt egy szót sem. Büszkeség, zsörtölődött magában. Ezek olyan magasan hordják az orrukat, hogy egy nap még beleakad valamibe.

Jóformán minden nap érkeztek hírek a szafavidák területe felé masírozó hadseregről. Szulejmán erre minden alkalommal magához hívatta, hogy tájékoztassa őt a harcok eseményeiről.

– Az édesapánk megállíthatatlanul tör előre. Iszmáíl eközbenoszmán falukat és mezőket felgyújtva menekül. A szultán egy köntöst, egy pálcát és egy lószőrvászon övet küldött a kígyónak, hogy ezzel is meggyalázza.

– Hogyan lehet egy ajándék becsmérő?

Szulejmán kuncogott. – Iszmáíl ősapái nem a kardjuk révén ültek a sah trónjára, hanem mert dervisséget^{77} gyakoroltak. A dervisek pedig köntöst viselnek, és lószőrvászon övet tekernek a derekukra. Pálcával a kezükben járnak. Ezzel az ajándékával őfelsége arra céloz, hogy Iszmáíl nem vitéz, hanem legfeljebb egy lecsúszott dervis. Egy kimondottan sértő levelet is mellékelte mellé. Ezt hallgasd meg. Az édesapám ezt írja Iszmáílnak: „Akik pusztá erővel kaparintják meg a trónjukat, legalább tudják, miképp használják pajzsként a mellkasukat a nyílzápor ellen. A birodalomnak nevezett szerető csak attól a harcostól fogad el csókot, aki van olyan vakmerő, hogy a kardja ajkait is megcsókolja.”

Ibrahim rádöbbsent, hogy csodálatot kezdett el érezni Szelim szultán iránt. Tehát így hadakozott egy igazi úriember... Most először tudatosult benne, hogy mennyi mindent tanult Szulejmán mellett, mióta Szaruhanba fújta a szél. Másképpen látta a világot, az embereket, az életet, sőt, még önmagát is. Sándor hősiessége nem tűnt többé olyan lenyűgözőnek, mint egykor.

Még egy hét sem múlt el azóta, amikor Szulejmán mérgesen jelent meg előtte.

– Urunk... Csak nem valami...

– Iszmáíl! – mérgelődött a herceg. – Emlékszel, hogy a minapfelolvastam neked az édesapám levelét, Pargali...? A sah

megküldte a válaszát... – A válaszát?

Ezek a levelezgetésen kívül semmit nem csinálnak, töprengett.

– Igen... Egy doboz nyers ópiumot... és egy három soros levelet...

– Milyen jelentéssel bír az ópium, hercegem?

– Az ópiumtól káprázik az ember szeme, ugyebár. Azt sugallja az édesapánknak, hogy az ópiumtól már nem látsz tisztán.

– És a levél?

– Azt vetette papírra: „Ezeket a sorokat egy kellemes vadászatról írom neked, melyet úgy nyújtok meg, ahogy kedvem szottyan. Tégy a követemmel azt, amit kívánsz.” Érted, hogy mit jelent ez?

Nem mondhatni, hogy értette. Habozó tekintetéből Szulejmán hamar rájött erre.

– A férfi kerek-perec pocskondiázza az édesapánkat és a császári hadsereget azáltal, hogy azt közli vele, én nem bánom, hogy a birodalmamra akarsz törni, nem félek tőled. Engem most túlzottan lefoglal a szórakozás. Érted már? Diplomatisztikus stratégia. Nekünk is el kell ezt sajátítanunk. Mindkettőnknek... Amikor eljön a nap, az óra, még szükségünk lesz rá.

Ibrahim is az agyába véste ezt. Egy nap még hasznosnak találhatod, jegyezte meg. A két uralkodó levélváltásai, szófordulatai és burkolt utalásai rendkívül lenyűgözték. Ezek még a véres ütközeteknél is halálosabbak voltak.

– Az ön édesapja... Mármint, az urunk, őfelsége, mit tud tenni egy ilyen helyzetben?

– Üldözni fogja Iszmáílt. A sah pedig menekülni fog. Az édesapám Csaldírán irányába folytatja a vonulást.

– Mi lett a követtel? – kérdezte izgatottan Ibrahim. – Úgyértem, a sah követével... Akit Iszmáíl is említ az őfelségének címzett levelében. Tudja, hogy mi történt vele?

– Visszaküldték oda, ahonnan jött.

Ibrahim, aki arra a feleletre számított, hogy „kivégeztük”, elámult. – Vissza?

– Igen... A férfi neve Sahkulu^{78}. Az édesapánktól tudjuk, hogy visszaküldte a követet a sahhoz. Füleket és orr nélkül, persze!

Ibrahim egész éjjel álmatlanul forgolódott az ágyában. A Szulejmántól hallott államügyek és politikai tevékenységek, most pedig a hímzéseként szőtt diplomatikus manőverek megijesztették. Mérhetetlen aggodalom vett erőt rajta. Ha békén hagyták volna a kalózkodó Pargában, mostanra már a legkiválóbb halász lehetne belőle. Olyan halakat fogna ki a tengerből, melyeket még senki nem ismer, s szembeszállna Poszeidón haragjával, akárcsak az édesapja. Talán még Velencébe is mehetne kereskedni. Gazdag ember lehetne.

Hajókat birtokolna, s azokkal szállítana fűszereket, selymet Indiából, Kínából. Ha Kaszim aga gazdaságában maradt volna, ott is lett volna számára remény és jövő. Hisz ő volt Ferahsad szeme fénye. Halil aga után Ferahsad kétségtelenül őt nevezné ki kahjának. A gazdaság, a pénzügyek, az adásvételi feladatok, a munkások, a falusiak, a vásárok, minden az ő felelőssége lenne. Hát nem az úrnő aga mondogatta, „micsoda rabszolga, ebben a gazdaságban nincsenek rabszolgák”? Végre elfelejthette volna, hogy őt adni és venni volt szokás, és bégeként élhetne, a bosszú tüzével az elméjében, a szívében, a lelkében. Reggelenként a termőtalajt és a szőlőfürtöket simogatná, esténként pedig Ferahsadt.

De itt... Itt egyáltalán nem volt jövője. Miféle befolyása, jövője lehetne egy herceg parazitájának? A luxus észveszejtő volt, s azt birtokolni nehéz, mi több, lehetetlen. Aztán ott volt még annak megóvása, ha már egyszer a birtokába került az embernek. Azon kívül, hogy lelkesen bámulta a fenségesebbnél fenségesebb résztvevőket, mást nem nagyon tehetett. Már jó ideje belátta, hogy nem lehet belőle Nagy Sándor. Mióta tudomására jutott, hogy az a férfi, aki pokollá tette az életét, aki gyermeki szívében elültette a bosszú magvait, ezen a földön névrokonnak számított Sándorral, elhidegült a magának kiválasztott nevétől is. Ezentúl ő már csak Ibrahim... Vagy Ibraaam, a rabszolga.

Egy szolgának, egy élődinek is lehettek álmokat túlszárnyaló reményei. Csakhogy itt az álmai és a reményei is üresen kongtak. Képtelenség lett volna, hogy egy olyan világuralkodó mellett állhasson, mint Szulejmán, hogy a jobb keze lehessen.

Egyedül abban bizakodhatott, hogy megéri a másnapot, és kivárja, hogy felocsúdjon az álmából.

Már jócskán elmúlt éjfél, amikor félig éber állapotban sötét álmokat látott. Véreres szemekkel kelt pirkadatkor. Ki az ágyból, noszogatta magát. Gyerünk, állj a sarkadra. Ilyen könnyedén megadnád magad? Tépd ki Sándort az elmédből, és hajítsd el. Te Pargali Ibrahim vagy... Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy Pargali Ibrahim... Ez a történet már ma elkezdődhet. Menj, még sokat kell tanulnod az oszmánoktól.

Harminckilencedik fejezet Edirne, egy Maricára^{79} néző palotában 1514 augusztusa Mióta Hatidzse szultána Edirnébe költözött, Szelim szultán folyamatosan értesítette a fejleményekről. Minden másnap két futár eredt útjára a menetelő seregtől. Egyikük Szaruhan felé vette az irányt. „Trónörökös fiunknak, Szulejmán sahnak” szolt a pecséttel lezárt pergamen, melyet a lovas az inge alá rejtett. A másik pedig a fővárosba lovagolt, majd onnan Edirnébe... A palotába, melyet az uralkodó Hatidzse szultána számára építtetett ott, ahol a Marica és a Tundzsa^{80} folyók összeölelkeztek.

Burszából való visszatérése után, a főváros változékony időjárása nem volt elegendő, hogy Hatidzse lelkét megnyugtassa. A régi palota félsötét folyosói, nyomasztó termei, az üres és hideg elhagyatott bizánci csarnokok csak rontották az állapotát. Sem a bozótposztátája, sem pedig Dzsevahir nem hagyta el a gondolatait.

Ha egy udvarhölgy óvatlanul megkérdezte, „Emlékszik, szultánám, hogyan szokta Dzsevahir kihúzni a tút a hímzőkeretből?”, tüzek lobbantak fel a szívében. Vagy ha például dióval töltött töktortával kínálták, melyet Dzsevahir olyannyira szeretett.

Idővel mindezt megtiltotta. Senki sem hozhatta már szóba Dzsevahir emlékeit vagy az általa kedvelt dolgokat. A lány azonban még így sem hagyta békén. Az elméjére, a lelkére ezek a tilalmak nem voltak hatással.

Amikor egy poszáta hangja ütötte meg a fülét, minden alkalommal bánatos fájdalom szúrt a szívébe. Ki tudja, melyik rózsának énekelhet most, idézte fel a cselebitől hallott történetet. Annak a sárgának? Vagy annak az öntelt és csökönyös vörös rózsának ott? Annyi volt csak biztos, hogy a dal nem neki szolt. Hiszen már nem volt egy poszáta sem, mely Hatidzse ágára leszállna.

Végül az erdőhöz közeli szobából egy másikba költözött, hogy ne kelljen többé a poszták dalára ébrednie. Az új lakosztályának ablakából az elülső kert medencéjét és az új palotához vezető utat lehetett látni. Az ő szíve egyébként is oly sivár volt már, mint a kilátás. Ó, sors, sóhajtozott. Mit követtem el ellened, mit cselekedtem, hogy egyik csapás után a másikkal sújtasz le Hatidzsére. Nem volt elég, hogy gyermekmenyasszonyá tettél,

hanem még a mosolyunkat is elvetted? Miféle haragot táplálsz irántam, hogy nem érted be egy élet kioltásával, még szegény Dzsevahirt is fel kellett áldoznod?

Olykor a dühe lázadásba torkolt. Gyerünk, kiáltott fel magában, fejét az ég felé fordítva. Tedd meg, amit tenni akarsz! Ha maradt még bármi, amit elvehetsz tőlem, vedd el hamar, vedd csak el! Büntesd, büntesd Hatidzsét!

Ilyenkor azon nyomban megbánás gyötörte. Ha maradt még bármi, amit elvehetsz, vedd el, vedd már el... Ó, Allahom, hogyan mondhatok ilyet, borzongott meg. Mi maradt még, amit el lehet venni? Az édesanyám, az édesapám és a testvérem. Három élet az enyém felett. Allahom, s ráborult az imaszőnyegre. Bocsáss meg a Hatidzse alattvalódnak. A leírhatatlan kín, a lelkiismeret-furdalás, a fiatalság az oka. Adj hosszú életet, egészséget és erőt ennek a három életnek. Ne ítéld el őket a lázadásomért. Nézd, én itt vagyok... Fejezd be a munkádat. Már amúgy is elvetted az életem felét. Vedd hát a maradék felet is. Én készen állok meghalni. Vigyél magaddal. Egyesíts újra az én bozótposztámmal.

Ezúttal ismételten a megbánás viharában találta magát. És Nebile?

Legalább Nebiléért élnie kellett.

Mindaz a boldogság, melyet túl soknak talált a sors az ő számára, legyen Nebiléé. Ezért pedig Hatidzsének életben kellett maradnia, s emelt fővel járnia.

Amennyiben az volt a büntetése, hogy tovább hordozza szívében a szenvedést, akkor ő azt fogja tenni.

Csakhogy ez a palotai káosz megfullasztotta. Nem hagyta lélegezni a palotabeliek csevegése, hamis mosolyai, tisztelete, az édesapja előtt a földre rogyó hatalmas férfiak képmutatása, akik a szultán jelenlétéből távozva gonosz megjegyzéseket tettek. „Ó, óóó! Hát ez nem szultán, ez egy zsarnok! Hol van Bajazid kán, nyugodjék békében, úriembersége?”

Őfelsége orkánként kezdett pusztítani, mihelyt visszatért Isztambulba. S ez még több halált, szorongást jelentett. Amikor közölte vele, hogy nem kíván tovább a fővárosban maradni, egészen

megjósolhatatlan dolog történt. Szelim szultán egyáltalán nem tiltakozott.

– Hová szeretne tehát menni a mi szultána leányunk?

– Ha az urunk engedélyt ad, egy békés, csendes helyre.

Az édesapja hosszas nevetésben tört ki. – Még hogy egy békés, csendes helyre, Hatidzse? – Hirtelen Szelim szultán arca komoly kifejezést öltött. – Tudsz ilyen helyről?

– Igen. Edirnére gondoltam.

– A palota mindenhol palota ám. Függetlenül attól, hogy Isztambulban vagy Edirnében van. A szóbeszéd, a cselszövésék... Minden ugyanaz. Mert az emberek ugyanolyanok.

– Pontosan emiatt nem szeretnék az edirnei palotában lakni.

Ez alkalommal a szultán igencsak meglepődött. – Valóban? Míg Iszmáil kémei téged keresnek, a palotán kívül sehol máshol nem lehetsz biztonságban.

A mai napig nem felejtette el, ahogyan akkor meghajolt és ránézett. Az édesapja mogorva arca fokozatosan ellágyult. Rögtön megértette a lánya főhajtásában rejtőző, hangtalan sikolyt.

Mi értelme van a biztonságomnak, amikor a férfi, akibe szerelmes voltam, már nem él, édesapám? Még ha meghalnék, az sem számítana.

Erről az ügyről egy szót sem beszéltek egymás között. Kivéve egyszer, Bursza kapuinál, mikor Szelim azt kérdezte a lányától: „Bozótposzáta?” Ám a tekintete egyébként is mindent elárult. Nyilvánvalóan nem lehetett bonyolult utánajárnia, és megtudnia valakitől a részleteket. Ha más nem is, a női ruha Fehim cselebin mindenképpen fényt derítene a beteljesíttetlen szerelmükre. Neki viszont nem állt szándékában beleütni az orrát. Talán arra gondolt: Nem én vagyok az, aki kilenc évesen férjhez adta, hogy most jogom legyen bíraskodni a szerelmi élete felett?

Milyen kár, sajnálkozott magában Hatidzse. Ahhoz, hogy kiderüljön az édesapámról, hogy a kőkemény mellkasa alatt milyen jóságos a szíve, el kellett mennem egészen a halál mezsgyéjéig, majd vissza. Sőt, Dzsevahirnak és Fehim cselebinek is meg kellett halnia ezért.

– Édesanyád tudja, hogy Edirnébe szeretnél költözni?

Fontos ez? Van egyáltalán joga bármit mondani annak az édesanyának, aki egy pillanatra sem habozott őt odaadni egy férfinak, még az első vérzése előtt? Talán a két szent áldozat előtt lehetett volna. Bár Hatidzse azóta sokat változott. A végzet, amit a homlokukra írtak, nem törődött egy uralkodó szavával sem. Mindig csak azt tette, amit Allah odavésett. Ó, Allah, micsoda igazságtalanság az édesanyámat hibáztatni azért, ami velem történt! Hát Hafsza anyám le tudná törölni a homlokomról az írást, s helyébe olyan szavakat írni, mint például a boldogság? Mit mondjon neki, hogy „te mindig az én örömteli szultána leányom leszel”?

– Amennyiben az urunk engedélyezi, az édesanyám szerint nincs akadálya, hogy Edirnébe menjek. A levelében azt írja, hogy bármi is a sors döntése, az fog bekövetkezni. Nem számít, hogy hová rejtőzök, ott is megtalálnak majd. Az édesapánk palotájában is. Ezért aztán azt mondja, hogy Isztambul vagy Edirne egyre megy. És én is így gondolom.

A szultán bólintott egyet. Ezek a szavak egyértelműen Hafszáé voltak. Felidézte azt a napot, amikor kijelentette előtte, hogy férjhez adja Hatidzsét, pedig ő még csupán egy aprócska lány volt.

– Ez vétek, Szelim sah. Hatidzse még gyermek.

– Meg kell tennem. Iszkender pasával való házassága megszilárdítaná a pozíciómat az édesapámmal és a testvéreimmel szemben. Azáltal közelebb juthatnék a trónhoz.

Hafsza szánakozva tekintett rá. Akárhányszor eszébe jutott az a pillantás, újból felbukkant az akkor érzett szégyene, és rátelepedett a szívére. Mily leereszkedő pillantás volt! Soha senki addig a napig vagy azóta nem nézett rá úgy. Senki nem mert volna. Senki nem tehette volna... Hafsza azonban a krími kán lánya volt, ő tudta jól, mikor és hogyan kell ránézni valakire.

– A trónért cserébe tehát az én Hatidzsém az áldozat. Errőlvan szó?

Az a gyalázat, a fájdalom azóta sem szakadt ki soha az elméjéből.

Ő volt az, aki Hatidzsét egy olyan iszonyat átélésére kényszerítette, melyet mások még a rémálmukba sem kívánnának: az édesapja.

Ő volt az, aki kibírhatatlan szégyennel büntette Hatidzsét: az édesapja.

Az oka, hogy betegeskedőnek hívták a leányát sem volt más: az édesapja.

Az oka a boldogtalanságának: az édesapja.

A felelős, hogy a lánya nem nézett már a szemébe, szintén ugyanaz a személy volt: az édesapja.

Aki megölte őt gyermekkorában: az édesapja.

És most szintén ő volt az, aki igyekezett megvédeni őt.

Az ember nem halhat meg ezerszer... Hatidzse pedig egyszer már az életét veszítette. Csoda történt, vagy legalábbis ő úgy vélte, s egy szőrtelen, csupasz arcú cselebi keresztezte az útját, akit bozótposztátának hívtak. Habár a sors ezt is túl soknak találta, így elvette tőle azt a férfit, akinek a szívét adta. Most pedig itt ült a lányával szemben, veszélyről és halálról beszélgetve. Nem hiába hasonlított önmagát Tomirisz királynőhöz. Mi egyebet mondhatna a lánya, mint „Mostantól én vagyok Tomirisz. Ezentúl mindenki így szólítson. Kivont kardommal a halál felé menetelek.”

– Rendben van, szultána leányom. Mivel úgy gondolod, hogy ott nagyobb kényelemben leszel, menj hát. Cserébe várj még egy darabig az edirnei palotában. Hadd építsünk egy palotát oda, ahová szeretnéd, és beköltözhetsz, amint készen áll.

Szóval szobát váltott.

Itt már nem zavarták a poszták.

Sem a rózsák.

Mindössze a két folyó engesztelhetetlen moraja maradt ugyanaz. A moraj, mely a szíve fájdalmához hasonlóan egy pillanatra sem szűnt meg.

És persze a levelek... Azóta a szörnyű eset óta, a közöttük magasodó hegyek ellenére, elképesztő közelség alakult ki közte és a bátyja, Szulejmán között. Szulejmán csaknem minden héten küldött neki egy üzenetet, mely mindig így kezdődött: „Gesztenyelány”. A bátyja gyermekkoruk óta így hívta a haja színe miatt, mely valahol a gesztenyebarna és a vörös között volt. „Gesztenyelány, gyere ide”, „Gesztenyelány, menj oda”.

Soha nem vette zokon Szulejmántól ezt a becenevet.

Hatidzse pedig felelevenítette, hogy egyszer-kétszer varjúnak becézte őt. Csakhamar abbahagyta. Hiszen a fivére egyáltalán nem hasonlított varjúra, a némileg ferde orrát leszámítva. Felnőve még az édesapját is túlszárnyalta a vonzereje. Ezért aztán egy másik megszólításra tért át: „az én herceg bátyám”. Szulejmán természetesen kedvelte ezt. A húga egyaránt célzott a hercegi és fivéri mivoltára.

Aztán elszakadtak egymástól. Szulejmán elhagyta az otthoni fészket, kormányzóvá vált a Fekete-tenger túloldalán, s egészen Altinordu^{81} földjére ment, majd Kefébe^{82}. Később, hogy támogassa az édesapja trónigényét, egyik vidékről a másikra utazott. Szulejmán volt minden ellenség célpontja. A nagypapjé... A nagybátyáié, akik kegyetlen harcba kezdtek édesapjával a szultánságért... Valójában most, a trónharc végeztével sem lehetett teljes bizonyossággal mondani, hogy biztonságban volt. Az édesapja nyugtalan férfi volt. Egy szóbeszéd, egyetlen koholt vád, hogy az apja helyére fáj a foga, az örököse életébe kerülhetett volna. Más szóval, sem Hatidzse, sem pedig Szulejmán nem élhetett kimondottan derűs gyermekkorot. Hatidzse gyermekasszony lett. Szulejmán pedig egy gyermek trónharcos.

Most, évekkel később, végre ismét felfedezték egymást. Szulejmán híreket küldött neki Szaruhanból. A kormányzóként rábízott feladatairól, az édesanyja jótékonyági tevékenységéről, az erdők szépségeiről... Verseket is mellékel, melyeket ő maga írt. „Nézd, gesztenyelány, vajon tetszeni fog neked? Jól sikerült?”

Pusztán azt nem írta meg neki, hogy Gülbahar teherbe esett. Valószínűleg a szégyenlőssége miatt. Vagy talán úgy vélte, hogy ezzel megbántaná a kistestvérét, hiszen neki még nem született gyermeke, annak ellenére, hogy egy házasságon már túl volt. Az édesanyjától tudta meg tehát, hogy nagynéni lesz belőle.

– Szultána leányom – szólt hozzá Hafsza szultána. – A bátyád nemsokára édesapa lesz. Gülbahar nem sokat tévózott. Már az orráig ér a hasa. Szulejmán szerint kétségtelenül fiú lesz. De ha engem kérdezel, lány lesz az. Mit is mondhatnánk, reménykedjünk a

legjobbakban. Hogy legalább ennek hosszú élete lesz. Biztosan emlékszel még, mily szomorú volt testvéred Mahmud halálakor.

Nem emlékezett. És nem is akart emlékezni. Hatidzse semmire sem akart már emlékezni.

Miután megkapta a hírt az édesanyjától, gyorsan tollat ragadott. „Herceg bátyám, vagy inkább szólítsalak herceg apának? Legyen egészséges és életerős a gyermek.”

Az utóbbi néhány hónapban – vagy inkább az egész évben – Szulejmán minden levelében egy bizonyos Ibrahim nevű személyről mesélt neki. „Pargali”, így hívta őt. Azt is megírta, hogy vele egyidős. Korábban csak futólag említette meg, majd folytatta a megszokott tényekkel. A legutolsó üzeneteiben azonban Pargalit legalább két-három helyen megemlítette. Ibrahim így, Ibrahim úgy. „Pargali játszott egy húros hangszeren, bárki hallotta, azt mind elbűvölte. Még Gülbahart is, pedig tudod, ugye, hogy Mahidevran nincs oda túlságosan a költészetért, a zenéért”, tette hozzá valahol. „Elkápráztatja, amikor Pargali előveszi a hangszerét. A fiam egyre nő az édesanyja hasában, ezeket a dallamokat hallgatva. Látnod kellene. Nincs semmi, amit ez a Pargali ne tudna megcsinálni. Lovagol, kardot forgat, még nálam is jobban. Ha felhúzza az íját és elereszt egy nyilat, az pont a szívéen találja az őzet. Még nem láttam egy őzet vagy gazellát sem, mely nem esett volna össze azonnal Pargali nyilától. Beszélhetsz vele a katonaságról, a világ helyzetéről, bármiről. Már el is felejtettem, hogy hány nyelvet ismer. Hogyan tudhat egy rabszolga ennyi mindent, el sem hiszem.” Így festette le neki a férfit.

Egy rabszolga?

Tehát a hatalmas Szulejmán herceg, az Oszmán Birodalom szigorú Szelim szultánjának egy és egyetlen örököse most egy rabszolgával kötött barátságot? Tényleg egy rabszolgáról beszél, amikor azt mondja, „kebelbarátok lettünk”? Hatidzse felháborodott. Nem akart egy perccel sem többet pazarolni egy szolga dicséreteinek olvasására. Egyik nap már alig bírta megállni, hogy vissza ne írjon: „Mit érdekel engem ez az Ibrahimnak nevezett alak?” Csakhogy Szulejmánnak esze ágában sem volt témát váltani.

„Tudod, gesztenyelány, hogy mit csinált ma Ibrahim?”

A többit már el sem olvasta. Mi közöm van hozzá, morgott magában.

– Szultánám... szultánám...

Nebile hangjára lépett vissza a valóságba.

A lány sebesen mellette termett.

– Egy futár érkezett a fővárosból. Elvezessem önhöz?

– Arra nincs szükség.

Nebile meghökkenet. – De hát talán egy levelet hozott őfelségünktől...

– Jól van – szólt Hatidzse, kedvesen Nebile szemébe nézve. – Nem vagy már magas rangú udvarhölgy? Menj a levélért, és hozd ide nekem. S ki tudja, milyen fáradt lehet szegény pára. Adj neki ennivalót és egy ágyat.

Nebile szeme felcsillant. Még azt is elfelejtve, hogy a szultán lányának jelenlétében van, örömeben összecsapta a tenyerét. – Hurrá...! Magas rangú lettem.

Aztán már meg is bánta, hogy így tett, amikor a többi szolgálólány felkacagott. Zavartan maga elé bámult. Majd lassan Hatidzse szultánára fordította a tekintetét, aki éppen a haját fésülte. – Oda fogja nekem adni?

– Oda bizony. Menj hát.

Nebile egykettőre vissza is érkezett. A lepecsételt pergament a kezében lobogtatva szellőként suhant be a szobába. S miután tisztelettudóan elhelyezkedett Hatidzse szoknyájának szélénél, átadta neki a küldeményt.

– Őfelségünktől a drága szultánámnak.

Éppen, amikor már Hatidzse elvette volna, visszahúzta a kezét.

– Ó, majdnem elfelejtettem. – Kapkodva megcsókolta a kisméretű pergament, a homlokához érintette, s csak azután adta oda az úrhölgyének.

A pecsétet felbontva Hatidzse egy szuszra olvasta végig Szelim szultán írását. Néha mérges lett, néha pedig elmosolyodott. Az összes udvarhölgy körülállta őket, türelmetlenül várva a háborúról érkező újságra.

– Figyeltek?

Még levegőt venni sem mertek.

– A császári hadsereg elérte Csáldirán vidékét. – Senki sem tudta, hogy pontosan, hol lehetett ez a Csáldirán, noha mindenkinek volt valamilyen elképzelése.

– Annak ellenére, hogy az édesapám katonái megállás nélkül haladnak előre, állítólag a szafavida sah csak nem akar elénk kerülni.

– Menekül, menekül... – Nebile újfent boldogan tapsolni kezdett. A többi lány is bólogatott.

– Még szép, hogy menekül – mondta az egyik. – Ki szállnaszembe őfelségünk seregével?

– Őfelségünket ez meglehetősen bosszantja. Levelet is írt Iszmáílnak. Szeretnétek hallani, hogy mit írt az urunk az ellenséges sahnak?

– Szeretnénk.

– Kérem, kérem, olvassa fel, szultánám.

– Figyeljete akkor... A szultánunk így üzent neki. „Iszmáí, élsz-e vagy halsz? Én jövök. Már hetek óta menetelek előre anélkül, hogy vagy téged, vagy a hadseregedet látnám. Higgy nekem, és fogadd meg a tanácsomat. Ha továbbra is bujdokolni kívánsz, tudd, hogy nem vagy férfi. Vedd le a sisakodat, és húzz fel a helyére egy női fátylat. Dobd el a páncélot, s végy a kezébe inkább egy ernyőt és egy legyezőt.” Szórol szóra ezt írta.

Némely lány örvendezni kezdett. Néhányan dicsérő szavakat mormoltak. Hatidzse nevetve fürkészte őket.

– Az édesapánk arról is beszámolt, hogy egy fátylat és egyernyőt küldött Iszmáílnak a levéllel.

Erre az összes udvarhölgy kuncogni kezdett.

Három nappal később Szulejmán levele érkezett a palotába. Miközben felbontotta, Hatidzse elhatározta magát. Ha már megint Ibrahimról lesz szó, nem fogom elolvasni.

„Hatidzse... Szultána húgom... Gesztenyelány...”

Allahallah^{83}, kíváncsi lett. Szulejmán most először kezdte így a levelét.

„Ezek a nehéz napok már csak nem akarnak véget érni... Egyre nyugtalanabb vagyok, hiszen egyrészt alig várom a diadal hírért az

édesapámtól, másrészt pedig a fiam születését, hogy végre magamhoz szoríthassam. Néha úgy érzem, mintha lassan megőrülnék. Bárcsak urunk magával vitte volna fiát a háborúba. Akkor legalább az egymásnak csattanó kardok miatt nem lenne időm ennyit tépelődni... Még jó, hogy Pargali itt van mellettem... Ő egy pillanatra sem hagy magamra a gondolataimmal, az aggályaimmal. Reményt ad a reménytelenségemnek, fényt a sötétségemnek... Ibrahim...

Egye meg a fene. Nem is volt már kedve tovább olvasni. Összegyúrta a levelet. Honnan jött ez a férfi? Miért magasztalja őt ennyire előttem? Csak nem? Egy lehetséges magyarázat bukkant fel az elméjében. Még mit nem. Az lehetetlen.

Órák teltek el, végül csak nem bírta ki, hogy ne olvassa végig. Kisimítva a levelet, kibetűzte az utolsó két mondatot, ami hátra maradt.

„Ő az én iránytűm. Olyan végeláthatatlan horizontokat tár elém, hogy el sem hinnéd. Elindulok, s szinte repülök a vörös lovam hátán. Egyik hódításról a másikra vágtatok. Eldöntöttem, örökké magam mellett fogom tartani Pargalit, gesztenyelány, örökké.”

Remek, mérgelődött Hatidzse. Hadd váljon a javadra!

Negyvenedik fejezet Szaruhan, kormányzói palota

1514. szeptember eleje

A győzelem híre délután érkezett.

Ibrahim éppen lent volt az istállónál, s figyelte, ahogyan a lovászinások Pargát csutakolják. Hirtelen Szulejmán viharzott be.

– Diadal! Diadal! A kígyó az édesapánk lába előtt hagyta akoronáját Csáldiránál, és elmenekült... A császári hadsereg megszállta Tebrizt^{84}!

– Ennek a győzelemnek óriási jelentősége van, Pargali – folytatta Szulejmán. – A Dulkadir bégség^{85} behódolt az édesapánknak. A mamlúkok^{86} nem kapnak többé segítséget a szafavidáktól. Ettől kezdve egyenes az út Egyiptomba... Már nincs hatalom, mely ellenállhatna, hogy édesapánk meghódítsa az iszlám szívét.

Ő is osztozott az örömeiben, az izgatottságában. Ez egy jól megérdemelt győzelem volt. Hiszen a saját szemével láthatta, mily mesterien használták fel a diplomácia és a hadsereg adta lehetőségeket. Úgy határozott, hogy később még további vizsgálatnak veti alá a történeteket.

Aznap este vacsoránál Szulejmán a füléhez hajolt.

– Láttad, miképpen válik valakiből világhódító, Pargali? Attólfélek, hogy az édesapánk a végén még nem hagy számunkra egy meghódítandó világrészt sem.

Ibrahim azonnal tiltakozott. – Miről is beszéltünk a Síró-kő közelében, hercegem? Már elfelejtette volna? Ott van még Belgrád, Bécs, sőt Róma is ön előtt.

– Reméljük, hogy úgy lesz – pusmogta Szulejmán búslakodást színélve. – Persze csak akkor, ha az édesapánk nem igázza le azokat is.

Ibrahim több türelmetlenséget érzett a hangjában, mint irigységet.

A diadal estéjén ő is csatlakozott az ünnepélyhez. Még egy kicsit be is rúgott. Akkor történt meg először, hogy nem Szulejmánért, és nem is önmagáért vette elő a hegedűjét Szaruhanban.

– Ezúttal az Oszmán Birodalomért fogok játszani – kiáltottahadarva. – A mi győzedelmes szultánunkra.

Sem Szulejmán, sem Ibrahim nem tudhatta, hogy Hafsza szultána könnyeket ejtett odabent, miközben az ablakon át beszűrődő melódiákat hallgatta.

Mahidevran Gülbahar úrnő kezei a hasán pihentek. A kisbabája mostanra igen mozgékonyra vált. – Gyere elő hamar – súgta oda gyermekének, belefeledkezve a diadalittas zenébe. – Gyere, és ragadd meg te is a győzelmet.

Miután Ibrahim leeresztette a hegedűjét, egy darabig az asztal környékére csend szállt. Egy kis idő után a herceg törte meg a csendet. – Haszodadzsi.

Mindenki meglepődött, s érthetetlenül nézett egymásra.

Hiszen a férfi nem volt jelen.

Ibrahim ugyanakkor egy kissé bosszús volt, amiért a herceg ennyire közömbösnek mutatkozott a muzsikája iránt. Nem érdemelt volna meg egy dicséretet, vagy legalább némi tapsot? Hiszen rajta kívül ki más tudta volna a horvát népzene vidám dallamaival méltatni az oszmán győzelmet? Tehát akkor senki sem tudta élvezni a zenéjét...? Még Szulejmán sem... Miközben arra várok, hogy szóljon valamit, őt csupán a szolgája érdekli!

Szulejmán hangja ismét felhangzott. – Haszodadzsi!

– Ő nincsen most itt, hercegem – tájékoztatta valaki az asztalnál. – Megyek, és mindjárt idehívatom...

– Tévedsz – vágott közbe a herceg. – Ami haszodadzsink ittvan. Itt a szemünk előtt.

Ez már végképp elképesztett mindenkit.

Ibrahim kizárólag akkor értette meg a szavak jelentését, amikor féltékenységgel teli tekintetek meredtek rá. Úgy nézett a hercegre, mintha azt kérdezné, rám gondol?

– Hát nincsen semmi mondanivalód? Te vagy mostantól ahaszodadzsink, Pargali.

– Urunk...

Ibrahimnak akkor tűnt csak fel, hogy valójában mennyi ember utálja őt, amikor a bégek a bajszuk alatt gratuláltak neki, miközben mogorván elhaladtak mellette. Már eddig is tisztában volt azzal, hogy sok ember ki nem állhatta. Ezúttal azonban nem kevés ellenségre is

szert tett. Azt még nem tudhatta, hogy nem ők lesznek majd az utolsók.

Münire már várt rá. Amint belépett az ajtón, előbukkant a sötétségből.

Nem is kellett szólania, hogy csukja be az ajtót.

A lány már be is reteszelte.

Tökéletes befejezése lesz ennek a győzedelmes napnak, ha a bor után forró szerelmeskedéssel enyhítheti lelkének viharát.

Kinyújtotta a karját Feketeszeder felé. – Jöjj.

– Valamit mondanom kell neked.

– Majd elmondod később. Jöjj hát. Égek a vágytól.

Már elképzelte magában, ahogyan a lány mezítelen karjaival átöleli a nyakát, és kebleit nekipréseli a mellkasának. Csakhogy a lány csak ácsorgott előtte.

– Terhes vagyok!

Ibrahimot mintha egy nyíl érte volna. Villámgyorsan Müniréhez fordult.

– Micsoda?

– A hasamban... Terhes vagyok.

Katasztrófa.

A csuda vigye el, hőbörgött magában. Hát elérkezett a boldogság vége. A rabszolga, akit a hatalmas herceg a haszodadzsijává tett, gyereket nemzett egy fekete szolgálával.

– Biztos vagy benne? Nem lehet, hogy tévedsz?

– Holtbiztos.

– De hát... ez lehetetlen.

– Mégis megtörtént... Pedig én is odafigyeltem... Allah bizonyára helyesnek vélte, hogy...

– Elég legyen ebből – csitította el a lányt. – Tudod, hogy eznem helyes, ugye?

Münire csak bámult maga elé szótlanul. Természetesen tudta.

– Szabadulj meg tőle!

Istenem, borzadt el Ibrahim. Tényleg kimondtam? Ez az én hangom lett volna? Feketeszeder lassan felemelte a fejét, majd találkozott a tekintetük.

Ibrahim úgy állt előtte, akár egy jéghegy. – Szabadulj meg tőle.

– Megpróbáltam.

Úgy érezte, mintha Münire hangja sem volna az övé.

– És?

– Nem használt. Nem sikerült.

– Próbáld meg megint... És ne merj megkérdezni bárkit is, hogy mit kell tenned. Vagy már meg is kérdeztél valakit?... A lányoknak tudniuk kellene az ilyesmiket. Te nem tudod? Tedd meg újból. Próbálkozz más módszerekkel.

– Minden nap megpróbáltam.

– Talán már meg is szabadultál tőle. Honnan tudod, hogyanem?

Megszabadulni tőle... Pusztán az agya által létrehozott kifejezés volt, mert nem bírta rávenni magát, hogy kimondja, 'megölted'...

– Nem halt meg... Biztos vagyok benne. Hiszen már mozog ahasamban. – Váratlanul elkapta Ibrahim kezét, és megkísérelte a hasához húzni. – Látod?

Ibrahim pánikszerűen visszarántotta a kezét. – Azt mondtam, hogy fejezd ezt be.

A hátát fordította a lány felé. Istenem, mi lesz most? Lett úrrá rajta a kétségbeesés. Mit fogok most tenni?

A lány is ezt a kérdést tette fel neki.

– Mit fogunk most tenni, Ibrahim?

Éppen azon töröm a fejemet, te ostoba tyúk, bosszankodott magában. Még jobban oda kellett volna figyelned. Most mi a fenét fogok csinálni? Mindennek vége lesz, ha ez kitudódik.

– Mennyi idő telt el?

– Három hónap.

Nemsokára nagyobb lesz a hasa is. Még ha senkinek sem mondaná el, Feketeszeder hasa akkor is elárulná az általuk elkövetett bűnt... Akkor pedig vélhetően kifaggatják majd.

„Kitől van ez a fattyú, leány?”

Utána már csak idő kérdése, amíg beszédre bírják. „A herceg urunk haszodadzsijától, Pargali Ibrahimtól.” Szent Jézus, Szent Mária!

Szulejmán csalódott és dühös arca jelent meg a képzeletében.

Hafsza szultána rideg tekintete, összevont szemöldöke.

Gülbahar szultána felé fordított háta...

S szinte hallotta az ellenségei nevetését...

„Tudják-e, agák... A herceg haszodadzsija apa lesz... Egy fekete női szolga gyermekének az apja.”

„Nahát, mi ebben a meglepő? Madarat tolláról, embert barátjáról. Természetes, hogy egy rabszolga egy ágyba bújik egy másik rabszolgával.”

Ki tudja, hányadszorra ostromolta már magát ugyanazzal a kérdéssel, mit fogok most tenni, mikor egyszeriben megszólalt a belső hangja.

Hagyd csak ezt a színjátékot, Pargali. Már rég eldöntötted, hogy mit fogsz tenni abban a szent pillanatban, mikor kiderül, hogy a lány terhes. Nem így van?

Müniréhez fordult. A lány kis híján elsírta magát.

– Ibrahim – könyörgött... – Bocsáss meg... Bocsáss me...

– Jól van – nyugtatta meg gyengéden. – Ami történt, megtörtént... Most gondolkodnom kell. Nem találhatnak meg itt. Menj a titkos helyünkre az erdőben, ott várj engem. Együtt megtaláljuk erre a megoldást, ne aggódj. De most menned kell.

Feketeszeder csendben bámult rá. Istenem, még soha nem láttam ilyen szomorú arcot, szánakozott.

Hirtelen megijedt. Talán a lány rájött a tervére?

Kisvártatva a lány lágyan felé nyúlt a sötétben. Feketeszeder keze megérintette az övét.

Ibrahimnak olyan érzése támadt, mintha egy veréb igyekezett volna a kezére szállni, de végül megrémült és elrepült.

Münire megperdült. Vékony nyakát a bal vállára hajtotta. Nem is lehetett volna ennél érthetőbb kifejezése a megadásnak, a tehetetlenségnek. Még ha órákon át beszél, akkor sem tudta volna azt ennél jobban elmondani. Néhány percig így álldogált ott. Aztán megfordult, és úgy tűnt, hogy szólni szeretne hozzá. Meggondolta magát, elindult, átlépte a küszöböt, s eltűnt a férfi szeme elől.

Egy zokogó hang haladt végig a sötét folyosón.

Ibrahim egy ideig az ajtóra meredt. Azt követően ő is kisurrant a szobából. A szaruhani palotában tovább folytatódott a diadal ünneplése, így senki sem láthatta, ahogyan keresztülpakodott az udvaron az erdő irányába. Még ha észre is veszik, senki sem vonta

volna kérdőre a herceg befolyásos haszodadzsját azzal, hogy „Te ott, merre tartasz egy ilyen késői órán?”

Az eső váratlanul eredt el. A keservit, szitkozódott. Honnan jött ez a zivatar?

Hamar olyan nagy cseppekben és erőteljesen zuhogott, hogy Ibrahim alig tudott megbirkózni a hátralévő úttal.

Csuromvizes lett.

Egyre nehezebbé és nehezebbé vált átvágnia az irdatlanul sáros mezőn.

Ráadásul a lány sehol sem volt.

Ilyen fürgén odaért volna?

Amikor az egekből habzó víz kezdett el ömleni, egyszerre félelem lett úrrá rajta. Vajon árvíz lesz ebből?

Ez egy olyan éjjel volt, amikor az öröm és a rettegés kéz a kézben járt...

A katonák, a nép, a gazdag s a szegény Szaruhan-szerte Szelim szultánt ünnepelte, aki elsőprő győzelmet aratott Csáldiránnál. Iszmáíl mostanra nem volt több egy trón nélküli sahnál. Valószínűleg a trónja és a koronája is Szelim sátrában lehetett.

És ő, Pargali Ibrahim, volt most a herceg haszodadzsjja.

Egy újabb lépést tett előre.

Egyszerre volt ő a fősolymász és a személyi tanácsadó.

Szulejmán herceg bizalmasa.

Am jelen pillanatban nem volt méltó ezekre a rangokra.

Meg kellett akadályoznia, hogy a szél mindezt elfújja a tenyeréről. Megkísérelt átlátni az átkozott esőfüggönyön.

Aztán megtorpant.

Zokogásra lett figyelmes. A zivatar robaja sem volt elegendő, hogy elnyomhassa a Feketeszeder tüdejéből feltörő sírást.

Végül megpillantotta.

A keservit, panaszkodott. Ez egyáltalán nem jó így. Hogyan is tehetném meg a szemébe nézve?

Münire a szikla fejénél ácsorgott.

Úgy tűnt, mintha nem is lenne tudomása az esőről. Kezével a hasán úgy állt ott, akár egy szobor, a határtalan feketeségbe

burkolózó mező felé fordulva. A zápor még a síkságon elszórva égő tüzeket is eloltotta. Innen már a palota fényei sem voltak láthatóak.

A lány egy lépést tett előre.

Ejha, hát mire készül ez?! kiáltott fel magában elképedve.

Feketeszeder a kezét továbbra is a hasán tartotta. Úgy ölelte át, mint aki a kezével akarja megvédeni a férfi által elültetett magot.

A lány felemelte a fejét az ég felé, amit általában csillagok borítanak. Most viszont semmi sem volt ott. Semmi, ami láthatná, megszánhatná, megóvhatná őt.

Még egy lépésre szánta el magát a szikla tetején.

Ibrahim ereiben megfagyott a vér. Bolond lány, üvöltözött belül, hiszen bele fog zuhanni a koromfekete sötétségbe! Egyszerre megborzongott az eszébe ötlő eshetőségtől. A lány mindent értett. Feketeszeder magától tervezte végrehajtani Ibrahim kegyetlen tervét. Hogy megszabaduljon a gyermektől... Vagy hogy felszabadítsa őt.

Leguggolt. Egy gyenge, jajveszékelő hang jutott el hozzá. Münire magához beszélt.

– Ne légy mérges az édesapádra, kisbabám. Ez mind az énhibám... Azt hittem, hogy az álomból valóság lehet. Hogy lehettem ilyen ostoba?! Az álmok nem a valóságba valóak.

Egy sóhajt hallott.

– Azonkívül, mégis miért jönnél erre a világra? Hogy velemegyütt rabszolga legyél?

Egy újabb lépés... Ibrahim látta, hogy Münirének már nem volt hová tovább mennie. Feketeszeder mostanra elért arra a pontra, ahol a Síró-kő kinyújtotta a fejét a sötétség fölé.

Még meg tudná menteni.

Csak a nevének kellene szólítania, gyerünk, hadd éljen.

Még oda is szaladhatott volna, hogy átölelje, s visszahúzza őt a halál széléről.

Egy pillanatig az eső hangját leszámítva minden csendes volt.

– Ó, gyermekem – suttogott ezúttal. – Netán ez az én büntetésem, mit gondolsz? Figyelj jól arra, amit most mondok neked. Számunkra már nem jön el többé a reggel. Mi megyünk, ő pedig itt marad. De a mi távozásunk az ő javát szolgálja. Egyetértesz, nemde? Utazzunk

hát oda, ahol a szultánok és a szolgák, a gazdagok és a szegények, a szépek és a csúnyák mind egyelőek. Hagyjuk magunk mögött ezt a világot. Mit szólsz ehhez, csemetém? Egy cseppet se félj, az édesanyád ott lesz melletted. Ő soha nem fog téged elhagyni... Még...

A lány hangja félbeszakadt. Felzokogott, és ez kis időre elnémította.

– Még a föld alatt sem, ahol összebújva fogunk feküdni. Senki sem fog tudni elválasztani bennünket. Az édesapád hadd legyen szabad. Legalább egy rabszolgára mosolyogjon rá a sors.

Ibrahim közelebb kúszott egy kicsit. Reszketett.

Természetesen nem pusztán azért, mert bőrig ázott.

Mire vársz még? Megőrültél? Rohanj, mentsd meg a lány életét, ösztönözte a lelkiismerete.

Hadd fejezze be, amit elkezdett, Pargali... Hát nem azért jöttél, hogy ledobd...? Így legalább minden megoldódik, állt ellen az elméje.

Feketeszeder váratlanul megfordult, mintha érezte volna Ibrahim jelenlétét maga mögött. Onnan, ahol gubbasztott, Ibrahim láthatta a lány szemében felvillanó sötét tüzet.

Nem, ezt nem szabad megengednie. A pokolba az uralkodással, a hatalommal... Istenem, s könnyezni kezdett. Miért történik ez velem?

Ahogy megkísérelt feltápászkodni, a talpa megcsúszott. Időbe telt, mire megint összeszedte magát.

Mihelyt felemelte a fejét...

– Feketeszeder! – ordította minden erejével.

De Feketeszeder már levetette magát a Síró-kőről. Akár egy madár, úgy lengette a karjait a levegőben egészen addig, amíg a sötét üresség el nem nyelte. Abban a pillanatban mindkettőjüket felemésztette a fénytelenység.

Fogalma sem volt, hogy mennyi időt töltött ott.

Egyszerűen nem tudta elhinni a történeteket.

Azért küldte ide Münirét, hogy megszabaduljon tőle.

Esetleg az utolsó pillantása a szobában elárulta a lánynak a gondolatait.

Ha magától nem is tenné meg, ő settenkedett volna mögé, hogy lelökje a semmibe. A végeredmény ugyanaz volt.

Ám Münire nem hagyta, hogy gyilkos váljon belőle. A szíve nem tudta volna elviselni, hogy az édesapja megölje a hasában növekvő gyermeket.

Emellett, milyen élet várt volna rá egyébként is? Mit adhatott volna neki, ha meg is születik? Béklyót, láncot, jármot? Mit, mit, mit?

Ibrahim nem képzelte volna, hogy így alakul az egész. Hogy ennyire feldúlt, ingerült lesz. Vajon hallotta, hogy a nevét kiáltja, miközben a mélybe zuhant?

Az eső elállt. Eltörölte, elmosta a bűnt, és most véget ért a feladata, motyogta magában. Aztán keserűen elnevette magát. Eltörölni a bűnt? Mi tudna eltörölni egy ekkora bűnt?

Felkelt, s botladozva elindult. A víz úgy ömlött az arcán, mint egy vízesés. Mi volt ez? Hiszen már nem esett. Mi volt ez a hömpölygő vízözön? Csupán ekkor vette észre, hogy sír. Megölelte az egyik fa nedves, moszatos törzsét. Üvöltve, bömbölve sírt.

– Édesanyám – kiáltott fel a sötétség felé nyújtva a kezét... – Nézd, anyám, nézd, mit követett el a te kis ártatlan Justinianusod, hogy Pargali Ibrahim válhasson belőle!

Vége

az első résznek

- {1} I. Szelim oszmán szultán, uralkodott: 1512–1520.
- {2} Jelentése „kemény”, „szigorú”, „könyörtelen”.
- {3} A menny, a nap és a tűz istene a szláv mitológiában.
- {4} Törökül „devşirmece”; a gyerekadó rendszernek szolgáltattak új gyermekeket.
- {5} Jelenleg Bursa egyik kerülete, akkoriban valószínűleg csupán egy sík, zöld terület lehetett.
- {6} Szultáni testőr.
- {7} Oszmán kormányzói cím a városok vagy a várak parancsnokainak, akiket rendszertel, illetve katonai teendőkkel bíztak meg.
- {8} Általános rend, ami az Oszmán Birodalom politikai, hierarchiai rendszerét és íratlan szabályait foglalja magába.
- {9} Török város a Fekete-tenger partján.
- {10} Iszlám vallásjogi döntés.
- {11} Korabeli város a Krím-félszigeten. Az Oszmán Birodalom egyik területének, a Krími Bégségnek központja.
- {12} Azok a gyönyörű szüzek, akik az iszlám vallás szerint a buzgó muszlim hívőket várják a paradicsomban.
- {13} A Korán fejezetei.
- {14} Képzeltbeli helységnév, jelentése „a fogaskeréknél”.
- {15} Gondnok, a gazdaság munkavezetője.
- {16} Nomád népcsoport Anatólia és a Balkán-félsziget területén.
- {17} A nyugat török Denizli tartomány Csal nevű körzetéből származó vörösborszőlő.
- {18} Régi török és perzsa hossz mérték, kb. 0.68 méternek felel meg.
- {19} Török kifejezés, jelentése: „Remélem.” „Ha Allah is úgy akarja.”
- {20} Szó szerint „belső fiú”, aki a Topkapi palota belső részének szolgálója.
- {21} Az a női szolgáló, aki segíti a menyasszonyt az elhálás éjszakájára felkészülni.

{22} Törökül „yüz görümlüğü”, vagyis a menyasszony arcának megtekintéséért fizetett ár.

{23} 1534-ig anatóliai bégség, attól kezdve az Oszmán Birodalom része. Jelenleg Törökország keleti határán fekvő város.

{24} A muszlim kultúrára jellemző, bő nadrágos viselet.

{25} A masszegéták uralkodója az ókori Kelet-Iránban.

{26} A főmadarász az Oszmán Birodalomban.

{27} A szultáni testőrség feje.

{28} Szultáni pecsét.

{29} Egy lófarkokkal díszített rúd, mely a szultán, a pasák stb. rangjának jelzésére szolgált.

{30} A Földközi-tengerre néző város Törökország déli részén.

{31} Vagy ulamá; a vallástudósok kollektív elnevezése.

{32} Egy művelt úriember nevéhez csatolandó megszólítás.

{33} Jelenleg egy kerület neve Bursa városában, északnyugat Törökországban.

{34} Egy város Bursa közelében.

{35} A szultán személyi kísérei, tanácsadóinak feje.

{36} Török joghurtital.

{37} Szafavida város, jelenleg Irán harmadik legnagyobb települése.

{38} Az oszmán fennhatóság alá tartozó bégségek egyike.

{39} Szó szerint „dimetokai”, vagyis a görög Didymoteicho városból származó.

{40} Házasságot jelentő szólás.

{41} Törökül „pompás”, „nagyszerű” jelentésű kifejezés.

{42} A 36. szúra (fejezet) a Koránban, mely az ítélet napjáról, illetve a feltámadás utáni sorsról szól.

{43} Ez a gesztus „(túlnyomóan) sok” jelentéssel bír.

{44} Szó szerint „Pargából való”.

{45} Osmanoglu, szó szerint Oszmán fia, az oszmán trónon ülő szultánokra és azok családfájára utal. Oszmán szultán volt az Oszmán Birodalom alapítója és első uralkodója.

- {46} A halál angyala az iszlám vallásban.
- {47} Vallási kérdésekben jártas egyházi személy.
- {48} A szultán családtagjainak nevelője.
- {49} Török szőlőfajta, melyet leginkább az Égei-tenger partján termesztnek.
- {50} Fekete-tengerre néző város Törökország egyik legészakibb pontján, az Indzsehegyfokon.
- {51} Személyi kísérő, tanácsadó.
- {52} Töltött tésztás étel. Kis mérete és réteges felépítése miatt hasonlít a haszodadzsi turbánjára.
- {53} Török cím, illetve családnév, jelentése „a mázsáló fia”; itt a haszodadzsi megszólítása.
- {54} Előimádkozó az iszlám vallásban.
- {55} Törökül „Szulejmán”.
- {56} Vagyis: meghaltunk.
- {57} A gyerekadó rendszerben gyerekként összegyűjtött és oktatást kapott férfi.
- {58} A „Resat” név rövidített változata.
- {59} Zeusz kedvese, akitől Apollón és Artemisz született.
- {60} Szellemek az arab és muszlim mitológiában. Ebben az esetben egy ember kilétére vonatkozó szófordulat.
- {61} Isztambul és Ankara között elhelyezkedő tartomány.
- {62} Az ősei vagy rokoni kapcsolatban voltak a 12-13. században élt arab tudóssal, al-Dzsazarival, a mérnöki tudomány atyjával, vagy hozzá hasonlóképpen a korabeli artukid Jazīrat Ibn Umar városból származtak (jelenleg Dzsizre néven Törökország része).
- {63} Egy kaukázusi népcsoport.
- {64} Klasszikus, háromhúros kemencse, melynek alakja egy körtére hasonlít.
- {65} Rémálom után szokás mondani.
- {66} Török alvószőnyeg.
- {67} Híres mongol fejedelem (1336-1405).
- {68} Közülük származott I. Oszmán szultán, az Oszmán Birodalom alapítója.

- {69} Vagyis a palotához.
- {70} „Allah nevében” jelentésű kifejezés.
- {71} „Isten a legnagyobb” jelentésű kifejezés, ezek itt mind csatakiáltások.
- {72} Egy város északkelet Törökországban, a 19. század óta Sebinkarahiszarként ismert.
- {73} Sándor törökül „Iszkender”.
- {74} Javadalombirtok az oszmán birtokrendszerben.
- {75} „Hercegovinából származó”.
- {76} Az „Allahu akbar” kifejezés neve.
- {77} Szegénységben aszkétaéletet élő muszlim szerzetesek rendje.
- {78} Szó szerint a „sah szolgája”
- {79} A bulgár Rila-hegységtől eredő folyó, mely Bulgárián, Törökországon és Görögországon át az Égei-tengerbe torkollik.
- {80} A Marica egyik mellékfolyója.
- {81} A Fekete-tengerre néző török Ordu tartomány egy kerülete (ma is).
- {82} Korabeli város a Krími-szigeten. Az Oszmán Birodalom egyik területének, a krími kormányzatnak volt központja.
- {83} Közbevetés, jelentése „Allah nevében, mi folyik itt?”
- {84} A mai Irán északnyugati részének legnagyobb városa.
- {85} Ütközőállam az Oszmán Birodalom és az egyiptomi Mamlúk Birodalom között.
- {86} A középkori szunnita muszlim Mamlúk Birodalom lakosai.